ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Αἱ λύσεις θὰ δημοσιευθῶσιν ἐν τῷ φυλλαδίῳ τῆς 15 Μαΐου]

105. Συλλαβόγριφος.

Ἐὰν τέσσαρα στοιχεῖα τ' ἀλφαβήτου ἐννοεῖται,
Συνενώσετε, μεγάλην ἀταξίαν θὰ ἰδῆτε.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κορυδαλοῦ.

106. Στοιχειόγριφος.

Διῶξε φῖ καὶ βάλε ξῖ,
Καὶ 'ς αὐτὸ τὸ μεταξὺ
Χάνεται τὸ ἑρπετό,
Γίνεται ξυνὸ πιοτό.

Ἐστάλη ὑπὸ Χ. Σ.

107. Στοιχειόγριφος.

Ἡ δροσερά μου σὲ θέλγει ὄψις,
Εἶμαι καρπός τις πολὺ γλυκύς.
Τρία μου φύλλα ἂν ἀποκέψῃς
Γίνομαι δῆμος τῆς Ἀττικῆς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βασιλέως τῶν Ἠπειρωτῶν.

108. Στοιχειόγριφος.

Ἐκ συλλαβῶν συνίσταται τριῶν τὸ σύνολόν μου,
Καὶ λέξις εἶν' εὐχάριστος εἰς πάντα ὁμοίον μου.
Ἐὰν τὴν μίαν ἐξ αὐτῶν ὡς περιττὴν ἐκβάλῃς,
Εἰς ἄῤῥωτόν τι, πλὴν γλυκὺ εὐθὺς μὲ μεταβάλλεις.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μυροβόλου Ἀνοίξεως.

109. Στοιχειόγριφος.

Φυσᾷ καὶ μὲ δροσίζει καὶ μὲ ῥοδοκοκκινίζει.
Ἂν προσθέσῃς ἕνα γράμμα, μὲ φλογίζει, μὲ μαυρίζει.

Ἐστάλησαν ὑπὸ τῆς Ταραντέλλας.

110. Αἴνιγμα.

Εἴμεθα δύο ἀδελφαὶ διάφοροι τὴν φύσιν.
Ἂν δυνηθῇς πορίσθητι ἐκ τῶν ἑξῆς τὴν λύσιν :
Ἡ μία ὕπνον ἀγαπᾷ, ἡ ἄλλη τὴν ἀγκάλην,
Τὴν μίαν ἔχει ὁ Ἑρμῆς κ' ἡ Ἄρτεμις τὴν ἄλλην.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πύργου.

111. Αἴνιγμα.

Κλέπται εἰσῆλθον συλῆσαι τὴν πόλιν· ἀλλ' ἡ μὲν πόλις ἔφυγεν, οἱ δὲ κάτοικοι μείναντες συνελήφθησαν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος Ζερβαδάκ.

112. Ἐρώτησις.

Τί πρᾶγμα ὅσον αἰφνιδίως καὶ ἂν πέσῃ εἰς τὸ νερὸν δὲν τὸ ταράσσει καθόλου ;

Ἐστάλη ὑπὸ Πύρρου τοῦ Ἠπειρώτου.

113. Παίγνιον.

Ἀπὸ πέντε πυρεῖα ἀφαιροῦντες ἓν πῶς δυνάμεθα νὰ ἔχωμεν 50 ;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μαύρου τῆς Ἐνετίας.

114. Λογοπαίγνιον.

Πότε ὁ βοῦς εὐωδιάζει ;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Αἴαντος τοῦ Μαστιγοφόρου.

115—116. Μεταμορφώσεις.

Β', Ἡ *βάτος* δι' ἓξ μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ *πόνος*.
Β', Ὁ *οἶκος* δι' ἑννέα μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ *χάρτης*.

Ἐστάλη ὑπὸ Θεμ. Χριστοφίδου.

117—121. Φωνηεντόγριφος.

Τῇ βοηθείᾳ τῶν κάτωθι συμφώνων σχημάτισον πέντε λέξεις ὧν ἑκάστη νὰ περιέχῃ τρία διάφορα φωνήεντα.
Ἡ τάξις τῶν συμφώνων δύναται νὰ μεταβληθῇ
Αἱ εὑρεθησόμεναι λέξεις σημαίνουσι τὰ ἑξῆς :
1) Ἀρχιστράτηγον ἀρχαῖον· 2) Ὄρος τῆς Ἑλλάδος· 3) Πόλιν νήσου τῆς Μεσογείου· 4) Πόλιν τῆς Ἑλλάδος· 5) Ἀρχαῖον φιλόσοφον.
α'.) ΑΧΣΡΚ. β'.) ΘΚΝΡ. γ'.) ΘΜΡΝΣ. δ'.) ΣΡΚΤΣ. ε'.) ΡΤΚΣΣ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑλικοβλεφάρου Κόρης.

122. Φύρδην—μίγδην.

Εἰρώθε τὴν αὐτίνυχε τῆς δάλελος δινική σου αὐχενυτί, ακὶ ντὴ ασχυτίδυν της ινδική ουσ συχυνδατί.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κυανολεύκου Σημαίας.

123. Σύνθεσις λέξεων.

Διὰ τῶν ἑπομένων γραμμάτων σχημάτισόν φράσιν τινὰ λεχθεῖσαν ὑπὸ μεγάλου βασιλέως τῆς ἀρχαιότητος ἐν κρισιμωτάτῃ στιγμῇ τοῦ βίου του καὶ καταστᾶσαν παροιμιώδη :

ΑΑΑΕΕΕΖΗΙΚΛΜΜΝΟΟΟΠΡΡΣΤΤΥΥ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κάλχα.

124. Ἀκροστοιχίς.

Διὰ τῶν ἀρχικῶν γραμμάτων τῶν ζητουμένων λέξεων σχηματίζεται τὸ ὄνομα ἑρπετοῦ.

1. Σύζυγος βασιλέως. 2. Μέρος τοῦ σώματος. 3. Ζῷον. 4. Ὄνομα λυρικοῦ ποιήματος. 5. Ποτόν. 6. Οὐράνιον σῶμα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μαγευτικοῦ Καθρέπτου.

125. Μεσοστιχίς.

Διὰ τῶν μεσαίων γραμμάτων τῶν ζητουμένων λέξεων σχηματίζεται τὸ ὄνομα μέρους τοῦ σώματος τῶν ζώων.

1. Χρήσιμον εἰς τὴν χαρτοποιΐαν· 2. Μέρος τοῦ χρόνου· 3. Εἶδος ξίφους· 4 Ἀποτέλεσμα συγκρούσεως δύο σκληρῶν σωμάτων· 5. Εἷς τῶν ἑπτὰ σοφῶν τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδος· 6. Περιεχόμενον τῶν ἐφημερίδων.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μέλλοντος Ναυάρχου

126. Φωνηεντόλιπον.

Χρσ—ν—τ—λγκ—τς— «Ἅπλσς» —πρς—τ—πδκ—κ — δ—τ—τν—γπ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κιτρίνου Πουλίου.

127. Ἐλλιποσύμφωνον.

Ἀ·η·ῆ·—*ἰ*·ο·—·ὁ·ι·ε—ἐ·εῖ*ο·—ὅ**·ι·—εἰ·—*ὸ·— ἄ*·*ο·—·ὁ··ο·—ὁ·ι·εῖ—·ια—·ὰ —··ο·ε*ή*α·ά — ·ου— ·αὶ — ·ὁ·ο·—εἰ·—ἐ·ὲ—·ια—·ὰ—ἐ*ἀ··ὼ·α·ά—·ου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λιμβούχου τοῦ Φαλήρου.

128. Γρῖφος.

Ὡς $1)_2$ ς, αἱ τέ, Ρ, Μ, Π =

Ἐστάλη ὑπὸ Α. Α. Κονταράτου.

ΛΥΣΕΙΣ

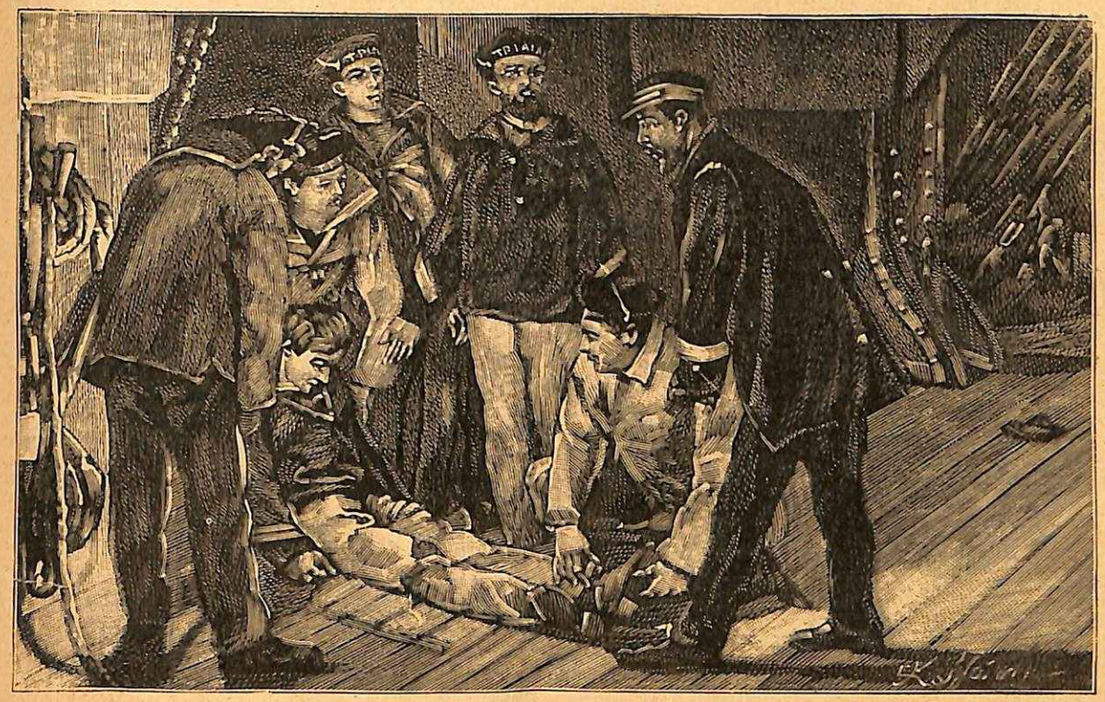
τῶν ἐν τῷ φυλλαδίῳ τῆς 15 Φεβρουαρίου πνευματικῶν ἀσκήσεων.

49. Ἀνεμώνη (Α, ναί, μόνη). — 50. Ροδάκινον (Ρόδα, κοινόν). — 51. Ρόμβος, κόμβος — 52. Κινάρα, κιθάρα.— 53. Ἀσία, Δῖας.—54. Σμύρνη.—

—56.

		Ρ
55.	ΠΥΡ—Α—ΓΡΑ	Ε Α Ρ
	Α—ΔΕΛ—ΦΙ	Ε Υ Θ Υ Σ
	ΓΡΑ—ΦΙ—ΤΗΣ	Ρ Α Θ Υ Μ Ο Σ
		Ρ Υ Μ Ο Σ
		Σ Ο Σ
		Σ

57. Ἡ βροχή. — 58. Τοποθετοῦμεν τὴν 7ην ἐπὶ τῆς 10ης, τὴν 4ην ἐπὶ τῆς 8ης τὴν 6ην, ἐπὶ τῆς 2ας, τὴν 1ην ἐπὶ τῆς 5ης καὶ τὴν 3ην ἐπὶ τῆς 9ης. — 59. Ὁ ἀήρ.— 60. Ἓν ποτήριον κατὰ τὸ ἥμισυ κενὸν ἰσοδυναμεῖ μὲ ἓν ποτήριον κατὰ τὸ ἥμισυ πλῆρες· ἔχομεν λοιπὸν τὴν ἑπομένην ἰσότητα $1)_2$ κενὸν $= 1)_2$ πλῆρες, καὶ ἐντεῦθεν προκύπτει ἀναγκαίως : 1 κενὸν $= 1$ πλῆρες. — 61. Ἦτο 9 ἐτῶν, διότι $9 + 15 = 8 \times 3$. — 62. ΔΟΥΝΑΒΙΣ (1. Δῆλος 2. Ὄρασις. 3. Ὑς. 4. Νύξ. 5. Ἀετός. 6. Βερσαλίαι. 7. Ἰκτῖνος. 8. Σηκουάνας).— 63. ΣΙΚΕΛΙΑ. (Σαρδώ. Ἴος Κῶς. Εὔβοια. Λέσβος. Ἰκαρία. Ἄνδρος). —64. ΛΑΜΑΧΟΣ (1. ΘαλῆΣ. 2. ΠρίΑμος. 3. ΣάΜοΣ. 4. ἔΑρ. 5. ΑὐΧήν. 6. ΞενοΦῶν. 7. ΧρωΣτήρ).—65. Ἡ ἀρετή, ἡ ἀγαθότης καὶ ἡ μετριοφροσύνη εἶνε τὰ καλλίτερα προτερήματα εἰς μίαν κόρην.

« Ω ΘΕΕ ΜΟΥ, ΕΙΝΕ ΝΕΚΡΟΣ! ΕΙΠΕΝ Ο ΚΥΡΙΟΣ ΛΕΣΤΟΥΡΗΣ » (Σελ. 108)

Ο ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ Κ^ΑΣ Δ^Ε NANTEUIL ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΦΡΑΣΙΝ ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΥ

[Συνέχεια · ἴδε σελ. 81]

Κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς διασώσεως ὁ Ὑδών, ὅπως εἴδομεν, δὲν ἦτο πλέον ἁπλοῦς ναύτης ἀλλὰ δίοπος τῶν ἁρμένων. Ὁ βαθμὸς οὗτος εἶχεν ἀπονεμηθῇ εἰς αὐτὸν ὑπὸ τοῦ ναυάρχου. ἐπὶ τῇ προτάσει τῶν ἀξιωματικῶν, μετὰ τὸ τέλος τοῦ πρώτου ἔτους τῆς ἐπὶ τῆς Τριαίνης ὑπηρεσίας του. Ὁ Ἰωσίκης ἦτο φιλόπονος, πρόθυμος, τακτικὸς εἰς τὸ ἔργον του, οὐδέποτε ἔδιδεν ἀφορμὴν δυσαρεσκείας, οὐδέποτε ἐτιμωρεῖτο. Ὅτε ἀπεβιβάζετο μετὰ τῶν ἄλλων ναυτῶν εἰς τὴν ξηρὰν δὲν ἐσύγχαζεν εἰς τὰ καπηλεῖα· καὶ τοῦτο ἦτο τὸ μόνον παράπονον τὸ ὁποῖον εἶχον κατ' αὐτοῦ οἱ συνάδελφοί του.

— Δὲν πατᾷ τὸ κατώφλιο τοῦ καπηλιοῦ, φοβεῖται μὴν κολασθῇ σὰν βάλῃ μιὰ σταλιὰ ρακὴ 'ς τὸ στόμα του· μὰ ἔξω ἀπὸ τοῦτο εἶνε λαμπρὸ παιδί, παιδὶ τῆς καρδιᾶς.

Τὴν ἑπομένην κυριακὴν μετὰ τὴν λειτουργίαν τὸ ἐπιτελεῖον παρίστατο ὡς συνήθως ἐπὶ τοῦ ἐπιστέγου (κάσαρο) τῆς Τριαίνης εἰς τὴν ἐπιθεώρησιν τὴν ὁποίαν ἐκτελοῦν οἱ κυβερνῆται ἑκάστην κυριακήν. Κατὰ τὴν ἐπιθεώρησιν ταύτην ὁ κυβερνήτης ἐξετάζει τοὺς ναύτας ἕνα πρὸς ἕνα, ἐπιπλήττει ἢ ἐπαινεῖ τοὺς ἀξίους ἐπιπλήξεως ἢ ἐπαίνου, ἐπιμελῶς ἐπίσης ἐξετάζει καὶ τὴν στολὴν αὐτῶν. Ἔπειτα δέ, ἂν ὑπάρχῃ μουσικὴ ἐπὶ τοῦ πλοίου, παίζει ἐν ᾧ οἱ ἄνδρες μετὰ τῶν ἀξιωματικῶν των παρελαύνουσι πρὸ τοῦ ναυάρχου ἢ τῶν κυβερνητῶν· μετὰ τὴν παρέλασιν διαλύονται αἱ τάξεις καὶ τὸ πλήρωμα γευματίζει.

Ὁ Πλοίαρχος, καθήμενος πλησίον τοῦ ναυάρχου, παρίστατο σοβαρῶς εἰς τὴν ἐπιθεώρησιν καὶ τὴν παρέλασιν· ἐφαίνετο ὅτι καὶ αὐτὸς ἐπεθεώρει τοὺς ἄνδρας καὶ ἔμενεν εὐχαριστημένος ἐκ τῆς στολῆς αὐτῶν, ἐνίοτε ἐκίνει τὴν κεφαλὴν ὡς νὰ ἔλεγε : καλά! πολὺ καλά! Οἱ παρελαύνοντες ἠσθάνοντο μεγάλην εὐχαρίστησιν βλέποντες τὸν πελώριον ἐκεῖνον κύνα, ἀκίνητον, σοβαρόν, παρατηροῦντα αὐτοὺς μὲ προσοχήν, κινοῦντα τὴν οὐρὰν του ὁπότε ναύτης

τις ἢ ἀξιωματικὸς ἐπλησίαζεν εἰς τὸ μέρος του.

Τὴν κυριακὴν ἐκείνην, καθ' ἣν στιγμὴν ἐτελείωσεν ἡ παρέλασις, ὁ κυβερνήτης ἀναβὰς εἰς τὸ ἐπίστεγον ἀνέκραξε:

— Μὴ διαλύετε τὰς τάξεις· ὁ δεύτερος κυβερνήτης ἔχει νὰ σᾶς κάμῃ μίαν ἀνακοίνωσιν ἐν ὀνόματι τοῦ ναυάρχου.

Ὁ κ. Λεστούρης, ὁστις ἦτο πλησίον τοῦ ναυάρχου, ἐπροχώρησεν ὀλίγον, ἐξέβαλεν ἐν χαρτίον ἐκ τοῦ θυλακίου του, καὶ ἀνέγνωσε τὰ ἑπόμενα διὰ φωνῆς δυνατῆς καὶ καθαρᾶς :

« Διαταγὴ τῆς ἡμέρας.

» Ὁ ναύαρχος Λαζονσὲρ διοικητὴς τῆς ναυτικῆς μοίρας τῶν θαλασσῶν τῆς Κίνας καὶ τῆς Ἰαπωνίας εὐχαριστεῖ τοὺς ἄνδρας διὰ τὴν γενναιότητα καὶ τὴν ἀταραξίαν, ἃς ἔδειξαν κατὰ τὸ ἐπεισόδιον τὸ ὁποῖον συνέβη ἐν τῷ ὁρμῳ τοῦ Χογκόγκ, καὶ προτείνει διὰ τοῦ αὔριον ἀναχωροῦντος ταχυδρομείου εἰς τὸν ὑπουργὸν τῶν Ναυτικῶν καὶ τῶν Ἀποικιῶν νὰ εὐδοκήσῃ ν' ἀπονείμῃ τὸ στρατιωτικὸν μετάλλιον εἰς τὸν δίοπον τῶν ἁρμένων Ὑβόνα Ἰωσίκην. ὡς ἀμοιβὴν διὰ τὴν ἀφοσίωσιν μεθ' ἧς ἀψηφῶν πάντα κίνδυνον ἔσωσε τὸν ναύαρχον. Προσέτι ὁ Ὑβὼν Ἰωσίκης ἐτέθη εἰς τὴν διαταγὴν τῆς ἡμέρας τῆς ναυτικῆς μοίρας τῶν θαλασσῶν τῆς Κίνας καὶ τῆς Ἰαπωνίας ὡς καὶ ὁ Πλοίαρχος, ὁ ἐπὶ τῆς Τριαίνης κύων τῆς Νέας Γῆς . »

Ὅλον τὸ πλήρωμα πρὸ πάντων δὲ οἱ ναῦται καὶ οἱ νεαροὶ ἀξιωματικοὶ ἦσαν κατενθουσιασμένοι. Ἐγέλων, ἐφώναζον· « Ζήτω ὁ ναύαρχος! ζήτω ὁ Ἰωσίκης ! ζήτω ὁ Πλοίαρχος ! » Ἡ τελευταία αὕτη ζητωκραυγὴ ἦτο ἡ δυνατωτέρα.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐδόθη διπλοῦν συσσίτιον εἰς τὸ πλήρωμα· πάντες ἐπὶ τοῦ πλοίου διεσκέδασαν τὴν ἡμέραν ἐκείνην.

Ὁ Πλοίαρχος προσκληθεὶς εἰς τὴν τράπεζαν τοῦ ναυάρχου ἔφαγεν ἓν ὁλόκληρον κουτίον παξιμάδια. Ὁ ναύαρχος ἔπιεν εἰς τὴν ὑγείαν του ὅπως καὶ οἱ ἄλλοι, ἔδωκε δὲ εἰς αὐτὸν νὰ πίῃ καμπανίτην, ἀλλ' ὁ Πλοίαρχος δὲν ἐδέχθη τὴν προσφοράν, κατεβρόχθισεν ὅμως ἀρκετὰ τεμάχια σακχάρεως· καθ' ὅλον δὲ τὸ διάστημα τοῦ γεύματος ἐστήριζε τὴν κεφαλήν του εἰς τὴν τράπεζαν ἢ ἐπὶ τῶν γονάτων τοῦ ναυάρχου.

Τρεῖς μῆνες παρῆλθον ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης. Ἡ Τριαινα ἐξηκολούθει τὸν περίπλουν της, εὑρίσκομεν δὲ αὐτὴν τώρα ἐν Γοκοχάμᾳ, ὅπου μετ' ὀλίγον ἔφθασε τὸ ἀτμόπλοιον τὸ φέρων τὴν ἐκ Γαλλίας ἀλληλογραφίαν. Μὲ ποίαν ἀνυπομονησίαν περιέμενον πάντες τὰ λευκὰ ἐκεῖνα τετράγωνα χαρτία τὰ ὁποῖα ἔφερον εἰς αὐτοὺς εἰδήσεις ἐκ τῆς οἰκογενείας, ἐκ τῆς πατρίδος, εἰς τὰς ἀπομεμακρυσμένας ἐκείνας παραλίας ! . . .

Τινὲς ἐξ αὐτῶν δὲν εἶχον ἐπιστολὴν καὶ ἠσθάνοντο μεγάλην λύπην· ἐνόμιζον ἑαυτοὺς ὡς ἐγκαταλελειμμένους.

Ἀλλ' ὁ κ. Λεστούρης καὶ ὁ Ὑβὼν δὲν ἦσαν ἐκ τούτων, ὁ κ. Λεστούρης ἔλαβεν ἐπιστολὴν τῆς μητρός του ἀναγγέλλουσαν εἰς αὐτὸν τοὺς ἀρραβῶνας τῆς ἀδελφῆς του Βριγίτης μετά τινος ἀξιωματικοῦ τοῦ ναυτικοῦ, φίλου τοῦ κ. Λεστούρη· ἡ μήτηρ τοῦ Ἰωάννου ἔπλεκεν ἐν τῇ ἐπιστολῇ της διὰ μακρῶν τὸ ἐγκώμιον τῆς Μαριάννης· ἔγραφεν ὅτι ἦτο ἀληθὲς εὐτύχημα νὰ τὴν ἔχῃ μαζί της, κατὰ τὴν ἀπουσίαν τοῦ υἱοῦ της.

Καὶ ὁ Ὑβὼν ἔλαβε μίαν ἐπιστολήν, μακράν, ὀκτασέλιδον, τῆς ὁποίας τὸ ἀγαπητὸν στρογγύλον γράψιμον συνεκίνει αὐτὸν βαθέως.

« Εἶμαι εὐτυχής, μετὰ τῆς κ. Λεστούρη, τῷ ἔγραφεν ἡ μήτηρ του, ὅσον εἰμπορῶ νὰ εἶμαι εὐτυχὴς ὅταν εἶσαι μακράν μου. Ἡ κ. Λεστούρη μὲ μεταχειρίζεται ὡς φίλην, ἐλπίζω δὲ ὅτι τῆς φαίνομαι χρήσιμος καὶ τὴν βοηθῶ εἰς τὸ οἰκοκυρειό της. Ἐννοεῖς ὅτι δὲν ἐδέχθηκα καμμίαν πληρωμήν· ἀλλ' ἡ κυρία Λεστούρη ἐνόησεν ὅτι ἡ ἄρνησίς μου δὲν προῆλθεν ἀπὸ ὑπερηφάνειαν. Ὅ,τι μοῦ στέλλεις, παιδί μου, μὲ φθάνει μὲ τὸ παραπάνω δι' ὅλα μου τὰ ἔξοδα, καὶ τὰ ἄλλα μας χρήματα δὲν τὰ ἐγγίζω· ἠμποροῦν νὰ σοῦ χρησιμεύσουν μίαν ἡμέραν. »

Τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ὁ Ὑβὼν ἐπεράτωσε τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐπιστολῆς του ἔστειλεν ὁ ναύαρχος καὶ τὸν προσεκάλεσε. Ὁ ναύαρχος εὑρίσκετο εἰς τὴν αἴθουσαν μετὰ τῶν ἀνωτέρων ἀξιωματικῶν τῆς Τριαίνης, ἐκράτει δὲ εἰς τὰς χεῖράς του μεγάλην ἐπιστολὴν τὴν ὁποίαν εἶχεν ἤδη ἀνοίξῃ. Ἰδὼν τὸν δίοπον εἶπεν:

— Ὁ κύριος Ὑπουργὸς ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τὴν αἴτησίν μου· σοὶ ἀπονέμει τὸ στρατιωτικὸν μετάλλιον ὡς ἀμοιβὴν τῆς ἀνδρείας καὶ τῆς ἀφοσιώσεώς σου !

Τόσον μεγάλην χαράν, τόσον ἀπερίγραπτον ἀγαλλίασιν ἠσθάνθη ὁ Ὑβὼν ὥστε ἐφοβήθη μήπως λιποθυμήσῃ. Ἐκ τῆς συγκινήσεως ἔτρεμον οἱ πόδες του.

— Ἔλα, φανοῦ ἀτάραχος, παιδί μου, καὶ δός μου νὰ σοῦ σφίξω τὸ χέρι.

Ὁ Ὑβὼν ἠθέλησε νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ, νὰ ἐκφράσῃ πρὸς αὐτὸν τὴν θερμὴν εὐγνωμοσύνην του.

— Ὄχι, ὄχι, εἶπεν ὁ ναύαρχος, καὶ πάλιν ἐγὼ σοῦ μένω χρεώστης, διότι χωρὶς σὲ δὲν θὰ ἤμην βεβαίως ἐδῶ τώρα, καὶ δὲν τὸ λησμονῶ.

— Καὶ χωρὶς τὸν Πλοίαρχον, κύριε ναύαρχε ! ἀπεκρίθη ὁ Ὑβών, συνελθὼν πλέον ἐντελῶς.

— Ναί, παιδί μου· ἀλλὰ εἰς τὸν Πλοίαρχον δὲν ἠμποροῦμεν νὰ δώσωμεν παράσημον, ἐπαρασημοφορήθης λοιπὸν σὺ καὶ διὰ τοὺς δύο. Ἄκουσέ με

Ἰωσίκη, ἐξακολούθησε ὅπως ἤρχισες καὶ θὰ πᾷς ἐμπρός, σοῦ τὸ λέγει ὁ γέρων ναύαρχός σου. Τώρα πήγαινε νὰ διηγηθῇς τὴν εὐτυχίαν σου εἰς τοὺς φίλους σου. Ὁ κυβερνήτης θὰ δώσῃ σήμερον διπλοῦν συσσίτιον, διὰ νὰ ἠμπορέσουν νὰ πίουν εἰς ὑγείαν σου. Νομίζω, εἶπε στραφεὶς πρὸς τὸν κ. Λεστούρην, ὅτι ὁ προστάτης σου εἶνε εὐτυχέστερος καὶ ἀπὸ σὲ ἀκόμη.

Πράγματι, ὁ Ἰωάννης ἀπήστραπτεν ἐκ χαρᾶς καὶ ὑπερηφανείας· ἐκάλεσε τὸν Ὑβόνα εἰς τὸ δωμάτιόν του, καὶ τὸν ἐνηγκαλίσθη καὶ τὸν ἐφίλησε θερμῶς. Καὶ οἱ δύο ἦσαν βαθύτατα συγκεκινημένοι.

— Ἐξακολούθησε ὅπως ἤρχισες, εἶπεν ὁ κ. Λεστούρης εἰς τὸν προστατευόμενόν του, καὶ μίαν ἡμέραν θὰ αἰσθανθῶ τὴν χαρὰν νὰ σὲ ἴδω ἀξιωματικόν.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην χαρὰ καὶ εὐθυμία ἐπὶ τοῦ πλοίου· ἐγέλασαν, ἐχόρευσαν, ἔπιαν εἰς ὑγείαν τοῦ ναυάρχου, τοῦ Ὑβόνος, καὶ τοῦ Πλοιάρχου ἀκόμη.

Ὅλοι ἐχάρησαν διὰ τὸ εὐτύχημα τοῦ Ὑβόνος, τὸ ὁποῖον ἄλλως τε ἦτο δικαία ἀνταμοιβὴ τῶν προτερημάτων του. Μόνον δύο παλαιοὶ κελευσταί, ὁ Γκωθώμης καὶ ὁ Φίλιππας ὀλίγον ἔλειψε νὰ σκάσουν ἀπὸ τὸ κακὸν των, ἀλλ' ἔκρυψαν τὶ εἶχον εἰς τὴν καρδίαν των καὶ συνεχάρησαν καὶ αὐτοὶ τὸν Ἰωσίκην.

Ἡ Τριαινα ἐναυλόχει ἀκόμη εἰς τὸν λιμένα τῆς Γοκοχάμης.

— Εἰς τὸ κατάστρωμα ὅσοι ἔχουν ἄδειαν ! εἶχε φωνάξῃ εἷς δίοπος μετά τινας ἡμέρας.

Οἱ ὑπαξιωματικοὶ καὶ ναῦται οἵτινες ἔμελλον νὰ ἐξέλθωσιν εἰς τὴν ξηρὰν εἶχον ἤδη ἐνδυθῇ μὲ προθυμίαν,

Ὅσοι ἔλαβον ἄδειαν τὴν ἡμέραν ἐκείνην δὲν εἶχον ἀκόμη ἰδῇ τὴν Γοκοχάμην· μεγάλη λοιπὸν ἦτο ἡ χαρά των. Φαιδροὶ ἐπήδησαν ὅλοι εἰς τὴν ἄκατον, ἡ ὁποία ἔμελλε νὰ τοὺς ἀποβιβάσῃ ἔξω. Εἷς κελευστὴς ἐκράτει τὸν οἴακα τοῦ πηδαλίου. Ὁ Ἰωσίκης ἦτο ἐπίσης ἐντὸς τῆς λέμβου, ἠσθάνετο δὲ καὶ αὐτὸς μεγάλην εὐχαρίστησιν διότι ἔμελλε νὰ ἴδῃ τὸν τόπον ἐκεῖνον καὶ τοὺς κιτρίνους κατοίκους του. Πρώτην φορὰν ἐπίσης ἐπρόκειτο νὰ φανῇ μὲ τὸ στρατιωτικὸν μετάλλιον ἐπὶ τοῦ στήθους. Ὁ κ. Λεστούρης ἀνέθεσεν εἰς αὐτὸν νὰ φέρῃ διάφορα πράγματα, τὰ ὁποῖα εἶχεν ἀγοράσῃ τὰς προηγουμένας ἡμέρας καὶ τῷ ἐνεπιστεύθη ἀρκετὰ σημαντικὸν ποσόν. Ὁ κ. Ἰωάννης δὲν εἰμπόρει νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὸ πλοῖον διότι ὁ κυβερνήτης μετὰ τοῦ ναυάρχου καὶ τοῦ ἀρχιμανδρίτου εἶχον ἐπιχειρίσῃ ἐκδρομὴν εἰς τὰ πέριξ τῆς πόλεως, μετ' αὐτῶν δὲ εἶχον παραλάβῃ καὶ τὸν Πλοίαρχον.

Τὴν ὡρισμένην ὥραν ἡ ἄκατος ἤτις εἶχεν ἀποβιβάσῃ εἰς τὴν ξηρὰν τοὺς λαβόντας ἄδειαν ἐπέστρεψεν ἐπαναφέρουσα αὐτούς· ὑπαξιωματικοὶ καὶ ναῦται ἀνέβησαν εἰς τὸ πλοῖον, ἀφ' οὗ δὲ ἀπήντησαν εἰς τὴν κλῆσιν τοῦ ὀνόματός των ἀπῆλθον νὰ κατακλιθῶσι.

— Μήπως εἰξεύρετε τί ἔγεινεν ὁ Ἰωσίκης ; δὲν εἶνε παρὼν εἰς τὴν κλῆσιν !

Τὴν ἐρώτησιν ταύτην ἀπέτεινεν ὁ κ. Λεστούρης εἰς τὸν Γκωθώμην, οὗτος δὲ ἐφάνη ὅτι ἐταράχθη κἄπως. Ὁ Γκωθώμης ἦτο κελευστής, πρόθυμος καὶ φιλότιμος, ἀλλ' εἶχε τὸ ἐλάττωμα νὰ πίνῃ κἄποτε πολύ· αὐτὸ ὑπέθεσεν ὁ κ. Ἰωάννης ὅτι συνέβαινε καὶ τότε διότι οἱ λόγοι τοῦ κελευστοῦ ἦσαν συγκεχυμένοι.

— Δὲν τὸν εἶδα ἀπὸ τὴν στιγμὴν ποὺ ἐβγῆκαμε ἀπὸ τὴν ἄκατον, ἐγὼ ἐτράβηξα ἄλλον δρόμον καὶ αὐτὸς ἄλλον, δὲν εἰξεύρω τί ἔγινε.

Πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν εἶχε δολοφονηθῇ ἐν Γοκοχάμῃ εἷς Ἄγγλος ὅστις ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ ἀρκετὸν χρηματικὸν ποσόν· ἡ κεφαλή του εἶχεν εὑρεθῇ ὀπίσω ἑνὸς φράκτου καὶ τὸ σῶμά του ἑκατὸν μέτρα μακρόθεν αὐτῆς. Ὁ κ. Λεστούρης ἐσυλλογίσθη τὴν θηριώδη ἐκείνην ληστείαν ὅτε εἶδεν ὅτι ὁ Ὑβὼν δὲν ἐπέστρεψε μὲ τὴν ἄκατον.

— Ὁ Ὑβὼν εἶχε μαζί του σπουδαῖον χρηματικὸν ποσόν, διενοήθη ὁ κ. Ἰωάννης. Ἀλλὰ τί ἰδέα εἶνε αὐτὴ ποὺ μοῦ ἦλθε ; Ἴσως θὰ ἐβράδυνε ὀλίγον καὶ θὰ ἐπιστρέψῃ μὲ κανὲν ἄλλο ἐφόλκιον (φελούκαν).

Ἡ ὥρα παρῆλθεν ἐν τούτοις, ἐνύκτωσεν ἀλλ' οὐδὲν ἐφόλκιον ἐφάνη.

Ἡ ἀνησυχία τοῦ κ. Λεστούρη ἐγίνετο ὁλονὲν μεγαλειτέρα. Πῶς ἤθελε νὰ ἐξέλθῃ εἰς τὴν ξηράν, νὰ ἐρευνήσῃ νὰ μάθῃ τί συμβαίνει, ἀλλ' εἶχεν ὑπηρεσίαν, δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξέλθῃ ἐκ τοῦ πλοίου ! . . .

Εἷς ὑποκελευστὴς παρετήρησε τὴν ταραχὴν μεθ' ἧς ὁ κ. Λεστούρης ἐβάδιζεν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, στρέφων ἑκάστην στιγμὴν τὰ βλέμματά του πρὸς τὴν πόλιν.

— Ἔμειναν πάλιν ἔξω ἄνδρες, κύριε κυβερνῆτα ; ἠρώτησεν ὁ ὑποκελευστὴς ἐκεῖνος, ὁστις ἦτο ὁ Φίλιππας.

— Ὄχι, ἀπεκρίθη ὁ Ἰωάννης, μόνον ὁ δίοπος Ἰωσίκης δὲν ἐπέστρεψε μὲ τὴν ἄκατον, καὶ αὐτὸ μὲ ἀνησυχεῖ χωρὶς νὰ τὸ θέλω, διότι εἶχε ἀρκετὰ χρήματα ἐπάνω του, ἀφ' ἑτέρου δὲ εἶνε πάντοτε τακτικός.

— Κύριε κυβερνῆτα, εἶπεν ὁ Φίλιππας, διατάσσετε νὰ ἑτοιμάσουν τὴν σκάφην ; (1) Ὁ καιρὸς εἶνε καλὸς καὶ θὰ γυρίσω ἐγκαίρως διὰ νὰ ἐκτελέσω τὴν ὑπηρεσίαν μου. Πιθανὸν νὰ μὴν εὕρῃ λέμβον ὁ Ἰωσίκης καὶ ἴσως θὰ τὸν εὕρω εἰς τὴν προκυμαίαν.

— Εὐχαριστῶ, Φίλιππα, ἀπεκρίθη ὁ Ἰωάννης.

(1) Εἶδος ἐφολκίου· γαλλιστὶ youyou ἀγγλιστὶ jolly-boat.

Διατάξατε νὰ ἑτοιμάσουν τὴν σκάφην, εἶπεν εἰς τὸν ἀξιωματικὸν τῆς ὑπηρεσίας.

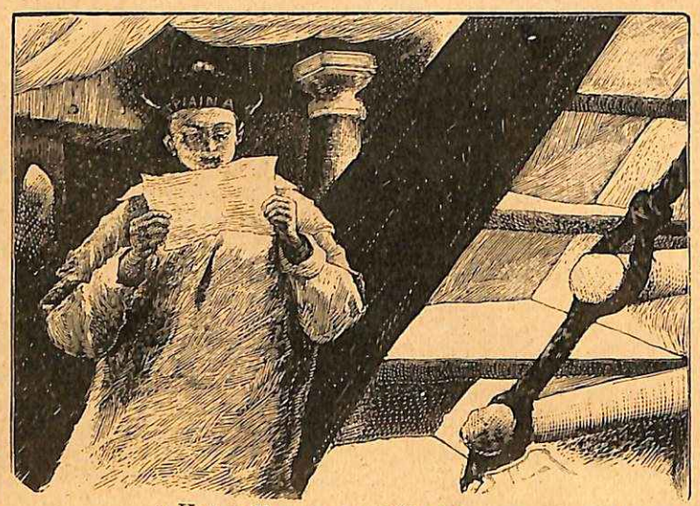
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ϛ'.

ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΤΟΥ ΥΒΟΝΟΣ ΙΩΣΙΚΗ.—Η ΣΥΝΩΜΟΣΙΑ

Μετὰ δύο ὥρας ὁ κ. Λεστούρης ἔλαβε τὴν εἴδησιν ὅτι τὸ ἐφόλκιον ἐπέστρεψεν· ἀνέβη εἰς τὸ κατάστρωμα καὶ εἶδε κατὰ πρῶτον τὸν ὑποκελευστὴν ἔχοντα αἱματωμένον τὸ πρόσωπον καὶ καταξεσχισμένα τὰ ἐνδύματά του. Ἔπειτα δέ, ὄπισθεν αὐτοῦ, τέσσαρας ναύτας κρατοῦντας ἓν ἀναίσθητον σῶμα τὸ ὁποῖον ἀπέθεσαν εἰς τοὺς πόδας τοῦ Ἰωάννου. Ἦτο ὁ Ὑβών.

— Ὦ, Θεέ μου, εἶνε νεκρός! ἀνέκραξεν ὁ κ. Λεστούρης.

Ἀλλ' ὄχι, ὁ Ὑβὼν δὲν ἦτο νεκρός. Ἦτο ἀναίσθητος ἐκ τῆς μέθης· οἱ ὀφθαλμοί του ἦσαν ἄτονοι, ἡ μορφή του ἀπεκτηνωμένη, τὰ ἐνδύματά του εἰς ἐλεεινὴν κατάστασιν.

« Καὶ ὁ Υβων ελαβεν επιστολην » (Σελ. 98)

— Εἶνε χειρότερα παρὰ νεκρός, ἐσκέφθη ὁ κ. Λεστούρης καὶ ἐκάλεσεν ἀμέσως τὸν ὁπλονόμον.

— Βάλετε τὸν ἄνθρωπον αὐτὸν εἰς τὰ σίδηρα, καὶ αὔριον, ὅταν περάσῃ ἡ μέθη του, ἂς μὲ εἰδοποιήσουν! διέταξε. Ὁ κ. Λεστούρης εἶχεν ἤδη λάβῃ τὴν ἀπόφασιν νὰ φανῇ αὐστηρότατος, διότι ἴσα ἴσα ἡ ἀγάπη τὴν ὁποίαν εἶχε πρὸς τὸν Ἰωσίκην ἐπέβαλεν εἰς αὐτὸν νὰ φανῇ ἀμείλικτος καὶ νὰ τὸν τιμωρήσῃ ἀλύπητα.

Ἀλλ' ἡ λύπη τοῦ Ἰωάννου δὲν περιγράφεται· ἦτο τόσον ὑπερήφανος διὰ τὸν προστατευόμενόν του! εἶχε τόσην ἐμπιστοσύνην εἰς αὐτόν!.... Καὶ διὰ μιᾶς τὸν εἶδε νὰ πέσῃ τόσον χαμηλά, νὰ κυλισθῇ εἰς τὸν βόρβορον!..

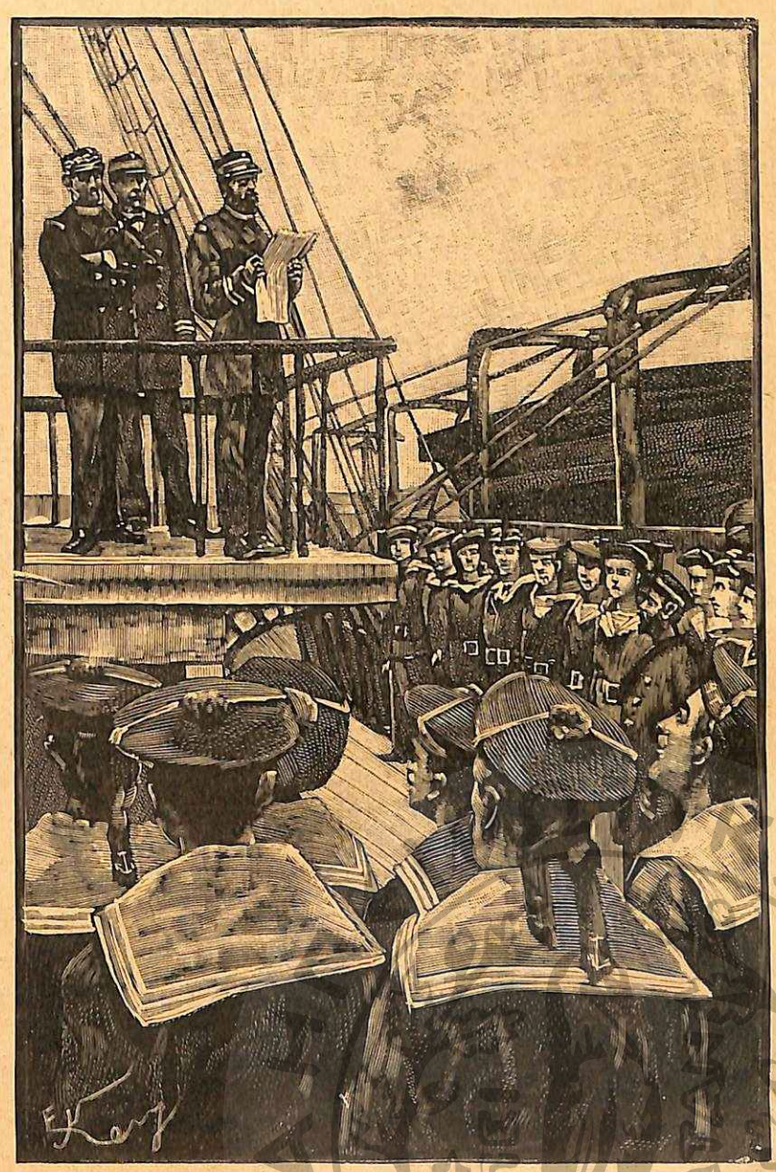
Ὁ Φίλιππας, παρὰ τοῦ ὁποίου ἐζήτησε λεπτομερεῖς πληροφορίας, τῷ διηγήθη τὰ ἑξῆς:

— Τὸ λοιπόν, κύριε κυβερνῆτα, κ' ἐγὼ ἤμουν πολὺ ἀνήσυχος, ὅπως τοῦ λόγου σας, καὶ μάλιστα ἀπὸ τὴν στιγμὴν ποῦ μοῦ εἴπατε ὅτι ὁ Ἰωσίκης εἶχε ἐπάνω του χρήματα. Δὲν ἤθελα νὰ χάσετε τὴν ἰδέαν ποῦ ἔχετε δι' αὐτόν, καὶ δι' αὐτὸ δὲν σᾶς ἀνέφερα μίαν ὁμιλίαν ποῦ ἐκάμαμε ὁ Ἰωσίκης καὶ ἐγώ, εἶνε πέντε ἓξ ἡμέρες τώρα. Μοῦ εἶχε εἰπῇ πῶς εἰξεύρει ἕνα τρόπον νὰ κερδίσῃ γρήγορα χρήματα. Τί τρόπο; τοῦ εἶπα· εἰς τὴν ἀρχὴν δὲν ἤθελε νὰ μοῦ εἰπῇ· μὲ τὰ πολλὰ ὅμως μοῦ ἐφανέρωσε τὸν τρόπον· μοῦ εἶπε ὅτι ἕνας ναύτης τοῦ διηγήθη ὅτι ἔξω εἶνε ἕνα χαρτοπαικτεῖο ποῦ τὸ κρατεῖ ἕνας Ἀμερικανός, καὶ ὅπου, ἂν ἤξερε κανεὶς νὰ παίζῃ, ἠμποροῦσε νὰ κερδίσῃ χιλιάδες. Τοῦ εἶπα πῶς ἠμποροῦσε νὰ χάσῃ καὶ ὅσα εἶχε ἐπάνω του. Ἀλλ' αὐτὸς δὲν ἔδωκε προσοχὴ εἰς τοὺς λόγους μου. Εἶχα λησμονήσῃ ὅλην αὐτὴν τὴν ἱστορίαν, ἀλλὰ μοῦ ἦλθεν εἰς τὸν νοῦν ὅταν ἤμουν εἰς τὸ κατάστρωμα καὶ δι' αὐτὸ σᾶς ἐπρότεινα νὰ ἔβγω ἔξω νὰ ἐξετάσω.

« Ἅμα ἐπάτησα εἰς τὴν στερεὰ ἤρχισα νὰ ἐξετάζω· γνωρίζω καλὰ τὴν πόλιν καὶ ὅλα τὰ κατατόπια της· ἔτρεξα ἐπάνω κάτω τοῦ κάκου· σιμὰ εἰς τὰ λουτρὰ ἀπάντησα ἕνα κοριτσάκι τὸ ὁποῖον μοῦ εἶπε μερικὰς λέξεις σὲ ἐλεεινὰ γαλλικά. Τὸ ἐρώτησα καὶ κατώρθωσα νὰ μάθω ὅτι εἶδε « ναύτη μ' ἕνα νόμισμα πάνω στῆθος». Τὸ ἐπῆρα ἀπὸ τὸ χέρι καὶ μὲ ἐπῆγε πίσω ἀπὸ ἕνα εἶδος κῆπο, ὅπου εὑρήκαμε τὸν Ἰωσίκην ἐξαπλωμένον πρόμυτα σ' ἕνα λάκκον· ἦτο εἰς ἐλεεινὴ κατάστασι· ἠθέλησα νὰ τὸν ξυπνήσω, νὰ τὸν σηκώσω, νὰ τὸν πάγω εἰς τὴν σκάφην καὶ νὰ τὸν φέρω ὀπίσω, ἀλλ' αὐτὸς ἀγρίεψε μὲ μιᾶς, ἐχύθηκε ἐπάνω μου, μὲ ἔρριψε χάμω καὶ ἐγρατσούνισε τὸ πρόσωπό μου. Κατώρθωσα νὰ ξεφύγω καὶ ἐφώναξα τοὺς τέσσαρας ἄνδρας ποῦ δὲν ἦσαν μακρυά. Τὸν εὑρήκαμε πάλιν ξαπλωμένο χάμου... Τὸν πήραμε 'ς τὴ σκάφη, χωρὶς νὰ ἀντισταθῇ καθόλου αὐτὴ τὴ φορά· ἦτο 'ς αὐτὴ τὴν κατάστασι τῆς βλακείας ποῦ εὑρίσκεται ἕως αὐτὴν τὴν στιγμήν· ἐννοεῖται, κύριε κυβερνῆτα, ἂν τὸ ζητᾶτε θὰ σιωπήσω καὶ δὲν θὰ ζητήσω ἀνάκρισιν· ἀλλὰ θὰ εἶνε πολὺ πικρὸ δι' ἕνα ἄνθρωπον ποῦ ἔχει τόσα ἔτη εἰς τὴν ὑπηρεσίαν. Ὁ Ἰωσίκης ἐκτύπησε ἀνώτερόν του χωρὶς νὰ τοῦ δώσῃ αἰτίαν.

Ὁ τρόπος μεθ' οὗ ὡμίλει ὁ ὑποκελευστὴς δυσηρέστησε πολὺ τὸν Ἰωάννην· ἀλλὰ δυστυχῶς τὰ πράγματα ἐφαίνοντο ἀληθῆ.

— Ἦσο μόνος, ἠρώτησε, ὅταν ὁ Ἰωσίκης σοῦ ὡμίλησε περὶ τοῦ χαρτοπαικτείου ἐκείνου;

« Ο κ. Λεστουρης ανεγνωσε δια φωνης δυνατης » (Σελ. 98)

— Ὄχι, κύριε κυβερνῆτα, ἦτο παρὼν καὶ ὁ Γκωθώμης.

Ὁ Γκωθώμης ἐρωτηθεὶς ἔδωκεν ἀπάντησιν συμφωνοῦσαν μὲ ὅσα εἶχεν εἴπῃ ὁ Φίλιππας. Οἱ τέσσαρες ναῦται οἵτινες εἶχον φέρῃ τὸν Ἰωσίκην δὲν ἤξευρον τίποτε, διότι ὁ ὑποκελευστὴς τοὺς εἶχε διατάξῃ νὰ περιμένωσι· εἶχον εὕρῃ τὸν Ἰωσίκην εἰς τὴν κατάστασιν, εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκετο ἀκόμη. Τὸ πρᾶγμα ἐγίνετο πολὺ σοβαρόν, διότι καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι ἔμελλον νὰ εὑρεθῶσι τὰ χρήματα, πάλιν ἔμενεν ἡ μέθη καὶ αἱ αἰκίαι κατὰ ἀνωτέρου.

Ὁ κ. Λεστούρης διῆλθε κακὴν νύκτα· προσεπάθει νὰ εὕρῃ δικαιολογίαν τινὰ διὰ τὸν προστατευόμενόν του· ἀλλ' ἡ διήγησις τοῦ Φίλιππα ἀφήρει πᾶσαν ἐλαφρυντικὴν περίπτωσιν. Εἰς ποῖον κρημνὸν εἶχε κρημνισθῇ ὁ Ὑβών;...

[Ἕπεται συνέχεια]

ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΣ
κατὰ παράφρασιν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τῆς Κας DE NANTEUIL

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΩΝ ΑΝΘΕΩΝ

(ΑΛΛΗΓΟΡΙΑ)

ΤΟ νύξ· ἐπὶ τῆς κλίνης της ἀνεπαύετο νεαρὰ κόρη, στηρίζουσα τὴν κεφαλήν της ἐπὶ μαλακοῦ λευκοῦ προσκεφαλαίου, καὶ ἔχουσα κλειστὰ τὰ βλέφαρα ὑπὸ τοῦ ὕπνου.

Ἐπὶ τραπεζίου παρὰ τὴν κλίνην ἦσαν ἐντὸς πολυτελοῦς τορευτοῦ δοχείου ἄνθη πρὸ μικροῦ κοπέντα ποικιλόχροα καὶ εὐοσμότατα.

Τὰ παράθυρα εἶνε κλειστά, παντοῦ ἄκρα σιωπὴ καὶ ἠρεμία. Θερμότης δὲ βαρεῖα καὶ ὀχληρὰ εἶνε ἐντὸς τοῦ δωματίου, διότι εὑρισκόμεθα ἐν τῇ ἀκμῇ τοῦ θέρους.

Ἀλλ' ἀκούσατε· αἴφνης ἐλαφρὸν ψιθύρισμα ἀκούεται, ὡς βόμβος, καὶ ἐλαφρὸν ψῖ ψῖ ψῖ ἐπαναλαμβάνεται μεταξὺ τῶν κλαδίων καὶ τῶν ἀνθέων. Μορφαὶ δὲ φαντασιώδεις καὶ ἀτμώδεις ἀνέρχονται ἐκ τῆς κάλυκος τῶν ἀνθέων, ἀέριον ἐλαφρὸν τὰς περιενδύει καὶ φοροῦσι στέμμα.

Καὶ ἐκ μὲν τοῦ ροδοχρόου κόλπου τοῦ ῥόδου ἐξέρχεται γυνὴ ῥαδινή· ἐν τῇ ἁπλωτῇ κυμαινομένη κόμῃ της στίλβουσι μαργαρῖται ὅμοιοι πρὸς ῥανίδας δρόσου.

Ἐκ δὲ τῆς περικεφαλαίας τοῦ βαθυπρασίνου ἀκονίτου ἀναπηδᾷ ὑπερήφανος καὶ τολμηρὸς ἱππότης. Τὸ ξίφος του σπινθηροβολεῖ καὶ ἐπὶ τοῦ κράνους του σείεται πτερὸν ἐρωδιοῦ ἐπάργυρον.

Ἐκ τοῦ κρίνου ἐξέρχεται σεμνὴ κόρη, καὶ ὁ πέπλος της εἶνε ἀραχνοειδής.

Μεγαλοπρεπής, ἀλλὰ μόνον ἄνευ στέμματος, προβαίνει ὑπερήφανος μοναρχὴς καὶ σπαθοφόροι ἐξέρχονται ἐκ τῆς κυανῆς ἴριδος.

Ἐν τούτοις περὶ τὴν κλίνην τῆς κόρης χορεύουσι καὶ περιστρέφονται τὰ ἄλλα ἄνθη ἐν παραδόξῳ χορῷ κυκλίῳ, περιστρεφόμενα δὲ ᾄδουσι πρὸς τὴν κοιμωμένην κόρην:

„Ὦ κόρη, κόρη, κόρη, κάτοικε τῆς γῆς,
βιαίως μᾶς ἀπέκοψες καὶ φθίνομεν,
καὶ θνήσκομεν ἐν τῷ κομψῷ δοχείῳ σου.
Ὦ πῶς ἀνεπαυόμεθα εὐδαίμονα
ἐπὶ τοῦ κόλπου τῆς κοινῆς μητρός μας γῆς,
καὶ τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου εἴχομεν
τὰς χλιαρὰς θωπείας! αὔρα δροσερὰ
τὰ ἀσθενῆ κλωνία μας ἐλύγιζε,
καὶ ὅλην νύκτα εὔθυμα ἐπαίζομεν.
Τὰ διαυγῆ τῆς δρόσου καὶ βροχῆς νερὰ
τὸ εὔοσμόν μας σῶμα κατεδρόσιζον,
καὶ τώρα βυθισμένα εἰς θολὸν νερόν,
φυλλορροοῦμεν φεῦ, καὶ μαραινόμεθα.
Ἀλλ' ὅμως πρίν, ὦ κόρη, ἀποθάνωμεν,
ἰδοὺ σὲ ἐκδικούμεθα, τετέλεσται!"

Τὸ ᾆσμα ἔπαυσε, τα ἄνθη κύπτουσιν ἐπὶ τῆς κοιμωμένης κόρης, καὶ πάλιν ἐπανερχεται ἡ προτέρα βαρεῖα σιωπή, καὶ πάλιν ἀκούονται οἱ λεπτοὶ ψιθυρισμοί.

Ποῖος βόμβος, ποῖον ἡσυχον ψιθύρισμα, ποῖα ῥεύματα ἀρωμάτων πνέουσιν ἀφθόνως ἐπὶ τῆς ὑπνωττούσης νεάνιδος!

Ὁ ἥλιος ἀνέτειλεν, αἱ λαμπραὶ ἀκτῖνές του φωτίζουσι τὸ δωματιον, τὰ πνεύματα ἐξαφανίζονται· ἡ δὲ κόρη ἐξηπλωμένη ἐπὶ τῆς στρωμνῆς της φαίνεται ὅτι κοιμᾶται... Εἶνε λευκὴ ὡς κρίνον, εὐμορφοτάτη ἔτι, ἀλλὰ ψῦχος παγερὸν κατέλαβεν αὐτήν... Οἴμοι! ἄνθος μαρανθὲν καὶ αὐτὴ ἀναπαύεται διὰ παντὸς πλησίον τῶν μεμαραμμένων ἀδελφῶν της τῶν ὁποίων τὰ πνεύματα τὴν ἐδολοφόνησαν!

Εἴθε ἡ λυπηρὰ αὕτη ἀλληγορία νὰ σας προφυλάξῃ, ὦ προσφιλεῖς ἀναγνώστριαι, καὶ νὰ σας ἀποτρέψῃ ἀπὸ τοῦ κινδύνου τοῦ νὰ κοιμᾶσθε ἔχουσαι ἐν τῷ δωματίῳ σας ἄνθη καὶ ἀνθοδέσμας. Τὸ ἐκ τῶν ἀνθέων ἐξερχόμενον ἀνθρακικὸν ὀξὺ ἐπιφέρει ἀσφυξίαν, οὐχὶ σπανίως θανατηφόρον!

**Ω

ΑΙ ΜΕΛΙΣΣΑΙ

[Συνέχεια καὶ τέλος· ἰδ. σελ. 91]

Ἂν οἱ κηφῆνες εἶνε ὀκνηροί, αἱ ἐργάτιδες μέλισσαι ὅμως εἶνε φιλοπονώταται. Κατασκευάζουσι τὰ κύτταρα, συνάγουσι τὸ μέλι, τρέφουσι καὶ περιποιοῦνται τὰ νεόσσια. Κατ' ἀρχὰς συγκολλῶσι μὲ τὸν πισσόκηρον τὸν ὁποῖον προμηθεύονται ἐκ ῥητινωδῶν δένδρων τὰ διάφορα μέρη καὶ τὰς σχισμάδας τῶν κατοικιῶν των, ἔπειτα δὲ κατασκευάζουσι τὴν κηρήθραν. Καλλιτεχνικώτατα προσαρμόζουν πρὸς ἄλληλα τὰ κανονικὰ ἑξάγωνα κύτταρα. Τὸ φυσικὸν ὁρμέμφυτον τῶν μελισσῶν εἶνε ἀληθῶς ἀξιοθαύμαστον. Ἀπορεῖ τις καὶ ἐκπλήττεται πῶς κατορθόνουσιν αἱ μέλισσαι νὰ κατασκευάζωσι τόσον σύμμετρα τὰ κύτταρα, μὲ τέχνην τὴν ὁποίαν μόνη ἡ εὐφυία τοῦ ἀνθρώπου μὲ προσεκτικοὺς ὑπολογισμοὺς ἠδύνατο νὰ κατορθώσῃ. Τὰ μικρότερα κύτταρα εἶνε προωρισμένα διὰ τὰς ἐργάτιδας μελίσσας, πολὺ μεγαλείτερα εἶνε τὰ διὰ τοὺς κηφῆνας, αἱ δὲ μικραὶ βασίλισσαι ἔχουν, ὡς σᾶς εἶπα ἤδη, πολὺ μεγαλειτέρας καὶ διαφορετικὰς κατὰ τὸ σχῆμα κατοικίας. Τὸ κηρίον ἀπὸ τὸ ὁποῖον συγκεινται τὰ κύτταρα κατ' ἀρχὰς ἔχει λευκὸν χρῶμα ἀλλὰ βραδύτερον κιτρινίζει.

— Ἀλλ' αὐτὸ τὸ κηρὶ ποῦ τὸ εὑρίσκουν αἱ μέλισσαι, θεῖε; ἠρώτησεν ὁ Παῦλος.

— Σχηματίζεται εἰς τὸν στόμαχόν των ἀπὸ τὸν χυμὸν τοῦ μέλιτος, ἀπήντησεν ὁ κ. Θεολόγης. Ἡ μέλισσα διαλύει μὲ τοὺς πόδας της τὸ κηρίον, τὸ φέρει εἰς τὸ στόμα της καὶ ἔπειτα τὸ μεταχειρίζεται εἰς τὴν κατασκευὴν τῶν κυττάρων. Εἰς ἑκάστην κυψέλην εἶνε 6 ἢ 7 πλάκες κηρίου, ἑκατέρωθεν δὲ αὐτῶν εὑρίσκονται κύτταρα, καὶ διάδρομοι ὑπάρχουν ἀρκετοὶ διὰ τῶν ὁποίων αἱ πολυάσχολοι μέλισσαι χωρὶς ἀπώλειαν καιροῦ πηγαίνουσι εἰς τὰ διάφορα μέρη τῆς οἰκίας των. Τὰ κύτταρα χρησιμεύουν εἰς τὰς μελίσσας ὄχι ὡς κατοικίαι ἀλλὰ ὡς ἀποθῆκαι καὶ φωλεαὶ διὰ τὰ μελισσόπουλα. Τὸ μέλι κατασκευάζουσιν ἀπὸ τὸν γλυκὺν χυμὸν τὸν ὁποῖον περιέχουν πολλὰ ἄνθη· ἀπορροφῶσιν αὐτὸν μὲ τὴν προβοσκίδα των, καὶ τὸν κατεργάζονται εἰς τὸν προστόμαχον. Διότι πρέπει νὰ εἰξεύρετε ὅτι ὅλαι αἱ μέλισσαι ἔχουν ἕνα προστόμαχον ἢ μελιτοστόμαχον καὶ ἕνα κηροστόμαχον. Ἅμα γεμίσῃ ὁ στόμαχος μὲ γλυκὺν χυμὸν ἐπιστρέφουσιν ὀπίσω εἰς τὴν κατοικίαν των, παράγουσι τὸ μέλι μὲ τὸ στόμα των εἰς ἓν κύτταρον καὶ τὸ περικλείουσι μὲ ἓν λεπτὸν περικάλυμμα κηροῦ.

— Καὶ εἰμποροῦν αἱ μέλισσαι νὰ βυζαίνουν μέλι ἀπὸ ὅλα τὰ λουλούδια; εἶπεν ἡ Μάρθα.

— Ὄχι, κόρη μου, ἀπήντησεν ὁ θεῖος. Τὰ φαρμακερὰ φυτὰ δὲν τὰ πειράζουν ἀλλὰ καὶ μερικὰ ἄλλα ἰαματικά, ὅπως εἶνε τὸ χαμομῆλι παραδείγματος χάριν, τ' ἀφίνουν ἡσυχα. Τοὐναντίον πολὺ ἀγαποῦν τὰ ἄνθη τῆς φιλύρας, τῆς καστανέας καὶ τῶν ἄλλων ὁπωροφόρων δένδρων· ἐπίσης τὸ τριφύλλι καὶ τὸν ἀραβόσιτον, κατὰ τὴν ἐποχὴν δὲ τῆς ἀνθίσεως αὐτῶν ἐπισκέπτονται κατὰ πυκνὰ σμήνη τοὺς ἀγρούς. Ἐξαιρετικῶς πολὺν γλυκὺν χυμὸν περιέχουν τὰ κομψότατα τριανταφυλλόχροα ἄνθη τῆς ἐρείκης, διὰ τοῦτο εἴς τινα μέρη τὸ θέρος μεταφέρουσι τὰς κυψέλας ὅπου εἶνε πολλαὶ ἐρεῖκαι, ἐκεῖ δὲ αἱ μέλισσαι ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ συνάζουν πολὺ μέλι. Ἀλλὰ τὸ μέλι εἶνε κάπως κιτρινώτερον, οὐδὲ ἀξίζει τόσον ὅσον τὸ λευκὸν καὶ θελκτικώτατον τὴν γεῦσιν μέλι τῶν φιλυρῶν, κατὰ γενικὸν δὲ κανόνα τὸ χρῶμα καὶ ἡ γεῦσις ἐξαρτῶνται ἐκ τοῦ εἴδους τῆς τροφῆς τῶν μελισσῶν. Ἔχετε παρατηρήσῃ, παιδιά, ὅτι συχνὰ αἱ μέλισσαι ὅταν ἐπιστρέφουν εἰς τὴν κατοικίαν των φοροῦν ἕνα βρακάκι κίτρινο ἢ κόκκινον ἢ λευκό;

— Ναί, ἀπεκρίθη ὁ Παῦλος, αὐτὸ προέρχεται ἀπὸ τὴν γῦριν τῶν ἀνθέων ποῦ μαζεύουν.

— Σωστά, εἶπεν ὁ θεῖος εἰς τὸ ὀπίσθιον πόδι ἔχουν μίαν κοιλότητα, ἡ ὁποία χρησιμεύει ὡς ἀποθήκη τῆς γύρεως ταύτης.

— Ἀλλὰ τί τὴν κάμνουν αὐτὴν τὴν γῦριν; ἠρώτησεν ἡ Μάρθα, ἡ ὁποία ἤκουε μὲ πολλὴν προσοχήν.

— Ἀπ' αὐτὴν κατασκευάζουν μελισσόψωμον, τὸ ὁποῖον εἶνε μίγμα μέλιτος καὶ γύρεως ἀνθέων, καὶ χρησιμεύει ὡς τροφὴ διὰ τὰ μελισσόπουλα. Διότι ἀπὸ τὰ καταλευκα ὡς γάλα αὐγα, τὰ ὁποῖα γεννᾷ ἡ βασίλισσα γίνονται

μετὰ τρεῖς ἡμέρας λευκοὶ σκώληκες· εἶνε φοβερὰ λαίμαργοι, αἱ δὲ ἐργάτιδες μέλισσαι τὰ περιποιοῦνται πολὺ καὶ τὰ ταγίζουν μὲ μελισσόψωμον, ἐννοεῖται δὲ ὅτι τὸ διὰ τὴν μέλλουσαν βασίλισσαν προωρισμένον εἶνε γλυκύτερον. Εὐθὺς ὡς μεγαλώσουν τὰ νεογνὰ περιτυλίσσονται εἰς λεπτότατον ἱστόν, αἱ δὲ πιστοὶ αὐτῶν φύλακες κλείουσι τὰ κύτταρα μὲ λευκὸν κήρινον περικάλυμμα. Εἰς δεκατρεῖς ἡμέρας σχηματίζονται ἐκεῖ μέσα τέλειαι μέλισσαι καὶ ἂν μὲν εἶνε ὑγιεῖς καὶ δυναταὶ αἱ ἄλλαι μέλισσαι τὰς περιποιοῦνται, μετ' ὀλίγον δὲ καὶ αὐταὶ πετοῦν εἰς τὸ ἔργον· ἀλλὰ τὰς ἀδυνάτους καὶ ἀναπήρους τὰς θανατόνουν. Ἂν ὁ ἀριθμὸς τῶν μελισσῶν μιᾶς κυψέλης αὐξήσῃ πολὺ καὶ εὑρίσκεται δὲ ἐκεῖ καὶ νέα τις βασίλισσα, τότε ἀρκεταὶ μέλισσαι ἀναχωροῦσιν ὁδηγούμεναι ἀπὸ τὴν παλαιὰν βασίλισσαν καὶ ἱδρύουσιν ἰδιαίτερον βασίλειον. Αὐτὸ ποῦ εἴδατε σεῖς ἐδῶ ἦτο νέον βασίλειον.

— Καὶ τί θὰ ἔκαμναν ἂν δὲν τὸ ἐσκέπαζες μὲ τὸν σάκκον ἐκεῖνον; ἠρώτησεν ὁ Παῦλος.

— Θὰ ἐπετοῦσαν παραπέρα καὶ θὰ ἐζητοῦσαν καταλληλον κατοικίαν, πρὸ πάντων εἰς τὴν κοιλότητα κανενὸς κορμοῦ δένδρου, εἶπεν ὁ θεῖος. Αὐτὸ συμβαίνει κάποτε· διὰ τοῦτο τὴν ἐποχὴν ποῦ πετοῦν αἱ μέλισσαι πρέπει νὰ εἴμεθα προσεκτικοί. Συχνὰ ἀναγκάζω τὰς μελίσσας νὰ καταβοῦν μὲ δυνατὸν κρότον ἢ μὲ ράντισμα. Ἂν καθίσουν πολὺ ὑψηλὰ τότε παίρνω τὸν μαλλινον σάκκον ὁ ὁποῖος εἶνε δεμένος εἰς ἕνα κοντάρι. Μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας αἱ μέλισσαι πετοῦν καὶ δευτέραν φοράν, πολλάκις δὲ καὶ τρίτην καὶ τετάρτην. Ἂν δὲ εὕρουν πολὺ καλὴν τροφὴν καὶ εὐνοϊκὸν καιρὸν τὸ σμῆνος ἀποχωρίζεται κατὰ τὸ φθινόπωρον.

— Μά, θεῖε, εἶπε ζωηρῶς ὁ Παῦλος, ἀπὸ ἕνα σμῆνος ἔγιναν πέντε σμήνη! σὰν πληθαίνουν τόσον πολὺ τὰ μελίσσια δὲν θὰ ἔχῃς τόπον νὰ βάλῃς τὰ μελισσοκόφινα.

— Αὐτὸς ὁ φόβος δὲν ὑπάρχει, εἶπεν ὁ θεῖος χαμογελῶν. Τέτοια αὔξησις δὲν γίνεται πάντοτε. Πολλὰς φορὰς τὸ θέρος δὲν εἶνε εὐνοϊκὸν διὰ πολλαπλασιασμὸν τῶν μελισσῶν, τοῦτο δὲ συμβαίνει ἰδίως ὅταν τὸ θέρος εἶνε ψυχρὸν καὶ ὑγρόν. Συχνὰ ἀναγκάζομαι νὰ ἑνώσω τὰς ἀδυνάτους κυψέλας μὲ δυνατωτέρας, ἔπειτα δὲ ἔχουν αἱ μέλισσαι καὶ τὲς ἀρώστειες των καὶ τοὺς ἐχθρούς των.

— Ναί. τὲς ἀρκοῦδες! εἶπεν ἡ Μάρθα.

— Ὦ, αἱ ἄγριαι ἄρκτοι εἶνε εἰς τοὺς πόλους καὶ ἐμὲ δὲν μοῦ ἔκλεψαν ἀκόμη διόλου μέλι. Ἀλλὰ τὰ περισσότερα πτηνὰ παραμονεύουσι τὰς μελίσσας καὶ καταβροχθίζουσι πολλάς· καὶ οἱ βάτραχοι, καὶ οἱ ὄφεις, καὶ αἱ σαῦραι ἐξολοθρεύουσι πολλὰς καὶ πλησιέστατοι ἀκόμη συγγενεῖς των εἰσὶν ἐπικίνδυνοι ἐχθροί των. Σφῆκες καὶ ἀγριόσφηκες ἐμβαίνουσιν εἰς τὴν κυψέλην καὶ κλέπτουσι τὸ μέλι, δηλαδὴ τὸ τρώγουσι. Καὶ αἱ κάμπαι προξενοῦσι καταστροφὴν εἰς τὰς κηρήθρας. Πολλαὶ μέλισσαι ἀποθνήσκουν καὶ ἐξ αἰτίας ἀτμοσφαιρικῶν λόγων, ἀπὸ ψύχος ἢ ἄνεμον ἢ βροχήν. Πολλοὶ μελισσοτρόφοι συνηθίζουν καὶ καταστρέφουν μερικὰς μελίσσας ἀφ' οὗ λάβουν τὸ μέλι των. Ἡ καλλιτέρα ἐποχὴ διὰ τὴν ἐσοδείαν τοῦ μέλιτος εἶνε τὸ φθινόπωρον· οἱ μελισσοτρόφοι ἐκλέγουν τὰς ἐλαφροτέρας κυψέλας, ἐκείνας εἰς τὰς ὁποίας αἱ μέλισσαι δὲν ἔχουν θησαυρίσῃ ἀρκετὴν τροφὴν διὰ τὸν χειμῶνα ἢ τὰς βαρυτέρας διότι ἐντὸς αὐτῶν εὑρίσκεται ἄφθονον μέλι, θανατόνουν τὰς μελίσσας μὲ καπνὸν θείου καὶ κληρονομοῦσι τὸ ἀποθησαύρισμα τοῦ κηροῦ καὶ τοῦ μέλιτος αὐτῶν.

— Αἱ καϊμέναι αἱ μέλισσαι! εἶπε μὲ τόνον συμπαθείας ἡ Μάρθα· τί ἀχάριστοι! ἀφ' οὗ παίρνουν τὸ μέλι των, τὲς σκοτώνουν τὲς καϊμένες· τί σκληροί! τὲς σκοτώνεις καὶ σύ, θεῖε;

— Ὄχι, εἶπεν ὁ κ. Θεολόγης· ἐγὼ ἔχω κυψέλας κατὰ τὴν νέαν μέθοδον τοῦ Dzierzon, τὰς ὁποίας θὰ ἰδῆτε μετ' ὀλίγον· αὐταὶ αἱ κυψέλαι ἔχουν κινητὰς σανίδας ἐπὶ τῶν ὁποίων αἱ μέλισσαι κατασκευάζουν τὴν κηρήθραν. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον εἰμαι ἀληθὴς κύριος τῶν μελισσῶν μου· εἰς κάθε περίστασιν, ὁπόταν θέλω, ἠμπορῶ νὰ λαμβάνω κηρήθρας, τὰς παρατηρῶ καὶ ἂν εἶνε ἀνάγκη τὰς μετατοπίζω, ἐνδυναμόνω τὰς ἀδυνάτους κυψέλας καὶ τὸ θέρος λαμβάνω τὸ περισσεῦον μέλι· θέτω ἔπειτα μίαν ἄδειαν κηρήθραν, τὴν ὁποίαν αἱ μέλισσαι ταχέως γεμίζουν μὲ μέλι. Ἔχουν μάλιστα ἐφεύρῃ μίαν μηχανὴν μὲ τὴν ὁποίαν κατασκευάζουν τεχνηταὶ κηρήθρας.

— Διατί; ἠρώτησεν ὁ Παῦλος. Μᾶς εἶπες ὅτι αἱ μέλισσαι εἶνε πολὺ ἐπιδέξιαι.

— Ναί, ἀπήντησεν ὁ θεῖος, ἀλλὰ ὑπελόγισαν ὅτι εἰς μίαν ὀκὰν κηρίου ἀναλογοῦν δέκα ἕως εἴκοσι ὀκάδες μέλιτος· προσπαθοῦν λοιπὸν νὰ τὰς ἀπαλλάξουν ἀπὸ τὸν κόπον νὰ κατασκευαζουν τὴν κηρήθραν διὰ νὰ κάμνουν περισσότερον μέλι.

Αἴ, τώρα παιδιά, εἶπεν ὁ θεῖος, πηγαίνετε εἰς τὴν θείαν διὰ νὰ σᾶς δώσῃ ὡραῖον μέλι, καὶ ἀφ' οὗ τὸ φάγετε ἐλᾶτε νὰ σᾶς δείξω μίαν ἄλλην κυψέλην μὲ ὑέλινα παράθυρα. Ἐκεῖ θὰ ἰδῆτε χωρὶς κανένα φόβον, τὴν κίνησιν, τὴν ἐργασίαν, ἑνὸς λαοῦ ὁλοκλήρου. καὶ θὰ σχηματίσετε κἄπως ἀκριβῆ ἰδέαν ποία φιλεργία καὶ τάξις ἐπικρατεῖ εἰς τὸ βασίλειον τῶν μελισσῶν.

Α. Ε.

ΤΑ ΠΟΥΛΑΚΙΑ

Μεσ' 'ς τὸ στενὸ κλουβάκι σου, μέσα τὲ τέτοια φυλακὴ
Δὲν ἠμποροῦν νὰ ζήσουν,
Θὰ ψοφήσουν....
Ἐπλάσθηκαν γιὰ νὰ πετοῦν ἀξέννοιαστα ἐδῶ κ' ἐκεῖ.

Μέσα 'ς τὸ δάσος δὲν θ' ἀκοῦς νὰ κελαδοῦνε χαροπά,
Τὰ δόλια θὰ ψοφήσουν,
Δὲν θὰ ζήσουν,
Κ' ἡ μάνα τους θὰ λυπηθῇ, γιατί εἶνε μάνα κι' ἀγαπᾷ!

Κι' ὅταν ὁ ἥλιος θὰ κρυφθῇ πίσω ἀπὸ 'κεῖνα τὰ βουνὰ
Δὲν θἄνε γιὰ νὰ ζήσουν,
Θὰ ψοφήσουν,
Κ' ἡ μάνα ἀπ' ἔξ' ἀπ' τὴ φωλιὰ θὰ κλαίῃ τὰ τόσα της δεινά!

Ἄχ! τὰ πουλάκια τὰ φτωχὰ δὲν θ' ἀντικρύσουν τὴν αὐγὴ
Γιατὶ θενὰ ψοφήσουν,
Δὲν θὰ ζήσουν....
Κύττα ἡ μάνα πῶς πονεῖ! — βαλσάμωσέ της τὴν πληγή!

ΦΑΚ

Η ΑΥΓΗ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Ἡ φαιδρὰ Ἄνοιξις ῥίπτει ἀφθόνως ἐπὶ τῆς γῆς ἄσματα χαρμόσυνα, ἀρώματα γλυκύτατα, ἀνθύλλια εὔχροα. Παρακινουμένη ὑπὸ τῆς λαμπρᾶς ταύτης πρωΐας τοῦ Μαΐου κομψὴ κάλυξ ῥόδου διετύπησε τὸ πράσινον περικάλυμμά της καὶ ἐχαιρέτισε τὸν ἀνατέλλοντα ἥλιον ἀναφωνήσασα μετὰ παραφορᾶς :

Ἄ ! πόσον μεγαλοπρεπὲς
πᾶν ὅτι βλέπω εἶνε !
Ὁ ἥλιος εὐάρεστος,
ἡ φύσις θαυμασία,
καὶ ὁ γλαυκὸς ὁ οὐρανὸς
ὦ πόσον με εὐφραίνει !
Ὢ ! τί χαρὰ νὰ κατοικῶ
ἐντὸς τοῦ κήπου τούτου
νά ἀναπνέω καθαρὸν
ἀέρα, καὶ νὰ βλέπω
τριγύρω μου τὰς φωτεινὰς
ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου,
καὶ ὄχι νὰ μαραίνωμαι
κρυμμένον ἐκεῖ κάτω
ὑπὸ τὴν σκοτεινὴν σκιὰν
πυκνῆς δενδροστοιχίας !
Ὢ δένδρα δένδρα ὑψηλὰ
καὶ σεῖς ὡραῖα ἄνθη,
σεῖς ὅπου ζῆτε εἰς τὴν γῆν
ἐπάνω τόσα ἔτη,
ὦ, εἴπατέ μου ἡ ζωὴ
δὲν εἶνε εὐτυχία ;
Χαρὰ παντοτεινή ;

Καὶ τὰ μὲν μεγάλα δένδρα καὶ τὰ ὡραῖα ἄνθη ἐμειδίων εὐμενῶς καὶ συνεννοοῦντο ὁποίαν φρόνιμον ἀπόκρισιν νὰ δώσωσιν εἰς τὸ νεογνὸν ἄνθος.

Ἀλλὰ περὶ τὴν μεσημβρίαν ἄνεμος ξηρὸς καὶ καυστικὸς πνεύσας ἐτάραξε τὴν καθαρὰν ἀτμόσφαιραν καὶ κόνις λεπτὴ ἐπεκάθισεν ἐπὶ τοῦ τρυφεροῦ σώματος τῆς κάλυκος τοῦ ῥόδου. Αἰσθάνεται ἡ ἀθλία ἀνεξήγητον καχεξίαν, ταράττεται καὶ ἀναφωνεῖ :

Ὢ ! βάσανος ἀφόρητος !
ὤ, καύσων ῥικαλέος !
Ὤ, καίομαι, δὲν εἰμπορῶ
δὲν ὑποφέρω πλέον !
Ἥλιε, ἥλιε κακέ,
τί φλογερὸς ποῦ εἶσαι !
Τί συμφορὰ νὰ εὑρεθῶ
ἐγὼ 'ς τὸν κῆπον τοῦτον
χωρὶς σκιάν, χωρὶς σκιάν,
χωρὶς σκιὰν ὀλίγην !
Ἄχ ! διατί, ἄχ, διατί
κ' ἐγὼ νὰ μὴ φυτρώσω
ὑπὸ τὴν δροσερὰν σκιὰν
τῶν δένδρων ἐκεῖ κάτω !
Ὢ πόσον εἶμαι δυστυχὴς !

Ἀλλὰ περὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου διέρχεται ὁ κηπουρὸς καὶ βροχὴ εὐεργετικὴ διασκορπίζεται ἐκ τῶν ποτιστηρίων του ἐπὶ τοῦ ἀπεξηραμένου ἀνθῶνος. Ἡ κάλυξ τοῦ ῥόδου δροσισθεῖσα ἀνεφώνησε πάλιν :

Ὢ, τί καλά ! ὤ, τί δροσιά !
ὦ ποία εὐτυχία !
Τὰ βάσανα τὰ πρωϊνὰ
τὰ λησμονῶ, καὶ εἶμαι
καὶ εἶμαι πλέον εὐτυχὴς !

Τὰ δὲ ὑψηλὰ δένδρα καὶ τὰ ὡραῖα ἄνθη ἐμειδίων.

Αἴφνης ἔρχεται εἰς τὸν κῆπον παιδίον θορυβῶδες. Βλέπει τὴν καλυκα τοῦ ῥόδου καὶ θέλει νά την κόψῃ, μόνον ἐλύγισε τὸν κλάδον της καὶ ἐκέντησε τὸν δάκτυλόν του διὰ τῶν ἀκανθῶν. Καθὼς εἶδε τὸ αἷμα ὅπερ ἔσταζεν ἐκ τοῦ δακτύλου του, τρέχει πρὸς τὴν μητέρα του νὰ δέσῃ τὴν πληγήν του.

Ἡ μικρὰ κάλυξ ἠγανάκτησε καὶ εἶπε :

Ὢ, πόσον εἶν' οἱ ἄνθρωποι
σκληροὶ καὶ αἱμοβόροι !
Τόσον μικροὶ κ' εἰς τὸ κακὸν
τὸν νοῦν των πάντα ἔχουν.
Ὢ ! βλέπω, βλέπω καθαρὰ
ὅτι 'ς τὸν κόσμον τοῦτον
τὰ πάντα εἶνε συμφορά,
τὰ πάντα δυστυχία !

Ὁ κηπουρὸς ἀφ' οὗ ἐπότισε τὸν κῆπον, διῆλθε πάλιν πλησίον τῆς μικρᾶς κάλυκος, καὶ εἶδε τὸν κλάδον κεκλιμένον πρὸς τὴν γῆν. Τὸν ἀνώρθωσεν, ἐνέπηξεν εἰς τὴν γῆν λεπτὸν πάσσαλον, καὶ ἐστήριξεν ἐπ' αὐτοῦ τὸν ἀσθενῆ κλάδον καὶ ἔπειτα ἔχυσεν εἰς τὴν ῥίζαν της τὸ ὑπόλοιπον ὕδωρ τοῦ ποτιστηρίου του.

Ἡ μικρὰ καλυξ στηριζομένη ἐπὶ τοῦ στηρίγματός της, ἀνεφώνησε ζωογονηθεῖσα :

Ὢ, τί λαμπρὸς ὁ κηπουρός !
τὸ χῶμα τὸ βρεγμένον
ὦ πῶς εὐωδιάζει !
Ὢ, βέβαια οἱ ἄνθρωποι
εἶνε πολὺ γενναῖοι
Καὶ βοηθοῦν τοὺς δυστυχεῖς!

—Ὢ, κακόμοιρον ἄνθος, εἶπε πρὸς τὴν κάλυκα κρίνον εὔμορφον διὰ τῆς σοβαρᾶς καὶ γλυκείας φωνῆς του· μὴ παραδίδεσαι τόσον εὐκόλως εἰς τὰς πρώτας ἐντυπώσεις σου, εἴτε εὐάρεστοι εἶνε εἴτε δυσάρεστοι· διότι καὶ ἡ χαρά σου θὰ εἶνε παράφορος καὶ ἡ λύπη σου ὑπερβολική. Ἡ ζωή, ὡς βλέπεις, δὲν εἶνε οὔτε ὅλη εὐτυχὴς οὔτε ὅλη δυστυχής, ἀλλ' εἶνε μῖγμα ἀμφοτέρων. Μετὰ τὴν γαλήνην ἐπέρχεται ἡ θύελλα, καὶ ἡ δρόσος μετὰ τὴν ξηρασίαν. Χαρὰ καὶ λύπη, λύπη καὶ χαρά, ἰδοὺ ἡ ὕπαρξις.

Ἡ μικρὰ κάλυξ ἐρεθισθεῖσα ἀνεφώνησε μετ' ὀργῆς :

Ἐγὼ δὲν ἐννοῶ αὐτὰς
τὰς ἀκαταστασίας !
Θέλω νὰ εἶμαι εὐτυχὴς
ἐν ὅσῳ ζῶ καὶ πνέω·
δὲν βλέπω τάχα διατί
νὰ μὴν ὑπάρχῃ τοῦτο.

—Ἄχ ! διατί; εἶπε τὸ εὔμορφον κρίνον, καὶ ὕψωσεν ὀλίγον τὴν λευκήν του στεφάνην διὰ νὰ παρατηρήσῃ τὸν αἴθριον οὐρανόν, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἀνέτελλεν ἤδη ὁ ἑσπερινὸς ἀστήρ. Διατί ; διατί ; . . . Μόνος ὁ Θεὸς εἰξεύρει τὸ διατί !

[Camille Norbert] **Φ

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

Πᾶμε, πᾶμε, πᾶμε, πᾶμε
Νὰ δουλέψωμε νὰ φᾶμε.
Πᾶμε, πᾶμε, παλληκάρια,
Νὰ κυττάξωμε γιὰ ψάρια.
Μέσα, μέσα, μέσα τόρα,
'Σ τὸ καΐκι μὲ τὴν ὥρα !
Ὁ φτωχὸς ἂν δὲν δουλεύῃ
Θὰ πεινᾷ, θὰ διακονεύῃ.
Ποιὸς τὰ χέρια του κουνάει
Κυβερνιέται, δὲν πεινάει.
Ποιὸς δουλειά, παιδιά, δὲν πιάνει,
'Απ' τὴν πεῖνα λυώνει, σκάνει.
Ρίχτει, ρίχτει, ρίχτει, ρίχτει
Ὁ καλὸς ψαρᾶς τὸ δύχτι·
Ψάρια πιάνει, πιάνει, πιάνει
Καὶ 'ς τὴν ἀγορὰ τὰ βγάνει,
Καὶ πουλάει, καὶ συνάζει
Καὶ δραχμὲς 'στὸν κόρφο βάζει.

'Μόλα, 'μόλα, 'μόλα, 'μόλα!
'Μ ό λ α , καπετὰν Νικόλα !
Ἔσα, γιάσα, γιάσα, ἔσα !
Πάρ' τὸν κάβω, Κώστα, μέσα!
Ἔλα, ἔλα, ἔλ', 'Αντώνη,
Κάθου, πιάσε τὸ τιμόνι!
Σία, σία, σία, Γιάννη,
Κι' ἡ στερνὰ ἀέρα βγάνει !
Ἴσα, τὸ πανί μας ἴσα!
Φύσ' ἀέρα, φύσα, φύσα !
Γέρνει, γέρνει, γέρνει, γέρνει,
Τὸ καΐκι δρόμο παίρνει.
Τρέχει, τρέχει, τρέχει, τρέχει
Καὶ κατάπρυμο τὸν ἔχει.
'Γειά σας, πηλληκάρια, γειά σας,
Κι' ἡ χαρὰ μεσ' 'στὴν καρδιά σας.
Κατευόδιο, παλληκάρια,
Καὶ 'ς τὰ δύχτια σας τὰ ψάρια!

Νάτο, νάτο, νάτο, νάτο !
Τὸ καΐκι μας γεμάτο !
Μαΐνα, μαΐνα, παλληκάρια,
Ποῦ μᾶς φέρνετε τὰ ψάρια.
'Ψάρι, 'ψάρι, 'ψάρι, ψάρι,
Καὶ χαρὰ 'ς ὁποῦ το πάρῃ.
Κεφαλόπουλα, λαυράκια,
Καὶ καλὰ λυθρινοράκια !
Τί σμαρίδα, τί σμαρίδα !
Τί κολιός, καὶ τί γαρίδα !
Τί λουφάρια σπαρταροῦνε !
Τί μπαρμπούνια λαχταροῦνε !
Τί σουπιὲς καὶ τί παγούρια !
Τί θρεμμένα μελανούρια !
Τί ζαργάνα, τί σκορπίδι,
Τί σκουμπρὶ καὶ τί γωβίδι.
'Γειά σας, 'γειά σας, παλληκάρια,
Ποῦ μᾶς πιάνετε τὰ ψάρια.

Χρ. Σαμαρτσίδης

ΑΠΡΙΛΙΟΣ

Ἀπρίλιος, Θεοῦ χαρά !
Ἡ χώρα εἶνε ἀνθηρά,
Τὴν γῆν προσβλέπει οὐρανὸς
Ἀνέφελος καὶ φωτεινός.

Εὐώδης αὖρα καὶ δειλὴ
Τὴν χλόην τοῦ ἀγροῦ φιλεῖ,
Καὶ θάλπει δίσκος χρυσαυγὴς
Τοὺς θάλλοντας βλαστοὺς τῆς γῆς.

Εὐδία τώρα ποθητὴ
Ἀπανταχοῦ ἐπικρατεῖ.
Κακοκαιρία καὶ χειμὼν
Μακρὰν ἀπῆλθον ἀφ' ἡμῶν.

Ἡ φύσις ἔχασε λοιπὸν
Τὸ πρόσωπον τὸ σκυθρωπόν,
Καὶ διαμένει σταθερὸς
Ὡραῖος καὶ γλυκὺς καιρός.

Γλυκὺς καιρός, Θεοῦ χαρά !
Ἡ χώρα εἶνε ἀνθηρά,
Καὶ ψάλλει εὔλαλον πτηνὸν
Τὸ ᾆσμα τὸ ἐαρινόν.

Διὰ θερμῶν εὐλογιῶν,
Λαοί, αἰνεῖτε τὸν Θεόν.
Τῶν ἀγαθῶν αὐτὸς πηγὴ
Τὸ πᾶν εὐθύνει ἐν στοργῇ.

Αλ. Κατακουζηνος

ΜΕΤΑΣΤΑΣΙΟΣ
1698—1782

Ὁ Μεταστάσιος, τοῦ ὁποίου τὸ ἀληθὲς ὄνομα εἶνε Πέτρος Μποναβαντοὺρ Τραπάσση, ἐγεννήθη ἐν Ῥώμῃ τῷ 1698, ὑπὸ πτωχῶν ἐργατικῶν γονέων.

Ἀπὸ τῆς ἡλικίας 12 ἐτῶν, ὁ μικρὸς Πέτρος πεπροικισμένος μὲ ἔκτακτον ποιητικὸν ταλαντον, ἐποίει ἐκ τοῦ προχείρου ᾄσματα, ἢ στίχους τοὺς ὁποίους ἀπήγγελεν εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς γενεθλίου του πόλεως.

Εἶχεν ὅμως καὶ ἀντίπαλον, γηραιόν τινα ποιητὴν φημισμένον καὶ αὐτὸν παρὰ τῷ λαῷ· ἀλλ' ἐνῷ ὁ Τραπάσση ἐζωγράφιζεν εἰς τοὺς στίχους του εἰκόνας χαριέσσας καὶ μαγευτικάς, ὁ γέρων ἐπροτίμα σκηνὰς σκοτεινάς, ἀγρίας, ὅπως τρομάζῃ τὸ πλῆθος.

Μίαν ἡμέραν ὁ φοβερὸς ἀντίπαλος ἐπροκάλεσεν εἰς συναγωνισμὸν τὸ γλυκὺ παιδίον ἐπὶ δημοσίας πλατείας. Καὶ οἱ δύο θὰ συνέθετον ἐκ τοῦ προχείρου στίχους καὶ θὰ τοὺς ὑπέβαλλον εἰς τὴν κρίσιν τῶν ἀκροατῶν, οἱ ὁποῖοι πάλιν θὰ ἀπένεμον τὴν ὑπεροχὴν εἰς ἕνα ἐκ τῶν δύο.

Ὁ Τραπάσση ἐδέχθη. Ὁ γέρων ποιητὴς ἤρχισε πρῶτος, ἐφανη ὅτι θὰ ὑπερέβαλλε, ἀλλὰ τὸ ποίημά του ἦτο τόσον φρικῶδες τόσον τρομερὸν ὥστε οἱ ἀκροαταὶ ἔμειναν ἄφωνοι ἐκ φρίκης

— Ἐμπρὸς λοιπόν ! ἡ σειρά σου, εἶπεν εἰς τὸ παιδίον· δόσε τους δύναμιν, ἂν εἰμπορῇς, νὰ χειροκροτήσωσιν.

Καὶ ὁ Πέτρος Τραπασση ἠγέρθη, παρουσιάσθη μὲ τὴν βοστρυχώδη κόμην καὶ τοὺς λαμποντας ὀφθαλμούς του.

Ὅμοιος πρὸς τὸν ἀπαλὸν ζέφυρον ὅστις διαδέχεται τὴν τρικυμίαν, ἐπανέφερε τὴν γαλήνην εἰς τὰς ψυχὰς καὶ ἤγγισε τὰς χορδας τοῦ ἐνθουσιασμοῦ καὶ τῆς τρυφερότητος μὲ τοσαύτην δύναμιν, ὥστε καὶ αὐτὸς ἀκόμη ὁ ἀντίπαλός του τὸν ἐνηγκαλίσθη ἐπιφωνῶν :

—Ἐσύ, ἐσὺ εἶσαι ὁ ἀληθινὸς ποιητής !

Ξένος πλουσίως ἐνδεδυμένος, ὅστις παρίστατο εἰς τὴν σκηνὴν αὐτήν, ἐζήτησε τὸν πατέρα τοῦ παιδίου, ὅπως τῷ χορηγήσῃ τὴν πληρεξουσιότητα νὰ τὸ υἱοθετήσῃ.

Ὁ Τραπάσση ἀνετράφη καὶ ἐξεπαιδεύθη ὡς ἴδιον τέκνον τοῦ υἱοθετήσαντος αὐτὸν Γραβίνα, ὅστις τὸν μετωνόμασε Μεταστάσιον καὶ τὸν κατέστησε κληρονόμον τῆς μεγάλης του περιουσίας.

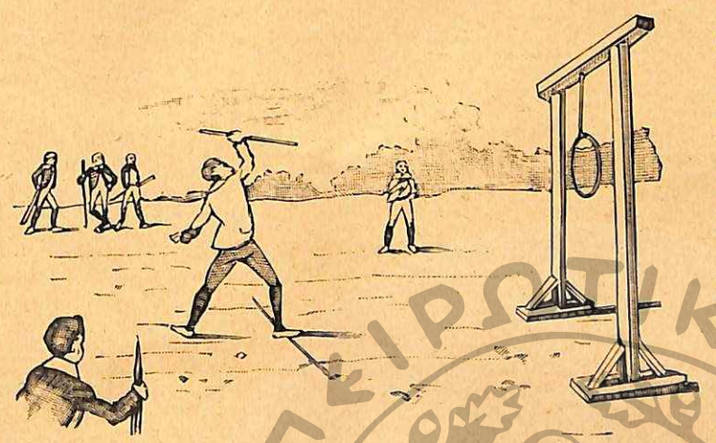
Δεκατεσσάρων ἐτῶν συνέθεσεν ὁ Μεταστάσιος τὴν πρώτην του κωμῳδίαν, ἐκληροδότησε δὲ εἰς τὴν πατρίδα του πληθὺν ὡραίων φιλολογικῶν ἔργων. Διὰ τὰς ἀπαραμίλλους ἐκφράσεις του, τὴν μαγεύουσαν γλυκύτητά του καὶ τὴν χάριν τῶν δημιουργημάτων του, ἐπωνομάσθη Ῥακίνας τῆς Ἰταλίας.

Ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Αὐστρίας Κάρολος ΣΤ' ἐκάλεσε τὸν Μεταστάσιον, τὸν τρυφερὸν ποιητήν, ἐν Βιέννῃ εἰς τὴν αὐλήν του, ὅπου καὶ ἀπέθανε κατὰ τὸ ὀγδοηκοστὸν τέταρτον ἔτος τῆς ἡλικίας του.

Γ.

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ ΥΠΑΙΘΡΙΑ

Τὸν μὲν χειμῶνα ἔχομεν παιγνίδια τῆς αἰθούσης, τοῦ δωματίου, τὸ δακτυλιδάκι, τὴν κολοκυθιά, τὰς μικρὰς κωμῳδίας· τὸ δὲ θέρος τὸν ἀετόν, τὸν καλόγερον, τὸν σκλίγκαρον, τὰ μικρὰ ἀερόστατα, τοὺς βώλους, τὰ σκλαβάκια, τὸ πήδημα, τὸν δίσκον, κλπ., κλπ., ἐνὶ λόγῳ τὰ *ὑπαίθρια παιγνίδια*, τὰ γινόμενα οὐχὶ ἐν τῇ οἰκίᾳ, ἀλλὰ ἐν ὑπαίθρῳ.

Θά σας μάθω, μικραί μου ἀναγνώστριαι καὶ μικροί μου ἀναγνῶσται, παιγνιδιά τινα ἐκ τῶν τελευταίων τούτων, νέα καὶ νόστιμα. Τὰ παιγνίδια ταῦτα δύνανται νὰ παίξωσι καὶ ἄρρενα παιδια καὶ κορασια. Ἂς ἀρχίσωμεν λοιπόν· τὸ πρῶτον ὀνομάζεται :

ΤΟ ΑΚΟΝΤΙΟΝ
(τὸ παίζουσι κορασίδες καὶ παῖδες)

Εἰς τὸ παιγνίδιον τοῦτο χρειάζονται ἀκόντια, ἤτοι ῥάβδοι λεπταὶ ἔχουσαι μῆκος ἀναλογον του ἀναστήματος τῶν παιζόντων. Τὸ ἓν ἄκρον αὐτῶν καθιστῶμεν βαρύτερον, καρφώνοντες ὀλίγα καρφία.

Ἀ' οὗ προμηθευθῶμεν τὰ κατάλληλα ἀκόντια, κρεμῶμεν ἔπειτα ἓν στεφάνιον ἢ ἕνα κρίκον διὰ λεπτοῦ σχοινίου μεταξὺ δύο πασσάλων, ἢ μεταξὺ δύο δένδρων, ἢ ἀπὸ τοῦ ἀνωφλίου τῆς θύρας. Ὁ κρίκος δὲ οὗτος ἢ τὸ στεφάνιον εἶνε μέγα ἢ μικρὸν ἀναλόγως τῆς δεξιότητος τῶν μελλόντων νὰ παίξωσι.

Δύο ἢ τρία ἢ τέσσαρα μέτρα μακρὰν τοῦ κρίκου χαράσσομεν κατὰ γῆς γραμμήν. Ἐννοεῖται δὲ ὅτι ἡ ἀπόστασις ἐλλαττοῦται ἢ αὐξάνεται ἀναλόγως τῆς δεξιότητος τῶν παιζόντων.

Καλὸν δὲ εἶνε ἡ γραμμὴ αὕτη νὰ ἀπέχῃ κατ' ἀρχὰς δύο μόνον μέτρα, ἀφ' οὗ δὲ ἀσκηθῶσιν οἱ παίζοντες, τότε ἡ γραμμὴ χαρασσεται τρία μέτρα καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς ἕως ὅτου ἀσκηθῇ καλῶς καὶ ἡ χεὶρ καὶ ὁ ὀφθαλμός· διότι ἀμφότερα ταῦτα συντείνουσιν εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ παιγνιδίου.

Ἀλλὰ ἀρκοῦσιν αἱ ὁδηγίαι, καὶ ἔλθετε τώρα νὰ παίξωμεν τὸ ἀκόντιον.

Ἂς λάβῃ ἕκαστος τὸ ἀκόντιόν του καὶ ἂς ταχθῇ ὄπισθεν τοῦ ἄλλου ἑπτὰ ἢ ὀκτὼ μέτρα ὄπισθεν τῆς γραμμῆς. Ἂς τρέξῃ ὁ πρῶτος ἔχων ἀνυψωμένην τὴν χεῖρα καὶ ὅταν πατήσῃ ἐπὶ τῆς γραμμῆς ἂς ῥίψῃ τὸ ἀκόντιόν του, ὡς φαίνεται ἐν τῇ παρακειμένῃ εἰκόνι. Καὶ ἐὰν μὲν τὸ ἀκόντιόν του διέλθῃ διὰ τοῦ κρίκου ἵσταται πρὸς τὰ δεξιά, ἐὰν δὲ δὲν διέλθῃ ἵσταται ἀριστερά.

Ἀφ' οὗ ῥίψωσι πάντες καὶ, ὡς εἴπομεν ταχθῶσιν οἱ μὲν ἐπιτυχόντες δεξιά, οἱ δὲ ἀποτυχόντες ἀριστερά, ἐπαναλαμβάνουσιν οἱ ἐπιτυχόντες τὸ παιγνίδιον ὡς καὶ τὴν πρώτην φοράν

καὶ πάλιν τάσσονται οἱ μὲν ἐπιτυχόντες πρὸς τὰ δεξιά, οἱ δὲ ἀποτυχόντες πρὸς τὰ ἀριστερά.

Οἱ κατὰ τὸ δεύτερον παιγνίδιον ἐπιτυχόντες παίζουσι πάλιν, ὡσαύτως καὶ οἱ κατὰ τὸ τρίτον, καὶ οἱ κατὰ τὸ τέταρτον παιγνίδιον ἐπιτυχόντες, ἕως ὅτου ἀπομείνωσι μόνον δύο. Τότε τὰ δύο ταῦτα ἀπομεινάρια τῶν νικητῶν διαγωνίζονται πάλιν μεταξύ των καὶ ὅστις ἐξ αὐτῶν διαπεράσῃ τὸν κρίκον διὰ τοῦ ἀκοντίου του, ἀνακηρύσσεται νικητής.

Πλικτης Απομαχος

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

[Ὁ ἐν τῷ φυλλαδίῳ τῆς 28 Φεβρουαρίου προκηρυχθεὶς διαγωνισμὸς Παιδικοῦ Πνεύματος ἄρχεται ἀπὸ τοῦ παρόντος φυλλαδίου καὶ θὰ λήξῃ εἰς τὸ τῆς 31 Δεκεμβρίου]

Πέντε ἐξ γειτονόπαιδα ἔπαιζαν εἰς τὸν περίβολον τῆς ἐκκλησίας. Αἴφνης ἤρχισε νὰ σημαίνῃ ὁ κώδων, καὶ ἓν ἐξ αὐτῶν ἐρωτᾷ μετ' ἀπορίας:

— Μπᾶ! Γιατὶ κτυπᾷ ἡ καμπάνα;

— Δὲν βλέπεις ὅτι ὁ παπᾶς τραβᾷ τὸ σχοινὶ ἀπὸ κάτω; ἀποκρίνεται ὁ μικρὸς Μιμῆς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μουσουργοῦ.

*

Ὁ Γιαννάκης καὶ ὁ Μιχαλάκης βλέπουν πρώτην φορὰν τὸ νεογέννητον ἀδελφάκι των.

— Τί εἶνε, κορίτσι ἢ ἀγόρι; ἐρωτᾷ ὁ Γιαννάκης.

— Ζευξέκη, τί 'ρωτᾷς; τάχα δὲν ξέρεις ὅτι δὲν τὸ ἐβάπτισαν ἀκόμη;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀμφιτρίτης.

*

Μεταξὺ δύο μικρῶν ὑποδηματοκαθαριστῶν.

— Τί καλὰ θὰ ἦταν, Γεώργη, νὰ εἴχαν τέσσαρα ποδάρια οἱ ἄνθρωποι! ἔ;

— Γιατί;

— Γιατὶ θὰ παίρναμε μιὰ δεκάρα τὸ λουστράρισμα.

Ἐστάλη ὑπὸ Πύρρου τοῦ Ἠπειρώτου.

*

— Τοτό, τί εἶνε αὐτὴ ἡ «διδασκαλία διὰ προβολῆς φωτεινῶν εἰκόνων» περὶ τῆς ὁποίας γίνεται τόσος λόγος εἰς τὰς ἐφημερίδας; ἐρωτᾷ ἡ μικρὰ Φανὴ τὸν ἀδελφόν της.

— Σοῦ τὸ εἶπα ἄλλοτε· πάλιν μ' ἐρωτᾷς;

— Ναί, μοῦ εἶπες, ὅτι δὲν ξεύρεις.

— Ἔ λοιπόν, αὐτὸ εἶνε.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σαπφοῦς.

— Τί δῶρον θὰ μοῦ κάμῃς τὴν πρωτοχρονιά, μπαμπᾶ; ἐρωτᾷ ὁ Νῖκος.

— Θὰ ἰδῇς! ἂν εἶσαι καλός.

— Μὰ ὄχι, εἰπέ μου τώρα διὰ νὰ ξεύρω ἂν ἀξίζῃ τὸν κόπο νὰ εἶμαι καλός.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐλευθέρας Ἑλλάδος.

*

Ὁ πατὴρ τοῦ Βρασίδα ὁμιλῶν περί τινος γνωστοῦ του ἀνθρώπου λέγει ὅτι ποτέ, ποτὲ δὲν κοκκινίζει.

Καὶ ὁ μικρὸς Βρασίδας μετ' ἐκπλήξεως:

— Καὶ ὅταν τὸν βουτήξουν εἰς τὸ κριμέζο, δὲν κοκκινίζει;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τέκνου τῶν Ὁρέων.

*

Εἰς τὸν Κουφιοκεφαλάκην δεικνύουν τὸ Γραφεῖον τῆς «Διαπλάσεως.»

Μετά τινας ἡμέρας τῷ δίδει ὁ πατήρ του 3 1/2 δραχμὰς διὰ νὰ ἀγοράσῃ τὴν «Νίναν.»

— Θὰ 'μπορέσῃς ὅμως νὰ εὕρῃς τὸ Γραφεῖον τῆς «Διαπλάσεως»; τῷ λέγει.

— Ὦ βέβαια! ἀπαντᾷ ὁ Κουφιοκεφαλάκης· ἔβαλα σημάδι ὅταν μοῦ τὸ ἐδείξατε καὶ δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ μὴ τὸ εὕρω.

— Καὶ τί σημάδι ἔβαλες;

— Μίαν ἅμαξαν ἡ ὁποία ἐστέκετο ἀπ' ἔξω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φιλοπάτριδος Ἴωνος.

*

—Τάκη, Πέτρο! τί κάμνετε 'ς τὸν κῆπο, καλέ, μὲ αὐτὴ τὴ ζέστη;

—Τίποτε, μαμά· ἁπλῶνω ἐγὼ τὴν ποδιά μου καὶ ὁ Τάκης τινάζει τὸ δένδρο νὰ πέσουν μέσα σπουργίτες.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βριάν.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ,,

Τὸ μετάφρασίν σου νὰ μοῦ τὴν στείλῃς ἐπιτρέπεται, φίλε *Βασαρδάρη*, νὰ τὴν δημοσιεύσω δὲν ἐπιτρέπεται ἀπὸ τὸ αὐστηρὸν συμβούλιον τῆς συντάξεως.

Σὲ εὐχαριστῶ, *Τέκνον τῶν Ὀρέων*, διὰ τὸν νέον φίλον τὸν ὁποῖον μοὶ ἐσύστησες. Τὸ ποιηματάκι σου θὰ ἦτο ὡραιότερον ἂν δὲν ἐγράφετο εἰς γλῶσσαν ἐπιτετηδευμένην.

Βεβαίως εἶσαι δεκτὸς εἰς τοὺς διαγωνισμούς μου, φίλε *Γιαννηχόλα*· αὐτὸ δὲν θέλει ἐρώτημα.

Λοιπὸν τί ἀπέγειναν τὰ καϊμένα τὰ γατάκια, *Πολεμιστὰ τῶν Θερμοπυλῶν*; Ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ τὰ ἐγκατέλειψες εἰς τὴν διάκρισιν τῶν σκληρῶν αὐτῶν παιδίων. Ἔ;

Δὲν μοῦ εἶνε δυνατόν, *Κόρων Ἀθηναῖε*, νὰ λέγω εἰς ἕνα ἕκαστον ἂν ἦσαν ὀρθαὶ αἱ λύσεις του· αὐτὸ τὸ βλέπει ὁ καθεὶς ὅταν δημοσιεύωνται αἱ λύσεις.

Μὲ τέτοια καλὴ συντροφιά, *Φαλαινίς*, εἶνε ἀκόμη πλέον εὐχάριστος ἡ ἐξοχή. Σὲ συγχαίρω διὰ τὰς καλὰς φιλίας σου.

Ὁ ἔπαινος τῆς καλῆς σου μαμᾶς, *Μαυρομμάτα*, πολὺ μὲ κολακεύει. Ἡ τόση σου χαρὰ μετεδόθη καὶ εἰς ἐμέ.

Πολὺ σὲ εὐχαριστῶ, *Ἐλευθέρα Ἑλλάς*, διότι ἐξέλεξες τὸ περιοδικόν μου ὡς δῶρον πρὸς τὴν ἀγαπητήν σου φίλην καὶ θὰ χαρῶ πολὺ ἂν μάθω ὅτι περνᾷ καὶ αὐτή, ὅπως σύ, εὐχάριστα τὰς ὥρας της μὲ τὰ φυλλάδια μου.

Διὰ νὰ σὲ ἀγαπῶ πολύ, *Τουρκομάχε Ἑλλὴν*, δὲν ἀρκεῖ νὰ εἶσαι ἐπιμελὴς μόνον, θέλω νὰ ἦσαι καὶ φρόνιμο παιδάκι καὶ ὑπάκουο, εἰδεμὴ θὰ 'πῶ εἰς τὸ πουλάκι μου νὰ 'μὴ δίδῃ πλέον εἰς τὸν μπαμπᾶ σου ὀπωρικὰ καὶ γλυκίσματα νὰ σοῦ φέρῃ. Τ' ἀκοῦς;

Ἂν δὲν ἐδημοσιεύθησαν τὰ αἰνίγματά σου, *Ηύργε τοῦ Ἄϊφελ*, σημαίνει ὅτι πρέπει νὰ στείλῃς καλλίτερα· τίποτε ἄλλο.

Ἀπὸ τὸ ὡραῖον γραμματάκι σου, *Ἀγγελιοφόρος Περιστερά*, βλέπω ὅτι εἶσαι κατενθουσιασμένη μαζί μου καὶ δὲν πιάνομαι ἀπὸ τὴ χαρά μου.

Τὸ ψευδώνυμόν σου δεκτόν, *Φαληρικὴ Αὔρα*. Εἰς τὸ ἑξῆς ὅμως μὴ γράφῃς τὴν ἐπιστολήν σου εἰς τὸ αὐτὸ φύλλον χάρτου μὲ τὰς λύσεις, ἀλλ' εἰς χωριστόν.

Καὶ μήπως δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ σὲ νὰ ὁμοιάσῃς τῆς Νίνας, *Μυρσινόλος Ἀνοιξις*; Προσπάθησε νὰ τὴν μιμηθῇς καὶ θὰ εἶσαι ἀκόμη περισσότερον ἀξιαγάπητος· φίλησέ μου γλυκὰ τὴν μικρούλαν *Πολυξένην*, ἥτις τόσον ἐνθουσιάζεται ὅταν διαβάζει τὰ διηγήματά μου.

Ὅσον καὶ ἂν μαρανθοῦν αἱ μυοσωτίδες σου, *Πάσχουσα Κρήτη*, θὰ εἶνε αἰωνίως μυοσωτίδες· μὴ φοβῆσαι. Περιμένω ἐντυπώσεις ἐκ τοῦ ταξειδίου σου.

Ἄκουσε, *Κορυδαλέ*, πῶς ἐτιμώρησε ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας τὸν δευτερότοκον υἱὸν του Φρίτς ὁ ὁποῖος ἐχρησιμοποίει ἀντὶ πηρουνίου καὶ μαχαιριοῦ τὰ δάκτυλά του τὴν ὥραν τοῦ φαγητοῦ, καὶ ἐφαρμόσατε τὴν τιμωρίαν εἰς τὸν Κοκκόν σας ὁ ὁποῖος μιμεῖται εἰς τοῦτο τὸν αὐτοκρατορικὸν πρίγκηπα Ὁ Αὐτοκράτωρ ἐπέπληξε τὸν Φρίτς τὴν πρώτην φορὰν καὶ τοῦ εἶπε: «Τὰ παιδιὰ ποῦ τρώγουν μὲ τὰ δάκτυλά των ὁμοιάζουν μέ τὰ σκυλιὰ τὰ ὁποῖα πιάνουν τὸ φαγητὸν μὲ τὰ πόδια των. Ἂν τὸ ξανακάμῃς, θὰ σὲ βάλω ἀποκάτω ἀπὸ τὸ τραπέζι, ὅπως βάζουν τὰ σκυλιά.» Ὁ μικρὸς ἐπί τινας στιγμὰς ἐφάνη συνετισθεὶς ἐκ τῆς ἀπειλῆς, ἀλλὰ ταχέως τὴν ἐλησμόνησε καὶ ἐπανέλαβε τὰ συνήθη. «Ἐμπρός! ἀποκάτω ἀπὸ τὸ τραπέζι!» φωνάζει ὁ πατὴρ προστακτικῶς. Ὁ πρίγκηψ ὑπακούει καὶ χώνεται ὑπὸ τὴν τράπεζαν καὶ μένει ἐκεῖ ἀκίνητος. Μετά τινας στιγμὰς κύπτει ὑπὸ τὴ' τράπεζαν ὁ πατὴρ καὶ παρατηρεῖ ὅτι ὁ Φρὶτς εἶχεν ἀποβάλῃ τὰ ἐνδύματά του «Διατί ἐγυμνώθης ἔτσι;» τὸν ἐρωτᾷ. «Ἀφοῦ εἶμαι σκύλος, λέγει ὁ μικρός, δὲν μοῦ πρέπουν τὰ φορέματα, οἱ σκύλοι μόνον τὸ δέρμα των ἔχουν.»

Τὸ ψευδώνυμόν σου καλὸν εἶνε, *Γέρων τοῦ Μωριᾶ*, μὴ τὸ ἀλλάξῃς.

Τί ἄλλο καλλίτερον θέλω, *Ὀλυμπε*, παρὰ νὰ μοῦ γράφῃς καὶ νὰ σοῦ ἀπαντῶ; Ἐκ τῶν πέντε ψευδωνύμων αὐτὸ εἶνε προτιμότερον.

Τὰ ὀνόματα τῶν λυτῶν, *Βασιλεῦ τῶν Ἠπειρωτῶν*, δημοσιεύονται μόνον ὅταν δημοσιεύωνται καὶ τὰ ἀποτελέσματα τοῦ διαγωνισμοῦ τῶν λύσεων. Τὸ ψευδώνυμόν σου μοῦ ἤρεσε καὶ δι' αὐτὸ τὸ ἐδέχθην.

Τὰς ἐπιθυμίας σας, *Βριάρ*, ἀρκεῖ ὅτι τὰς ἀνακοινώσατε πρὸς ἐμέ. Ἐφ' ὅσον μοὶ εἶνε δυνατὸν θὰ προσπαθήσω νὰ σᾶς εὐχαριστήσω. Ἂν δὲν ἀπατῶμαι ὅμως τὰ ἔργα περὶ ὧν μοὶ γράφεις εἶνε μεταφρασμένα ἤδη εἰς τὴν Ἑλληνικήν.

Ὅταν μοῦ γράψῃς, βεβαίως θὰ σοῦ ἀπαντῶ, *Κυναιγειρε*

Ἂν ὅλα αὐτὰ τὰ κομμάτια τὰ ἔπαιξες ἐκ τοῦ προχείρου, *Ἀμφιτρίτη*, εἶσαι λοιπὸν πάρα πολὺ προωδευμένη εἰς τὴν μουσικήν. Εὖγε! Νὰ δημοσιεύσω τὴν παλαιὰν φωτογραφίαν σου ἢ θὰ μοῦ στείλῃς νέαν;

Τὸ ψευδώνυμόν σου, *Ἀετὲ τῶν Χιονοσκεπῶν Ὀρέων*, ἀνῆκεν εἰς ἄλλον πρὸ ἐτῶν· τώρα ἀνήκει εἰς σὲ καὶ μόνον.

Σὲ εὐχαριστῶ, φίλε *Τριπούση*, διὰ τὰς προσπαθείας σου πρὸς εὐρυτέραν διάδοσιν τοῦ περιοδικοῦ μου.

Ἡ τιμὴ τῶν παλαιῶν φυλλαδίων εἶνε ὅση καὶ ἡ τῶν ἐφετεινῶν, *Κῦμα τοῦ Εὐξείνου*. Τὸ δὲ ἀντίτιμον δύναται νὰ σταλῇ καὶ εἰς γραμματόσημα.

Διὰ νὰ κάμνω χρῆσιν τοῦ ψευδωνύμου σου καὶ ὄχι τοῦ ὀνόματός σου, *Τρίτε Σωματοφύλαξ*, πρέπει νὰ τὰ γράφῃς καὶ τὰ δύο κάτωθεν τῆς ἐπιστολῆς σου.

Γρίφους μὲ εἰκόνας δὲν δημοσιεύω ἐπὶ τοῦ παρόντος, φίλε *Μιχαὴλ Λυκούδη* ἄνευ εἰκόνων, μάλιστα.

Βασίλισσα τῆς Ἀνατολῆς, ἡ ἐπιστολή σου μ' ἐλύπησε· καὶ ἂν θέλῃς τὴν φιλίαν μου καὶ μὲ ἀγαπᾷς ἀληθινά, πρέπει νὰ μὴν ἀκούσω εἰς τὸ ἑξῆς ὅτι παραμελεῖς τὰ μαθήματά σου διὰ νὰ διαβάζῃς τὰ φυλλάδιά μου. Δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου ἀδικεῖς τὸν ἑαυτόν σου, ἀδικεῖς καὶ ἐμέ, διότι παρεξηγεῖς τὸν σκοπόν μου.

Φίλησέ μου τὴν ἀδελφούλα σου, φίλε *Λεοτάρδε*, καὶ εἰπέ της ὅτι, ἂν θέλῃ νὰ μεγαλώσῃ γρήγορα, ἓν μόνον φάρμακον ὑπάρχει: ἡ ἀγάπη τῶν γονέων. Ἂς προσπαθῇ νὰ εἶνε καλή, πολὺ καλή, διὰ νὰ τὴν ἀγαπᾶτε ὁλονὲν περισσότερον εἰς τὸ σπίτι καὶ ἔτσι θὰ μεγαλώνῃ γρηγορώτερα.

Τώρα ποῦ εὑρῆκες καὶ ὡραῖον ψευδώνυμον, *Μοῦσα Κλειώ*, ἂς ἴδωμεν, θὰ μοῦ γράφῃς τακτικά;

Ἐμπρὸς εἰς τὰ μαθήματα ὑποχωροῦν τὰ πάντα, *Φούρ-Σῆ*· αὐτὸ δὰ ἐννοεῖται

Ἀρκεῖ νὰ στέλλωνται αἱ λύσεις πρὸ τῆς παραλαβῆς τοῦ περιέχοντος αὐτὰς φυλλαδίου, *Ναύαρχε τοῦ Αἰγαίου*, καὶ δὲν ἀπορρίπτονται. Ἐγὼ δὲ εἶμαι εἰς θέσιν νὰ γνωρίζω πότε φθάνει ἕκαστον φύλλον εἰς κάθε μέρος.

Τὸ χῶμα καὶ τὰ ἄνθη τὰ ὁποῖα συνελέξατε καὶ μοὶ ἀπεστείλατε ἐκ τῶν τάφων τοῦ Βύρωνος, τοῦ Μάρκου Βότσαρη καὶ τῶν πεσόντων εἰς τὸ Μεσολόγγιον μὲ συνεκίνησαν, *Ἀττικὴ Νύξ* καὶ *Φίλε τῶν Ἀνθέων*. Σᾶς εὐχαριστῶ πολύ.

Φίλησέ μου τὸν *Μπιμπῆ*, φίλε *Μιμῆκε Μέξη*· πότε θὰ μάθῃ νὰ μοῦ γράφῃ καὶ αὐτός;

Δὲν ἀρκεῖ ν' ἀρέσουν εἰς σὲ τὰ παιδικὰ πνεύματα τὰ ὁποῖα μοῦ στέλλεις, *Μαρμαίρων Ἀστήρ*· διὰ νὰ δημοσιευθοῦν πρέπει ν' ἀρέσουν καὶ εἰς ἐμέ. Τὸ περὶ οὗ μ' ἐρωτᾷς ὄνομα δὲν μοὶ εἶνε γνωστόν

Καὶ ἂν δὲν εἰμποροῦσα νὰ λύσω τὸν θέσιν ὑπογραφῆς ἐπέχοντα γρίφον σου, *Ἑσπερία Αὔρα*, θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ μὴ ἐννοήσω ἀπὸ ποίαν φίλην μου προέρχεται ἐπιστολὴ μὲ τόσον ἀνθηρὸν ὕφος γεγραμμένη. Ἐκ τούτου ἐννοεῖς πόσον θὰ εὐχαριστηθῶ ἂν λάβω καὶ ἄλλας σου ἐπιστολάς.

Διὰ τὴν τύπωσιν τῆς νέας διευθύνσεώς σου, *Δορκάς*, μοὶ ὀφείλεις 25 λεπτά. Τὰς ἐπιστολάς σου τὰς λαμβάνω· μὴν ἀνησυχῇς

Ἡρωϊκὴ Πάργα, τὴν φωτογραφίαν σου τὴν ἔστειλα νὰ ξυλογραφηθῇ. Ὅ τι σκέπτονται οἱ γονεῖς σου εἶνε πάντοτε διὰ τὸ καλόν σου, καὶ πρέπει εὐχαρίστως νὰ δέχεσαι τὰς ἀποφάσεις των.

Ὄχι, Καλλικάρτζαρε, δὲν τὴν ἐλησμόνησα τὴν *Κοκκινην Πεταλούδαν*, τὴν ἐνθυμοῦμαι πάντοτε. Εἶνε δυνατὸν νὰ λησμονήσω τέτοια καλὰ παιδιά; φίλησέ την ἐκ μέρους μου πολλὲς φορές.

Μέχρι τέλους ὁ «Πλοίαρχος» εἶνε ἐπίσης ὡραῖος ὡς ἐν ἀρχῇ, *Ἐργάτη Ἀθηνᾶ*· καὶ τῆς «Βιβλιοθήκης» τὸ μυθιστόρημα τί σοῦ λέγει, αἴ; *Ἀριστούργημα!* Ὅλοι οἱ φίλοι μου εἶνε κατενθουσιασμένοι.

Οἱ φίλοι μου ὅσοι ἐξεδηλώσαν ἐνδαφέρον διὰ σέ, *Μπιρμπίρα*, θὰ μάθουν ὅτι πολὺ συνεκινήθης ἐκ τούτου καὶ ὅτι τοὺς εὐχαριστεῖς ἐγκαρδίως.

Βεβαίως, *Κάλγα*, θὰ προκηρύξω μετ' οὐ πολὺ διαγωνισμὸν πρὸς σύνθεσιν διηγήματος.

Ἄλλον Ἀσπαίροντα Ἰχθὺν δὲν ἔχομεν, φίλε Χ Σ., ὥστε δύνασαι νὰ κρατήσῃς τὸ ψευδώνυμον αὐτό

Ἡ πρότασίς σου, *Κυπριακὲ Ἀστερ*, μαρτυρεῖ τὰ εὐγενῆ σου αἰσθήματα, ἀλλὰ φρονῶ ὅτι δὲν δύναται νὰ πραγματοποιηθῇ.

Σὲ εὐχαριστῶ διὰ τὴν ἀγάπην σου, *Σκερδέρ-βεη*, καὶ χαίρω διότι κατορθώνω νὰ σοὶ προξενῶ τόσην εὐχαρίστησιν.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Αἱ λύσεις θὰ δημοσιευθῶσιν ἐν τῷ φυλλαδίῳ τῆς 31 Μαΐου]

129. Λεξίγριφος.

Τὸ πρῶτον ἀριθμητικόν, νησὶ τὸ δεύτερόν μου·
Θεοῦ ἀρχαίου ὄνομα δηλοῖ τὸ σύνολόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ Στεφάνου Ε. Κορνέλου.

130. Λεξίγριφος.

Τὸ πρῶτον εἶνε πρόθεσις, δένδρον τὸ δεύτερόν μου,
Ἀνθρώπινον δὲ πάθημα εἶνε τὸ σύνολόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φοὺν-Σῆ.

131. Στοιχειόγριφος.

Μὲ τό δε πρωῒ καὶ βράδυ
Ἄνω κάτω 'ς τὸ πηγάδι.
Μὲ τὸ λα 'ς τὸ πόδι μένει,
Ἄνω κάτω δὲν πηγαίνει.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἁρμονίου.

132. Στοιχειόγριφος.

Διῶξε ρῶ καὶ βάλε νῦ
Καὶ νὰ 'δῇς τί θὰ φανῇ·
Τὸ βουνὸ θὰ περπατήσῃ
Καὶ τ' αὐτιά του θὰ κουνήσῃ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μουσουργοῦ.

133. Ἀναγραμματισμός.

Τὰ ἔθνη ὅλα μ' ἔχουσι πλὴν διαφοροτρόπως.
Ἀναγραμματιζόμενον μὲ προσκυνεῖ πᾶς τόπος.

Ἐστάλη ὑπὸ Πύρρου τοῦ Ἠπειρώτου.

134. Ἀναγραμματισμός.

Ὅπως εἶμαι ἂν μ' ἀφίσῃς, εἶμαι δένδρον ὑψηλόν.
Ἂν μὲ ἀναγραμματίσῃς, θ' ἀπολαύσῃς τι καλόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πολεμιστοῦ τοῦ 1821.

135. Αἴνιγμα δημῶδες.

Ἄσπρος ἐγεννήθηκα,
Μαῦρος ἐκατάντησα,
Καὶ τώρα 'ς τὰ γεράματα
Κουνιῶνται καὶ τὰ δόντια μου.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀντωνίου Γ. Ἀναγνωστοπούλου.

136. Κυβόλεξον.

Νεκροὺς ῥίπτω εἰς τὸ χῶμα καὶ τὴν δόξαν ἑτοιμάζω.
Ἔχω σχέσιν μὲ τὸ πρῶτον κ' εἶμαι τέκνον τοῦ Διός
Ἐγὼ εἶμαι μαυροφόρα καὶ λυποῦμαι καὶ στενάζω.
Ἐγὼ εἶμαι εἷς Ἑβραῖος καὶ τοῦ Ἰσαὰκ υἱός.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κάλχα.

137. Τρίγωνον.

Τὸ πρῶτον εἰς τὸν οὐρανὸν ὑπάρχει ἀπ' αἰῶνων.
Τὸ ἄλλο ᾆσμα παλαιὸν ἐκφράζον λύπην, πόνον.
Τὸ τρίτον ἀριθμητικὸν καὶ πτώσεως πλαγίας.
Ἂν τοῦ τετάρτου μου γευθῇς, στερεῖσαι τῆς ὑγείας.
Τὸ πέμπτον εἶνε μόριον παρακελευστικόν.
Ἂν δὲν εὑρῇς τὸ ἕκτον μου θὰ εἶνε κωμικόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κύματος τοῦ Εὐξείνου.

138. Ῥόμβος.

Τὸ πρῶτον ἡ Ἑλλὰς κρατεῖ ὡς καὶ τὸ τελευταῖον·
Τὸ δεύτερον—προσέχετε, βιβλίον δὲν ἀφίνει.
Τὸ τρίτον εἶν' ἐλάττωμα παρὰ τολὺ σπουδαῖον.
Ὅστις τὸ κέντρον ἀγαπᾷ ὁ Πλάστης τὸν ἰθύνει.
Οἱ τοῖχοι ὅλων τῶν σπιτιῶν ὡς ἔνδυμά των μ' ἔχουν.
Πολλοὶ ἢ 'λίγοι σὰν ἐμὲ τὰ πάντα καταστρέφουν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀπροόπτου Σκανδάλου.

139. Σταυρός.

Διὰ τῶν ἑπομένων γραμμάτων σχηματίσατε σταυρὸν ἀποτελούμενον ἐκ τῶν ὀνομάτων δύο νομῶν τῆς Ἑλλάδος.

Α Α Α Β Ι Ι Ι Δ Ο Τ Τ Ω

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βράχου τῶν Γλάρων.

140. Φύρδην—μίγδην.

Ὁ φανοσπεύρη ρωθᾶπνος οφρινεπτεῖραι.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κυναιγείρου.

141—142. Μεταμορφώσεις.

Α'.) Ὁ *Πάρις* διὰ πέντε μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ *πόντος*
Β'.) Ἡ *χήρα* δι' ἓξ μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ *σαῦρα*.

Ἐστάλησαν ὑπὸ τοῦ Βάκχου.

143—145. Κεκρυμμένα ὀνόματα ζώων.

Α'.) Ἡ Ἄλκηστις ἦτο παροιμιώδη διὰ τὴν πρὸς τὸν σύζυγον αὐτῆς Ἄδμητον ἀφοσίωσιν.

Β'.) Βοτανικὴ ὀνομάζεται ἡ ἐπιστήμη τοῦ γνωρίζειν τὰς βοτάνας.

Γ'.) Μείζων πασῶν τῶν ἀρετῶν ἐστὶν ἡ διάκρισις.

Ἐστάλησαν ὑπὸ τοῦ Κατεργάκου

146—155. Μαγικὸν γράμμα.

Διὰ τῆς ἀντικαταστάσεως ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶσιν ἄλλαι τόσαι λέξεις.

Καλή, καλαί, Ἀσία. ἄνδηρα, χαρά, Σπῦρος, Γάϊος, τιάρα, ἱστός, φονεύς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κορυδαλοῦ.

156. Σύνθεσις λέξεων.

Διὰ τῶν ἑπομένων γραμμάτων σχημάτισον ἀρχαίαν παροιμίαν ἀποτελουμένην ἐκ τεσσάρων λέξεων, ὧν ἡ πρώτη καὶ ἡ δευτέρα ἄρχονται ἀπὸ ο ἡ δὲ τελευταία λήγει εἰς ει.

Α Α Ε Ε Ε Ζ Ι Ι Ι Ι Δ Μ Μ Ο Ο Ο Ο Ο Π Σ Ω

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ζωντανῆς Κούκλας.

157. Τριπλῆ ἀκροστοιχίς.

Τὰ ἀρχικά, τὰ μεσαῖα καὶ τὰ τελικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα μεγίστου μέρους τῆς γῆς.

1. Νομὸς τῆς Ἑλλάδος. 2. Βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου. 3. Οἱ προερχόμενοι ἔκ τινος μέρους τῆς Ἀσίας. 4. Πόλις τῆς Ἑλλάδος.

Ἐστάλη ὑπὸ Χαραλάμπη Γ. Σαράντη.

158. Ἐλλιποσύμφωνον.

Ἡ—ἀέεια—ἡ—εἰλίεια—αἱ—ἡ—ᾳόη—εἰῖ—αἱ—ἀεαὶ—ῆ—αιῆ—ἡία.

Ἐστάλη ὑπὸ Κλεομένους Κλ. Λεοντίδου.

159. Γρῖφος.

	θε		θε		θε		θε	
Ἡ Σιὼν	θε	θε	θε	θε	θε	θε		
Ὅσα ρἰς	θε	ΠΑ	θε	θε	ΠΑ	θε	θε	ΠΑ	θε
Τόσα μῆνες	θε	θε	θε	θε	θε	θε		
		θε		θε		θε		

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑσπερίας Αὔρας.

ΛΥΣΕΙΣ

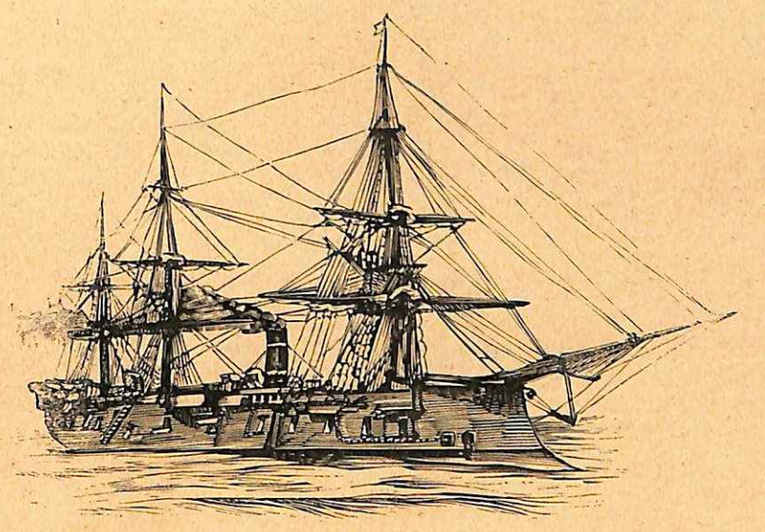
τῶν ἐν τῷ φυλλαδίῳ τῆ· 28 Φεβρουαρίου πνευματικῶν ἀσκήσεων.

66. Λαβή (Λ, Β). — 67. Κουφοξηλιὰ (κουφό, ξυλιά).— 68 Σέριφος, ἔριφος.— 69 Κλείω, λύω. — 70. Οἶνος ὄνος.— 71 ΟΙ—ΚΙ—Α —72. Υ Δ Ω Ρ —73. Ο
ΚΙ—ΔΑ—ΡΙΣ Δ Ε Ν Ι
Α—ΡΙΣ—ΤΟΣ Ω Ν Μ Α Ν Ι Α
Ρ Ο
Σ

74.
Α Μ Ι
Γ Α Α
Α Ρ Α
ΜΚΛ
Π Α Ρ Θ Ε Ν Ι Ο Ν
ΞΛΜ
Υ Λ Ν
Ρ Ο Ω
Β Σ Ν

ΗΠΑΡ, ΑΣΜΑ (1. Ἡμέρα. 2. Πηνειός. 3. Ἀδάμ. 4 Ῥῆμα).

75-77. Α'.) Ἀηδών Β'.) Χήν. Γ'.) Ταὼς. —78 Ἐργάζου μέχρι τελευταίας σου πνοῆς. —79-80. Α'.) *Ὄνος*, ὄλος, βόλος, βέλος, τέλος, μέλος, μύλος. Β'.) *Κόπος*, τόπος, τόμος, νόμος, νόσος. — 81.

Η « Τριαινα »

Ο ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ

Μυθιστόρημα της Κας Δε NANTEUIL κατα παραφρασιν Αιμιλιου Ειμαρμενου

[Συνέχεια · ἴδε σελ. 97]

Μετὰ τὴν πρωϊνὴν πλύσιν τοῦ καταστρώματος, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ δεύτερος κυβερνήτης παρίστατο πάντοτε, εἷς ὑπαξιωματικὸς ἀνήγγειλεν εἰς τὸν κ. Λεστούρην, ὅτι ὁ Ἰωσίκης εἶχε συνέλθῃ, καὶ ὅτι ἐφαίνετο ἥσυχος. Ὁ κ. Ἰωάννης κατέβη εἰς τὴν ἀποθήκην ὅπου εὑρίσκετο ὁ Ὑβὼν φέρων σίδηρα εἰς τοὺς πόδας. Αἱ τελευταῖαι εἴκοσι τέσσαρες ὧραι τὸν εἶχον καταστήσῃ σχεδὸν ἀγνώριστον. Ἦτο ὡς ἀπεκτηνωμένος, οἱ ὀφθαλμοί του ἦσαν ἁπλανεῖς καὶ ἄνευ ἐκφράσεως, τὸ στόμα του ἀνοικτὸν καὶ ξηρόν.

— Ἀπὸ τότε ποῦ ἦλθε 'ς τὰ σύγκαλά του ἤπιε μία στάμνα νερὸ κι' ἀκόμη θέλει κι' ἄλλο, εἶπεν ὁ φυλάττων εἰς τὴν θύραν σκοπός. Ὁ κ. Λεστούρης διὰ νὰ προκαταλάβῃ ἐξ ἀπροόπτου τὸν Ἰωσίκην καὶ μὴ ἀφήσῃ εἰς αὐτὸν καιρὸν νὰ σκεφθῇ, τῷ εἶπεν ἀμέσως.

— Ὑβών, σὲ ἐξορκίζω εἰς ὅ,τι ἔχεις ἱερώτερον εἰς τὸν κόσμον, εἰς τὴν μητέρα σου, εἰπέ μοι τὴν ἀλήθειαν· ἂν βεβαιωθῶ ὅτι δὲν μοῦ κρύπτεις τίποτε σοῦ ὑπόσχομαι νὰ μεσιτεύσω διὰ σέ.

Ἀλλ' ὁ Ὑβὼν δὲν ἀπεκρίθη· οἱ ὀδόντες του συνεκρούοντο, ὕψωσε τὰ βλέμματά του πρὸς τὸν προστάτην του ἀλλὰ δὲν κατώρθωσε ν' ἀρθρώσῃ λέξιν.

— Καὶ πρῶτον ἀπ' ὅλα, ἐξηκολούθησε λέγων ὁ Ἰωάννης, τὰ χρήματα τί τὰ ἔκαμες; καὶ τὰς παραγγελίας τὰς ὁποίας σὲ ἀνέθεσα; ποῦ εἶνε αἱ ἀποδείξεις τῆς πληρωμῆς; Ὑβών, ὁμίλει· σὲ διατάττω.

— Τὰ χρήματα; ἀπεκρίθη ἐπὶ τέλους ὁ Ὑβών, ποῖα χρήματα; Δὲν ἔχω ἰδέαν!... Ἀχ! Θεέ μου. ἀνεφώνησεν ἔξαφνα, καὶ αἱ πρὸ ὀλίγου πελιδναὶ παρειαί του ἔγιναν κατακόκκινοι ἀπὸ τὸ συρρεῦσαν εἰς τὴν κεφαλήν του αἷμα.

Καὶ μὲ τὰς τρεμούσας χεῖράς του ἠρεύνησεν εἰς τὰ θυλάκιά του, ἀλλὰ δὲν εὗρε τίποτε ἐντὸς αὐτῶν.

— Ὄχι, δὲν ἐπλήρωσα πουθενά, εἶπε μετ' ὀλίγον ψελλίζων. Ἀλλὰ τότε τί ἔγειναν τὰ χρήματα;

Καταληφθεὶς δὲ ἀπὸ νευρικὴν ταραχὴν ἐκυλίσθη ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἐκβάλλων ὀξείας κραυγάς. Ἐπειδὴ δὲ ἦτο σιδηροδέσμιος καὶ ἔπεσε μὲ ὁρμήν, ἐπληγώθη· τὸ αἷμα ἤρχισε νὰ τρέχῃ καὶ ὁ κ. Λεστούρης προσεκάλεσεν εἰς βοήθειαν. Ἔσπευσαν ναῦταί τινες καὶ μετὰ μεγάλης δυσκολίας κατώρθωσαν ν' ἀφαιρέσουν τὰ σίδηρα τὰ πληγόνοντα τὸν δυστυχῆ Ὑβόνα, καὶ νὰ τὸν μετακομίσουν διὰ τῆς βίας εἰς τὸ θεραπευτήριον.

Οἱ ναῦται ἐκεῖνοι συνῆψαν ἀληθῆ πάλην διὰ νὰ

τὸν ἐκδύσουν καὶ τὸν κατακλίνουν. Ἀλλὰ καθὼς ἔπεσεν εἰς τὴν κλίνην ἔμεινεν ἀκίνητος. Ταῦτα πάντα δὲν διήρκεσαν ἐπὶ πολύ, ὅτε δὲ ἦλθεν ὁ ἰατρὸς εὗρε τὸν Ὑβόνα ἀναίσθητον· ἀφ' οὗ δὲ τὸν ἐξήτασε καλά, ἐζήτησε πληροφορίας παρὰ τοῦ κ. Λεστούρη, ἀλλ' ὅσα τῷ διηγήθη οὗτος δὲν ἔδιδον ἀκριβῆ ἰδέαν τῆς καταστάσεως, εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκετο ὁ Ἰωσίκης. Ὁ ταλαίπωρος Ὑβὼν δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ εἶνε μεθυσμένος, ἄλλο τι θὰ εἶχε συμβῆ· διότι τὰ μέλη του ἐξηκολούθουν νὰ τρέμουν, ἐν ᾧ οἱ ὀφθαλμοί του ἀγρίαν καὶ ἀπλανῆ ἔχοντες τὴν κόρην ἔμενον ἀνοικτοὶ καὶ ἀκίνητοι. Ὁ σφυγμός του ἦτο πολύ, πολὺ ἀδύνατος . . . ἡ καρδία του ἐκτύπα πολὺ ταχέως.

— Ἡ γνώμη μου εἶνε, εἶπεν ὁ ἰατρός, ὅτι ὁ νέος αὐτὸς δὲν ἔπιε οὔτε κρασὶ οὔτε ἄλλο ποτόν, ἀλλ' ἔπιε δηλητηριώδη τινα οὐσίαν πολὺ ἰσχυράν, ἴσως ὄπιον, ἀλλ' ἀκριβῶς τι, δὲν ἠξεύρω. Ἂν τὸ ἠξευρα, θὰ ἐνήργουν μὲ περισσοτέραν βεβαιότητα. Ὅπως δήποτε βάλετέ του πολλοὺς σιναπισμούς, ὅσον ἠμπορεῖτε δυνατούς, δώσατέ του, ἐν ἀνάγκῃ καὶ διὰ τῆς βίας, καφὲν πικρόν, μίαν κουταλιὰν κάθε πέντε λεπτά· διότι πρέπει μὲ πᾶσαν θυσίαν νὰ τὸν ἐξυπνήσωμεν, εἰδεμὴ θ' ἀποθάνῃ, καὶ ὀργήγορα!

— Εὐθὺς ὅπου ἐπιστρέψῃ ὁ κυβερνήτης καὶ ἠμπορέσω νὰ ἐξέλθω ἀπὸ τὸ πλοῖον θὰ ὑπάγω ἔξω καὶ θὰ κατορθώσω νὰ μάθω τίποτε διὰ τὸν δυστυχῆ νέον. Θὰ ζητήσω ἀπὸ τὸν πρόξενόν μας νὰ μὲ βοηθήσῃ, εἶπεν ὁ κ. Λεστούρης.

Ὁ Ὑβὼν ἐρρόφησε πολλὰ φιλτσάνια καφέ· ἀφ' οὗ δὲ καὶ οἱ σιναπισμοὶ ἔφεραν τὸ ἀποτέλεσμά των, ἐκίνησε τὰ βλέφαρά του, ὁ σφυγμός του ἔγινε δυνατώτερος, ἡ καρδία του ἐκτύπα κανονικώτερον.

Ὁ κ. Λεστούρης διήρχετο πλησίον τοῦ προστατευομένου του, ὅλον τὸν καιρὸν τὸν ὁποῖον τῷ ἄφινεν ἐλεύθερον ἡ ὑπηρεσία· εἶχεν ἤδη ἓν προαίσθημα, ὅτι ἡ ἀνάκρισις τὴν ὁποίαν ἔμελλε νὰ ἐπιχειρήσῃ θ' ἀπεδείκνυε ἀθῶον τὸν Ὑβόνα. «Θὰ τὸν ἐπότισαν δηλητήριον διὰ νὰ κλέψουν τὰ χρήματα, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ὁ κ. Ἰωάννης, ὅταν δὲ ἐκτύπησε τὸν Φίλιππαν δὲν ἤξευρε τί ἔκαμνε, δὲν εἶχε συναίσθησιν τῶν πράξεών του.»

Ἠρεύνησαν καὶ πάλιν εἰς τὰ ἐνδύματα τοῦ Ὑβόνος, ἀλλὰ δὲν εὗρον οὔτε τὰ χρήματα τοῦ κ. Λεστούρη, οὐδὲ τὸ χρηματοφυλάκιον, οὐδὲ τὸ ὡρολόγιον τοῦ Ὑβόνος, οὐδὲ τὴν συρίκτραν· καὶ τὸ στρατιωτικὸν μετάλλιον ἔλειπεν ἐπίσης.

Τὴν ἐπαύριον ὁ ναύαρχος, ὁ κυβερνήτης καὶ ὁ ἀρχιμανδρίτης ἐπέστρεψαν μετὰ τοῦ Πλοιάρχου εἰς τὸ πλοῖον. Ὁ Πλοίαρχος ὥρμησεν ἀμέσως εἰς τὸ θεραπευτήριον, παρὰ τὸ προσκεφάλαιον τοῦ κυρίου του τὸν ὁποῖον ἤρχισε νὰ θωπεύῃ μὲ τὴν γλῶσσάν του ἐκφράζων ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν θρηνώδεις κραυγάς. Ἐπὶ ὁλοκλήρους ἡμέρας δὲν ἐγκατέλιπε τὴν θέσιν ἐκείνην· μόνον τὴν πρωΐαν ἀνέβαινεν εἰς τὸ κατάστρωμα, ἐπροχευμάτιζεν, ἔπινε νερόν, εὐθὺς δ' ἐπανήρχετο εἰς τὴν θέσιν του καὶ ἔμενεν ἐκεῖ μέχρι τῆς ἐπαύριον, παρατηρῶν μετὰ προσοχῆς τὰς κινήσεις τοῦ ἀσθενοῦς, κινῶν τὴν οὐράν του πρὸς τοὺς ἐνδιαφερομένους ὑπὲρ τοῦ Ὑβόνος, πρὸ πάντων εἰς τὸν Ἰωάννην καὶ τὸν ἰατρόν.

Οἱ δόκιμοι, τοὺς ὁποίους ἡ διαγωγὴ τοῦ κυνὸς εἶχεν ἐκπλήξῃ καὶ συγκινήσῃ, τῷ ἔφερον καθ' ἡμέραν φαγητὰ ἢ γλυκίσματα ἐκ τοῦ γεύματός των. Ὁ Πλοίαρχος τοὺς ηὐχαρίστει, ἔτρωγεν ὅ τι τῷ ἔδιδον, ἀλλ' ἂν οἱ νέοι ἐκεῖνοι τὸν προσεκάλουν νὰ ἐξέλθῃ, νὰ παίξῃ, ἠρνεῖτο, οὐδὲν δὲ ἦτο ἱκανὸν νὰ τὸν κάμῃ ν' ἀλλάξῃ γνώμην.

Ὁ ναύαρχος εἶχε λάβῃ τηλεγραφικὰς διαταγάς, κατὰ τὰς ὁποίας ἡ Τρίαινα ἔπρεπε νὰ ἀναχωρήσῃ ἀμέσως καὶ διαπλέουσα τὸν Εἰρηνικὸν ὠκεανὸν νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Βρέστην ὅπως ἀφοπλισθῇ. Ὁ ναύαρχος διηγήθη ταῦτα ἀναβὰς εἰς τὸ κατάστρωμα. Ὁ κ. Λεστούρης τὴν στιγμὴν ἐκείνην παρετήρει τυχαίως τὸν Γκωθώμην, μεγάλην δ' ἐντύπωσιν τῷ ἔκαμεν ἡ χαρὰ τὴν ὁποίαν ἐξέφραζεν ἡ φυσιογνωμία του· τότε μὲν δὲν ἔδωκε μεγάλην προσοχήν, ἀλλὰ βραδύτερον ἐνεθυμήθη τὸ πρᾶγμα.

Τὸ ἔργον τοῦ δευτέρου κυβερνήτου μεγάλου πλοίου εἶνε βαρύτατον· διότι αὐτὸς ἔχει εὐθύνην δι' ὅλα· αὐτὸς πρέπει νὰ φροντίσῃ περὶ τῶν ἀνθράκων, περὶ τῶν τροφῶν, περὶ τοῦ χρωματισμοῦ καὶ τῆς καθαριότητος τοῦ πλοίου. Ὁ κ. Λεστούρης δὲν κατώρθωσε νὰ ἐξέλθῃ εἰς τὴν πόλιν, καὶ ἐξακριβώσῃ μὲ ἀνακρίσεις τὴν ἀλήθειαν. Ὁ ναύαρχος εἶχε δώσῃ διαταγὴν νὰ μὴ ἐξέλθῃ κανεὶς ἐκ τῆς Τριαίνης μετὰ τὴν ἐπιβίβασιν τῶν ἀνθράκων καὶ τῶν τροφῶν. Καὶ πολὺ εὐλόγως, διότι ἡ φρεγὰς ἐπιτυχοῦσα οὖριον ἄνεμον ἀνεπέτασε τὰ ἱστία της καὶ ἀπέπλευσε.

Ὁ δυστυχὴς Ὑβὼν ἦτο ἀκόμη βαρέως ἀσθενής, εὑρίσκετο εἰς μέγαν κίνδυνον. Τότε ἐφάνη πόσον τὸν ἠγάπων ὅλοι ἐντὸς τοῦ πλοίου. Ὅλοι ἐζήτουν πληροφορίας περὶ τῆς ὑγείας του, ἀνεχώρουν δὲ καταλυπημένοι μανθάνοντες τὴν κατάστασίν του. Καὶ ὁ Γκωθώμης ἠθέλησε νὰ δείξῃ ἐπίσης ἐνδιαφέρον, ἀλλ' ὁ Πλοίαρχος ὁ τόσον καλὸς καὶ εὐγνώμων πρὸς ὅλους ὑλάκτει μὲ ὀργὴν καὶ ἦτο ἕτοιμος νὰ ἐφορμήσῃ κατ' αὐτοῦ. Οὐδεὶς ἤξευρε τὴν αἰτίαν τῆς ἀντιπαθείας ἐκείνης καθόσον ὁ ὑποκελευστὴς οὐδέποτε τὸν εἶχε πειράξῃ.

Ἡμέραν τινὰ ὁ ἰατρὸς εἶπεν εἰς τὸν ναύαρχον, τὴν ὥραν τοῦ γεύματος.

— Ἤθελα νὰ σώσω τὸν Ἰωσίκην, πρῶτα πρῶτα δι' αὐτὸν τὸν ἴδιον καὶ ἔπειτα διὰ τὸν σκύλον του ὁ ὁποῖος μοῦ τὸ ζητεῖ μὲ βλέμμα σχεδὸν ἀνθρώπινον.

— Εἶν' ἀληθές, ἀπεκρίθη ὁ ναύαρχος· δὲν τὸν βλέπομεν πλέον τὸν Πλοίαρχον· ἠξεύρει ποῦ τὸν καλεῖ τὸ καθῆκόν του.

Κατὰ τὸν διάπλουν τῆς Τριαίνης πολλάκις εἶχε γίνῃ λόγος περὶ τοῦ Ἰωσίκη μεταξὺ τοῦ ναυάρχου καὶ τοῦ Λεστούρη.

— Τί τὰ θέλετε, ἀγαπητὲ Λεστούρη, ἔλεγε κάποτε ὁ ναύαρχος πρὸς τὸν κ. Ἰωάννην, πολὺ μεγάλας ἰδέας εἴχατε διὰ τὸν νέον αὐτόν, καὶ νὰ σᾶς εἰπῶ τὴν ἀμαρτίαν μου, μετὰ τὸ κατόρθωμά του ἐκεῖνο, τὰς συνεμεριζόμην κ' ἐγὼ· τὸν ἐφανταζόμην ἤδη ἀξιωματικὸν μετά τινα ἔτη. Ἀλλὰ ὅλα ἐκεῖνα τὰ ὄνειρα ἐξηφανίσθησαν πλέον· διότι καὶ ἂν ἀπαλλαγῇ, θὰ προσπαθήσωμεν δὲ νὰ τὸν ἀπαλλάξωμεν, μὲ ὅλον τὸ πεῖσμα τὸ ὁποῖον ἔχει αὐτὸς ὁ δαιμονισμένος ὁ Κορσικανὸς νὰ καταθέσῃ ἐναντίον του, πάλιν αὐτὴ ἡ ἱστορία τῶν χρημάτων θὰ τὸν παρακολουθήσῃ παντοῦ, δὲν θὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ προαχθῇ καὶ θὰ καταστρέψῃ τὸ μέλλον του!

Μετὰ μακρὰν πάλην μεταξὺ ζωῆς καὶ θανάτου ὁ Ὑβών, χάρις εἰς τὴν ῥωμαλέαν του κρᾶσιν, ἔδειξε σημεῖα βελτιώσεως, ὁ δὲ ἰατρὸς εἶπεν ὅτι ὁριστικῶς ἐσώθη. Ἐπέτρεψε νὰ τῷ δοθῇ ὀλίγη τροφὴ καὶ νὰ σηκωθῇ ὀλίγον ἐκ τῆς κλίνης του.

— Μετ' ὀλίγας ἡμέρας, θὰ γίνῃς ἐντελῶς καλὰ καὶ σὲ βεβαιῶ ὅτι φθηνὰ τὴν ἐγλύτωσες, τῷ εἶπεν.

Ὁ ἰατρὸς ἦτο πολὺ εὐχαριστημένος, ἀλλ' ὁ Πλοίαρχος δὲν ἦτο ὀλιγώτερον αὐτοῦ, διότι τὰ ἐνόει ὅλα ὁ Πλοίαρχος, περὶ τούτου ἦσαν πάντες βέβαιοι ἐπὶ τοῦ πλοίου. Εὐθὺς ἅμα ὁ ἰατρὸς εἶπεν ὅτι ὁ Ὑβὼν ἐσώθη ὁ κύων ἐσηκώθη ἐπὶ τῶν ὀπισθίων ποδῶν του καὶ τὸν ἐφίλησε μὲ δύναμιν, τὸν προέπεμψε μέχρι τοῦ μεσοδόμου, ἔπειτα δὲ διευνθύνθη εἰς τὴν θύραν τῆς αἰθούσης τοῦ ναύαρχου. Ἐπειδὴ δὲ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐξήρχετο εἷς ἀξιωματικὸς καὶ ἡ θύρα ἦτο ἀνοικτή, ὁ Πλοίαρχος ὥρμησεν ἐντός, καὶ ἔθηκε τὴν μεγάλην κεφαλήν του ἐπὶ τῶν γονάτων τοῦ ναυάρχου, παρατηρῶν αὐτὸν μετὰ συγκινήσεως.

Μετὰ τρεῖς ἡμέρας ὁ Ὑβὼν ἠδύνατο νὰ σταθῇ εἰς τοὺς πόδας του· ἦτο πολὺ ὠχρὸς καὶ ἰσχνὸς καὶ ἀδύνατος, ἀλλ' ἠδύνατο νὰ ὁμιλήσῃ. Παρεκάλεσε τὸν κ. Λεστούρην νὰ ἔλθῃ εἰς τὸ θεραπευτήριον ὅπου ἦτο μόνος, ἀτενίσας δὲ αὐτὸν κατὰ πρόσωπον, τῷ εἶπε·

— Κυβερνῆτα, σᾶς παρακαλῶ, δώσατέ μοι νὰ ἐννοήσω διατὶ μὲ κατηγοροῦν. Ποῦ μὲ εὗρῆκαν ὅταν εἶχα πέσῃ; Δὲν ἐννοῶ τίποτε ἀπὸ ὅλα ὅσα ψιθυρίζουν. Σεῖς ὁ ὁποῖος ἐφάνητε τόσον καλὸς πάντοτε πρὸς ἐμέ, θὰ μοῦ εἰπῆτε ὅλην τὴν ἀλήθειαν, ὅσον πικρὰ καὶ ἂν εἶνε, δὲν θὰ μοῦ κρύψετε τίποτε. Ἔγινα καλὰ τώρα καὶ ἠμπορῶ νὰ τ' ἀκούσω ὅλα.

Ὁ κ. Λεστούρης τῷ διηγήθη δι' ὀλίγων λέξεων τί συνέβη καὶ διατὶ τὸν κατηγόρουν, ἐν τέλει δὲ εἶπεν·

— Οὔτε στιγμὴν ὑπέθεσα ὅτι ἔκαμες ἐν γνώσει σου ὅσα ἔκαμες· εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ μοὶ φανερώσῃς ὅλην τὴν ἀλήθειαν, εἰλικρινῶς, χωρὶς φόβον καὶ χωρὶς ἐντροπήν. Εἶνε ἀδύνατον τὸ παιδίον τὸ ὁποῖον ἔσωσα καὶ ἠγάπησα νὰ μὴ ὁμολογήσῃ τὸ σφάλμα του, ἂν ἔπταισε, πρὸ πάντων δὲ εἶνε ἀδύνατον νὰ ψευσθῇ. Ἐμπρός, λέγε, ἀκούω.

Ὁ Ὑβὼν εἶχε συγκινηθῇ πολὺ ἐκ τοῦ τόνου τῆς φωνῆς τοῦ προστάτου του, ἀλλ' ἠσθάνθη ποιάν τινα ἀνακούφισιν μαθὼν διὰ ποῖα πράγματα τὸν κατηγόρουν.

— Κυβερνῆτα, εἶπε, σᾶς δίδω τὸν λόγον τῆς τιμῆς μου, ὅτι θὰ σᾶς εἴπω ὅλα ὅσα ἔκαμα, ὅλα ὅσα ἠξεύρω. Ὅταν ἀπεβιβάσθην εἰς τὴν ξηρὰν μὲ τοὺς ἄλλους ὁ Γκωθώμης ἐπρότεινε νὰ ὑπάγωμεν εἰς ἓν ἀμερικανικὸν καπηλεῖον ὅπου ἐπώλουν ὡραῖον ζυθον· «Ἔπειτα κάμνομεν τὰς ἀγοράς μας,» εἶπε· ἐδέχθην. Συλλογισθῆτε, ὅτι τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἦτο φοβερὰ ζέστη, καὶ ὅτι εἶχα μεγάλην δίψαν. Ἀνεχωρήσαμεν λοιπὸν οἱ δύο μας, ἔπειτα δὲ ἀπὸ ἀρκετὸν δρόμον, ἐφθάσαμεν εἰς ἓν ἀπόκεντρον μέρος, ὅπου ἦτο ἓν καφενεῖον ῥυπαρὸν καὶ ἔρημον. Εἰς τὴν αἴθουσαν ὅπου ἐμβήκαμεν δὲν ἦτο ἄλλος παρὰ μόνος εἷς γέρων Ἰάπων· ἦλθε καὶ ἐκάθισε πλησίον μας καὶ μᾶς ὡμίλησεν εἰς μίαν γλῶσσαν, ἡ ὁποία ἦτο φρικτὸν κρᾶμα ἰαπωνικῆς, ἀγγλικῆς, καὶ γαλλικῆς. Ἀφ' οὗ ἔπια ἓν ποτήριον κρύας μπίρας, ὁ γέρων ἐπρότεινε νὰ μοῦ δώσῃ ἓν ἄλλο ποτὸν πολὺ καλόν. Ἐνθυμοῦμαι ὅτι ἐγέλασα ὅταν μοὶ εἶπε τὰς λέξεις ταύτας μὲ τὴν παράδοξον γλῶσσάν του. Ἐνθυμοῦμαι ἀκόμη ὅτι ἐγέλασε καὶ ὁ γέρων Ἰάπων καὶ ὁ Γκωθώμης. Ἐδέχθην· ὁ Ἰάπων μοῦ ἔφερε μετ' ὀλίγον ἓν ποτὸν μὲ ἕνα κομμάτι πάγον μέσα.

«— Πιέ, μοῦ εἶπε, καλό, καλό!

«Ἔπια ὀλίγον, ἀλλὰ τὸ περισσότερον τὸ ἔχυσα, διότι ἦτο ἀηδέστατον· ἔπειτα ἠθέλησα νὰ σηκωθῶ διὰ νὰ φύγω, ἀλλὰ τότε μοῦ ἐφάνη ὡς νὰ ἤμην καρφωμένος εἰς τὴν θέσιν μου, καὶ ὅτι ὅλα ἐγυρνοῦσαν τριγύρω μου· ὕπνος βαρὺς μ' ἐκυρίευσε· ἔβαλα ὅλα μου τὰ δυνατὰ νὰ κατορθώσω νὰ μείνω ξύπνος καὶ νὰ σκουντήσω μακρὰν μου τὸ Ἰάπωνα, ὁ ὁποῖος μοὶ ἐφαίνετο ὅτι ἔσκυπτε ἐπάνω μου. Ἦτον ἀκόμη ἐκεῖ ὁ Γκωθώμης; Δὲν ἠμπορῶ νὰ τὸ βεβαιώσω· ἄλλο τίποτε δὲν ἐνθυμοῦμαι· μοῦ ἐφαίνετο ὅτι τὸν ἐφώναζα εἰς βοήθειαν ἐν ᾧ ἐπάλαια μὲ τὸν ὕπνον· ἀλλ' ἀπὸ τὴν στιγμὴν ὅπου ἐπίαμεν τὸ πρῶτον ποτήρι τῆς μπίρας, καὶ ὅπου ἐνθυμοῦμαι ὅτι τὸν εἶδα πλησίον μου, δὲν ἠμπορῶ νὰ εἴπω ὡρισμένος τί ἔγεινεν. Αὐτά, κυβερνῆτα, ἠξεύρω.

«Ἀφ' ὅτου συνῆλθα ἐντελῶς, τρεῖς ἡμέρας τώρα, προσπαθῶ νὰ ἐνθυμηθῶ λεπτομερῶς τὰ συμβάντα,

νὰ τακτοποιήσω τὰς ἀναμνήσεις μου· ἀλλὰ ματαίως· τίποτε, ἀπολύτως τίποτε δὲν ἐνθυμοῦμαι ἕως εἰς τὴν στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν μοῦ ἐφάνη ὅτι ἐξύπνησα ἀπὸ φρικτὸν ὄνειρον καὶ εὑρέθην εἰς τὴν κλίνην τοῦ θεραπευτηρίου. Μοῦ διηγήθησαν ὅτι ἤμην ἀναίσθητος ἀπὸ τὴν μέθην, ὅτι μὲ εὑρῆκαν ἐξηπλωμένον εἰς μίαν τάφρον ὀπίσω ἀπὸ τὴν πόλιν, ὅτι ἐκτύπησα ἕνα κελευστήν, ὅτι ἔπειτα ἀγρίευσα ἀκόμη περισσότερον, ὅτι μ' ἔβαλαν εἰς τὰ σίδηρα, καὶ τὸ χειρότερον ὅτι τὰ χρήματα, τὰ ὁποῖα μοῦ ἐμπιστεύθητε, ἔγειναν ἄφαντα. Ὅλα αὐτὰ μοῦ φαίνονται ἀκατανόητα. Ἠμπορῶ νὰ ὁρκισθῶ ὅτι δὲν ἐμέθυσα, ὅτι ἐπομένως δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἐκτύπησα τὸν Φίλιππαν· καὶ διατί θὰ τὸν ἐκτυποῦσα; Δὲν ἔχω τίποτε μαζί του, δὲν ἔχομεν σχεδὸν καμμίαν σχέσιν μαζί. Ἐπὶ τέλους τί νὰ εἰπῶ; Δὲν ἠξεύρω τίποτε, δὲν καταλαμβάνω τίποτε, ἐσταμάτησεν ὁ νοῦς μου!

Ο ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ

— Ὑποθέτεις ὅτι σοῦ ἔκλεψαν τὰ χρήματα μου καὶ τὰ ἄλλα πράγματα, ἢ μήπως τὰ ἔχασες εἰς τὴν παραφοράν σου ὅπως καὶ τὸ ὡρολόγιόν σου;

— Βεβαίως μοῦ τὰ ἔκλεψαν, δὲν ἠμποροῦσα νὰ χάσω τὰ χρήματά σας, διότι, χάριν ἀσφαλείας, τὸ ἐνθυμοῦμαι πολὺ καλά, τὰ εἶχα κρύψῃ μέσα εἰς τὴν φανέλα μου, ἀφ' οὗ τὰ ἐτύλιξα μέσα εἰς τὸ μαντήλι μου· τὸ μαντήλι τὸ εἶχα καρφώσῃ μὲ μιὰ καρφίτσα εἰς τὸν ἐπενδύτην μου, καὶ ἦτο ἀδύνατον νὰ πέσῃ· ὁ ἄθλιος ἐκεῖνος Ἰάπων μοῦ ἔδωκε κανὲν ναρκωτικὸν, καὶ μ' ἐξεγύμνωσε. Ἀλλὰ δὲν ἐρωτήσατε τὸν Γκωθώμην; τί λέγει δι' ὅλα αὐτά;

Εἶχεν ἐξετασθῇ ὁ Γκωθώμης ἀλλὰ μετὰ τὰ λεχθέντα ὑπὸ τοῦ Ἰωσίκη τὸν ἀνέκριναν καὶ πάλιν. Ἀλλ' οὗτος εἶπεν ὅτι οἱ λόγοι τοῦ Ἰωσίκη εἶνε παραληρήματα· ἠρνήθη διαρρήδην ὅτι αὐτὸς ὡδήγησε τὸν Ὑβόνα εἰς καπηλεῖόν τι, ἐβεβαίωσε δὲ καὶ πάλιν ὅτι δὲν εἶδε τίποτε, ὅτι δὲν εἰξεύρει τίποτε, διὰ τὸν ἁπλούστατον λόγον ὅτι δὲν ἦτο μετὰ τοῦ Ἰωσίκη, καὶ ὅτι ἦτο πρόθυμος νὰ πάρῃ ὅρκον δι' ὅλα αὐτά. Τὸν Ἰωσίκην εὗρεν εἰς τὸ πλοῖον ὅτε τὸν ἔφερεν ὁ Φίλιππας.

Κατὰ δυστυχίαν τὸ πρᾶγμα δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ἐξακριβωθῇ· οἱ ἐπ' ἀδείᾳ ναῦται δὲν εἶχον δώσῃ προσοχὴν ἂν ὁ Γκωθώμης συνώδευσε τὸν Ἰωσίκην ἢ ὄχι· τινὲς μὲν ἔλεγον ὅτι τοὺς εἶδον μαζί· ἄλλοι δὲ διϊσχυρίζοντο τὸ ἐναντίον· ἐν ἐνὶ λόγῳ αἱ καταθέσεις των δὲν ἐφώτισαν διόλου τὴν σκοτεινὴν ταύτην ὑπόθεσιν.

Ἐν τούτοις, εἷς παλαιὸς ναύτης, γνωρίζων καλῶς τὴν Ὑοκοχάμαν, ἐβεβαίωσεν ὅτι τὸ καπηλεῖον ἐκεῖνο, εἰς τὸ ὁποῖον ἐπῆγεν ὁ Ὑβών, ἦτο ἓν τῶν χειροτέρων τῆς πόλεως· ὅτι τὴν νύκτα, ἀλλὰ μόνον τὴν νύκτα παίρνει καὶ δίνει τὸ χαρτοπαίγνιον.

— Πολὺ παράξενο ὡς τόσο, εἶπεν ἐν τέλει, νὰ ἠμπόρεσε νὰ τὴ βρῆκε μονάχος ὁ Ἰωσίκης αὐτὴν τὴν ταβέρνα· ἀπὸ τὴν πόλι δὲν φαίνεται καὶ γιὰ νὰ πάγῃ κανεὶς 'ς αὐτὴν πρέπει νὰ τὴν ξεύρῃ.

Ἐν ᾧ ὡμίλει τοιουτοτρόπως παρετήρει τὸν Γκωθώμην μετά τινος δυσπιστίας, τοῦτο δ' ἐνέπνευσε τὴν ἰδέαν εἰς τὸν κ. Λεστούρην νὰ τὸν ἐξετάσῃ κατ' ἰδίαν· ἀλλ' ὁ ναύτης δὲν ἠδυνήθη νὰ καταθέσῃ τίποτε ὡρισμένον· διηγήθη μόνον ὅτι ὁ Γκωθώμης καὶ ὁ Φίλιππας εἶχον φοβερὸν μῖσος κατὰ τοῦ Ἰωσίκη, ὅτι ἑκατὸν ἄνθρωποι ἐπὶ τοῦ πλοίου ἠδύναντο νὰ τὸ βεβαιώσωσιν, ὅτι πολλάκις τὸν ἐπείραξαν καὶ τὸν ἀνησύχησαν ἀλλ' ὅτι ὁ Ἰωσίκης οὐδέποτε παρεπονέθη. Τὴν διήγησίν του ἐπέρανεν ὁ ναύτης διὰ τῶν ἑξῆς λόγων:

— Χωρὶς ἄλλο, κύριε κυβερνῆτα, κάτι τρέχει 'δῶ μέσα.

Καὶ ὁ Ἰωάννης ἐφρόνει ὅτι ἡ ὑπόθεσις αὕτη ἔκρυπτεν μυστήριόν τι, ἀλλὰ ποῖον; Πῶς ν' ἀνακαλύψῃ τὴν ἀλήθειαν; ὁ ναύαρχος καὶ ὁ κυβερνήτης εἰς τοὺς ὁποίους ἀνεκοίνωσε τὰς ὑποψίας του δὲν ἐπείσθησαν ἐκ τῶν λόγων του καὶ τῷ εἶπον ὅτι τὸ ἐνδιαφέρον τὸ ὁποῖον ἔτρεφε ὑπὲρ τοῦ προστευομένου του τὸν ἔκαμε νὰ πλάττῃ μὲ τὸν νοῦν του φαντασιώδεις ἱστορίας, καὶ νὰ βλέπῃ μυστηριώδεις συνωμοσίας ἐκεῖ ὅπου ἦσαν ἁπλᾶ καὶ καθαρὰ γεγονότα.

Ὁ κ. Ἰωάννης ὅμως ἦτο βέβαιος ὅτι κάτι συνέβη καὶ κατεθλίβετο διότι δὲν ἠδύνατο νὰ τὸ ἀνακαλύψῃ. Ἀλλὰ περισσότερον περίλυπος ἦτο ὁ Ὑβών ἦτο ἐκτὸς κινδύνου πλέον, ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο ν' ἀναρρώσῃ· οἱ σύντροφοί του ἐφέροντο φιλοφρόνως πρὸς αὐτόν, ἀλλ' ὁ Ὑβών δὲν εἶχε πλέον ὄρεξιν διὰ τίποτε· οὔτε τὰ βιβλία, οὔτε αἱ πρακτικαὶ ἀσκήσεις τοῦ ἐπαγγέλματός του τὸν ἐνδιέφερον πλέον. Ἐνίοτε ἀμφέβαλλε καὶ ὁ ἴδιος καὶ ἠρώτα τὸν ἑαυτόν του μήπως πραγματικῶς ἐμέθυσε. Ὅλα ἐκεῖνα τὰ γεγονότα ἦσαν βυθισμένα εἰς σκότος, ἐν τούτοις ἐνεθυμεῖτο καλῶς ὅτι δὲν ἐμέθυσε, ἄρα δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἔκαμε ὅσα τὸν κατηγοροῦν.

Τὴν νύκτα εἰς τὴν αἰώραν του, ἢ ἐπὶ τοῦ καταστρώματος ὅταν ἦτο τῆς ὑπηρεσίας ἔκλαιεν ὡς μωρὸν παιδίον· μόνη του παρηγορία ἦτο ὅτι ὁ κυβερνήτης διετήρει τὴν πρὸς αὐτὸν ἐκτίμησιν. Οὐδὲ ὁ ἰατρὸς ὅστις τὸν ἐθεράπευσεν ἐπίστευεν αὐτὸν ἔνοχον. Ἐπανειλημμένως εἶπεν ὅτι ἠδύνατο νὰ ὁρκισθῇ ὅτι ἐπότισαν ποτόν τι τὸν Ἰωσίκην τὸ ὁποῖον τὸν ἔκαμε τρελλὸν καὶ τὸ ὁποῖον παρ' ὀλίγον νὰ τὸν θανατώσῃ, καὶ ὅτι ὅταν θὰ τὸν δικάσουν θὰ προσέλθῃ νὰ τὸν ὑπερασπισθῇ.

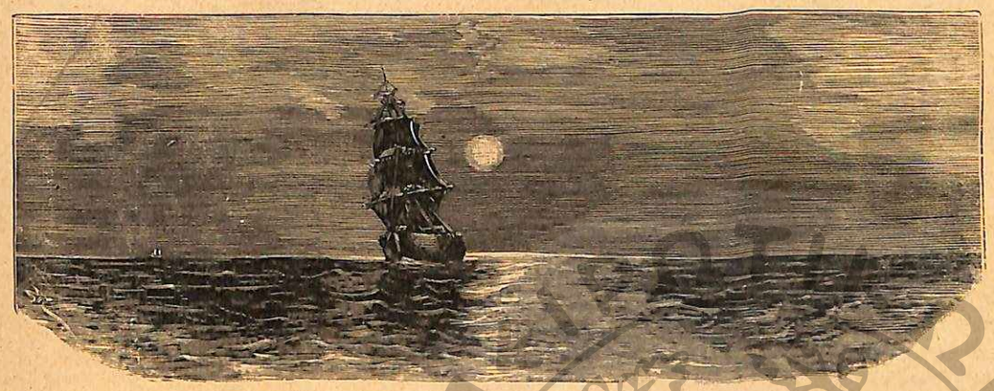
Εὑρισκόμεθα εἰς τὴν παραμονὴν τῆς ἡμέρας, κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ ἀξιωματικοὶ ἔμελλον νὰ συνεδριάσωσιν ὡς ναυτοδίκαι διὰ νὰ δικάσωσι τὴν ὑπόθεσιν ταύτην καὶ ἄλλας τινάς· ἦτο πρωΐα εἰσέτι· ἡ πλύσις τοῦ καταστρώματος εἶχε τελειώσῃ· οἱ ναῦται ὑπῆγαν ν' ἀριστήσωσιν· ὁ κ. Λεστούρης ἔμελλε νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν θάλαμόν του ὅτε εἷς παῖς τοῦ πλοίου εἰσώρμησε συγχρόνως μετ' αὐτοῦ παρακαλῶν ν' ἀκούσῃ τί ἤθελε νὰ εἴπῃ. Ὁ παῖς ἐκεῖνος ἦτο ἀκατάστατον παιδίον, συχνὰ τιμωρούμενον διὰ σφάλματα πρὸς τὴν πειθαρχίαν. Πολλοὶ ναῦται ἐφέροντο πρὸς αὐτὸ τραχέως· ἀλλ' ὁ Ὑβών εἶχε φανῇ πάντοτε καλός, καὶ ἐνίοτε σφάλματά τινα αὐτοῦ τὰ εἶχε πάρῃ εἰς βάρος του. Ὁ παῖς ἐκεῖνος μὲ ὅλα τὰ ἐλαττώματά του εἶχε καλὴν καρδίαν, καὶ ὅτε ἐκινδύνευεν ὁ Ὑβὼν ἐκάθητο πλησίον τῆς κλίνης του καὶ ἔκλαιε.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην εὑρίσκετο εἰς τοιαύτην ταραχὴν ὥστε ὁ κ. Λεστούρης ἐνόμισεν ὅτι παρεφρόνησε.

— Κυβερνῆτα, εἶπε μετ' ἐξάψεως, τοὺς εὑρῆκα τοὺς ἐνόχους· σᾶς παρακαλῶ νὰ μὲ πιστεύσετε· εἶμαι κἄποτε κακόπαιδο, ἀλλὰ ψεύστης δὲν εἶμαι. Ὄχι, ὁ Ἰωσίκης δὲν ἤπιε, δὲν ἐμέθυσε, δὲν ἔκανε τίποτε. Εἶνε ἀθῶος. Ἄλλοι εἶνε οἱ ἔνοχοι! Ἄχ! τί καλὰ ποῦ βρέθηκα ἐκεῖ καὶ ἄκουσα ὅσα ἄκουσα!

— Ἔλα, ἀπήντησεν ὁ κ. Λεστούρης, εἰπὲ γρήγορα ὅ τι θέλεις νὰ εἰπῇς, διότι ἔχω ἐργασίαν, πρὸ πάντων δὲ ὁμίλει καθαρά!...

[Ἕπεται συνέχεια] ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΣ
κατὰ παφάφρασιν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τῆς Κας DE NANTEUIL

ΘΑΛΑΣΣΙΝΟ

Βογκᾷ ἡ θάλασσα καὶ μουγκρίζει,
Μὲ βία σέρνεται 'ς τὸ περιγιάλι,
Μέσα 'ς τὰ ξάρτια βοριᾶς σφυρίζει
Κ' ἡ νύχτα ντύνεται μ' ἄγρια κάλλη.

Δειλὸ ἀστέρι ποῦ τρεμοσβύνει,
Ποῦ λάμπει πλειότερο ἀπ' ὅλα τἄλλα
Λὲς τρομασμένο τὰ μάτια κλίνει
Σὰν νὰ φοβᾶται κακὰ μεγάλα.

Δειλὸ καράβι ποῦ σ' ἐξορίζει
Ἡ μαύρη μοῖρά σου 'ς τὰ μακρυὰ
Κύττα τ' ἀστέρι ποῦ σὲ φωτίζει,
Ζήτα του 'λίγη παρηγοριά.

Σὲ 'λίγο ἡ θάλασσα δὲν μουγκρίζει,
Γλυκὰ χαϊδεύει τὸ περιγιάλι,
Δροσάτο ἀγέρι μᾶς γαργαλίζει
Κι' ἡ νύχτα γδύνεται τ' ἄγρια κάλλη.

Καὶ τὸ φεγγάρι δειλὰ προβαίνει
Μέσα 'ς τὴ θάλασσα αἱματωμένο
Καὶ μόνο ἐκεῖνο τ' ἄστρο ἀπομένει
Τώρα μαζί του ἀδελφωμένο.

Ὅποιος ἐλπίζει ποτὲ δὲν χάνει!
Κύττα, σοῦ δείχνουν τὰ δυὸ τὴν γῆ.
Θὰ βρῇς τὸ δρόμο σου καὶ 'ς τὸ λιμάνι
Σία!... κατάκοπο τὴ χαραυγή! ΦΑΚ

ΤΟ ΚΟΛΙΒΡΙΟΝ

Τὸ κολίβριον εἶνε τὸ μικρότατον καὶ χαριέστατον πτηνὸν τοῦ κόσμου καὶ πατρίδα του ἔχει τὰ θερμότερα μέρη τῆς Ἀμερικῆς. Ὅταν, ἐνῷ πετᾷ, ἀντικρύζει τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου σπινθηροβολεῖ ὡς νὰ ἦτο κατάστικτον ἀπὸ πολυτίμους λίθους· καὶ ὅταν κάθηται ἐπὶ τῶν ἀνθέων, τὰ ὁποῖα καθόλου δὲν λυγίζει μὲ τὸ ἐλαφρότατον σῶμά του, φαίνεται καὶ αὐτὸ ὡς ἄνθος. Βυθίζει τὸ λεπτότατον καὶ μακρὸν ῥάμφος του εἰς τοὺς κάλυκας καὶ ἀπομυζᾷ μὲ τὴν ὡς νῆμα λεπτὴν γλῶσσάν του τὸν εὑρισκόμενον εἰς τὸ βάθος αὐτῶν γλυκὺν χυμόν, μαζὶ δὲ συμπαρασύρει καὶ τὰ ἐντὸς τοῦ κάλυκος μικρότατα ζωύφια, τὰ ὁποῖα καταστρέφουσι τὰ ἄνθη. Αὐτὴ εἶνε ὅλη ἡ τροφὴ τοῦ κολιβρίου, καὶ ἐκ τούτου ἐννοεῖται πόσον εἶνε ὠφέλιμος εἰς τὰ φυτὰ ἡ ὕπαρξίς του.

Τὴν μικρὰν καὶ ὡραιοτάτην φωλεάν του, ἡ ὁποία δὲν εἶνε μεγαλειτέρα ἀπὸ ἥμισυ αὐγὸν ὄρνιθος, κατασκευάζει εἰς πυκνὸν φύλλωμα. Τὰ ὠά του ἔχουν μέγεθος μπιζελίου, καὶ τὰ δύο νεόσσιά του — τὸ κολίβριον δὲν γεννᾷ περισσότερα ἀπὸ δύο — εἶνε μικρούτσικα καὶ χαριτωμένα.

Μία κυρία ἡ ὁποία ἔζησεν εἰς τὴν Ἰαμαϊκαν διηγεῖται τὰ ἑξῆς περὶ ἑνὸς κολιβρίου.

«Ἦτο μία ἀπὸ τὰς θερμοτέρας ἡμέρας τὰς ὁποίας εἶχα ἴδῃ. Ὅπως καὶ οἱ ἄλλοι, εἶχα πλαγιάσῃ εἰς μίαν κρεμαστὴν κλίνην εἰς τὸ δωμάτιόν μου, καὶ ἡ Χουανίτα, ἡ μαύρη ὑπηρέτρια μὲ ἀέριζε μὲ ἕν ῥιπίδιον διὰ νὰ μὲ δροσίσῃ.

»Ἐκεῖ ποῦ ἤμην πλαγιασμένη ἤκουσα μίαν ἄγνωστον φωνήν, νὰ λέγῃ:

»— Πάγω σὲ ἄσπρη κυρία· ἔχω μικρὸ πουλί!

»Ἐκ περιεργείας διέταξα τὴν Χουανίταν νὰ ἀφήσῃ τὸν ὁμιλοῦντα τοιουτοτρόπως νὰ εἰσέλθῃ. Ἦτο μαῦρον παιδίον, τὸ ὁποῖον καθὼς μὲ εἶδε ἐσήκωσεν ὑψηλὰ ἓν ἀκάθαρτον μαντήλιον καὶ εἶπε: Ἐδῶ, ἄσπρη κυρία, μέσα εἶνε!

»Ἤνοιξα μὲ προσοχὴν τὸ μαντήλιον, ἀλλὰ δὲν εἶδα τίποτε ἄλλο παρὰ ἕνα κουβάρι λεπτοτάτου ὑφάσματος. Ἐνόμισα ὅτι ἦτο κανὲν κακοαναθρεμμένον παιδίον καὶ ἠθέλησε νὰ γελάσῃ μαζί μου καὶ διὰ τοῦτο τοῦ εἶπα νὰ φύγῃ ἀμέσως ἀπὸ τὸ δωμάτιον· ἀλλὰ τὸ μαῦρον παιδίον ἔλαβεν εἰς τὰς χεῖράς του τὸ κουβάρι ἐκεῖνο, τὸ ἐξεδίπλωσε καὶ ἐφάνη εἰς μικρὸς βῶλος ἐκ πτερῶν. Ἀδύνατον νὰ πιστεύσω ὅτι ἐκεῖνο τὸ πρᾶγμα ἦτο πτηνόν· καὶ ὅμως ἦτο! εἶχεν ἕνα στρογγυλὸ κεφαλάκι μεγάλο ὅσον ἕνα μπιζέλι μὲ ῥάμφος μακρόν, καὶ ποδάκια καὶ δακτυλάκια λεπτούτσικα. Ἀλλὰ τί κρῖμα! τὸ μικρὸν πουλάκι δὲν ἐκινεῖτο, δὲν ἔζη!

»— Δὲν εἶνε ζωντανό! εἶπα εἰς τὸ μαῦρον παιδίον.

»Λύπη μεγάλη ἐζωγραφήθη εἰς τὸ πρόσωπόν του.

»—Θαρροῦσα, ἄσπρη κυρία ἀγοράσῃ ἤθελε, πρῶτα ζωντανὸ ἤτανε!

»Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως παρετήρησα τὸ πουλάκι τὸ ὁποῖον ἐκράτουν εἰς τὸ χέρι μου· μοῦ

ἐφάνη ὡς ν' ἀνέπνεε καὶ τὸ ἐφύσησα πολλάκις διὰ νὰ τὸ ζεστάνω μὲ τὴν πνοήν μου.

»—Κρῖ κρῖ! ἠκούσθη ἔξαφνα.

»Τὸ μαῦρον παιδίον ἐχόρευεν ἀπὸ τὴν χαρὰν του.

»— Ζωντανὸ πουλί! πουλὶ ζωντανό! ἐφώναξε, ἄσπρη κυρία ζωντάνευσε, καὶ τώρα λεπτὰ δίνει τὸ Ζίμ!

Εἶπα εἰς τὴν Χουανίταν νὰ πληρώσῃ τὸ μαῦρον παιδίον, τὴν διέταξα δὲ προσέτι νὰ μοῦ φέρῃ ὀλίγον ζαχαρόνερον. Ἐρρόφησα ὀλίγας σταγόνας μὲ τὰ χείλη μου, ἔβαλα ἀνάμεσα εἰς αὐτὰ τὸ λεπτὸν ῥάμφος καὶ εἶδον μὲ χαρὰν μου ὅτι τὸ πουλάκι, μετὰ μικρὰν ἀντίστασιν ἤρχισε νὰ πίνῃ. Τοῦ ἤρεσε, ἐρρόφησα ἄλλην μίαν φορὰν καὶ ἔπιε καὶ πάλιν. Ἀλλὰ μόλις συνῆλθε τὸ κολίβριον, προσεπάθησε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ χέρι μου.

»Ἐπέταξε στιγμάς τινας ἐντὸς τοῦ δωματίου, ἔπειτα ἐκάθησεν ἐπάνω εἰς τὸ πλαίσιον μιᾶς εἰκόνος καὶ ἐκεῖ ἤρχισε νὰ τακτοποιῇ τὰ πτερά του.

»— Θέλει ἄσπρη κυρία καὶ θηλυκὸ κολίβρι καὶ μικρὴ μικρὴ φωλιά; μὲ ἠρώτησε τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ Ζίμ. Ἡ Χουανίτα τῷ εἶχε δώσῃ κατὰ παραγγελίαν μου ἓν ἀργυροῦν νόμισμα καὶ διὰ τοῦτο ἦτο ἐνθουσιασμένον, καὶ διὰ τοῦτο τὸ μαῦρον πρόσωπόν του ἔλαμπεν ὡς ἔβενος ἀπὸ τὴν χαράν.

»Τὸ κολίβριον ἐπέταξε πάλιν καὶ ἐκάθισεν ἐπάνω εἰς ἄνθη τινὰ τὰ ὁποῖα εἶχα ἐντὸς ἀνθοδοχείου ἐκ πορσελάνης. Ἀλλὰ ἔπρεπε νὰ φροντίσω δι' ἕνα κλουβάκι, διότι εἰς τὴν Ἰαμάϊκαν τὰ παράθυρα τῶν οἰκιῶν δὲν ἔχουν ὑαλία, τὰ δὲ παραθυρόφυλλα ἔπρεπε νὰ μείνουν ἀνοικτὰ καθ' ὅλην τὴν νύκτα.

»Εἷς μαῦρος μοὶ ἔφερεν ἓν κλωβίον ἐξ ἰνδικοῦ καλάμου.

»Ἤθελα νὰ ταγίσω ἀκόμη τὸ κολίβριον· ἐπειδὴ παρετήρησα ὅτι ἐπέτα ὅπου ἔβλεπε ἄνθη εἴτε ἀληθινὰ εἴτε ζωγραφημένα ἐπὶ δοχείων ἐκ πορσελάνης, ἔχυσα ἐπάνω εἰς ἓν τοιοῦτο ὀλίγας σταγόνας ζαχαρονέρου καὶ τὸ πουλάκι τὸ ἐρρόφισε σιγὰ σιγὰ μὲ τὸ λεπτούτσικον ῥάμφος του.

»Διὰ νά το πείσω νὰ ἔμβῃ εἰς τὸ σπιτάκι του, ἐτοποθέτησα τὸ δοχεῖον πλησίον τῆς θύρας τοῦ κλωβίου. Ἀλλὰ τὸ χαριτωμένον καὶ ἐλαφρόπτερον πτηνὸν δὲν εἶχε καμμίαν διάθεσιν νὰ πετάξῃ εἰς τὸ κλουβί. Ἀλλ' ὅταν ἡ Χουανίτα ἦλθεν εἰς τὸ δωμάτιον μὲ τὴν λάμπαν, κατετρόμαξε καθὼς εἶδε τὸ φῶς, ἐτινάχθη ὀπίσω καὶ ἔπεσε κάτω εἰς τὸ ἔδαφος· τότε μόνον ἠμπόρεσα νὰ τὸ συλλάβω καὶ νὰ τὸ θέσω εἰς τὴν κομψὴν φωλεάν του. Τὸ πρωὶ ὅταν ἐκλείσθησαν τὰ παραθυρόφυλλα ἀφῆκα πάλιν ἐλεύθερον τὸ κολίβριον καὶ ἠκούσθη πάλιν τὸ ζωηρόν του κρὶ κρί!

»Ὅταν ἡ Χουανίτα ἐμβῆκεν εἰς τὸ δωμάτιον, τὸ χαριτωμένον πουλάκι ἐπέταξεν ἐπάνω εἰς τὰ κατάσγουρα μαῦρα μαλλιά της καὶ ἤρχισε νὰ μαδᾷ μὲ θυμὸν τὰς χρωματιστὰς κορδέλας τὰς ὁποίας εἶχεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς της. Ἡ Χουανίτα δυσηρεστήθη, ἀλλ' ἐπῆρε σιγὰ σιγὰ τὸν μικρὸν ἄτακτον καὶ τὸν ἔβαλε χάμω. Πόσην χαρὰν μοῦ ἐπροξένει τὸ ποικιλόχρουν καὶ χαριέστατον πουλάκι! Μετ' ὀλίγον ἔγινε τόσον ἥμερον ὥστε ἐπετοῦσε εἰς τοὺς ὤμους μου, καὶ ἤρχετο μόνον του εἰς τὸ στόμα μου διὰ νὰ ἰδῇ μήν ἔκρυπτα εἰς τὰ χείλη μου τὸ ἀγαπητόν του ζαχαρόνερον.

»Μετά τινας ἡμέρας ἦλθε πάλιν ὁ Ζίμ καὶ ἔφερε τὸ θηλυκὸν κολίβριον καὶ τὴν μικρὰν φωλεάν, μὲ δύο μικρούτσικα, στρογγυλὰ αὐγά. Τί ὡραῖα ποῦ θὰ ἦτο, ἐσκέφθην, νὰ ἔχω εἰς τὸ δωμάτιόν μου μίαν ὁλόκληρον οἰκογένειαν κολιβρίων! Ἀλλ' ἡ χαρά μου δὲν διήρκεσε πολύ, διότι μετ' ὀλίγας ὥρας τὸ θηλυκὸν κολύβριον ἀπέθανε.

»Ὅτε ἀνεχώρησα ἀπὸ τὴν Ἰαμάϊκαν, ἔδωκα τὴν ἐλευθερίαν εἰς τὸ μικρὸν κολίβριον, ἠσθάνθην δὲ ἀληθῆ λύπην καθ' ἣν στιγμὴν τὸ ἀπεχωριζόμην, ὅτε μὲ φκιδρὰ κρί κρί, ἤνοιξε τὰς μικρὰς πτέρυγάς του καὶ ἐπέταξεν ἀπὸ τὴν χεῖρά μου πρὸς τὰ δένδρα, πρὸς τοὺς ἡλιοφωτισμένους ἀγρούς.»

Α.

ΤΑ ΑΓΑΠΗΜΕΝΑ ΑΔΕΛΦΑΚΙΑ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Π' ΟΛΑ τὰ πράγματα πλειὸ πολὺ μ' ἀρέσει νὰ βλέπω ἀγαπημένα ἀδελφάκια.

Τ' ἀγαπημένα ἀδελφάκια ποιὸς δὲν τ' ἀγαπᾷ; Ὁ πατέρας καὶ ἡ μητέρα τὸ ἔχουν καμάρι ποῦ ἔχουν τόσον καλὰ παιδιά, τὸ σπίτι τους εἶνε γεμᾶτο γέλια καὶ χαρά· ἡ γειτονιὰ χαίρεται καὶ ὅλοι ὅσοι τὰ βλέπουν λέγουν:

—Τί καλὰ παιδιά! τί καλὰ παιδιά!

Τέτοια καλὰ παιδιὰ εἶνε αὐτὰ τὰ τρία κοριτσάκια ποῦ βλέπετε εἰς τὴν εἰκόνα. Νὰ μαλώσουν; ποτέ! Νὰ 'πῇ τὸ ἕνα κακὸ λόγον τοῦ ἄλλου; Θεὸς φυλάξοι! Ἔχουν μία γνώμη, μία καρδιά. Εἶνε σύμφωνα εἰς ὅλα· νὰ τιμοῦν τὸν παπποῦ μὲ τὰ ἄσπρα γένια καὶ τὴ γιαγιὰ μὲ τὰ ματογυάλια, νὰ ἀκούουν τοὺς μεγαλειτέρους των, νὰ εὐσπλαγχνίζωνται τὸν πτωχὸ ποῦ περνᾷ ἐμπρὸς ἀπὸ τὸ σπίτι των, νὰ ἔχουν καθαρὰ τὰ φορεματάκια των, νὰ κάμουν τὸ βράδυ τὴν προσευχήν των μὲ γλυκειὰ καὶ σιγανὴ φωνὴ ἐμπρὸς εἰς τὸ εἰκονοστάσιον. Εἰς ὅλα αὐτὰ εἶνε σύμφωνα. Εἰπέτε μου τώρα, σᾶς παρακαλῶ, δὲν εἶνε νὰ τ' ἀγαπᾷ κανεὶς αὐτὰ τὰ κορίτσια;

Ἦτο Ἀπρίλιος, νομίζω, ἢ Μάϊος, ὅτε μίαν ἡμέραν τὰ τρία ἀδελφάκια ἐπῆγαν περίπατο εἰς τὸ λιβάδι ποῦ εἶνε ὄχι πολὺ μακρυὰ ἀπὸ τὸ σπίτι των· ἡ ἡμέρα ἦτον ὡραία· ὁ οὐρανὸς καταγάλανος· ἤσυχο καὶ δροσερὸ ἀεράκι ἐφυσοῦσε· ὁ ἥλιος ἔλαμπε· τὸ λιβάδι ἦτο καταπράσινον, καὶ μέσα εἰς τὸ πράσινον χρῶμα κόκκινα, κίτρινα, ἄσπρα ἀγριολούλουδα ἐφαίνοντο σὰν κεντημένα.

Τὰ κοριτσάκια ἔτρεχαν, ἐπηδοῦσαν, ἐχόρευαν, ἐτραγῳδοῦσαν, ἔκοπτον ἄνθη. Ἦτο μιὰ χαρὰ νὰ τὰ βλέπῃ κανεὶς καὶ νὰ τ' ἀκούῃ. Ἀλλ' ἡ μικρὰ Φρόσω — ἰδέτε ὡς τόσον ἐλησμόνησα νὰ σᾶς εἰπῶ τὰ ὀνόματά των, ἡ μεγαλειτέρα ἀδελφὴ λέγεται Μαριγούλα, ἡ δεύτερη Φανὴ καὶ ἡ τρίτη Φρόσω·—λοιπὸν ἡ μικρὰ Φρόσω δὲν ἦτο ἀκόμη συνειθισμένη νὰ περιπατῇ καὶ νὰ τρέχῃ πολύ, κ' ἐκουράσθη τὸ καϊμένο.

Ἀλλὰ τί νὰ κάμῃ; νὰ εἰπῇ ἔτσι χονδρά, χονδρά: — Κουράσθηκα, φορτωθῆτέ με! Ἄ! μπᾶ· ἡ Φρόσω δὲν τὸ καταδέχεται· ἀλλὰ τὰ ἔξυπνα ματάκια της ἔλαμψαν, ὡσὰν νὰ εἶχε σκεφθῇ κἄτι ποῦ τῆς ἤρεσκε.

— Παίτζουμε; λέγει μὲ τὴν ἰδικήν της προφοράν.

— Ναί, ναί, παίζομε, λέγουν αἱ δύο ἀδελφαί· τί θέλεις;

— Τὸ καμνάκι! λέγει ἡ Φρόσω.

Τὸ καμνάκι ἤθελε νὰ εἰπῇ τὸ *σκαμνάκι*. Αἱ δύο μεγαλείτεραι ἐκυττάχθησαν καὶ ἐχαμογέλασαν· ἐνόησαν τί τρέχει, διότι καὶ αὐταὶ εἶνε ἔξυπνοι· ἀλλ' ἴσα ἴσα δι' αὐτὸ διότι ἐκουράσθη ἡ ἀδελφούλα των ἄπλωσαν μὲ πλειὸ πολλὴ εὐχαρίστησι τὰ χέρια των, τὰ ἤνωσαν, τὰ ἔκαμαν σκαμνάκι, τὰ ἐχαμήλωσαν καὶ ἐκάθησεν ἐπάνω ἡ Φρόσω.

Ἰδέτε πῶς τὴν φέρουν· σὰν καμμιὰ βασιλοπούλα παραμυθιοῦ ἐπάνω σὲ θρόνο. Ἡ Φρόσω ἀγκάλιασε τὸν λαιμὸν τῆς μιᾶς ἀδελφῆς, ἀγκάλιασε καὶ τῆς ἄλλης, καὶ χαμογελᾷ διότι τῆς ἀρέσει πολὺ τὸ σκαμνάκι. Καὶ αἱ ἀδελφαί της χαμογελοῦν διότι τὴν ἀγαποῦν.

Τί λέτε; δὲν εἶνε ἀληθινὴ ζωγραφιὰ αὐτὰ τὰ τρία γελαστά, χαροπά, ἀγαπημένα ἀδελφάκια;

ΤΑ ΑΓΑΠΗΜΕΝΑ ΑΔΕΛΦΑΚΙΑ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΟΣ ΒΑΠΤΙΣΤΙΚΟΝ

(Ἐκ τῶν ἄρτι ἐκδοθεισῶν ἐπιστολῶν τοῦ λόρδου Τσέστερφιλδ)

8 Δεκεμβρίου 1762.

Ἐπειδὴ εἰξεύρω ὅτι ἐπιθυμεῖς ὄχι μόνον γράμματα νὰ μάθῃς, ἀλλὰ νὰ γίνῃς καὶ καλὸς ἄνθρωπος, σοῦ ἀναγράφω ἐδῶ τὸν διάλογον κυρίας τινὸς τῆς καλῆς τάξεως καὶ ἑνὸς νέου εὐγενοῦς κατὰ τὴν ὥραν τοῦ γεύματος, διότι τοῦτο ἠμπορεῖ νὰ σοῦ χρησιμεύσῃ εἰς παρομοίαν περίστασιν. Ὁ νέος εἶχεν ἔλθῃ νεωστὶ ἀπὸ τὴν ἐξοχήν, ἡ δὲ κυρία συμπαθοῦσα πρὸς αὐτὸν καὶ πρὸς τοὺς γονεῖς του, ἀνεδέχθη εὐχαρίστως νὰ τοῦ δώσῃ τὸ ἀπαιτούμενον στίλβωμα, διδάσκουσα αὐτὸν τὸν τρόπον τοῦ φέρεσθαι ἐν τῇ ἐκλεκτῇ κοινωνίᾳ. Ὅτε λοιπὸν ἐκάθισαν εἰς τὴν τράπεζαν τὸν ἠρώτησε: — Ἐπιθυμεῖτε ζωμόν; — Ναί, κυρία. — Ἀλλά, κύριε, δὲν ἀποκρίνονται ποτὲ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ἔτσι ἀποτόμως. — Πῶς ἔπρεπε ν' ἀποκριθῶ; — Ἔπρεπε ν' ἀποκριθῆτε: Ἂν ἀγαπᾶτε νὰ μοὶ κάμετε αὐτὴν τὴν χάριν, κυρία· ἢ: Ἂν ἐτόλμων νὰ σᾶς βάλω εἰς αὐτὸν τὸν κόπον. — Ἄλλοτε οὕτω θὰ λέγω. — Ἀκουμβᾶτε βλέπω τοὺς ἀγκῶνάς σας εἰς τὴν τράπεζαν· αὐτὸ δὲν ἐπιτρέπεται· εἶνε πολὺ ἄκοσμον. — Θὰ προσέξω νὰ μὴ τὸ ξανακάμω. — Ἐπιθυμεῖτε νὰ σᾶς βάλω ἀπὸ αὐτὸ τὸ μέρος, κύριε; — Ἂν ἀγαπᾶτε νὰ μοῦ κάμετε αὐτὴν τὴν χάριν, κυρία... — Ἐξαίρετα, παρατηρῶ ὅτι ἐφαρμόζετε ἀμέσως τὰ παραγγέλματά μου. Ἀλλά, καλέ, τί βλέπω; Μ' ἐτρομάξατε! μήπως θέλετε νὰ κόψετε τὸν λαιμόν σας; — Τί ἐννοεῖτε, κυρία; — Ἐβάλετε τὸ μαχαίρι εἰς τὸ στόμα σας· τὸ φαγητὸν τὸ τρώγουσι μὲ τὸ περόνιον ἢ μὲ τὸ κοχλιάριον· ὅστις σᾶς ἴδῃ νὰ βάλετε τὸ μαχαίρι εἰς τὸ στόμα θὰ φρίξῃ, διότι θὰ ὑποθέσῃ ὅτι θέλετε νὰ τὸ καταπίετε. — Καὶ ὅμως εἶδα πολλοὺς νὰ καταπίνουν μαχαίρια καὶ σπαθιά. — Δὲν ἀμφιβάλλω, ἀλλὰ κανένα καλὸν ἄνθρωπον δὲν θὰ ἰδῆτε νὰ τὸ κάμῃ. — Εἰς ὑγείαν σας, κυρία. — Σᾶς παρακαλῶ, δὲν λέγουν ποτὲ ἔτσι. Ὅταν κανεὶς θέλει νὰ πίῃ εἰς ὑγείαν κυρίας, ἢ καὶ ἀνδρὸς ἀκόμη, πρὸς τὸν ὁποῖον ἔχει σέβας, λέγει: Ἔχω τὴν τιμὴν νὰ πίω εἰς ὑγείαν σας· ἢ: Ἐπιτρέπετε νὰ πίω εἰς ὑγείαν σας; Ἄλλο πάλιν αὐτό! — Ποῖον, κυρία; — Ἐμπουκώθητε μεγάλα κομμάτια, ὥστε ἐφούσκωσε τὸ πρόσωπόν σας, ὡς τῶν χωρικῶν ὅταν φυσοῦν τὴν φωτιάν. Εἰς τὴν καλὴν κοινωνίαν αὐτὸ οὐδέποτε γίνεται, καὶ ὅμως τρώγουν καὶ αὐτοὶ ἀρκετὰ καὶ ἄφθονα. — Θὰ τὸ ἐνθυμοῦμαι καὶ δὲν θὰ τὸ ἐπαναλάβω. — Πολὺ καλά, ἀρκετὰ εἶνε αὐτὰ διὰ σήμερον. Ἄλλοτε θὰ σᾶς εἴπω καὶ ἄλλα πολλὰ περὶ τῆς καλῆς συμπεριφορᾶς. — Θὰ μὲ ὑποχρεώσετε τὰ μέγιστα, κυρία, διότι πολὺ ἐπιθυμῶ νὰ μάθω νὰ φέρωμαι ὅπως πρέπει.

(Ἐκ τῆς «Ἑστίας»)

ΤΙ ΩΡΑΙΟΝ ΠΡΑΓΜΑ Η ΤΑΞΙΣ!

ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ

Πρόσωπον τοῦ μονολόγου ΜΑΡΙΚΑ κοράσιον δέκα ἐτῶν

[Δωμάτιον κομψόν. Εἰς τὸν ἀπέναντι τοῖχον θύρα. Δεξιὰ παράθυρον καὶ παρ' αὐτὸ ἔπιπλον μετὰ συρταρίων. Ἀριστερὰ ἱματιοθήκη.]

ΜΑΡΙΚΑ (*ἐκ τῶν παρασκηνίων*)

Ἔφθασα, πατέρα μου, περιμένετέ με μία στιγμούλα· τὰ γάντια μου θὰ βάλω κ' ἔφθασα. (*Εἰσέρχεται εἰς τὴν σκηνὴν καὶ σπεύδει εἰς τὴν σκευοθήκην· ἀνοίγει τὰ συρτάρια καὶ τα κάμνει ἄνω κάτω*) δῆλα δὴ ἂν τὰ εὕρω! Ἀπὸ τὰ ἓξ ζευγάρια ὅπου εἶχα, νὰ μή μ' ἀπομείνῃ οὐδὲ κἂν ἕνα; εἶνε φοβερό!... Χθὲς ὅμως εἶχα πρόχειρα τὰ στακτιά μου. Ἀλλὰ ποῦ νὰ εἶνε καὶ αὐτά; ποῦ νὰ εἶνε; (*Σπεύδει πρὸς τὴν θύραν τοῦ δωματίου καὶ την ἀνοίγει*). Σᾶς παρακαλῶ, πατέρα μου, μιὰ στιγμούλα κ' ἔφθασα, γυρεύω τὰ γάντια μου... — Δέν μου μιλεῖ! τὸν ἀκούω καὶ καταιβαίνει, ἄχ! ... — Πατέρα μου, πατέρα! (*Ἐπανέρχεται εἰς τὴν σκευοθήκην*) Τίποτε! (*Σπεύδει εἰς τὴν ἱματιοθήκην καὶ ἀναζητεῖ*) Τίποτε! σὰν νὰ εἶνε ἐπίτηδες!... ὅπως το παθαίνω πάντοτε... (*Ἔρχεται εἰς τὸ παράθυρον καὶ κύπτει ἔξω*) Ἄχ! πατέρα μου! — νά τον, ἀναιβαίνει 'ς τὴν ἄμαξαν — πατέρα μου, πατεράκι μου! σᾶς παρακαλῶ, περιμένετέ με καὶ σήμερα ἀκόμη, διὰ τελευταίαν φορὰν — Ὁ ἀμαξηλάτης κτυπᾷ τὰ ἄλογα — Γιάννη! ... μή τα κτυπᾷς ... Ἄ! ἔφυγε! ὤ!

Καὶ τώρα λοιπὸν ἐγὼ θὰ μείνω ὁλομόναχη, σὰν νὰ εἶμαι τιμωρία. Ἄ! μὰ διατί; μὰ διατί; (*Κλαίει*). Πάντοτέ μ' ἐπερίμενε καὶ ἐγὼ ἔκαμνα μίαν ὥραν νὰ ἑτοιμασθῶ· μ' ἐμάλωνε, δὲν λέγω ὄχι, ἀλλὰ μὲ ἐπερίμενε ὅμως. Σήμερον δὲν με μαλώνει, ἀλλά μ' ἀφίνει καὶ φεύγει. Ἄ! δυστυχία μου!

Μοῦ το εἶπε τὸ πρωΐ, «Ἄκουσε, Μαρίκα, ἂν δὲν εἶσαι ἕτοιμη 'ς τὰς δύο, θὰ φύγω μόνος μου καὶ θά σ' ἀφήσω». Καί μού το εἶπε σοβαρὸς σοβαρός. Καὶ ἐγώ του ἔλωκα τὸν λόγον μου ὅτι θὰ εἶμαι ἕτοιμη. Ἐσήμαναν δύο, καὶ ἐγὼ ἀκόμη ποῦ!... Ναί, ἀλλὰ ἐγὼ ἂν ἤμουν πατέρας καὶ ἐκεῖνος Μαρίκα, ἐγὼ θά τον ἐπερίμενα. Δι' αὐτὸ λοιπὸν καὶ ἐγὼ θά του θυμώσω... θὰ τοῦ θυμώσω καὶ πολύ, μὰ πολὺ πολύ!...

Εἶνε βάσανο νὰ ἔχῃ κανεὶς πατέρα ταγματάρχην! Νομίζει ὅτι ἔχει ἐμπρός του τὸ τάγμα του, πάντοτε μοῦ φέρνει τοὺς στρατιώτας ὡς παράδειγμα, ὅτι 'ς τὴ στιγμὴ εὑρίσκονται στολισμένοι. Ναί, ἀγαπητέ μου πατέρα, ἀλλὰ οἱ στρατιῶται ἔχουν μίαν στολὴν καὶ πάντοτε τὴν ἰδια, ἐν ᾧ ἡμεῖς τὰ κορίτσια ἔχομεν τὰ κακόμοιρα ἕνα σωρὸ κουρελάκια νὰ φορέσωμε. Ἐγὼ τί νά σας 'πῶ, ὅταν θέλω νὰ ἐνδυθῶ τὰ χάνω... Μπᾶ! νά τα τὰ γάντια μου κάτω ἀπὸ τὸ κάθισμα. Καλῶς ὡρίσατε, καλά σας ξυπνητούρια! Τώρα τί σας θέλω; (*Τὰ λαμβάνει καὶ συμπιέζουσα τὰ ρίπτει πάλιν κατὰ γῆς*). Τί θὰ πάθαιναν τάχα ἂν μ'ἐπερίμεναν λιγάκι. Ὁ κύριος Γιάννης τάχα δὲν 'μποροῦσε νὰ μὴ ξεκινήσῃ ἀμέσως; δὲν 'μποροῦσε νὰ περιμένῃ νά τού το εἰπῇ ὁ πατέρας δύο φορές; Ὅποτε τοῦ συμφέρει κάνει τὸν κουτὸ ὁ κύριος κῦρ Γιάννης. Ἀμ' τὰ ἄλογα! ἄ, αὐτὰ εἶνε ἀσυγχώρητα. Τάχα δέν μ' ἄκουσαν ποὺ ἐφώναζα ἀπὸ τὸ παράθυρο; 'μποροῦσαν ἀξιόλογα νὰ σταθοῦν λιγάκι καὶ νὰ μὴ ξεκινήσουν ἀμέσως· δὲν ἐνθυμοῦνται τοὐλάχιστον τὴν ζάχαρην πού τους δίδω κάθε πρωΐ; Ὅλοι σήμερον εἶνε ἐναντίον μου καὶ διατί; διότι δὲν ἔχω τάξιν. Αἴ! ὅταν μεγαλώσω θὰ ἔχω... (*Ἔρχεται εἰς τὸ παράθυρον*) Ἄχ! τί εὔμορφος καιρός! καὶ νὰ εἶσαι κλεισμένη μέσα! Πόσον μ' ἀρέσει νὰ πηγαίνω περίπατον μὲ τὸν πατέρα, ὅταν μάλιστα φορῇ τὴν στολήν του! Περνοῦμε ἀπὸ τοὺς σκοποὺς καὶ παρουσιάζουν ὅπλα· ἄχ! τί ὡραῖα! Κανένα κορίτσι δὲν ἔχει πατέρα τόσον εὔμορφον! καὶ τώρα ἔγινε τόσον αὐστηρός, καὶ ἐπῆγε νὰ κάμῃ περίπατον χωρὶς ἐμένα!...

Ἄχ! ἔτσι μοὔρχεται, τώρα μάλιστα ποῦ εὑρῆκα καὶ τὰ γάντια μου, νὰ 'πάγω καὶ ἐγὼ μόνη μου περίπατο:.. νὰ στέκωμαι 'ς τὰ παράθυρα τῶν ἐμπορικῶν καὶ νὰ βλέπω ὅλα ἐκεῖνα τὰ ὡραῖα πράγματα! (*Λαμβάνει ἀπὸ κατὰ γῆς τὰ χειρόκτιά της καὶ τα φορεῖ*). Ὅλα καλά· ὅμως ἂν χαθῶ! Τόσον καλλίτερα· νὰ ἀνησυχήσῃ ὁ πατέρας, νὰ βασανισθῇ, νὰ τιμωρηθῇ, νά του βγῇ ὁ περίπατος ἀπὸ τὴ μύτη! .. Καὶ ἔπειτα ἂν χαθῶ, θά μ' εὕρουν, καὶ ἔπειτα ἕνα παιδάκι ὅταν χαθῇ, τὸ ἀγαποῦν καλλίτερα. Ἄχ! νὰ 'μποροῦσα νὰ χαθῶ!... (*Φορεῖ τὸν πίλον της*). Ἀλλὰ πάλιν σὰν νὰ μοῦ λέγῃ κανεὶς ὅτι δὲν εἶνε καλὸν νά φύγω χωρὶς τὴν ἄδειάν του.. Ὅσον καὶ ἂν θυμώσῃ κανεὶς μὲ τὸν πατέρα του, πρέπει νά τον σέβεται. Ἄ! ὄχι δὲν φεύγω, καὶ ἀφ' οὗ ὁ ἀξιωματικός μας μᾶς ἔβαλε περιορισμόν, ἂς μείνωμεν περιωρισμένοι (*Ἐκβάλλει τὰ χειρόκτιά της καὶ τὸν πίλον της*).

Ὅμως δὲν πιστεύω καὶ ν' ἀργήσῃ· δὲν θὰ εὐχαριστηθῇ μόνος του χωρὶς ἐμένα, καὶ θα γυρίσῃ γρήγορα. Τὸν λυποῦμαι τώρα τὸν καϋμένον τὸν πατέρα! Νὰ εἶνε μόνος του... τί μοναξιά που θά την ἔχῃ!... Δὲν θὰ ἔχῃ μὲ ποῖον νὰ 'μιλήσῃ.. Θὰ εἶνε σὰν ἔρημο πουλί... Ἀμ' τί θὰ εἰποῦν τὰ ἄλλα κορίτσια 'ς τὸν περίπατον, ὅταν δὲν με ἰδοῦν μαζί του; θὰ ὑποπτεύσουν ὅτι θὰ ἔκαμα ἄτακτα καὶ εἶμαι τιμωρία. Καὶ τί θά μου ψάλλουν!... Ἄχ! ἂς τα λέγουν τοὐλάχιστον σιγὰ σιγὰ νὰ μὴ τἀκούσῃ ὁ πατέρας καὶ λυπηθῇ ὁ καϋμένος! Ἀμ' πόσες φορὲς δὲν μοῦ εἶπε νὰ ἔχω τάξιν εἰς τὰ πράγματά μου, νὰ εἶμαι ἕτοιμη 'ς τὴν ὥραν μου, ἀλλὰ ἐγὼ δέν τον ἄκουα· τὸ λοιπὸν καὶ αὐτὸς ἀπεφάσισε σήμερα νά με τιμωρήσῃ. Καὶ ἐγὼ ἂν ἤμουν εἰς τὴν θέσιν του, θά την ἐτιμωροῦσα τὴν κόρην μου νὰ γίνῃ ἄνθρωπος. Αὐτὸν λοιπὸν τὸν λαμπρὸν πατέρα ὀλίγον ἔλειψε νά τον πικράνω μὲ τὴν ἀνοησίαν μου. Τῷ ὄντι δὲν ἦτον ἀνοησία νὰ θέλω νὰ χαθῶ, διὰ νά τον λυπήσω; νά με ζητῇ καὶ νὰ μή μ' εὑρίσκῃ; Ἄχ! τί κακοκόριτσο ὅπου εἶμαι! Μὰ τὸ ναί, μοῦ ἀξίζει αὔριον εἰς τὸ σχολεῖον ὅλαι αἱ συμμαθήτριαί μου νά μου γυρίσουν τὴν πλάτη.

Πρέπει λοιπόν, κυρία Μαρίκα, νὰ διορθώσῃς τὸ σφάλμα σου, καὶ ὅταν ἔλθῃ ὁ πατήρ σου, ὁ λαμπρὸς ἐκεῖνος ἄνθρωπος, νά του ἐξομολογηθῇς εἰλικρινῶς τὴν ἀνοησίαν σου καὶ νά του εἰπῇς: ἥμαρτον. Ἀλλὰ δὲν πρέπει νά του εἰπῇς μόνον λόγια, ἀλλὰ νά του ἀποδείξῃς καὶ μὲ ἔργα ὅτι μετανοεῖς, νά του κάμῃς κάτι τι καὶ νὰ εὐχαριστηθῇ. Τί νά του κάμω;... τί νά του κάμω... ποὺ νά του ἀρέσῃ; Ἀπὸ ὅλα τὰ πράγματα περισσότερον τοῦ ἀρέσει ἡ τάξις· αὐτὸ ἴσα ἴσα που δὲν ἔχω ἐγώ. Ἂς προσπαθήσω λοιπὸν μὲ τὰ σωστά μου. Ὁ πατήρ μου χιλιάκις μοῦ εἶπε: Μαρίκα μου, μάθε ὅτι «εἷς τόπος διὰ πᾶν πρᾶγμα καὶ πᾶν πρᾶγμα εἰς τὸν τόπον του», δῆλα δὴ «ἂν θέλῃς νὰ εὑρίσκῃς εὔκολα τὰ πράγματά σου, πρέπει νά τα θέτῃς πάντοτε εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν». Ὅλα καλά, πατέρα μου, ἀλλά ὅταν γυρίζῃ κανεὶς ἀπὸ τὸ σχολεῖον ἢ ἀπὸ τὸν περίπατον, καὶ βιάζεται νὰ καθίσῃ εἰς τὸ δεῖπνον ἢ νὰ μελετήσῃ μουσικήν, πετᾷ τὰ πράγματά του δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ διὰ νὰ μὴ χάσῃ μίαν στιγμήν· ἀλλὰ ὅταν ἔλθῃ πάλιν ἡ ὥρα νά τα εὕρῃ, τότε χάνει τὴν διπλῆν ὥραν. Ἂς κάμω λοιπὸν τὴν γνώμην του, καὶ ἂς προσπαθήσω νὰ συγυρίσω τὰ συρτάρια μου καὶ τὰ φορέματά μου.

Ἀλλ' αὐτὸ δὰ δὲν εἶνε καὶ μεγάλο κατόρθωμα, καὶ δὲν θά με θαυμάσουν ὅσοι το ἀκούσουν. δὲν θὰ γράψουν βιβλίον νά το διηγηθοῦν καὶ νά με ἔχουν ὡς παράδειγμα τὰ ἄλλα τὰ παιδάκια. Δὲν εἶνε μεγάλο πρᾶγμα νὰ συγυρίσῃ κανεὶς τὰ πράγματά του· ἀλλὰ ἀδιάφορον· ἐγὼ θά το κάμω, μόνον καὶ μόνον διότι εἰξεύρω ὅτι θὰ χαρῇ ὁ πατήρ μου!...

Κάτω λοιπὸν ὅλα! (*Ῥίπτει σωρηδὸν τὰ περιεχόμενα τῆς ἱματιοθήκης καὶ τῶν συρταρίων*). Ἄχ! τί ἔκαμα! ἀπὸ τὴ βία μου τὰ ἔκαμα ὅλα σαλάτα, φύρδην μίγδην. Δὲν ἦτον καλλίτερα νὰ συγυρίσω τὰ

συρτάρια ἕνα ἕνα ; Ἄχ ! ἤθελα τὴν τάξιν, καὶ ἐγὼ ἔφερα μεγάλην ἀταξίαν. Τί καλὰ νὰ εἶχε κανεὶς μίαν μηχανὴν νά την χορδίζῃ καὶ αὐτὴ νὰ διαλέγῃ τὰ ἀνακατωμένα πράγματα καὶ νά τα βάλλῃ εἰς τὴν θέσιν των. Ἀλλὰ δυστυχῶς δέν την ἀνεκάλυψαν ἀκόμη, καὶ διὰ τοῦτο πρέπει νὰ εὕρω ἄλλην μηχανήν *(Σκέπτεται λίγον)*. Τὴν ἠὗρα· χρειάζεται ὑπομονή. Ἐμπρὸς λοιπόν, κυρία Ὑπομονή, ἄρχισε τὸ συγύρισμα *(Γακτοποιεῖ)*. Ἐδῶ θὰ εἶνε τὰ ἀσπρόρρουχα. Περίφημα ! καὶ ὅταν θέλω κἄτι τι : Μία τραχηλιά. — Παροῦσα. — Ἕνα μαντηλάκι. — Παρόν. — Ἕνας φιόγκος. — Παρών. Ὅλα θὰ λένε παρών, ὅπως οἱ στρατιῶται εἰς τὸ προσκλητήριον. Τί ὡραῖον πρᾶγμα ἡ τάξις ! *(Ἀνοίγει τὴν πιλοθήκην)* Πόποπο ! Τὰ ὑποδήματά μου μέσα 'ς τὴν καπελλοθήκην μου ! Δρόμον, εὐγενέστατα ὑποδήματα δὲν εἶνε ἐδῶ ἡ θέσις σας μαζὶ μὲ τὸ καπέλλο. Πηγαίνετε, ὅμοιος τὸν ὅμοιον. Ἕν, δύο, τρία, τέσσερα ζεύγη εἰς γραμμήν ! Ἄ, μὰ ἡ τάξις εἶνε ὡραῖον πρᾶγμα !

« ΒΛΕΠΕΤΕ ; ΕΥΘΥΣ ΜΟΥ ΗΛΘΕΝ Η ΑΝΤΑΜΟΙΒΗ »

Τώρα τὰ φορέματα *(Τὰ κρεμᾷ ἐντὸς τῆς ἱματιοθήκης)*. Περίεργον ! ὅταν βλέπῃ κανεὶς πράγματα κατὰ τάξιν, εὐθὺς συλλογίζεται τοὺς στρατιώτας. Αὐτὴ ἐδῶ ἡ πωλονέζα μὲ τὸ γαλάζιο χρῶμά της καὶ μὲ τὰ ἄσπρα της σειρήτια εἶνε ὁ λοχίας τοῦ λόχου, μόνον οἱ ἄνδρες του λόχου εἶνε διαφόρων χρωμάτων *(Ἐξακολουθεῖ τακτοποιοῦσα)*.

Τί ὡραῖον πρᾶγμα ἡ τάξις, καὶ τί διασκεδαστικόν! καὶ ποῦ νά το εἰξεύρω τόσον καιρόν! Ποτέ μου δέν το ἐπίστευα. Ὅταν θὰ ἔλθῃ ὁ πατέρας θὰ χαρῇ καὶ θά με φιλήσῃ, τί χαρά ! *(Πηδᾷ κροτοῦσα τὰς χεῖρας)*, τώρα εἶμαι τακτική, τώρα εἶμαι τακτική! Ἄ! τί ὡραῖον πρᾶγμα ἡ τάξις!

Τώρα ἔμεινεν αὐτὸς ἐδῶ ὁ σωρός ! ν'ἀφήσω νά τόν συγυρίσω αὔριον ; . . . Ὄχι, ὄχι, διότι ὁ πατέρας λέγει ὅτι «πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἀναβάλλεις, μὴ περιμένῃς ὅτι ποτὲ θὰ τελειώσῃ» καὶ ἔπειτα ἄν τα ἀφήσω αὐτὰ καθὼς εἶνε, θὰ γίνουν προζύμι ἀταξίας. Θάρρος λοιπὸν καὶ ἄς τελειώνωμεν. *(Σκαλίζει τὸν σωρόν)*. Μπά! νὰ καὶ ἡ γραμματική μου, πού την ζητοῦσα τόσον καιρὸν καὶ δὲν την εὕρισκα, καὶ ὁ πατέρας μ' ἀγόρασε ἄλλην. Κύτταξε ποῦ την εἶχα πεταμένην, ἐν ᾧ ἔχω τόσον ὡραίαν βιβλιοθήκην! *(Ἐξακολουθεῖ σκαλίζουσα)*. Μπά ! νά την καὶ ἡ Ξανθούλα μου. Ὦ ! τὴν καϊμένην! πῶς μου ἔγινες! Ἀλλὰ καὶ ἐγὼ παίω· οὔτε σ' ἐκτένισα ποτέ, οὔτε σου διώρθωσα τὰ φορέματά σου, καὶ ἑκατὸ φορὲς σὲ ἐξέχασα μέσα 'ς τὸν ἥλιον ἢ τὴν βροχήν. Ὅποιος θέλῃ νὰ ἰδῇ ζωντανὴν τὴν ἀταξίαν, ἂς ἔλθῃ ἐδῶ νά σε καμαρώσῃ. Τώρα ἐγὼ θά σε καθαρίσω, θά σ' ἐνδύσω καὶ θά σε χαρίσω σὲ κανένα καλὸ καὶ φρόνιμο παιδάκι!...

Ἀλλὰ τί γυαλίζει ἐδῶ; Τὸ μενταλλιόν μου! καὶ ἐγὼ το ἐνόμιζα χαμένο... καὶ δὲν εἶπα τίποτε 'ς τὸν πατέρα. Τώρα τὸ ἠὗρα, τί χαρά! τί εὐτυχία! *(Τὸ ἀσπάζεται)*. Μοῦ το εἶχε χαρίσῃ ὁ πατέρας πέρυσι ὅταν ἠρίστευσα 'ς τὰς ἐξετάσεις. Βλέπετε; ἐκοπίασα ὀλίγον καὶ εὐθὺς μοῦ ἦλθεν ἡ ἀνταμοιβή.

Τί εὐτυχία που ἔμεινα σήμερον μέσα! κάτι εἴξευρεν ὁ πατέρας διὰ νά μ'ἀφήσῃ! Τί καλὸς ὁ κὺρ Γιάννης! δέν τα ἔχω πλέον μὲ αὐτόν, τὸν συγχωρῶ· καὶ τὰ ἄλογα [τὰ καϊμένα τὰ συγχωρῶ, θά τους δώσω ζάχαρην πολλήν.

Σήμερον εἶνε ἡ καλλιτέρα ἡμέρα τῆς ζωῆς μου, ἔχασα ἕνα περίπατον, ἀλλὰ ἐκέρδισα ἕνα προτέρημα, διότι τώρα πλέον ἔγινα τακτική. Δὲν βλέπω τὴν ὥραν νὰ ἔλθῃ ὁ πατέρας νά με καμαρώσῃ.

Ἄμαξα! *(Στεύδει εἰς τὸ παράθυρον)* Αὐτὸς εἶνε, ὁ πατέρας. Πατέρα, πατέρα! ἐλᾶτε γλήγορα, ἐσυγύρισα τὰ πράγματά μου, καὶ τώρα πλέον εἶμαι τακτική! εἶμαι τακτική! *(Ἐπανέρχεται εἰς τὸ ἔμπροσθεν τῆς σκηνῆς)*. Ὄχι δὲν πρέπει νὰ λέγω: «εἶμαι τακτική», διότι σήμερον μόλις ἤρχισα νὰ εἶμαι, καὶ πρέπει νὰ περιμένωμεν καὶ τὸ τέλος, «μηδένα πρὸ τοῦ τέλους μακάριζε», ἐγὼ ὅμως ἐλπίζω ὅτι θὰ γίνω τακτική, καὶ τακτικὴ μιὰ φορά, μὲ τὴν εὐχὴν τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ πατρός μου. Ἄχ! τί ὡραῖον πρᾶγμα ἡ τάξις !

[Κατὰ τὸ Γαλλικόν] Π. Ι. Φ.

Ο ΚΑΛΟΣ ΤΡΟΠΟΣ ΤΑ ΠΑΝΤΑ ΔΑΜΑΖΕΙ

ΜΥΘΟΣ

«Θά το κατορθώσω !» εἶπεν ὁ πέλεκυς καταπίπτων βαρὺς ἐπὶ σιδηρᾶς ῥάβδου.

Ἀλλὰ μετ' ὀλίγα κτυπήματα ἐστόμωσεν ἡ κόψις του καὶ ἔπαυσε νὰ πλήττῃ τὸν σίδηρον.

«Τώρα ἐγώ !» εἶπε τὸ πριόνιον.

Καὶ ἤρχισε λυσσωδῶς τριβόμενον ἐπὶ τοῦ σιδήρου ἕως ὅτου οἱ ὀδόντες του ἐθραύσθησαν ἢ ἐφθάρησαν καὶ ἔπεσε κατὰ γης πρὶν κατορθώσῃ νὰ κόψῃ τὸν σίδηρον.

«Ἄ, ἄ ! ἄ !» ἀνεκάγχασεν ἡ σφύρα, ἀμ' ἐγὼ το ἤξευρα ὅτι δέν θα ἐπιτύχετε. Ἐγὼ νά σας δείξω πῶς πρέπει νὰ κάμετε.»

Ἀλλὰ μετὰ τοῦ πρώτου κτυπήματος ἡ κεφαλὴ τῆς σφύρας ἀνετινάχθη εἰς τὸν ἀέρα.

Ὁ δὲ σίδηρος οὐδὲν ἔπαθε.

«Νὰ δοκιμάσω κ' ἐγώ ; τί λέγετε ;» εἶπε μετὰ συστολῆς καὶ δειλίας ἡ φλόξ.

Πάντες οἱ ἄλλοι ἀπέβλεψαν πρὸς αὐτὴν μετὰ περιφρονήσεως.

Ἀλλ' αὐτὴ περιέβαλε τὴν σιδηρᾶν ῥάβδον ἡσυχα ἡσυχα θωπεύουσα αὐτὴν μετὰ γλυκύτητος καὶ τότε μόνον την ἀφῆκε, ὅτε τὴν ἐμαλάκωσε καὶ τέλος τὴν ἀνέλυσεν.

Ὑπάρχουσι καρδίαι ἰσχυραὶ ἀντέχουσαι εἰς τὴν βίαν καὶ τὴν ὀργήν, καὶ καρδίαι ἀδιάφοροι εἰς τὸ μῖσος, εἰς τοὺς διωγμούς, καρδίαι ἀκλόνητοι τὰς ὁποίας οὐδὲν ταράττει. Ἀλλ' ὅμως διὰ τοῦ καλοῦ τρόπου καταδαμάζονται.

**X

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ ΥΠΑΙΘΡΙΑ

Η ΛΟΓΧΗ

(τὸ παίζουσι κορασίδες καὶ παῖδες)

Κατασκευάζετε δώδεκα μικρὰ στεφάνια ἐκ κλάδων εὐλυγίστων.

Εἷς τῶν παικτῶν λαμβάνει εἰς χεῖράς του ὅλα τὰ στεφάνια καὶ τὰ ῥίπτει ὑψηλὰ εἰς τὸν ἀέρα ὅσον θέλει μακρὰν ἢ πλησίον, δεξιὰ ἢ ἀριστερά, ἔμπροσθεν ἢ ὄπισθεν κατὰ τὴν ἀρέσκειαν του.

Οἱ δὲ ἄλλοι παῖκται, κρατοῦντες ἕκαστος μικρὰν ῥάβδον ἴσην πρὸς τοὺς δείκτας τοῦ σχολείου, προσπαθοῦσι νὰ διαπεράσωσιν εἰς τὴν ῥάβδον των ἓν ἢ περισσότερα στεφάνια· Ὅστις δὲ ἐξ αὐτῶν συλλάβῃ περισσότερα αὐτὸς εἶνε ὁ κερδαίνων καὶ αὐτὸς τὰ ῥίπτει κατόπιν εἰς τὸν ἀέρα, καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς.

Σημειωτέον δὲ ὅτι ὅσα στεφάνια πέσωσι κατὰ γῆς δὲν συγχωρεῖται νά τα λάβῃ τις εἴτε διὰ τῆς χειρὸς εἴτε διὰ τῆς ῥάβδου.

ΠΑΙΚΤΗΣ ΑΠΟΜΑΧΟΣ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΕΙΚΟΣΤΟΥ ΤΡΙΤΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

τοῦ προταθέντος ἐν τῷ φυλλαδίῳ τῆς 15 παρελθόντος Σεπτεμβρίου πρὸς εὕρεσιν τῶν λύσεων τῶν ἐν τοῖς φυλλαδίοις Σεπτεμβρίου, Ὀκτωβρίου, Νοεμβρίου, καὶ Δεκεμβρίου παρελθόντος ἔτους 161 πνευματικῶν ἀσκήσεων.

[Ὁ μετὰ τὸ ὄνομα ἀριθμὸς δηλοῖ πόσας ὀρθὰς λύσεις ἀπέστειλεν ἕκαστος ἐμπροθέσμως.]

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ (Ἡλικίας 12—15 ἐτῶν)

Πρῶτον βραβεῖον : Ἀκλυών, 158.
Δεύτερον βραβεῖον : Κρόνιον Ὄρος, 145.—Πάσχουσα Κρήτη, 114.
Τρίτον βραβεῖον : Χαραλάμπης Γ. Σαράντη, 137.— Ἡρωϊκὴ Πάργα, 131.— Τέκνον τῶν Ὀρέων, 126.
Ἔπαινος : Σαπφώ, 118 — Ὑάκινθος, 109.—Πύρρος ὁ Ἠπειρώτης, 108.— Ἀκακία 94.—Στρατηγὸς Γόρδων, 91—Σπινθηροβολῶν Ἥλιος, 76.—Βασιλεὺς τῶν Φαιάκων, 73 — Ἀθάνατος Σωκράτης, 64
Εὔφημος μνεία : Ἐμμανουὴλ Πετροκόκκινος, 60. — Μαρίκα Μ. Ζωγράφου, 57. — Φθινοπωρινὴ Δύσις, 43.

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ (Ἡλικίας 8—12 ἐτῶν)

Πρῶτον βραβεῖον : Ἀκάνθινος Ῥοδῆ, 129.
Δεύτερον βραβεῖον : Κ. Δ. Βασαρδάνης, 114.—Κάλχας, 103
Τρίτον βραβεῖον : Μιμῆκος Ι. Μέξης, 98 —Μαῦρος τῆς Ἐνετίας, 93 — Φουν-Σῆ, 80
Ἔπαινος : Χρῆστος Δ. Σχίμφλε, 68.— Βύρων, 40.— Ἐνδυμίων, 40.—
Εὔφημος μνεία : Μαῦρος Λύκος, 36.—Σ Λυκούδης, 32.— Δέσποινα τοῦ Παρθενῶνος, 22.—Παναγιώτης Μαλαμᾶ Μαυραγάνης. 30.

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (Ἡλικίας ἕως 8 ἐτῶν)

Πρῶτον βραβεῖον : Ἀθῶα Περιστερά, 102.
Δεύτερον βραβεῖον : Πράσινος Λόφος, 86.—Λευκὴ Μαργαρίτα, 61.
Τρίτον βραβεῖον : Πυκνὴ Ὁμίχλη, 57.—Γελόεσσα Φύσις, 52 — Ταραξίας, 38.
Ἔπαινος : Ἄφωνος Ἰχθύς, 22 . — Γαλανομμάτα Ἀθηναία, 20.
Εὔφημος Μνεία : Φοῖβος Ἀπόλλων, 15.—Φιλόμουσος Πολυξένη, 15.

ΕΣΤΕΙΛΑΝ ΠΡΟΣΕΤΙ *ὀρθὰς λύσεις ἀναμὶξ καὶ ἐκ τῶν τριῶν τάξεων καὶ οἱ ἑπόμενοι* : Ἀνθισμένη Λεμονιά, 3.—Φωτεινὴ Ἀντωνοπούλου, 20.— Μιχαὴλ Γερογιάννης, 12. – Γελαστὰ Μάτια, 17 — Ἐκρινὴ Νύξ, 19.—Ζάπλουτος Πένης, 10.—Θ. Λεκατσᾶς, 2.—Ἑλένη Μαραγκοῦ, 8.—Μεσολογγιτοπούλα, 7. —Νηστικὸ Ἀρκοῦδι, 12.—Κόρινναι Α. Παλαιολόγου, 2.—Πελαγοδρόμος, 8.—Τάκης Ν. Πλατανίτης, 4.—Ἀγγελικὴ Πρινοπούλου, 4.—Ῥαγδαία Βροχή, 11. —Ῥοδοκόκκινη Παιδούλα, 13.—Ξεμνὰ Ἴα, 18.—Φανὴ Σπηλιωτοπούλου. 11.—Ταρτησία Ἰκτίς, 18.—Ταπεινότατος Δοῦλός σας, 3.—Τυλμηρὸς Νικήτης, 17.—Θεμ. Χριστορίδης, 10.—Χρυσομαλλοῦσα 12.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Μαμά, πότε ἑορτάζει ἡ Ἑλένη ; ἐρωτᾷ ἡ Νίνα.
— Τὴν 21 Μαΐου, παιδί μου.
— Ἀμὲ ἡ Κόρινναι πότε ;
— Ποτὲ παιδί μου.
— Τότε λοιπὸν πῶς μεγαλώνει ;

Ἐστάλη ὑπὸ Χαραλάμπη Τσερούλη.

*

Ἐνώπιον τοῦ μικροῦ Μιχαλάκη γίνεται λόγος περὶ ναυαγίου πλοίου δυνάμεως τετρακοσίων ἵππων.

Καὶ ὁ Μιχαλάκης μετὰ συγκινήσεως :
—Τὰ καῖμένα τ' ἄλογα ! Πνίγηκαν καὶ τὰ τετρακόσα ;

Ἐστάλη ὑπὸ Πύρρου τοῦ Ἠπειρώτου.

*

Κατὰ τὴν ὥραν τοῦ φαγητοῦ.
— Τοτό, ἂν τὸ ξανακάμῃς αὐτό, θὰ σοῦ τὴς βρέξω ἐκεῖ ποῦ ξέρεις.

Καὶ ὁ Τοτός :
— Δὲν μπορεῖς, μπαμπᾶ, γιατὶ κάθομαι ἀπὸ πάνω !

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀμφιτρίτης.

*

— Εἶσαι πάντοτε φρόνιμο καὶ καλὸ παιδί ;
— Ναί... δηλαδή... ξεύρεις, θεία, δὲν πρέπει κανεὶς νὰ κακοσυνειθίζῃ τοὺς γονεῖς του.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μουσουργοῦ.

Ἡ μαμὰ ἔδωκε εἰς τὸν Μίμην καὶ τὴν Φιφὴν ἀπὸ ὀλίγα γλυκίσματα Ὁ Μίμης ὡς λαίμαργος ἔφαγεν ἀμέσως ὅλα τὰ ἰδικά του, ἔπειτα ἐρωτᾷ τὴν Φιφήν:
— Ξεύρεις, Φιφή, νὰ μεταφέρῃς εἰς τὴν καθομιλουμένην μίαν φράσιν τῆς ἀρχαίας ;
— Ξεύρω.
—Λέγε μου λοιπόν, τί θὰ εἰπῇ «οὐ βούλομαι φαγεῖν τὰ ἐμὰ πλακούντια ;»
— Δὲν θέλω νὰ φάγω τὰ γλυκίσματά μου, ἀπαντᾷ ἡ Φιφὴ ἀνυπόπτως.

Καὶ ὁ Μίμης ἁρπάζων τὰ γλυκίσματά της :
—Σὰν δὲν θέλεις λοιπὸν τὰ τρώγω ἐγώ!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀετοῦ τῶν Χιονοσκεπῶν Ὀρέων.

*

Ὁ Κουφιοκεφαλάκης ὑπῆγεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Κώστα διὰ νὰ ἐξέλθωσι μαζὶ εἰς περίπατον.
—Ὅτι ἑτοιμαζόμουν κ' ἐγὼ νὰ ἔλθω σπίτι σου, λέγει ὁ Κώστας καθὼς εἶδε τὸν Κουφιοκεφαλάκην.

Καὶ ἐξῆλθον εἰς περίπατον.

Ὅταν ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν του ὁ Κουφιοκεφαλάκης, ἐρωτᾷ τὴν ὑπηρέτριαν.
—Ἦλθε ὁ Κώστας ;
—Ὄχι.
—Τὸν ψεύτη! καὶ αὐτὸς μοῦ εἶπε ὅτι ἑτοιμάζετο νὰ ἔλθῃ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φιλοπάτριδος Ἴωνος.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ,,

Ἐχάρηκα πολύ, *Εὔλαλος Ἀηδών*, δι' ὅσα μοῦ γράφεις καὶ ἰδίως διότι ἀπέκτησα ἕνα τόσον καλὸν φίλον.

Λοιπὸν εἰς τὸ Φάληρον, *Ἀνθοδέσμη*, τώρα ποῦ ἤρχισεν ἡ ζέστη! καὶ δός του παιγνίδι μὲ τὴν ἄμμον εἰς τὴν ἀκροθαλασσιά !

Ναί, μικρέ μου, *Ἰθωμαῖε Ζεῦ*, μ' ἀρέσει τὸ ψευδώνυμόν σου καὶ σὲ εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἀθῶας σου εὐχὰς πρὸς τὸν Ὕψιστον, αἱ ὁποῖαι θὰ εἰσακουσθῶσι, δὲν ἀμφιβάλλω· μεταξὺ δὰ συναδέλφων...

Πραγματικῶς, *Μελιγαλᾶ*, ἔλειπεν ἓν Δ ἀπὸ τὴν ὑπ' ἀριθ 123 *σύνθεσιν λέξεων*· πλὴν πάντες σχεδὸν οἱ ζητήσαντες τὴν λύσιν ἐννόησαν ὅτι ἦτο τυπογραφικὸν παρόραμα, ἐκ τῶν σπανιότατα συμβαινόντων εἰς τὸ φύλλον μου.

Πῶς σοῦ φαίνεται ὁ μονόλογος τὸν ὁποῖον δημοσιεύω σήμερον εἰς τὴν 122 σελίδα, *Μαγεμένη Ἀκρογιαλιά* ; Δὲν νομίζεις ὅτι εἶνε καταλληλότατος νὰ τὸν ἀπαγγείλῃς εἰς τὰς ἐξετάσεις ἀφοῦ ἔχεις τόσον καλὸν μνημονικὸν καὶ ὑπόκρισιν ;

Ἦσαν τῳόντι ρυθμικώτερα αὐτὰ τὰ τελευταῖα σου, *Ἀφρικανὲ Λέων*. Σοῦ εὔχομαι νὰ γράψῃς καὶ τεχνικώτερα, καὶ φυσικώτερα καὶ λογικώτερα.

Ἂν ἐλήφθησαν αἱ λύσεις σου θὰ τὸ ἴδω ὅταν θὰ κάμω τὴν γενικὴν ἐξέλεγξιν διὰ νὰ ἐξαγάγω τὰ ἀποτελέσματα τοῦ διαγωνισμοῦ, φίλε *Δ. Π. Τ.* Τώρα νὰ σοῦ τὸ εἴπω καὶ δύσκολον μοὶ εἶνε καὶ δὲν σὲ ὠφελεῖ.

Σὲ εὐχαριστῶ πολὺ πολύ, *Παπλωματάκι τοῦ Καδί-Κιοϊ*, διὰ τὰς προσπαθείας σου πρὸς αὔξησιν τῶν φίλων μου. Ἂν σὲ ἐμιμοῦντο ὅλοι οἱ συνδρομηταί μου πόσον ὡραιότερον ἀκόμη θὰ εἰμποροῦσα νὰ κάμω τὸ περιοδικόν μου.

Μὴ δὰ τόσον φειδωλὴ εἰς τὰς ἐπιστολάς σου, φιλτάτη *Ἄννα Σεφέρη*· γράφε μου δύο λέξεις πάρα πάνω. Τί φιλαργυρία λέξεων εἶνε αὐτή !

Δύνασαι νὰ κρατήσῃς αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον, *Ἄστρον Αἰθρίας Νυκτός*, μόνον ὁ ἀδελφός σου πρέπει νὰ ἐκλέξῃ ἄλλο ἐπίσης ὡραῖον.

Φίλησέ μου τὰ ἀδελφάκια σου, *Κυανοῦν Ῥόδον*, καὶ διὰ τὰ δύσκολα αἰνίγματα μὴ πολυσκοτίζεσαι, τὰ προτείνω μόνον διὰ τοὺς μεγάλους

Τώρα εἶσαι ἐντελῶς καλά, *Ὄχθη τοῦ Στρυμόνος* ; Γράψε μου.

Δυστυχῶς δὲν εἰμπορῶ νὰ σὲ εὐχαριστήσω, *Κορυδαλέ* μου. Δὲν ἔχω θέσιν, βλέπεις, καὶ δι' αὐτό...

Ἔχει καλῶς, *Μαυροθαλασσίτη*, εἴμεθα σύμφωνοι, συμφωνότατοι.

Ἂν θέλῃς λαμβάνεις ψευδώνυμον, φίλε μου *Ἀχιλλεῦ Ματζίνη*· δὲν εἶνε ὑποχρεωτικόν. Μόνον ἀπαντῶ μὲ περισσοτέραν ἐλευθερίαν εἰς τοὺς ἔχοντας ψευδώνυμον.

Πᾶν δ,τι μοὶ ζητεῖς, *Ἐθελοντὰ τῆς Κρήτης*, θὰ τὸ λάβῃς ἀπὸ τὸν ἐκεῖ ἀνταποκριτήν μου δι' οὗ ἐνεγράφης.

Εὐχαριστῶ πολὺ καὶ σέ, *Κῦμα τοῦ Εὐξείνου*, καὶ σέ, *Μαγευτικὲ Βόσπορε*, καὶ πάντας τοὺς λοιποὺς φίλους σας διὰ τὰ καλὰ πρός με αἰσθήματά σας, καὶ χαίρω βλέπουσα ὅτι αἱ συμβουλαί μου δὲν πηγαίνουν εἰς μάτην. Ἡ δημοσίευσις τοῦ καταλόγου τῶν συνδρομητῶν μου καὶ ἄσκοπος θὰ ἦτο καὶ πολυδάπανος, διότι θὰ κατελάμβανε ὑπὲρ τὰς πεντήκοντα σελίδας ὡς ἡ παροῦσα.

Καταγέλαστος γίνεται, *Ἀθῶε Παῖ*, ὄχι ὁ ἔχων τόσον καλὸν ζῆλον ὡς σύ, ἀλλ' ὁ ἀκολουθῶν ἀνοήτους συμβουλάς.

Καὶ πῶς τὰ περνᾷς εἰς τὴν Πετρούπολιν, *Στρατηγέ* ; Ἔμαθες νὰ ζωγραφίζῃς καὶ ἀρκοῦδες ;

Εὐχαριστως δέχομαι τὴν πρότασίν σου, *Ἀλάνατε Σώκρατες*.

Πῶς δὲν φαντάζομαι ; Ἀκριβῶς· διότι φαντάζομαι πόσην χαὰν αἰσθάνεσαι ὅταν βλέπεις ἀπάντησίν μου, δι' αὐτὸ σοὶ ἀπαντῶ, *Ἀκρωτήριον τῆς Καλῆς Ἐλπίδος*.

Βεβαίως δὲν εἶνε καλὸν πρᾶγμα ἡ ἀπελπισία, *Κάλχαι*, εἶνε τὸ καταστρεπτικώτερον αἴσθημα. Ἀπόφευγε πάσῃ δυνάμει τὴν γνωριμίαν της καὶ θὰ ἔχῃς πάντοτε ἐπιτυχίας εἰς τὸν βίον σου.

Ἡ διεύθυνσίς σου μετεβλήθη, *Κυπριακὲ Ἀστήρ*, κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν σου.

Οἱασδήποτε φύσεως αἰνίγματα καὶ ἂν ἐπινοήσῃς, *Κυραίγειρε*, στεῖλέ τά μοι, καὶ ἂν ἐγκριθοῦν θὰ δημοσιευθοῦν.

Ὀρθαὶ λύσεις λογίζονται αἱ συμφωνοῦσαι πρὸς τὰς δημοσιευομένας, *Ἀετὲ τῶν Χιονοσκεπῶν Ὀρέων*, διότι ἄλλως θὰ ἦτο δυσχερεστάτη ἡ ἐξέλεγξις αὐτῶν· τοῦτο οὐδένα τῶν διαγωνιζομένων ἀδικεῖ, διότι πάντες ὑπόκεινται εἰς τὸν αὐτὸν κανόνα.

Δὲν εἰξεύρει ἀκόμη ἑλληνικὰ ὁ *Ἰθάκ*, λέγεις, *Ἄσπρο Λαγουδάκι* ; Δὲν εἰξεύρει ἑλληνικά ; Ἄ ! τώρα λοιπὸν ἐξηγῶ διατὶ εἶνε τόσον κακὸ παιδὶ καὶ δὲν ἀγαπᾷ τὴν μικρούλαν Ὄλγαν σας. Γρήγορα ἂς μάθῃ, νὰ μοῦ γράψῃ καὶ αὐτὸς ὡραίας ἐπιστολὰς ὡσὰν τὴν ἰδικήν σου, ἡ ὁποία μὲ κατεμάγευσε.

Περασμένα ξεχασμένα, *Φαληρικὴ Αὖρα*· εἰς τὸ ἑξῆς μὴ μοῦ γράψῃς εἰς τὸ αὐτὸ φύλλον χάρτου ἐπιστολὴν καὶ λύσεις καὶ θὰ εἴμεθα πάντοτε ἀγαπημέναι.

Ὅλοι τὴν αὐτὴν μὲ σὲ γνώμην ἔχουν περὶ τοῦ διηγήματος τῆς ἐφετεινῆς ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ μου, *Μυροβόλος Ἀηδών*. «Τί ὡραῖον διήγημα ὁ Πυρειοπώλης! μοῦ γράφουν. Τί χαριτωμένο ποῦ εἶνε τό μυθιστόρημα τῆς ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ σου! — Τί συγκινητικόν !— Τί θελκτικόν !—Ἄχ ! πῶς μ' ἀρέσει ὁ Πυρειοπώλης !—Τι τερπνόν, τί διδακτικὸν διήγημα !» Καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς, ἕκαστος μὲ τὸ ἰδικόν του ὕφος ἐκδηλοῖ τὸν θαυμασμόν του καὶ τὴν ἐκτίμησίν του πρὸς τὸ ἐν τῇ ἐφετινῇ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ μου δημοσιευόμενον ὡραῖον μυθιστόρημα. Καὶ βέβαια κατόπιν τῆς Ἀνθούλας, τῆς Μαρουσίας, τῆς Νίνας ἔπρεπε νὰ ἐκλέξω ἓν ἐράμιλλον αὐτῶν. Καὶ τοιοῦτος εἶνε ὁ Πυρειοπώλης.

Εἰς τὸν ἐξάδελφόν σου εἶπα τὰς εὐχάς σου, φίλε *Τριπούση*· τώρα ποῦ τὸν ἔχεις ἐκεῖ τράβηξέ του καὶ τὸ αὐτί.

Ἡ ἐπιθυμία σου, *Βύρων*, εἶδες ὅτι ἐξετελέσθη.

Οἱ συνδρομηταί μου ὄχι μόνον πολλαπλασιάζονται καθ' ἡμέραν ἀλλὰ καὶ ὁλονὲν ἐκτιμοῦν τὸ περιοδικόν μου πολὺ περισσότερον παρ' ἄλλοτέ ποτε, φίλοι *Ἰωάννη* καὶ *Παναγιώτη Μαλαμᾶ Μαυραγάνη*. Ὁ λόγος εὐνόητος· φαίνεται δὲ ὅτι καὶ αἱ εἰλικρινεῖς εὐχαὶ τῶν φίλων μου συντελοῦν πολὺ εἰς τὸ πρῶτον.

Εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰ πεπιεσμένα ἄνθη, *Πρασίνη Λόφη*, καὶ θὰ τὰ ἔχω πάντοτε εἰς ἐνθύμισιν. Ξεύρεις ποῖος εἶνε ὁ καλλίτερος τρόπος νὰ διατηρῶνται τὰ χρώματα καὶ ἡ ζωηρότης τῶν πεπιεσμένων ἀνθέων ; Εἰς τὰς δύο σελίδας τοῦ βιβλίου, μεταξὺ τῶν ὁποίων θὰ τὰ πιέσετε, στρώνετε ὀλίγον βάμβακα· ἡ πίεσις δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ γίνεται πολὺ ἰσχυρά, οὔτε νὰ μένουν τὰ ἄνθη ἐντὸς τοῦ βιβλίου περισσότερον ἀπὸ πέντε ἕως ἓξ ἡμέρας.

Ἐξεδόθη μεθ' ὅλης τῆς τυπογραφικῆς φιλοκαλίας ἐκτετυπωμένος ὁ νέος ΤΙΜΟΚΑΤΑΛΟΓΟΣ τῶν βραβευθέντων δι' ἀργυροῦ μεταλλίου ἐν τῇ Ἐκθέσει τῆς Δ' Ὀλυμπιάδος, καὶ διὰ χρυσοῦ ἐν τῇ Παγκοσμίῳ Ἐκθέσει, Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου, περιέχων τὰς τιμὰς τῶν ἐν αὐτοῖς ἐκδεδομένων καὶ εὑρισκομένων βιβλίων· ἀποστέλλεται δὲ δωρεὰν πρὸς πάντα αἰτοῦντα αὐτὸν ἐκ τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Αἱ λύσεις θὰ δημοσιευθῶσιν ἐν τῷ φυλλαδίῳ τῆς 15 Ἰουνίου]

160. Λεξίγριφος.

Τὸ πρῶτον εἶνε γράμμα, κρύον ψυχρόν τὸ **τέλος**.
Τὸ ὅλον ἂν κερδίσῃς, ὦ τί χαρά! τί γέλως!

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀριάδνης Βογιατζόγλου.

161. Λεξίγριφος.

Γεννῶμαι κι' ἀναπτύσσομαι 'ς τὴν γῆν τῶν Φαραώ,
Εἶμαι καρπὸς γλυκύτατος τὴν γεῦσιν καὶ χρυσὸς
Καὶ ὅμως τί ἀντίθεσις, μέλας θὰ ἦμην ὁ μισὸς
Ἂν γράμμα δὲν συνήπτετο μὲ τὸ μισὸ αὐτό.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κάλγα.

162. Στοιχειόγριφος.

Καὶ εἰς τὸ ταπεινότερον εὑρίσκομαι γραφεῖον.
Ἀπόκοψε τὴν κεφαλὴν καὶ τὸν λαιμὸν ἀφαίρεσε,
Καὶ ἕτερον εἰς τὴν ἀρχὴν προσάρμοσε ψηφίον
Κι' ἂν γελαστῇς, πουλάκι μου, αἴ τότε... νὰ μὴ χαίρεσαι.

Ἐστάλη ὑπὸ Τσιγκ-Τσόγκ-Τσί.

163. Στοιχειόγριφος.

Διῶξε πῦ καὶ βάλε μῦ
Καὶ θὰ ἰδῇς εἰς τὴ στιγμὴ
Ἂν καὶ θ' ἀπομείνῃς μόνος
Θὰ σοῦ φύγῃ κάθε πόνος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κρονίου Ὄρους.

164. Ἀναγραμματισμός.

Μυστήριον τὸ αἴνιγμα, μυστήριον ἡ λύσις,
Μυστήριον σοὶ ἐξηγῶ ἂν μ' ἀναγραμματίσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ Σ Λυκούδη.

165. Μωσαϊκόν.

Ὁ Ἕλλην ὁ ἐλεύθερος, ὁ Ὑμηττὸς κι' ὁ κύων
Ὁ νυμφαγέτης Ποσειδὼν
Καθὼς κ' ἡ πόλις ἡ Σιδὼν
Ὅλα ὁμοῦ ἐγέννησαν ἕνα γνωστὸν θηρίον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κύματος τοῦ Εὐξείνου.

166. Συλλαβικὸν κυβόλεξον.

Εὑρὲ μεγάλην ἤπειρον καὶ ἐκ τῶν πέντε μίαν.
Πλείστας ἀνάγκας τῆς ζωῆς ἡμεῖς σοῦ θεραπεύομεν.
Τὸ τρίτον; αἴ συμπέρανε καὶ τότε θὰ ἀνεύρωμεν
Τὴν λύσιν ὅσον τάχιστα χωρὶς ἀμφιβολίαν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κυναιγείρου.

167. Αἴνιγμα δημῶδες.

Γεννῶμαι ὑψηλὸν κι' ἀποθνήσκω χαμηλόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μυροβόλου Ἀνοίξεως.

168—175. Μαγικὸν γράμμα.

Ποῖον γράμμα πρέπει νὰ προσθέσωμεν εἰς τὰς ἑπομένας ἓξ λέξεις διὰ νὰ σχηματίσωμεν ἄλλας τόσας;

Ἀήρ, ὁδός, ροῦς, ἀνήρ, ἕλος, φάρος.

Ἐστάλη ὑπὸ Πύρρου τοῦ Ἠπειρώτου.

174. Φύρδην—μίγδην.

Δίκ νὰ σρεπάω σάνασθλα
ικ' νὰ οπτούμας αδιδῶ
τνὴ φνίηλ μυο σινάπλιδα
οπτὲ νὲδ νομησλῶ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μαρμαίροντος Ἀστέρος.

175—180. Ἐπανόρθωσις λέξεων.

Μεταθέτων καταλλήλως τὰ κάτωθι γράμματα σχηματίσον τὰ ὀνόματα ἐνδόξων συγγραφέων τῆς ἀρχαιότητος.

1) ΑΛΜΠΙΤΩ. 2) ΕΝΦΟΩΞΝ. 3) ΔΗΟΟΟΤΣΡ 4) ΔΙΚΛΝΟΟΣΥ. 5) ΔΔΗΘΙΚΟΣΥΥ 6) ΑΛΟΟΠΡΣΤΥΧ.

Ἐστάλη ὑπὸ Χαραλάμπη Γ. Σαράντη.

181. Σύνθεσις λέξεων.

Διὰ τῶν ἑπομένων γραμμάτων σχηματίσον ἀρχαίαν παροιμίαν ἐκ τεσσάρων λέξεων ἀρχομένην ἀπὸ Σ καὶ λήγουσαν εἰς τὴν συλλαβὴν σιν.

ΑΑΑΑ, Γ, Δ, ΕΕ, ΙΙΙ, Κ, Λ, ΝΝΝ, ΟΟΟΟ, Π, Ρ, ΣΣΣΣΣ, ΤΤΤ, ΥΥ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐρυθροκυάνου Μυλυδοκονδύλου.

182. Κεκρυμμένη παροιμία.

Ἦταν πολὺ κακὸ παιδί, γράμματα δὲν 'μάθαινε, δὲν ἄκουε τοὺς γονεῖς του, ἐγύριζε 'δῶθε 'κεῖθε Τοῦ 'πέρασε ἀπὸ τὸ νοῦ κ' ἔγινε πουλοπιάστης· φτωχὸς καὶ παντέρημος καλὰ νἆχε πουλιά, μὰ τὲς πιὸ πολλὲς φορὲς ποῦ δὲν εἶχε; Ἀλλ' ὅμως 'πέρασε χρόνια ἔτσι, τὸ παιδὶ ἔγεινε νέος μὰ νέος πτωχὸς καὶ κακότυχος ἀπὸ τὸ κεφάλι του. Μιὰ 'μέρα λέει: «Δὲν εἶνε δουλειὰ αὐτή, θὰ γίνω ψαρᾶς». Καὶ γίνεται ψαρρᾶς. Κ' ἐκεῖ τὰ ἴδια πάλι· πέντε 'μέρες νυστικὸς καὶ μιὰ χορτάτος καὶ... ζωὴ χαρισάμενη. Ἦταν μπουνάτσα, ἤλπιζε πῶς θὰ ἐσοδιάσῃ καὶ ἐκεῖ 'φυσοῦσε ἕνας διαβολόκαιρος, κύματα, ἀντάρα, φτώχεια καὶ πεῖνα! Ἔρημο ἔβλεπε τὸ στάδιό του, γυμνὸ τὸ σπίτι του καὶ ἐλεεινό. Καὶ μὲ τὴν τέχνη αὐτὴ ἐπέρασε τὰ χρόνια τῆς νεότητός του. Τὸν ἐμαύρισε ὁ ἥλιος, τὸν ἔψησε τὸ ἁλάτι τῆς θάλασσας. Ἔγινε ἄνδρας· τὰ γένεια ἄρχιζαν ν' ἀσπρίζουν καὶ τότε μόνον κατώρθωσε νὰ καταλάβῃ τὴν ἀλήθεια τῆς παροιμίας ποῦ κρύβεται 'ς τὸ διηγηματάκι αὐτό. Θὰ τὴν εὑρῆτε; Αἴ;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σπινθηροβολοῦντος Ἡλίου.

183. Διπλῆ ἀκροστοιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ καὶ τὰ τελικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὰ ὀνόματα πτηνῶν.

1) Βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου. 2) Μέρος τοῦ χρόνου. 3) Ἥρως τοῦ τρωϊκοῦ πολέμου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βασιλέως τῶν Ἠπειρωτῶν.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν ἐν τῷ φυλλαδίῳ τῆς 15 Μαρτίου πνευματικῶν ἀσκήσεων.

82. Σαλαμίς (Σάλα, μῦς). — 83. Θαλῆς, Ἀλῆς. — 84. Ὕδνα, Ὕδρα.

—85.	Α	Ρ	Τ	Α	—86.	ΠΗ—ΝΕΙ—ΟΣ	
	Ρ	Ι	Ο	Ν		ΝΕΙ—ΛΟΣ	
	Τ	Ο	Μ	Η		ΟΣ	
	Α	Ν	Η	Ρ			

—87.	Κ				
	Ι				
Ν	Η	Σ	Σ	Α	
		Σ			
		Λ			

—88.	Λ	Σ	Η	
	Ι	Α	Π	
	Β	Ω	Μ	Ο	Σ
	Α	Ο	Η	
	Κ	Σ	Ν	

89-90. Α΄.) Ἔαρ. Β΄.) Χειμών. — 91. Ὁ συρμός. — 92. Καλλίτερον νὰ σιωπᾷς παρὰ νὰ λέγῃς πράγματα δυσάρεστα. — 93-100. Ἡ ἀνταλλαγὴ γίνεται διὰ τοῦ γράμματος γ καὶ αἱ σχηματιζόμεναι λέξεις εἶνε γόνυ, κραυγή, ἀγενής, γενεά, ἄγρα ἀγκών, γραφίς, γέρων. — 101. ΡΕΘΥΜΝΟΣ, εὔθυμος, θῦμος, ὕμνος, μῦθος, νερόν, ὄρθρος. Σύρος. — 102. ΛΕΙΓΗΡ (1. Λαμία. 2 Ἑρμάριον. 3. Ἶρις. 4. Γάμος. 5. Ἥβη. 6. Ῥάμφος). — 103. ΣΑΡΔΗΝΙΑ (ΘᾶΣος, ΣκΙΆθος, ΣΎΡος, ΡΌΔος, ΚρΗτη, ΤῆΝος, ΣέΡΙφος, ΆνΆφη).—Ὁ περίπατος μεγάλας ὠφελείας προξενεῖ.

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΛΥΣΕΩΝ

ὁ προκηρυχθεὶς τὴν 15 Ἰανουαρίου λήγει σήμερον, ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς δὲ φυλλαδίου ἄρχεται νέος διαγωνισμὸς τῶν λύσεων, εἰς ὃν δύνανται νὰ λάβωσι μέρος πάντες ἀνεξαιρέτως οἱ συνδρομηταὶ τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ, συμμορφούμενοι πρὸς τοὺς ὅρους οὓς θὰ δημοσιεύσωμεν εἰς τὸ ἑπόμενον φύλλον.

« Ο ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΣ ΑΝΕΓΝΩΣΕ ΔΥΝΑΤΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΘΕΣΙΝ ΤΟΥ ΓΚΩΘΩΜΗ » (σελ. 132)

Ο ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ Κας DE NANTEUIL ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΦΡΑΣΙΝ ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΥ

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 113]

— Ἐψές, κύριε κυβερνῆτα, ἤμουν εἰς τὸ κατάστρωμα· θὰ μοῦ 'πῆτε πῶς ἔπρεπε νἄμαι εἰς τὴν αἰώρα μου· τὸ ξέρω, μὰ ἦταν πολλὴ ζέστη καὶ δὲν 'νύσταζα καθόλου· ἐσύρθηκα τὸ λοιπὸν μέσα ἀπὸ ἕνα καθέκτη (1) καὶ βρέθηκα 'ς τὴν πλώρη, σιμὰ 'ς τὸ μεγάλο κανόνι· 'σκαρφάλωσα ἀπάνω καὶ 'τήραγα τἄστρα ποῦ καθρεφτίζονται ὅλα μὲς 'ς τὴν ἡσυχη θάλασσα· ἐφύσαγε ἕνα σιγανό, δροσερὸ ἀεράκι· παντοῦ ἡσυχία· τὰ μάτια μου ἄρχισαν νὰ κλειοῦνε, μὰ ἔξαφνα ἄκουσα πατήματα· 'πετάχτηκα ἀπ' τὸ κανόνι καὶ 'κρύφθηκα σὲ μιὰ κόχη ἀπὸ κάτω ποῦ ἦταν σκοτεινά· τὰ πατήματα ἤτανε τοῦ Γκωθώμη καὶ τοῦ Φίλιππα· ἐθάρρεψα πῶς θὰ περάσουν χωρὶς νὰ μὲ ἰδοῦν, μὰ αὐτοὶ ἀκκούμπησαν 'ς τὸ κανόνι· σὰν ἔρθουν ἀπ' τὴν ἄλλην τὴ μεριά, εἶπα μὲ τὸν νοῦ μου, λάσπη ἡ δουλειά μου! καταλαβαίνετε πλειὰ τοῦ λόγου σας, κύριε κυβερνῆτα, πόσο 'ζάρωσα· ἔγινα σὰ βῶλος, ἡ καρδιά μου ἐκτύπαγε, δὲν ἀνάσαινα.

— Ἐμπρός! λέγε γρήγορα τί θέλεις νὰ εἰπῇς, ἄφησε τὰς περιγραφὰς καὶ τὰ παραγεμίσματα, εἶπε σοβαρῶς ὁ κ. Λεστούρης.

— Καλά, καλά, κύριε κυβερνῆτα. Τὸ λοιπὸν καὶ τοὺς δυὸ τοὺς φοβοῦμαι, γιατὶ καὶ οἱ δυὸ εἶνε κακοί. Ἐκουβέντιαζαν καὶ θέλοντας καὶ μὴ θέλοντας ἄκουσα τί ἔλεγαν. Ἅμα 'μπῆκα 'ς τὸ νόημα ἐτσίτωσα τ' αὐτί μου νὰ μὴ μοῦ ξεφύγῃ λέξι. Ὁ Γκωθώμης ἔλεγε.

— Τί νὰ σοῦ 'πῶ, Φίλιππα, κάτι μοῦ λέγει πῶς ὅλη αὐτὴ ἡ δουλειὰ θὰ ξεσπάσῃ 'ς τὸ κεφάλι μας. Ὁ δεύτερος κυβερνήτης φαίνεται νὰ 'μυρίσθηκε τί ἔτρεξε, δὲν ξεκολλᾷ τὸ μάτι του ἀπὸ 'πάνω μου, καὶ μὲ παραμονεύει 'ς τὸ κάθε τι. Τὰ χρήματα, τὸ ὡρολόγι μπορεῖ νὰ βγοῦν 'ς τὸ φανερὸ καὶ τότε ἤμασθε χαμένοι. Κι' αὐτὸς ὁ ἀφωρισμένος ὁ σκύλος! ἅμα μὲ ἰδῇ δὲν ξέρω τί δαιμόνιο τὸν πιάνει καὶ ἀγριεύει καὶ χύνεται ἀπάνω μου. Χθὲς τὸν ἀπάντησα 'ς τὴν ἀποθήκη, καὶ εἶδα κ' ἔπαθα ὅσο νὰ γλυτώσω ἀπ' τὰ δόντια του.

— Ὅλ' αὐτὰ γίνονται γιατ' εἶσαι βλάκας, καϊμένε. Ὁ Πλοίαρχος μυρίζεται πῶς ἔχεις τὸ ὡρολόγι τοῦ ἀφέντη του καὶ γι' αὐτὸ δὲν σ' ἀφίνει ἡσυ-

(1) Καθέκται τὰ κοινῶς λεγόμενα καπάκια.

χία· ἀλλὰ ποιὸς σοῦ εἶπε νὰ τὸ πάρῃς; ὁ γερογιαπωνέζος τῆς ταβέρνας ἠμποροῦσε νὰ τὰ σουφρώσῃ ὅλα καὶ δὲν ἦταν ἀνάγκη νὰ τὰ πάρῃς ἐσύ.

— Ἔπρεπε νὰ τ' ἀφήσω γιὰ νὰ τὰ χραπώσῃς ἐσὺ μὲ τὴ χερούκλα σου, φαίνεται.

Ὁ Φίλιππας τότε ἄναψε καὶ 'κόρωσε.

— Μὴ μὲ βρίζῃς ἔτσι, γιατὶ θὰ γίνωμε ἀπὸ δυὸ χωριά! εἶπε τοῦ Γκωθώμη.

Ἀλλὰ σὲ 'λίγο ἔγινε ἥμερος σὰν ἀρνάκι.

— Γιατί δὲν τὰ πετᾷς 'ς τὴ θάλασσα τὰ χρήματα καὶ τἄλλα;

— Ὄχι, εἶπεν ὁ Γκωθώμης, δὲν τὸ κάνω αὐτό· εἶνε σὰν νὰ τὰ κλέψω· τὲς δυὸ χιλιάδες φράγκα μιὰ μέρα θαὔρω τρόπο νὰ τὲς δώσω τοῦ κυβερνήτου χωρὶς νὰ καταλάβῃ τὸ πῶς. Καὶ σὰν βγῇ 'ς τὸ φανερὸ ἡ ἀλήθεια, θέλω νὰ φανῇ τοὐλάχιστο πῶς δὲν εἶμαι κλέπτης. Φθάνουν καὶ περισσεύουν τἄλλα ποῦ κάμαμε. Ἀπὸ 'κείνη τὴν ἡμέρα δὲν ἔχω ἡσυχία· μοῦ 'κόπηκε ἡ ὄρεξι, ἔχασα τὸν ὕπνο μου, καὶ κοντὰ 'ς τἄλλα ἔχω πάντα 'μπρός μου κι' αὐτὸν τὸν ἀναθεματισμένο τὸν σκύλο!

— Ἄκουσέ με, Γκωθώμη, εἶπεν ὁ Φίλιππας, ρίξε τα 'ς τὴ θάλασσα τὸ ὡρολόγι καὶ τ' ἄλλα πράγματα τοῦ Ἰωσίκη καὶ ὁ σκύλος θὰ σ' ἀφήσῃ ἥσυχο.

— Θεὸς φυλάξοι, ἀπήντησε ὁ Γκωθώμης· φθάνει ποῦ τὸ 'πήραμε 'ς τὸ λαιμό μας τὸ παιδί· θέλεις νὰ τὸ γδύσωμε κι' ὅλα; σὰν φθάσωμε μὲ καλὸ 'ς τὴν πατρίδα θαὔρω τρόπο νὰ τοῦ τὰ στείλω.

— Ὅπως σ' ἀρέσει, εἶπεν ὁ Φίλιππας. Μὰ σὰν εἶν' ἔτσι δὲν πρέπει νὰ τὰ χάνῃς καὶ νὰ φοβᾶσαι ἀπὸ ἕνα σκύλο. Ὁ Πλοίαρχος θὰ σ' ἀφήσῃ γρήγορα ἥσυχο, γιατὶ 'ς τὸ πρῶτο λιμάνι ποῦ θ' ἀράξωμε θ' ἀγοράσω φαρμάκι καὶ θὰ τοῦ κάνω φόλα. Τώρα κύτταξε νὰ μὴ μὲ σκοτίζῃς πλειὰ μ' αὐτοὺς τοὺς ἀνόητους φόβους σου. Ὅ,τι ἔγινε ἔγινε. Σοῦ λέγω μονάχα πῶς αὐτὸς ὁ Βρωμοϊωσίκης δὲν θὰ γίνῃ ποτὲ ἀξιωματικός· μὴ σὲ νοιάζει καὶ ἡ γλωσσούλα μου θὰ τὸν διορθώσῃ κατά πως τοῦ πρέπει· ὅλη αὐτὴ ἡ ἱστορία θὰ φθάσῃ εἰς τὰ πέρατα τοῦ κόσμου φουσκωμένη, στολισμένη μὲ μπιχλιμπίδια· 'ς αὐτὰ εἶμαι μάστορης. Δὲν θὰ τὸν καθαιρέσουν, τὸ ξέρω, γιατὶ τὸν προστατεύει αὐτὸς ὁ βλάκας ὁ δεύτερος, μὰ δὲ θ' ἀναβῇ πλειὸ 'πάνω ἀπὸ σένα κι' ἀπὸ μένανε.

— Τὸ παράκαμες, Φίλιππα, εἶπεν ὁ Γκωθώμης· σὺ θέλεις βλέπω νὰ τὸν ρίξῃς μιὰ καὶ καλὰ 'ς τὸ φοῦντο τὸν ἄνθρωπο· ἐπὶ τέλους τί κακὸ μᾶς ἔκανε;

— Τί; εἶπε ἄγρια ὁ Φίλιππας, τί μᾶς ἔκανε; καὶ ἡ φωνή του ἔτρεμε ἀπὸ τὸ κακό του. Ἦρθε μιὰ σταλιὰ παιδὶ 'ς τὸ ναυτικὸ καὶ μᾶς 'κάθησε 'ς τὸ σβέρκο ὁλονῶν μας. Κυβερνᾶται καὶ ἀξιωματικοὶ ποιὸς νὰ τοῦ πρωτομάθῃ κάτι, ποιὸς νὰ τὸν πρωτοεπαινέσῃ. Νὰ μὴ στάξῃ, νὰ μὴ βρέξῃ γιὰ τὸν κῦρ Ἰωσίκη τὸν υἱὸ τοῦ ψαρᾶ! Μιὰ 'μέρα ποῦ ἔδενε ἕνα πανὶ 'ψηλὰ 'ς τὸ ἄρμπορο καὶ ἡ φουρτοῦνα ἐτίναζε τὸ πλοῖο σὰν καρυδόφλουδα ἐδῶ κ' ἐκεῖ, ὁ κυβερνήτης ἐκιτρίνησε ἀπὸ τὸ φόβο του μὴν πέσῃ κάτω τὸ ἀφεντόπουλο καὶ σπάσῃ τὰ κόκκαλά του. Σοῦ γίνεται δίοπος τῶν ἀρμένων γρήγορα γρήγορα, τὴν ἴδια 'μέρα ποῦ ἀπόκτησε τὸ δικαίωμα νὰ προβιβασθῇ. Ἐγὼ ὁ κακομοίρης ἔκανα ἑφτὰ χρόνια γιὰ νὰ γίνω δίοπος. Καὶ σύ, λησμονεῖς ἐκείνην τὴν ἡμέρα, ποῦ ὁ ναύαρχος σ' ἐπρόσβαλε ἐμπρὸς 'ς ὅλο τὸ πλήρωμα, γιατί. λέγει, ἤσουν μεθυσμένος καὶ δὲν ἠμποροῦσες νὰ καταφέρῃς ἕνα χειρισμό, καὶ εἶπε τοῦ Ἰωσίκη νὰ τὸν κάμῃ: Ἀμὴ τὸ 'δικό μου, πάλι, τὸ ξέχασες; Ὅταν ὁ κυβερνήτης ἐπρότεινε νὰ μοῦ δώσουν τὸ μετάλλιον, τί τοῦ ἀπάντησε ὁ ναύαρχος, ἤμουν ἐκεῖ κοντὰ καὶ τἄκουσα μὲ τὰ ἴδια τ' αὐτιά μου· «ὄχι δὲν πρέπει νὰ ζητήσωμε δι' αὐτὸν τὸ μετάλλιον, γιατὶ ἔτσι δὲν θὰ ἠμπορέσῃ νὰ τὸ πάρῃ ὁ Ἰωσίκης· χωρὶς ἄλλο τὸ ἀξίζει περισσότερο ἀπὸ τὸν Φίλιππα· μὰ εἶνε νεώτερος ἀπ' αὐτὸν καὶ ἴσως λάβουν ὑπ' ὄψιν τὴν ἀρχαιότητα τοῦ Φίλιππα· καὶ οἱ δυὸ νὰ τὸ πάρουν δὲν εἶνε δυνατόν, διότι εἰς τὸ ἴδιο πλοῖο δὲν δίνουν δύο μετάλλια.» Κ' ὕστερα λὲς τί μᾶς ἔκανε;

— Ποῦ θὰ 'πῇ ἐσὺ ἤθελες νὰ τὸν ἐκδικηθῇς, κ' ἔβαλες ἐμένα τὸν κουτὸ νὰ βγάλω τὸ φεῖδι ἀπὸ τὴν τρύπα· ἐγὼ ἐπῆρα ὅλη τὴν μπόρα ἀπάνω μου καὶ σὺ ἔμεινες 'ς τὰ σίγουρα! Γιατὶ ἐσένα κανένας δὲν σὲ ὑποπτεύεται, ἐμένα παραμονεύει ὁ κυβερνήτης, ἐμένα θέλει νὰ ξεσχίσῃ ὁ σκύλος. Ἐκεῖνος ὁ ἀφωρισμένος ὁ Ἰαπωνέζος γιὰ τὰ σαράντα φράγκα ποῦ τοὔδωκα, εἶχε 'πῇ πῶς θὰ τοῦ βάλῃ τὸ διάβολο μέσα του, πῶς θὰ τὸν κάνῃ νὰ γυρεύῃ μαλώματα, καὶ καυγάδες. Αὐτὸ μονάχα ἐγύρευα, γιατὶ εἶχα βαρεθῇ κ' ἐγὼ ν' ἀκούω 'μέρα νύχτα ὅτι ὁ Ἰωσίκης δὲν ἔχει φάγῃ καμμιὰ ποινή. δὲν ἐστραβοπάτησε ποτέ του. Μὰ τώρα βλέπω τὰ πράγματα μπλέκονται πολύ, καὶ φοβοῦμαι πῶς δὲν θἄχουν καλὰ τέλη. Τί; Θαρρεῖς πῶς ὁ ἰατρὸς καὶ ὁ ἴδιος ὁ Λεστούρης δὲν μισομυρίσθηκαν τὴ δουλειά;

— Ἄχ! οἱ τιποτένιοι! εἶπεν ὁ Φίλιππας· δὲν τοὺς κόβεται ὁ σβέρκος νὰ ἡσυχάσωμε . . .

Ἔπειτα ἔφυγαν. Μὰ ἀκούσατε καὶ κἄτι ἄλλο, κύριε κυβερνῆτα. Ἄμα 'βεβαιώθηκα πῶς δὲν μποροῦσαν πλειὰ νὰ μὲ ἰδοῦν, 'σηκώθηκα ἐπάνω καὶ ἔκανα ψίτ! εἰς τὸν κελευστὴ τῆς τετραωρίας.

— Τί κάνεις αὐτοῦ παληόπαιδο; κάθεσαι καὶ κρυφακοῦς τί 'μιλοῦν οἱ κελευσταί; μοῦ λέγει, καὶ ἤλθε καὶ ἐτράβηξε τ' αὐτί μου. Νὰ μὴ τὸ ξανακάμῃς αὐτὸ γιατὶ σοῦ ξεριζόνω τ' αὐτιά σου. Τ' ἀκοῦς;

— Καλά, τοῦ λέγω· μὰ αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν εἶμαι τόσο παληόπαιδο ὅσο θαρρεῖς. Θυμήσου μονάχα πῶς μὲ εἶδες νὰ βγαίνω κάτω ἀπὸ τὸν ὑποστάτη

τοῦ κανονιοῦ, καὶ ὅτι ἀπ' ἐκεῖ ἠμποροῦσα ν' ἀκούω τί ἔλεγαν οἱ κελευσταί. Θὰ τὸ εἰπῇς εἰς τὸν κυβερνήτην ἂν σ' ἐρωτήσῃ, δὲν εἶν' ἔτσι;

— Ὦ, ναί, μοῦ εἶπεν αὐτός, θαρρῶντας πῶς ἔλεγα ἀστεῖα, θὰ τὸ 'πῶ αὔριο τὸ πρωὶ καὶ θὰ σοῦ δώσῃ τὸ δίκαιο σου. Τώρα δρόμο, 'ς τὴν αἰώρα. Μάρς!

Ἐπῆγα 'στὴν αἰώρα, ἀλλὰ δὲν μπόρεσα νὰ κλείσω μάτι ὅλη νύκτα· ἐφοβούμην μὴ ξεχάσω τίποτε ἀπὸ ὅσα ἄκουσα. Νά, αὐτὸ ἤθελα νὰ σᾶς 'πῶ. Ὦ, νὰ ξεύρατε τί χαρὰ ποῦ τὴν ἔχω. Καὶ σεῖς, κύριε κυβερνῆτα, θὰ εἶσθε εὐχαριστημένος αἴ;

— Ναί, ἀπεκρίθη ὁ κ. Ἰωάννης, ἂν ὅλα αὐτὰ εἶνε ἀληθῆ καὶ ἠμποροῦν ν' ἀποδειχθοῦν. Ἕως ὅτου νὰ στείλω νὰ σὲ φωνάξω, θὰ μείνῃς ἐδῶ κλειδωμένος. Μὴ κινηθῇς καὶ μὴ βγάλῃς ἄχνα!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

ΟΙ ΕΝΟΧΟΙ.—Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΦΙΛΙΠΠΑ.—ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ΠΛΟΙΟΝ ΕΝ ΒΡΕΣΤΗ.

Ὁ κ. Λεστούρης ἐξελθὼν ἐκ τοῦ δωματίου του ἐζήτησε τὸν κελευστὴν τῆς τετραωρίας τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα εἶχεν εἴπῃ εἰς αὐτὸν ὁ ναυτόπαις· ὁ κελευστὴς εἶπεν, ὅτι «εἶδε τὸ παιδὶ νὰ βγαίνῃ κάτω ἀπὸ τὸ κανόνι, τὴν στιγμὴν ποῦ ὁ Γκωθώμης καὶ ὁ Φίλιππας ἀπομακρύνονταν, ἀφ' οὗ εἶχαν ὁμιλήσῃ ἀρκετὴ ὥρα ἀκουμβισμένοι 'ς τὸ κανόνι.»

Ἔπειτα ὁ κ. Λεστούρης ἔσπευσε εἰς τὸν ναύαρχον εἰς τὸν ὁποῖον διηγήθη τὰ πάντα. Ὁ ναύαρχος ἤκουσε μὲ πολὺ ἐνδιαφέρον τὰ τῆς ὑποθέσεως ταύτης, καὶ ἐπρόσταξε νὰ φέρουν ἐνώπιόν του τὸν ναυτόπαιδα· οὗτος δὲ ἐνώπιον τοῦ ναυάρχου καὶ τῶν δύο κυβερνητῶν ἐπανέλαβε σχεδὸν αὐτολεξεὶ τὴν κατάθεσίν του.

— Πήγαινε εἰς τὸ δωμάτιόν μου, εἶπεν ὁ ναύαρχος, ὑμεῖς δὲ κυβερνήτα, εἰπέτε νὰ ἔλθῃ ἐδῶ ὁ Φίλιππας, ὁ ἀρχιμανδρίτης καὶ ὁ φροντιστής.

Ὁ Φίλιππας προσῆλθεν ἀγνοῶν τὰ συμβαίνοντα. ἀλλ' ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου ἐκείνου ἐταράχθη ὀλίγον· ἐν τούτοις ἔγινε κύριος αὐτοῦ καὶ ἠθέλησε νὰ σωθῇ διὰ τῆς θρασύτητος.

— Ἠξεύρομεν τὴν ἀλήθειαν, τῷ εἶπεν ὁ κυβερνήτης· κάποιος ἤκουσε τὴν συνομιλίαν τὴν ὁποίαν ἔκαμες μὲ τὸν Γκωθώμην τὴν παρελθοῦσαν νύκτα· ἄλλο δὲν μένει πλέον παρὰ νὰ ὁμολογήσῃς τὴν ἀλήθειαν. Εἰδὲ μὴ μάθε ὅτι σὲ περιμένει τὸ κάτεργον· διότι ἡ συνωμοσία σας παρ' ὀλίγον νὰ θανατώσῃ ἕνα ἄνθρωπον. Ἐμπρός, ὁμίλησε, προσπάθησε νὰ ἐλκύσῃς τὴν ἐπιείκειαν τοῦ δικαστηρίου διὰ τῆς εἰλικρινοῦς ἐξομολογήσεως καὶ τῆς μετανοίας σου.

— Τὸ κάτεργον μὲ περιμένει! ἀπήντησεν ἀναισχύντως ὁ ἔνοχος. Καὶ τί ἔκαμα, σᾶς παρακαλῶ, καὶ μὲ φοβερίζετε μὲ τὸ κάτεργον; Τίποτε δὲν ἠξεύρω.

— Θὰ σοῦ τὰ εἰπῶ λοιπὸν ἐγώ, εἶπεν ὁ ναύαρχος. Ὁ Γκωθώμης καὶ σύ, ἀπὸ εὐτελῆ ζηλοτυπίαν, ἐσχεδιάσατε νὰ καταστρέψετε ἕνα ἀθῷον· τὸν ἐποτίσατε ἐν δηλητηρίοις τὸ ὁποῖον ὀλίγον ἔλειψε νὰ τὸν θανατώσῃ ἀφ' οὗ τὸν κατέστησε παράφρονα· ἐκλέψατε τὰ χρήματά του, ὅπως καὶ δύο χιλιάδες φράγκα ἀνήκοντα εἰς τὸν κυβερνήτην κύριον Λεστούρην. Ἔπειτα σὺ ἐπενόησες κακοηθέστατον ψεῦδος διὰ νὰ κατηγορήσῃς τὸν δυστυχῆ νέον. Δι' αὐτὰ κατηγορεῖσαι, καὶ τὰ γνωρίζομεν ὅλα, ἄνανδρε καὶ βδελυρὲ ὑποκριτά!

— Τότε, ναύαρχε, ἐσεῖς ξεύρετε περισσότερα ἀπὸ ἐμέ· ἐγὼ σᾶς λέγω μονάχα ὅτι δὲν ἔχετε καμμίαν ἀπόδειξιν ὅτι εἶνε ἀληθινὰ ὅσα εἶπε ἐπάνω εἰς τὸ μεθύσι του ἕνας πιωμένος. Εἶμαι ἀθῷος, τίποτε δὲν ἔκαμα! Ἂς σκαλίσουν 'ς τὰ πράγματά μου, δὲν θαὕρουν τίποτε κλεψίμιο. Ἐγὼ κλέπτης; Ἄκουσαν τὴν συνομιλίαν μας, λέγει; Ὁ Γκωθώμης κ' ἐγὼ ὡμιλήσαμε διὰ πράγματα ποῦ δὲν ἔχουν καμμιὰ σχέσιν μ' αὐτὸν τὸν ἐλεεινὸν τὸν Ἰωσίκη· ποιὸς ξεύρει ποιὸν ἄλλο μεθύστακα σὰν τὸν ἑαυτό του θὰ ἔχῃ πληρώσῃ νὰ μᾶς κατηγορήσῃ! Δὲν εἶνε σωστὸ νὰ βασανίζουν ἔτσι ἕνα ἄνθρωπο σὰν κ' ἐμένα ποῦ 'πέρασε τὰ καλλίτερα χρόνια τῆς ζωῆς του 'ς τὴν ὑπηρεσία! Ὁ ναύαρχος καὶ οἱ κυβερνῆται δὲν πρέπει νὰ μεταχειρίζωνται τὴν δύναμίν τους διὰ νὰ τὸν καταστρέψουν ὅπως καὶ ὅλους ὅσοι δὲν τοὺς φιλοῦν τὴν ποδιά, ἐν ᾧ ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ ζητοῦν νὰ σκεπάσουν τὲς πομπὲς ὅλων τῶν ἰδικῶντων.

— Ὡραῖα τὰ λέγεις, κελευστὰ Φίλιππα, εἶπεν ὁ ναύαρχος· ἀποταθεὶς δὲ εἰς τὸν κ. Λεστούρην προσέταξεν ἐντόνως: Διατάξατε νὰ ῥίψουν εἰς τὰ σίδερα τὸν ἀχρεῖον αὐτόν, καὶ ἀμέσως. Φροντίσατε, σᾶς παρακαλῶ, νὰ ἐκτελεσθοῦν εἰς τὴν στιγμὴν αἱ διαταγαί μου!

Ὁ Φίλιππας ἦτο πελιδνὸς ἐκ τῆς ὀργῆς καὶ τῆς λύσσης, ἀλλὰ δὲν ἀντέταξε καμμίαν ἀντίστασιν τὴν στιγμὴν δὲ καθ' ἣν ἐξήρχετο τοῦ δωματίου ἔρριψε θρασὺ καὶ προπετὲς βλέμμα κατὰ τοῦ ναυάρχου.

— Ὁ ἀλιτήριος αὐτὸς οὐδέποτε θὰ ὁμολογήσῃ τι, εἶπεν ὁ ναύαρχος· ἂς ἐλπίσωμεν ὅτι ὁ Γκωθώμης θὰ ὁμιλήσῃ, διότι μόνη ἡ μαρτυρία τοῦ παιδὸς δὲν ἀρκεῖ.

Ὁ Γκωθώμης, ἐργαζόμενος τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐπὶ τοῦ ἐπιστέγου, εἰσῆλθεν ἀνύποπτος, νομίζων ὅτι ὁ ναύαρχος τὸν προσεκάλεσε διὰ ζήτημά τι τῆς ὑπηρεσίας. Ὁ ναύαρχος, διὰ νὰ τὸν προκαταλάβῃ ἀμέσως ἀπροπαράσκευον, τῷ εἶπε.

— Γκωθώμη, τὰ ἠξεύρομεν ὅλα. Πρὸ ὀλίγου ἀνεκρίθη ὁ Φίλιππας. Ἡ συνομιλία σας τῆς περασμένης νυκτὸς ἠκούσθη. Σὺ εἶσαι ὁ περισσότερον ἔνοχος· ἀλλὰ ἂν δὲν μᾶς ἀποκρύψῃς τίποτε, ἂν μᾶς εἰπῇς ὅλην τὴν ἀλήθειαν, ὑπόσχομαι νὰ μεσιτεύσω ὑπὲρ σοῦ, ἐλπίζω δὲ ὅτι θὰ ληφθοῦν ὑπ' ὄψιν αἱ ὑπηρε-

σίαι σου καὶ τὸ ἀκηλίδωτον παρελθόν σου. Θὰ μεσιτεύσω ἐπίσης πρὸς χάριν τῆς γυναικός σου καὶ τῶν τέκνων σου τὰ ὁποῖα γνωρίζω, ταλαίπωρε!

Ὁ Γκωθώμης ἔτρεμε σύσσωμος, πεσὼν δὲ εἰς τὰ γόνατα ἀνεφώνησε.

— Ναύαρχε, τὰ ὁμολογῶ ὅλα· λυπηθῆτέ με, ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ! Ὄχι! μὴ σᾶς περνᾷ ἡ ἰδέα πῶς ἐγὼ πταίω περισσότερον. Ἂν δὲν ἦταν ὁ Φίλιππας, ποτέ μου δὲν θὰ ἔκανα ἐγὼ τέτοια πράγματα ὄχι, ὄχι! δὲν εἶμαι ἐγὼ τέτοιος. Μὰ ὁ Φίλιππας, δὲν ἐχώνευε τὸν Ἰωσίκη ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα ποῦ πάτησε τὸ πόδι του εἰς τὴν Τρίαινα· κι' ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποῦ ἐπῆρε ὁ Ἰωσίκης τὸ μετάλλιον, ἄλλο δὲν συλλογιζότανε παρὰ πῶς νὰ ἐκδικηθῇ, σὰν κακὸς Κορσικανὸς ποῦ εἶνε· Λέγω τὴν ἀλήθεια πῶς κ' ἐγὼ τὸν ἐζήλευα τὸν Ἰωσίκη, γιατὶ ἔβλεπα πῶς οἱ ἀξιωματικοὶ τὸν εἶχαν πάρη ἀπὸ καλὸ μάτι. Μὰ ποτέ, ποτὲ δὲν μοῦ εἶχε περάσῃ ἀπὸ τὸ καφάλι μου κακὴ ἰδέα· μοῦ ἔφθανε νὰ τὸν τιμωρῶ διὰ τὸ τίποτε καὶ νὰ τοῦ δείχνω διὰ τὰ παραμικρὰ πράγματα μεγάλη αὐστηρότητα. Αὐτὸ θὰ 'περνοῦσε μὲ τὸν καιρόν . . . Ἀλλὰ μίαν ἡμέρα, τὸ ἐνθυμεῖσθε, κύριε ναύαρχε, μὲ ἐντροπιάσατε ἐμπρὸς εἰς ὅλον τὸ πλήρωμα καὶ ἐπαινέσατε εἰς βάρος μου τὸν Ἰωσίκη· μερικοὶ γιὰ νὰ μὲ πειράξουν μοῦ τὸ 'θύμιζαν συχνὰ πυκνά· τότε μ' ἔπιασαν κ' ἐμένα τὰ μπουρίνια μου. Ὁ Φίλιππας μ' ἐρέθιζε κάθε 'λίγο, καὶ μὲ ἄναβε· μοῦ ἔλεγε λόγια ποῦ εἶπε τάχα ὁ Ἰωσίκης γιὰ μένα· ἀργότερα ἔμαθα θετικὰ πῶς ὅλα ἐκεῖνα ἦσαν ψεύματα, μὰ τότε δαιμονίζουμουν. Κοντολογῆς, ὁ Φίλιππας, ἀφ' οὗ μ' ἐκούρδισε κατὰ πῶς χρειάζεται, μ' ἔκανε ὄργανό του διὰ νὰ ἐκδικηθῇ τὸν Ἰωσίκη. Εἶχε ὅμως τὸν νοῦ του νὰ μὴ μπλεχθῇ 'ς τὸ παραμικρὸ κι' ἂν φανερωθῇ ποτὲ ἡ ἀλήθεια νὰ ξεσπάσῃ 'ς τὸ δικό μου τὸ κεφάλι. Αὐτὸς τὰ 'σοφίσθηκε ὅλα καὶ τὰ ἑτοίμασε μιὰν ἡμέρα ποῦ ἐβγῆκε ἔξω μὲ ἄδεια. Αὐτὸς μοῦ ἔδωκε τὰ σαράντα φράγκα ποῦ ἔδωκα εἰς τὸν γέρον Ἰαπωνέζον. Ἐγὼ δὲν εἶχα κακὸ σκοπόν· ὁ Ἰαπωνέζος μοῦ εἶπε πῶς τὸ ἰατρικὸ δὲν θὰ πειράξῃ τὸν Ἰωσίκη, θὰ τὸν κάνῃ μονάχα νὰ θέλῃ φιλονικίες καὶ μαλώματα. Ἅμα τῶπιε ὅμως ὁ Ἰωσίκης ἔπεσε σὲ βαθὺ ὕπνο. Μπορεῖ νὰ τοὔδωκε ἄλλο τίποτε γιὰ νὰ τὸ στείλῃ ἄναυλα 'ς τὸν Ἅδη τὸ καϊμένο τὸ παιδί. Ὁ Φίλιππας μοῦ εἶπε πῶς ἐξέσχισε ὁ ἴδιος τὸ μοῦτρο του μὲ τὰ νύχια του καὶ πῶς ἔκοψε ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὸ φόρεμά του διὰ νὰ εἰπῇ ὅτι ὁ Ἰωσίκης ἐχύθηκε ἐπάνω του καὶ τὸν ἐκτύπησε, καὶ τὸν ἐσουρομάλιασε. Τὸν Ἰωσίκη τὸν εὑρῆκε 'ς τὸ ἴδιο κάθισμα ποῦ εἶχε πέσῃ ἅμα ἤπιε τὸ πιοτό, τὸν ἐκουβάλησε μαζὶ μὲ τὸν γέρο 'πίσω ἀπὸ τὴν ταβέρνα, τὸν ἔρριψαν μέσα εἰς ἕνα λάκκον καὶ ἔπειτα ἐφώναξε τοὺς ναύτας. Αὐτὴ εἶνε ἡ ἀλήθεια, κύριε ναύαρχε· ἠμπορῶ νὰ πάρω ἑκατὸ ὅρκους ἐπάνω εἰς τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον· γὰ μὴ ἀξιωθῶ νὰ μεταΐδω τὰ παιδιά μου ἂν λέγω ψεύματα! Νά, εἶπε μετ' ὀλίγον, ἐκβάλλων ἐκ τοῦ θυλακίου του διάφορα ἀντικείμενα, νὰ τὰ χρήματα, νὰ καὶ τὸ χρηματοφυλάκιον, νὰ καὶ τὸ ὡρολόγι, ὅλα! Δὲν εἶμαι κλέπτης ἐγώ, ὄχι! Ἔπταισα, ἐφάνηκα ἀσυλλόγιστος κουτός· τιμωρῆστέ με, ἂν μοῦ πρέπῃ τιμωρία Ἀλλά, ναύαρχε, σᾶς ἐξορκίζω, νὰ εἰπῆτε ἕνα καλὸ λόγο γιὰ μέ, ὄχι γιὰ χάρι δική μου, ἀλλὰ γιὰ τὰ παιδιά μου. Ἔχω τόσα χρόνια 'ς τὴν ὑπηρεσίαν καὶ δὲν ἐλέρωσα τὸ κούτελό μου! . . . Καὶ τώρα μονομιᾶς χάνομαι! . . .

Ὁ Γκωθώμης ἦτο πράγματι ἄξιος λύπης· ἐθρήνει, ἐκτύπα τὸ στῆθός του καὶ τὰ δάκρυα τοῦ ἔπιπτον ἁδρὰ ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν του.

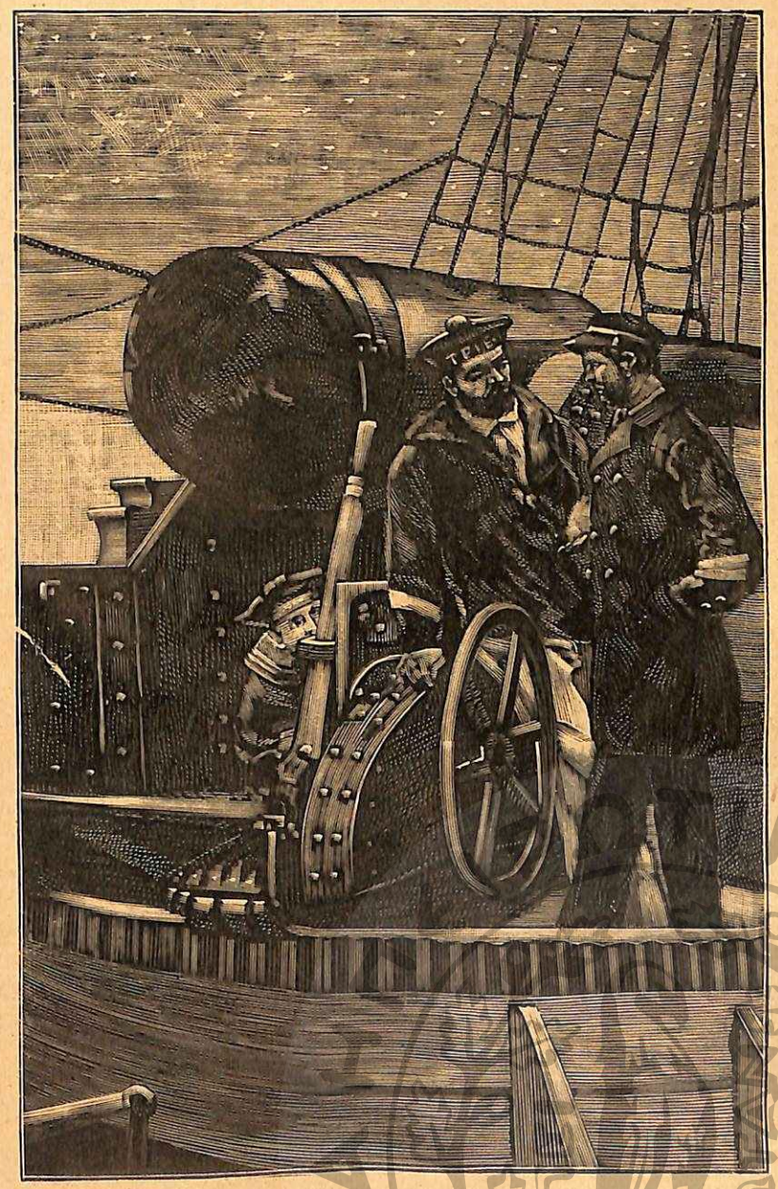
— Ναί, εἶπεν ὁ ναύαρχος βαθέως συγκινηθείς, προσπαθῶν ὅμως νὰ μὴ δείξῃ τὴν συγκίνησίν του. Ἂν δὲν ἀνακαλυφθῇ τίποτε ἄλλο, ἀναλαμβάνω νὰ ἐπικαλεσθῶ ὑπὲρ σοῦ ἐλαφρυντικὰς περιστάσεις χάριν τῆς μετανοίας σου καὶ τοῦ ἀκηλιδώτου παρελθόντος σου. Τώρα πρέπει νὰ ὑπογράψῃς τὴν ὁμολογίαν σου· ὁ φροντιστὴς θὰ τὴν ἀναγνώσῃ τὴν ἔγραφε ἐν ᾧ σὺ ὡμιλοῦσες.

Ὁ φροντιστὴς ἀνέγνωσε δυνατὰ τὴν κατάθεσιν τοῦ Γκωθώμη, οὗτος δὲ ὑπέγραψεν ἄνευ τοῦ ἐλαχίστου δισταγμοῦ. Ἔπειτα κατὰ διαταγὴν τοῦ ναυάρχου ὡδηγήθη εἰς τὸ δωμάτιον ὁ Φίλιππας, τοῦ ὁποίου τὰς χεῖρας ἐκράτουν δύο ρωμαλέοι ναῦται. Ὁ φροντιστὴς ἀνέγνω καὶ εἰς αὐτὸν τὴν κατάθεσιν τοῦ Γκωθώμη. Ὁ Φίλιππας ἀκούσας αὐτὴν κατέστη πελιδνώτατος. Μετὰ τὸ πέρας τῆς ἀναγνώσεως στραφεὶς πρὸς τὸν Γκωθώμην εἶπε μετ' ἐκφράσεως ἀγρίου μίσους: « Τιποτένιε, προδότη! » Ἔπειτα ἐκλείδωσε τὸ στόμα του καὶ δὲν ἐξέβαλε λέξιν πλέον.

Ὁ Φίλιππας ἐρρίφθη εἰς τὰ σίδερα, ὁ δὲ Γκωθώμης μόνον εἰς τὴν φυλακήν· ὁ Ἰωσίκης, μαθὼν τὰ συμβαίνοντα εἶχε δράμῃ εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ ναυάρχου, ὅτε δὲ ἤκουσε τὰς καταθέσεις ἐκ τῶν ὁποίων ἀπεκαλύπτετο ἡ σατανικὴ πλεκτάνη καὶ κατεφαίνετο ἡ ἀλήθεια τόσον βαθεῖα συγκίνησις τὸν κατέλαβεν ὥστε παρ' ὀλίγον νὰ πέσῃ λιπόθυμος. Ἐστηρίχθη ἐπί τινος ἐπίπλου, φίλος του δέ τις τὸν ἐβοήθησε νὰ καθήσῃ. Ὢ, πόσον εἶχεν ὑποφέρῃ ὁ δυστυχὴς Γὸών. Τώρα πάλιν ἔμελλε ν' ἀνακτήσῃ τὸ θάρρος του τώρα πάλιν θὰ εἶχεν ὄρεξιν νὰ ἐργασθῇ νὰ προαχθῇ. Ὁ βαρὺς ἐφιάλτης ὅστις ἐπίεζε τὸ στῆθός του ἐξηφανίσθη. Ἀπὸ τὴν κόλασιν ἐπήγαινεν εἰς τὸν Παράδεισον. Ὅλοι οἱ παρευρισκόμενοι ἀξιωματικοὶ ἔσφιγξαν τὴν χεῖρα τοῦ Ἰωσίκη. Ὁ ναύαρχος ἔθηκε τὴν χεῖρά του θωπευτικῶς ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ διόπου, κατῶ εἶπε μετ' ἀγαθότητος.

— Παιδί μου, ἡ ἀθωότης σου εἶνε καταφανὴς πλέον· ἄλλως τε οὔτε οἱ κύριοι ἀξιωματικοὶ οὔτε ἐγὼ σὲ ὑπεθέσαμεν ἔνοχον κλοπῆς· ἐπιστεύσαμεν μόνον ὅτι εἰς τὴν μέθην σου ἐκτύπησες τὸν Φίλιππαν. Χαίρω πολὺ ὅτι ἠπατήθημεν. Τὴν προσεχῆ κυριακήν, μετὰ τὴν ἐπιθεώρησιν, θ' ἀνακοινωθῇ τοῦτο εἰς τὸ πλήρωμα. Τώρα πήγαινε νὰ ἡσυχάσῃς καὶ μὴν κλαίῃς ἔτσι σὰν μωρὸ παιδί.

Φαντάζεσθε τὴν ἄρρητον ἀγαλλίασιν τοῦ Ἰωσίκη. Καὶ ὁ κ. Λεστούρης ἠκτινοβόλει ἐπίσης ἐκ χαρᾶς.

« ΕΤΣΙΤΩΣΑ Τ' ΑΥΤΙ ΜΟΥ ΝΑ ΜΗ ΜΟΥ ΞΕΦΥΓΗ ΛΕΞΙ » (σελ. 129)

Ἕνεκα τῆς ὑποθέσεως ταύτης ἐνδιαφέρον πρόσωπον ἔγινε καὶ ὁ ναυτόπαις. Ἀξιωματικοὶ καὶ δόκιμοι καὶ ναῦται τὸν ἠρώτων. Καὶ αὐτὸς δὲν ἔπαυε νὰ διηγῆται τί εἶχεν ἀκούσῃ τὴν νύκτα ἐκείνην, κατὰ τὴν ὁποίαν ἦτο στρυμωγμένος εἰς τὸν ὑποστάτην τοῦ κανονίου καὶ ἤκουε τοὺς δύο κελευστὰς συνδιαλεγομένους μυστηριωδῶς . . .

[Ἕπεται συνέχεια] ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΣ
κατὰ παράφρασιν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ
τῆς Κας DE NANTEUIL

Η ΑΔΕΛΦΗ ΜΟΥ

ΣΕΛΙΔΕΣ ΕΚ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΜΟΥ

27 Μαΐου 188 . . . *Ὁ Πατὴρ εἶνε Θεός, ὁ Υἱὸς εἶνε Θεός, τὸ Ἅγιον Πνεῦμα εἶνε Θεός· τὰ πρόσωπα εἶνε τρία ἀλλ' ἡ οὐσία μία*, κτλ. Ἐμελέτα μεγαλοφώνως μὲ φωνὴν μελῳδικὴν ἡ ἀδελφή μου, καθημένη εἰς τὸ κατώφλιον τῆς θύρας ἡ ὁποία φέρει εἰς τὸ ἡλιακόν. Τὸ δροσερὸν ἀεράκι ποῦ ἀνέβαινε ἀπὸ τὴν θάλασσαν ἀνέμιζε τὰ σγουρόξανθα μαλλάκια της καὶ τῆς ἔδιδε δύναμιν νὰ μελετᾷ μὲ περισσοτέραν ὄρεξιν. Ἡ σάκκα της ἐκεῖ πλησίον ἦτο φουσκωμένη ἀπὸ βιβλία, μικρὰ καὶ μεγάλα, ἀπὸ τετράδια διάφορα. Μετ' ὀλίγας ἡμέρας θὰ εἶχε ἐξετάσεις καὶ ἔπρεπε νὰ ἀποστηθίσῃ ὅλα ἐκεῖνα τὰ βιβλία, νὰ ἀποταμιεύσῃ τόσας γνώσεις μέσα εἰς τὸ μικρό της κεφαλάκι. Εἰς τὸ μικρό της ναί! διότι καὶ ἐκείνη δὲν εἶνε μεγάλη· μόλις ὀκτὼ χρόνων εἶνε ἡ Μαρίκα Παραίτη τὸ καλὸ κοριτσάκι μὲ τὰ γαλανὰ μάτια! Καὶ ἐξακολουθεῖ ὥρας ἐκεῖ νὰ μελετᾷ καὶ τὸ δροσερὸν ἀεράκι τὸ ὁποῖον ἀναβαίνει ἀπὸ τὴν θάλασσαν τὴν δροσίζει, ἀνεμίζει τὰ σγουρόξανθα μαλλάκια της. Καὶ ἀντηχεῖ ἡ μελῳδικὴ φωνή της, ἐνῷ τὰ βλέμματά της πλανῶνται εἰς τὰ γαλανὰ νερὰ τὰ ὁποῖα ξαπλώνονται ἡσυχα, γυαλιστὰ ἀντικρύ της . . .

29 Μαΐου 188 . . . Κλαίει ἡ Μαρίκα εἰς τὸ σχολεῖον, κλαίει καὶ εἰς τὸν δρόμον ἀκόμη, κλαίει καὶ εἰς τὴν οἰκίαν ὅταν ἐπέστρεψε. Τὴν ἐμάλωσε ἡ δασκάλα της! Καὶ εἶνε φιλότιμον κοριτσάκι ἡ Μαρίκα καὶ τὴν παίρνει τὸ παράπονον ὅταν τὴν μαλώσουν, ὅταν τὴν ἐπιπλήξουν· καὶ ἔπειτα τῆς φαίνεται πῶς ἄδικα τὴν ἐμάλωσαν· Διότι ἀφοῦ ἐκείνη ἔκαμε τόσον κόπον νὰ μελετήσῃ, ἀφοῦ εἶχε μάθῃ τόσον καλὰ τὰ μαθήματά της, ἀφοῦ ἔγραψε ὅλα της τὰ γραφίματα καθαρά, μὲ τόσα στρογγυλὰ γράμματα, νὰ τὴν μαλώσῃ! Νὰ τὴν μαλώσῃ διὰ τὸ τίποτε! Καὶ τὸ παράπονον τὴν ἔπαιρνε πάλιν, καὶ ὅλον ἔκλαιε! Ἐγὼ περίεργος ἐζήτησα νὰ μάθω ποία ἦτον ἡ αἰτία διὰ τὴν ὁποίαν ἡ καϊμένη ἡ Μαρίκα ὑπέφερε τόσον καὶ ἔτρεξα εἰς τὸ σχολεῖον. Εἶδα τὴν Διευθύντριαν. Τὴν ἠρώτησα, τῆς ὡμίλησα, ἔπειτα μὲ ὡδήγησε ἐμπρὸς εἰς τὴν διδασκάλισσαν.

— Κυρία Καλλιόπη, τί ἔτρεξε σήμερον μ τὴν μικρούλα τὴν Μαρίκα;

—Ἄ ναί, τὴν ἐμάλωσα ὀλίγον.

— Τὸ ξεύρω· μὰ γιατί;

— Διότι, Κυρία Ἀμαλία, δὲν ἐπρόσεχε.

— Κ' ἐκεῖνο πάντα εἶνε τόσο καλό . . .

Ἡ Κυρία Καλλιόπη ἐθυμώθη φοβερά.

— Πῶς, Κυρία Ἀμαλία, νομίζετε ὅτι ἐχ ἄδικον; δὲν τὰ μαλώνω τὰ παιδιὰ ἔτσι 'ς τ ἀέρα! Ἀφοῦ σᾶς λέγω ὅτι εἶνε ἀπρόσεκτη Ἀκοῦς ἐκεῖ νὰ γράψῃ μὲ ο μικρὸν τὸ *σκυθρωπό* Καλέ, τοῦ χρόνου θὰ πάῃ 'ς τὴν πρώτη τ ἑλληνικοῦ καὶ νὰ σᾶς γράφῃ ἕνα τέτοιο σκ θροπός! γίνεται; ἔπρεπε νὰ τιμωρηθῇ.

Καὶ ἐφαίνετο πολὺ θυμωμένη, φοβερὰ θυμ μένη ἡ κυρία Καλλιόπη.

Δὲν ἐζητήσαμεν τίποτε ἄλλο, ἀλλὰ ἐγὼ δ μποροῦσα νὰ καταλάβω πῶς ἕνα ο ἠδύνατο ν φέρῃ τὴν κυρίαν Καλλιόπην εἰς τοιαύτην ταρα χήν. Ἡ Κυρία Ἀμαλία ὅμως μοὶ τὸ ἐξήγησε

— Μὴν τὴν μαλώσετε τὴν καϊμένην τ Μαρίκα, δὲν εἶνε ἀπρόσεκτη· εἴθε ὅλα τὰ παι διὰ νὰ ἦσαν ἔτσι ἀπρόσεκτα. Ἡ κυρία Κα λιόπη σήμερον δὲν ἔχει καλὴν διάθεσιν κ ὅλα τῆς φαίνονται ἄσχημα. Ἔχασε εἰς μί ὑπόθεσιν μερικὰ χρήματα καὶ τῆς ἐκόστισ Καὶ ξεύρετε, ὅταν κανεὶς δὲν ἔχει πολλὰ κ χάνει, τοῦ ἀποφαίνεται. Εὑρῆκε πάτημα τ ο καὶ ἐξέσπασε. Θὰ τῆς περάσῃ.

— Σᾶς εὐχαριστῶ, Κυρία Ἀμαλία.

Ἐχαιρέτησα καὶ ἔφυγα. Εἰς τὴν Μαρίκ φυσικὰ δὲν εἶπα ὅτι ἡ διδασκάλισσα εἶχε ἄδ κον. Τὰ παιδιὰ δὲν πρέπει νὰ ἐννοοῦν ὅτι μεγαλείτεροι ἔχουν ἄδικον. Ἅμα πάρουν μι τέτοιαν ἰδέαν ἐχάθηκαν. Νὰ ἀκούουν, ὑποτάσσωνται, νὰ ἐκτελοῦν ὅ τι τοὺς παρα γέλλουν, καὶ τότε ἅμα μεγαλώσουν θὰ ἔχ τὴν δύναμιν νὰ ἀντέχουν εἰς τὴν δυστυχί εἰς τὰς ἀληθινὰς ἀδικίας καὶ δοκιμασίας τ τύχης. Τὴν ἐσυμβούλευσα τὴν Μαρίκαν, τ εἶπα νὰ γράφῃ εἰς τὸ ἑξῆς τὸ σκυθρωπὸς μὲ καὶ τέλος ἡσύχασε! Ἐπανέλαβε τὴν μελέτ της, εἰς τὸ ἴδιον μέρος, ἐκεῖ μὲ τὴν δροσι Καὶ ὅταν ἐπαναλαμβάνει ἐκ στήθους τὸ μ

θημα τὸ ὁποῖον ἔμαθε, τὰ καστανὰ ματάκια της πλανῶνται εἰς τὴν γαλανὴν θάλασσαν τὴν ὁποίαν περιτριγυρίζουν γύρω τὰ νησιά, γαλανὰ καὶ ἐκεῖνα ἀπὸ τὴν ἀπόστασιν.

10 Ἰουνίου 188 . . . Κόσμος πολὺς εἶνε συνηγμένος εἰς τὸ παρθεναγωγεῖον τῆς Κυρίας Ἀμαλίας Τρυγώνη! οἱ τοῖχοι ὅλοι εἶνε στολισμένοι μὲ διάφορα καὶ ποικίλα ἐργόχειρα, λευκά, χρυσᾶ, καστανά, κόκκινα. Καρέκλαι μεταξοκεντημέναι κρέμωνται ὑψηλὰ ἀπὸ τὸν τοῖχον. Μαξιλάρια ἕτοιμα φουσκωτά, ὡρολογοθῆκαι, ἐφημεριδοθῆκαι, καὶ ἄλλα πολλά, πολλὰ ὡσὰν εἰς ἔκθεσιν. Ἐπάνω εἰς μεγάλην τράπεζαν ἀνθοδοχεῖα μεγάλα καὶ μικρὰ φιλοξενοῦν μυρωμένα ἄνθη. Καλλιγραφίαι, μία στοίβα μεγάλη. Κλῆροι μέσα εἰς κυτία, μελανοδοχεῖα. Ἔπειτα ἀπὸ τὴν τράπεζαν μία σειρὰ μικρῶν παιδίων ἕως δέκα χρόνων μὲ λευκὰ φορέματα, μὲ τριανταφυλλιά, μὲ οὐρανιά, μὲ ζώνας μεταξωτάς· τὰ μαλλιὰ ὅλα χυμένα κάτω εἰς τοὺς λευκοὺς ὤμους μὲ κορδελάκια κόκκινα, γαλάζια, δεμένα εἰς τὴν κορυφήν· καὶ τὰ προσωπάκια των ἐρυθρά, συγκεκινημένα. Ὀπίσω των κόσμος πολύς, πρόσωπα σοβαρά, γελαστά, γεροντικά· καὶ ἐμπρὸς εἰς τὴν τράπεζαν ὁ Δεσπότης, ὁ Νομάρχης, ὁ Δήμαρχος, ἡ Ἐπιτροπή. Ἔχουν ἐξετάσεις. Ἡ κυρία Ἀμαλία Τρυγώνη ὀρθία ἀκκουμβᾷ εἰς τὸ ριπίδιόν της τὸ ὁποῖον στηρίζει ἐπάνω εἰς τὴν μεγάλην τράπεζαν καὶ δίπλα της ἡ κυρία Καλλιόπη ἡ αὐστηρὰ διδασκάλισσα καὶ αἱ ἄλλαι διδασκάλισσαι ἐδῶ κ' ἐκεῖ εἰς τὰ ἄλλα δωμάτια ἐπιστατοῦσαι διὰ τὴν εὐταξίαν.

Ἐξητάσθησαν ἕν, δύο κοράσια, ἦλθε καὶ ἡ σειρὰ τῆς Μαρίκας. Παίρνει ἕνα κλῆρον. Τὸν ἀνοίγει ἡ κυρία Ἀμαλία καὶ ἀναγινώσκει μεγαλοφώνως: «Σελὶς δωδεκάτη. Πόσα πρόσωπα διακρίνομεν ἐν τῷ Θεῷ;» καὶ ἔδωκε τὸν κλῆρον εἰς τὴν κυρίαν Καλλιόπην. Καὶ ἡ Μαρίκα ἤρχισε νὰ ἀπαγγέλῃ τὸ μάθημά της:

«Διακρίνομεν τρία πρόσωπα: ὁ Πατὴρ εἶνε Θεός, ὁ Υἱὸς εἶνε Θεός, τὸ Ἅγιον Πνεῦμα εἶνε Θεός. . .» Καὶ τὸ εἶπεν ὅλον τὸ ζήτημα ἄνευ διακοπῆς, ἐξαίρετα, μετὰ ὕφους σπανίου εἰς τὴν ἡλικίαν της. Θὰ ἔλεγες ὅτι ἠσθάνετο, ὅτι ἐννόει πραγματικῶς τὸ βαθὺ ζήτημα! Τὴν ἐχειροκρότησαν ὅλοι τὴν μικρὰν καὶ τὰ καστανὰ ματάκια της ἔλαμψαν ἀπὸ χαράν. Ἡ κυρία Καλλιόπη ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἦτο θυμωμένη καὶ ἀμέσως ἅμα εἶδε τὴν ἐπιτυχίαν τῆς *ἀπροσέκτης* ἐφώναξεν:

— Ὀρθογραφίαν! Ἡ Μαρίκα Παραίτη!

Καὶ ἐβγῆκεν ἡ Μαρίκα, ἐστάθη ἐμπρὸς εἰς τὸν μαυροπίνακα καὶ ἔγραφεν ἐνῷ ἡ κυρία Καλλιόπη ὑπηγόρευεν: «Ὁ κύριος Μαυρογένης τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἦτο λίαν σκυθρωπός...» Καὶ τὸ ω ἐκεῖνο τοῦ σκυθρωποῦ ἀπὸ τὴν συγκίνησιν ἐτραβήχθη καὶ ἔγεινε μεγάλον, πολὺ μεγάλον διὰ νὰ ἰδῇ ἡ κυρία Ἀμαλία ὅτι ἡ ἀπρόσεκτη τὸ ἔμαθεν.

Ἐξητάσθησαν καὶ εἰς τὰ ἄλλα μαθήματα καὶ ἡ Μαρίκα Παραίτη ἠρίστευσεν εἰς ὅλα. Εἰς τὸ τέλος ἀφοῦ τὴν ἐφίλησαν ὅλοι ἐκεῖ, μὲ κόκκινα μάγουλα ἀπὸ τὴν χαράν, ἀπὸ τὰ φιλιά, τὴν ἀνέβασαν ἐπάνω εἰς μίαν καρέκλαν καὶ ἀπήγγειλε, μὲ φωνὴν γλυκεῖαν ἀργυρόηχον, μαγευτικὸν ποίημα ἐκ τῆς «Διαπλάσεως». Ὅλοι συνεκινήθησαν· καὶ ἅμα ἐπήδησε κάτω ἡ Μαρίκα, ὁ Δεσπότης, τὴν εὐλόγησε, συνεχάρη τὴν κυρίαν Καλλιόπην διὰ τὴν μαθήτριάν της καὶ τὴν κυρίαν Ἀμαλίαν διὰ τὸ σχολεῖον της.

Νικήτας Παραίτης

Διὰ τὸ πιστὸν τῆς ἀντιγραφῆς

ΦΑΚ

ΑΙ ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΩΡΑΙ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ

Ἄνθη εὔμορφα μοιράζει
Τῆς ἀνοίξεως ἡ ὥρα
Ὅλ' ἡ γῆ εὐωδιάζει
Καὶ γελοῦν οἱ οὐρανοί!
Τὸ καλὸν τὸ καλοκαῖρι
Ἔχει πλούσια τὰ δῶρα
Καὶ γλυκεῖς καρποὺς προσφέρει
Καὶ χαρὰν μας προξενεῖ.

Φθινοπώρου ὥρα φθάνει
Ἡ βροχὴ τὸ δάσος βαίνει.
Βαθμηδὸν τὸ δένδρον χάνει
Τὴν προτέραν του μορφήν.
Ὁ χειμὼν βαρὺς ἐνσκήπτει,
Ἡ χιὼν τὴν γῆν λευκαίνει.
Καὶ πυκνὴ ὁμίχλη κρύπτει
Τοῦ βουνοῦ τὴν κορυφήν.

ΑΛ. ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΣ

ΤΟ ΝΑΥΤΟΠΟΥΛΟ

Μὲ χαρὰ ἡ μάνα τὸ μαντίλι σείει...
—Ἔχε 'γειά, παιδί μου, σύρε 'ς τὸ καλό!
Ἡ φτωχὴ σὲ σένα κάθ' ἐλπίδα κλείει
Σὲ κατευοδόνει κάτω 'ς τὸ γιαλό.

Μὲ τὸ πλοῖο πέτα, τιμημένε ναύτη,
'Σ ἄλλους τόπους πέρα μ' ἄπειρα καλά.
Ἄσβυστο τοῦ ἁγίου τὸ κανδήλι ἀνάφτει
Καὶ γιὰ σένα ἡ μάνα τὸν παρακαλᾷ.

Τρέχα, γύρνα, ναύτη, κ' ἡ χρυσῆ πατρίδα
Θἄρθῃ μιὰ ἡμέρα νά σε χρειασθῇ
Εἰς τοὺς ναύταις ἔχει φωτερὴ ἐλπίδα
Καὶ μὲ σᾶς κ' ἐκείνη θὲ νὰ δοξασθῇ.

'Σ τὸν πατέρα τότε τί τιμὴ μεγάλη!
Τί χαρὰ 'ς τὴ μάνα ὅταν θὰ σὲ 'δῇ,
Δάφνες νἄχῃς γύρω 'ς τὸ ξανθὸ κεφάλι...
Τώρα τρέχα, γύρνα, λατρευτὸ παιδί!

Φακ

Η ΜΙΚΡΑ ΕΛΛΗΝΙΣ

ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ (1)

Ουρανια *(ἔχουσα ἐπὶ τῶν γονάτων της ἐργόχειρον καὶ ἐργαζομένη)*

«Πόσον τὰ ἀδικοῦν τὰ κοράσια! εἶνε μὰ τὸ ναὶ ἀπορίας ἄξιον ν' ἀκούῃ κανεὶς τί τους λέγουν!

«Διότι τάχα κλαίομεν... ὀλίγον διὰ ψύλλου πήδημα, ὅταν εἴμεθα τόσα δὰ μικρά!... διότι δέν μας ἀρέσει νὰ κάμνωμεν πολὺν θόρυβον καὶ νὰ καταστρέφωμεν τὰ πάντα, ὅπως κάμνουν τὰ ἀγόρια! *(Σκέπτεται ὀλίγον)* Διότι πλέκομεν καὶ ῥάπτομεν... ἀντὶ νὰ ἀναρριχώμεθα εἰς τὰ δένδρα... *(Μειδιᾷ, καὶ μετὰ φωνῆς χαμηλοτέρας λέγει σείουσα τὴν κεφαλήν)* καὶ ὅμως!... ἐγὼ ἀναρριχῶμαι περίφημα!... *(Μετ' ἀγανακτήσεως)* Τέλος πάντων διότι εἴμεθα κοράσια... φρόνιμα... *(Πραϋνομένη)* ὄχι ὅμως πάντοτε... Μᾶς λέγουν... καὶ τί δὲν μᾶς λέγουν!... μᾶς λέγουν «παλληκάρια τῆς φακῆς» *(Πλέκουσα μετὰ μανίας)* Ἀκοῦτ' ἐκεῖ! «παλληκάρια τῆς φακῆς»... βέβαια διότι δὲν σπρώχνομεν δυνατὰ ὅπως τὰ ἀγόρια... τὰ παλληκάρια τῆς φακῆς!

(Γελᾷ) «Καὶ ὅμως ἐξαπλώθη ὁ κύριος, μακρὺς πλατὺς ἐπάνω 'ς τὰ χορτάρια... Μὰ τί νόστιμος ὅπου ἦτο, ὅταν πάλιν ἐσηκώθη! *(Μιμεῖται)* περιέστρεφε τὸ βλέμμα του ἀγριωπὸν καὶ τὸ φόρεμά του ἦτο πράσινον, ὡς νά το εἶχε βάψῃ ἐκείνην τὴν ὥραν.»

(Μεθ' ὑπερηφανείας) «Ἐγὼ δὲν ἔφυγα... ἀλλὰ ἐστάθην. Ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνος ἀφ' οὗ ἐσηκώθη δὲν μ' ἐκτύπησε οὐδὲ μ' ἔσπρωξε ὅπως τον εἶχα σπρώξῃ ἐγὼ μὲ τοὺς γρόνθους μου. *(Περιλύπως)* Δέν μ' ἐκτύπησεν, ἀλλὰ μοῦ ἐθύμωσε... μοῦ ἐθύμωσε πολύ... καὶ του ἐθύμωσα κ' ἐγώ. Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ θυμώνουν τὰ μικρὰ ἀδέλφια μὲ τὸν μεγάλον ἀδελφόν των... ὅταν μάλιστα εἶνε καλὸς καὶ ταμ ἐμάθαμεν τάχα ἑλληνικὴν ἱστορίαν; δὲν εἰξεύρομεν τί γυναῖκας εἶχεν ἡ Σπάρτη καὶ τί γυναῖκας ἀνέδειξεν ὁ Ἱερὸς Ἀγὼν τοῦ Εἰκοσιένα. Γυναῖκες δὲν ἦσαν ἡ Βουβουλίνα; ἡ Δέσπω; αἱ Σουλιώτισσαι; ἡ Ἀντωνοῦσα ἡ ἀνδρεία κρητικοπούλα;...

(Ὑψώρουσα τοὺς ὤμους) «Μόνον ἀγόρια εἰμποροῦν νὰ ἐκστομίζουν τοιαύτας ὀνοησίας! *(Ὑπομειδιᾷ)* Ἀλλὰ δὲν ἔπρεπε να τον σπρώξω, ἀφ' οὗ ἦτο εὔκολον νά τον ἀντικρούσω κατ' ἄλλον τρόπον.

(Σκέπτεται) «Ἔπρεπε νὰ εἰπῶ εἰς τὸν Παῦλον... *(Ἐγείρεται ἐκ τοῦ καθίσματός της)* Ἀκούσατε τί θὰ του εἰπῶ... διὰ νὰ φιλιώσωμεν ἐπὶ τέλους θὰ του εἰπῶ: *(Ἀπαγγέλλει βραδέως καὶ μετ' ἀξιοπρεπείας)* «Ὄχι, Παῦλέ μου, αἱ μικραὶ Ἑλληνίδες δὲν εἶνε

(1) Ὁ μονόλογος οὗτος εἶνε ὁ τρίτος δημοσιευόμενος ἐφέτος διὰ τῆς «Διαπλάσεως». Ἀλλὰ τί εἶνε *μονόλογος*; Τὸ λέγει τὸ ὄνομά του. Μονολογῶ σημαίνει: *λέγω μόνος μου*· μονόλογος λοιπὸν εἶνε *ὅ τι λέγει τις μόνος του* καὶ μάλιστα ἐπὶ τῆς σκηνῆς εἴτε διὰ στίχων εἴτε εἰς τὸ πεζόν. Οἱ μονόλογοι λοιπὸν δὲν γράφονται διὰ νὰ ἀναγινώσκωνται, ἀλλὰ κυρίως διὰ νὰ ἀπαγγέλλωνται μετὰ καταλλήλου φωνῆς καὶ καταλλήλων σχημάτων ὡς δεικνύουσιν αἱ ἐν παρενθέσει ὁδηγίαι. Ὁ ἀπαγγέλων ὀφείλει νὰ προσέχῃ πρὸ πάντων νὰ μὴ κάμνῃ ὑπερβολικὰ σχήματα καὶ χειρονομίας, νὰ ἀπαγγέλῃ δὲ διὰ φωνῆς καθαρᾶς καὶ νὰ μὴ βιάζεται.

ΕΘΝΙΚΟ ΜΕΤΣΟΒΙΟ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ

παλληκάρια τῆς φακῆς . . . τὸ εἰξεύρεις πολὺ καλά . . . καὶ εἰμπορεῖτε ἀξιόλογα νὰ παίζετε τὸν πόλεμον ἐμπρός μας . . . Ἐνθυμήσου τί μας ἔλεγε προχθὲς ἡ μάμμη «Μητέρες, γυναῖκες, ἀδελφαί, αὐταὶ τὸ εἰξεύρουν τί αἰσθάνονται, πῶς σπαράσσεται ἡ καρδία των, ὅταν οἱ ἀγαπητοί των συγγενεῖς πηγαίνουν εἰς τὸν πόλεμον νὰ πληγωθοῦν ἴσως δὲ καὶ νὰ φονευθοῦν· ἀλλ' ὅμως εἰξεύρουν ὅτι πηγαίνουν νὰ ὑπηρετήσουν τὴν Πατρίδα.

«Τὴν ἀγαποῦν τὴν πατρίδα των αἱ μικραὶ Ἑλληνίδες!

«Καὶ ὅταν μεγαλώσουν ἂν τύχῃ καὶ γίνῃ πόλεμος, ἐνδομύχως θὰ σπαράσσεται ἡ καρδία των, ἀλλὰ δὲν θά το ἀποδείξουν· καὶ οὔτε ὁ ἀδελφός των, οὔτε ὁ υἱός των θά τας ἰδῇ ποτὲ νὰ τρέμουν καὶ νὰ φοβηθοῦν . . . Ὄχι! Δὲν θά του εἰποῦν: «Κρύψου, φύγε . . . καὶ θὰ ἔχωμεν πόλεμον!» Ἀλλὰ θά τον καταφιλήσουν καὶ θά του εἰποῦν ὅ τι ἔλεγεν ἡ Σπαρτιᾶτις εἰς τὸν υἱόν της ὅταν τοῦ ἔδιδε τὴν ἀσπίδα: «ἢ τὰν ἢ ἐπὶ τᾶς!» «ἢ νά την φέρῃς ὀπίσω νικητὴς ἢ νά σε φέρουν νεκρὸν ἐπάνω εἰς αὐτήν! . . .» Καὶ τότε *(Σείουσα τὴν κεφαλὴν)* ἐντροπή του καὶ συμφορά του ὅποιος δὲν τρέξῃ εἰς τὸν πόλεμον! διότι ὅλαι αἱ μικραὶ ἑλληνίδες ὅταν μεγαλώσουν καὶ γίνουν γυναῖκες θά τον περιφρονοῦν καὶ δὲν θά τον καταδέχωνται, *(Μετὰ περιφρονήσεως)* θά τον λέγουν ἄνανδρον καὶ δειλὸν προδότην τῆς Πατρίδος. *(Βαδίζει πρὸς τὴν θύραν)* «Αὐτὰ θὰ εἰπῶ εἰς τὸν Παῦλον, διότι εἶνε ἀλήθεια.

(Ἀποτεινομένη πρὸς τοὺς ἀκροατάς) «Μάλιστα, κύριοι, εἶνε ἀλήθεια. Μόνον νὰ μεγαλώσωμεν ὀλίγον καὶ θά μας ἰδῆτε . . .»

[Μίμησις] Π. Ι. Φ.

ΤΟ ΜΑΝΤΗΛΙΟΝ ΤΟΥ ΚΥΡ ΝΙΚΟΥ

Τὸ μαντήλιον τοῦ κῦρ Νίκου ποτὲ δὲν ἦτο εἰς τὸ θυλάκιόν του καὶ ὅποτε ἤθελε νά το μεταχειρισθῇ, διὰ μιᾶς ταχείας κινήσεως τῆς χειρὸς ἀντικαθίστα τὸ μαντήλιον διὰ τῆς χειρίδος τοῦ φορέματός του, πρᾶγμα ἄσχημον καὶ βδελυρόν.

Ἡ μήτηρ του συχνάκις τὸν ἐπέπληττε καὶ μάλιστά τον ἐτιμώρει ἀλλ' αὐτὸς δὲν ἤθελε νὰ διορθωθῇ.

Ἡμέραν τινὰ ὁ πατήρ του ἐνόμισε πρέπον νὰ ἐπέμβῃ· καὶ ἐπειδὴ ὁ κῦρ Νίκος παρεπονεῖτο ὅτι φέρονται πρὸς αὐτὸν μετὰ πάρα πολλῆς αὐστηρότητος διὰ σφάλμα τόσον ἐλαφρόν, ὁ πατὴρ εἶπε πρὸς αὐτὸν μετ' ἀγανακτήσεως.

— Ἐπὶ δύο ὅλα ἔτη εἴκοσι τοὐλάχιστον ψυχαὶ ἐκοπίασαν διὰ νά σου προμηθεύσουν τὸ μικρὸν τοῦτο μαντήλιον. Δέν σου ἀξίζει, ἀνόητε, τόσος κόπος.

Ὁ Νῖκος ἀπέβλεψε πρὸς τὸν πατέρα του ἔκθαμβος.

— Ὦ! πατέρα μου, εἶπε, τὸ περιπαίζετε τὸ παιδάκι σας! Τὰ μαντήλια τὰ ἀγοράζουν ἀπὸ τοὺς ἐμπόρους.

Τὴν ἀφελῆ ταύτην ἀπόκρισιν ἀκούσας ὁ πατὴρ δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ μειδιάσῃ.

— Ἄκουσε, παιδί μου, εἶπε πραΰνων τὴν φωνήν του:

« Πρὸ δύο περίπου ἐτῶν γεωπόνος τις καλλιεργήσας τὸν ἀγρόν του ἔσπειρε *λινόσπορον*. Εὐθὺς δὲ ὡς ἐφύτρωσαν οἱ σπόροι, οἱ ἐργάται καὶ τὰ τέκνα τοῦ γεωπόνου *ἐσκάλισαν* τὸν ἀγρόν, τοῦτ' ἔστι ἐξερρίζωσαν τὰ βλαβερὰ χόρτα, τὰ ὁποῖα θὰ ἐμπόδιζον τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ λιναρίου.

« Μετὰ ἓξ μῆνας τὸ φυτὸν ἤνθισε καὶ παρήγαγε κόκκους, ὁ δὲ γεωπόνος καὶ οἱ ἐργάται τὸ ἐξερρίζωσαν, τὸ ἐκοπάνισαν καλῶς διὰ νὰ τὸ ἐκκοκκίσουν καὶ νὰ ἀφαιρέσουν τὰ ξηρὰ φύλλα. Τὸ ἔδεσαν ἔπειτα εἰς δεμάτια καὶ τὰ ἔρριψαν εἰς τὸ νερὸν ὅπου τὰ ἄφησαν πολλὰς

ἑβδομάδας διὰ νὰ διαλύσῃ καὶ παρασύρῃ τὸ ὕδωρ τὴν γλοιώδη ὕλην ἡ ὁποία κρατεῖ συγκεκολλημένας τὰς ἴνας τοῦ βλαστοῦ. Ἡ ἐργασία αὕτη ὀνομάζεται *ἐμβροχὴ* ἢ ἐπὶ τὸ κοινότερον *μούσκευμα*.

« Μετὰ ταῦτα ἄλλοι ἐργάται τὸ κλωστολογοῦν· γίνεται δὲ τὸ *κλωστολόγημα* οὕτω· θραύουν τοὺς ξηροὺς βλαστοὺς καὶ ἀποχωρίζουν τὰς ἴνας, ἤτοι τὰς κλωστὰς ἐξ ὧν ἀποτελεῖται ὁ ξηρὸς βλαστός.

« Ἔπειτα αἱ κλωσταὶ αὗται *κτενίζονται* διὰ νὰ ἀποχωρισθοῦν αἱ χονδραὶ κλωσταί, αἱ ὁποῖαι ὀνομάζονται *στυππεῖον* τὸ κοινῶς λεγόμενον *στουπί*, ἀπὸ τῶν μαλακῶν καὶ λεπτῶν κλωστῶν αἱ ὁποῖαι λέγονται *λινάριον*.

« Τὸ λινάριον τοῦτο αἱ γυναῖκες προσδένουν ἐπὶ τῆς ἠλακάτης ἤτοι τῆς *ῥόκας* καὶ τὸ νήθουν· ἀλλὰ τὴν ἐργασίαν ταύτην ἐκτελοῦν ἐπίτηδες μηχαναί.

Τὸ νῆμα τοῦ λιναρίου λαμβάνει ὁ ὑφάντης καὶ ὑφαίνει ὕφασμα. Διὰ νὰ τὸ λευκάνῃ δὲ ὁ λευκαστὴς τὸ ἐκθέτει εἰς τὴν νυκτερινὴν δρόσον καὶ τὰς ἡλιακὰς ἀκτῖνας ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας. Τέλος πάντων μία ἐργατρια κόπτει ἐκ τοῦ ὑφάσματος ἓν τεμάχιον, τὸ περιῤῥάπτει, καὶ μία ἄλλη κεντᾷ ἐπ' αὐτοῦ τὸ ὄνομά σου καὶ ἰδοὺ ἔχεις τὸ μαντήλιόν σου μετὰ τόσους κόπους καὶ μόχθους τόσων ἀνθρώπων. »

Ὁ Νῖκος ἤκουε σύννους. Τὸ μικρόν του μαντηλάκι τὸ λευκότατον καὶ καλοδιπλωμένον, τὸ ὁποῖον τοῦ ἔδωκε ἡ μήτηρ του μετὰ τὴν ὁμιλίαν ταύτην τοῦ πατρός του, τοῦ ἐφαίνετο πολύτιμον τώρα ἀφ' οὗ ἔμαθε τὴν ἱστορίαν του. Δέν το ἐθεώρει πλέον ἀσήμαντον κομμάτιον πανίου ἀλλὰ προϊὸν εὐφυΐας καὶ ἐργασίας.

Οὐδέποτε δὲ αὐτὸς θὰ κατόρθωνε νὰ μάθῃ μόνος τοὺ τὴν ἱστορίαν τοῦ πολυτίμου τούτου μαντηλίου.

Τί καλὸν πρᾶγμα νὰ εἶνέ τις πολυμαθὴς καὶ πόσον τοῦτο βοηθεῖ τοὺς ἀνθρώπους νὰ γίνωνται σοφοί!

Διὰ τοῦτο καὶ ὁ κῦρ Νῖκος ἔθεσεν ἐπιμελῶς τὸ μαντήλιον εἰς τὸ θυλακιόν του καὶ ὑπεσχέθη ὅτι ποτὲ ἄλλοτε δὲν θὰ το ἀφίνῃ νὰ κυλίεται ἐδῶ καὶ ἐκεῖ.

**Φ

Ο ΧΑΡΤΙΝΟΣ ΑΕΤΟΣ

ΜΥΘΟΣ

Ὁ χάρτινος ἀετὸς ἐν ᾧ ἐταλαντεύετο εἰς τὸν ἀέρα κρατούμενος ἀπὸ τὸ ἄκρον λεπτοῦ σχοινίου, βλέπει μακρόθεν μεγαλοπρεπῶς ἐρχόμενον ἀερόστατον μέγα.

— Ἔ! σύντροφε, φωνάζει, δὲν στέκεσαι μία στιγμὴ νά σε φθάσω καὶ νὰ συνταξειδεύσωμεν;

Τὸ ἀερόστατον ἀπεκρίθη:

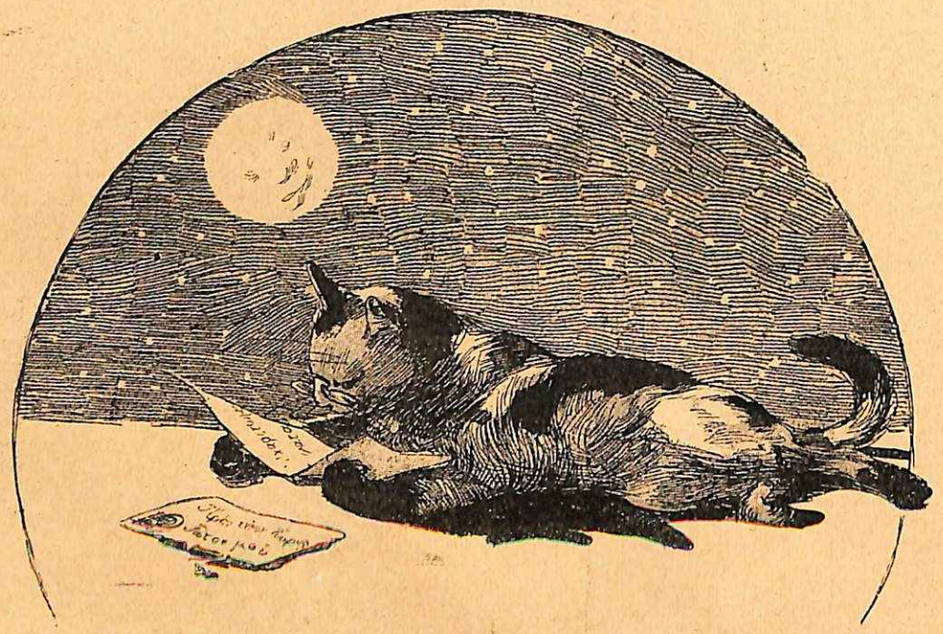
— Πηγαίνω πολὺ μακράν, ἀγαπητέ μου. Καὶ ἔπειτα, ἂν δὲν ἀπατῶμαι, σὺ εἶσαι δεμένον μὲ στερεὸν νῆμα καὶ δὲν σ' ἀφίνει νὰ πετάξῃς ὅπου θέλῃς.

— Τάχα καὶ σὺ δὲν ἦσο πρὸ ὀλίγου δέσμιον. Ἀλλὰ τώρα νὰ ἰδῇς θά σού τον διορθώσω ἐγὼ αὐτὸν ὅπου με κρατεῖ, να τον μαθω ἄλλοτε νὰ ἀγοράζῃ νῆμα στερεώτερον.

Καὶ παραυτα ἀρχίζει νὰ σειεται καὶ νὰ περιστρέφεται τόσον σφοδρῶς, ὥστε ἐλύθη εἰς κόμβος καὶ ὁ δυστυχὴς ἀετὸς ἐπειδὴ ἀπέμεινεν ἄνευ ὁδηγοῦ κατέπεσε κατακέφαλα κακῶς ἔχων καὶ κατεσχισμένος.

Ὁ μῦθος δηλοῖ ὅτι πᾶς κανονισμὸς εἶνε μὲν περιοριστικὸς καὶ τυραννικός, ἀλλὰ ἐφ' ὅσον δὲν ἀποχωριζόμεθα ἀπ' αὐτοῦ μᾶς κρατεῖ καὶ μας σώζει· ἐὰν ὅμως θελήσωμεν νὰ ἀπαλλαχθῶμεν αὐτοῦ καὶ μας ἐπέλθῃ δυστυχία τότε μάτην μετανοοῦμεν. Ω.

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΚΥΡΙΟΝ ΓΑΤΟΝ ΜΟΥ

Χαιδεμένο μου γατάκι,

Τέσσαρες 'μέρες τόρα 'πέρασαν ποῦ σὲ ἄφησα μόνον εἰς τὸ σπίτι, ὁλομόναχον. Ἄχ ! πόσο παράξενο θά σου φαίνεται, ἀγαπημένο μου γατάκι, ποῦ ἤσουν πάντα συνειθισμένος νὰ πλαγιάζῃς κουλουριασμένος 'ς τό προσκέφαλό μου, καὶ 'ς τὰ πόδια μου καὶ 'ς τὸ γραφεῖο μου ἐπάνω, ὡς τὰ μεσάνυκτα μ' ἐκεῖνο τὸ ρονρονρόν σου, ἐνῷ ἐγὼ ἔγραφα, καὶ τόρα ἔχεις τέσσαρες 'μέρες νὰ μὲ 'δῇς! Θυμᾶσαι τί ὡραῖα ἐπερνοῦσες τὴν παχειὰ οὐρά σου κάτω ἀπὸ τὰ πόδια σου καὶ ἐκαθόσουν ἐπάνω ἥσυχα καὶ ὑπομονητικὰ ἐνῷ ἐγὼ ἔτρωγα καὶ ἐπερίμενες νά σου δώσω κανένα ψυχουλάκι, καὶ πῶς ἐρχόσουν νὰ τριφθῇς 'ς τὰ πόδια μου καί μου ἔγλυφες μὲ τὴν κόκκινη μυτίτσα σου τὸ χέρι μου ! 'Αμ' ὅταν ἔβγαινα ἀπὸ τὸ σπίτι ποῦ μὲ συνώδευες ὡς τὴν ἐξώπορτα καὶ πάλι ἐρχόσουν τὴν νύκτα καὶ μὲ 'περίμενες νὰ μὲ συνοδεύσῃς πάλι, καὶ μοῦ 'μιλοῦσες μὲ τὴν γατίστική σου γλῶσσα ποῦ τόσον τὴν καταλαβαίνω ; Ἄχ πῶς θὰ σοῦ φαίνεται παράξενος ὁ καιρὸς αὐτός !

Ἤθελα πολὺ νὰ μαθω τί συλλογίζεσαι μὲ τὸ μυαλό σου γιὰ ὅλ' αὐτά. Μήπως θαρρεῖς πῶς σὲ ἄφησα γιὰ πάντα, καὶ δὲν θὰ ξανάλθω πειὰ 'πίσω ; Πηγαίνεις πειὰ 'ς τὴν κάμαρά μου ; Τρέχεις 'στὴν ἐξώπορτα νὰ μὲ περιμένῃς; Μιαουλίζεις τὴν νύκτα ποῦ δὲν μὲ βλέπεις νὰ ἔρχωμαι ; Καὶ σοῦ φαίνεται παράξενο ποῦ δὲν φέγγει πειὰ τὸ παράθυρο ἀπὸ τὸ φῶς τῆς μεγάλης λάμπας ;

Ἄχ τὸ γιατί αὐτὸ δὲν θὰ μποροῦσες νὰ τὸ καταλάβῃς ἀκόμη καὶ ἂν σου τὸ ἐξηγοῦσα.

Κάνε καὶ σὺ τὸν φιλόσοφο, σκέψου καὶ σὺ λογικά, φίλε μου ἀγαπητὲ μὲ τὰ τέσσαρα πόδια. Ἐγὼ ξεύρω πολλοὺς μὲ δύο μόνον πόδια ποῦ δὲν μποροῦν καθόλου νὰ σὲ μιμηθοῦν. Ἔπειτα γιὰ δέκα 'μέρες ποῦ θὰ λείψω θὰ σὲ περιποιηθῇ ἐξαίρετα ἡ καλὴ γειτόνισσά μας.

Μόνον ἄκουσε μερικὲς συμβουλές.

Μπορεῖς νὰ μπαίνῃς καὶ νὰ βγαίνῃς ὅπως σοῦ ἀρέσει· σοῦ ἄφησα τὴν πόρτα σου ἀνοικτή. Μπορεῖς νὰ κοιμᾶσαι ὅσο θέλεις 'ς τὸ μαξιλάρι μου ἀπάνω καὶ νὰ κάθεσαι καὶ 'ς τὸ καλάθι τῶν χαρτιῶν μου μέσα. Ἔχω μάλιστα καὶ ἐφημερίδας πολιτικὰς μία στοίβα, καὶ 'κεῖ

ἀκόμη ἂν θέλῃς κοιμήσου. Ἀλλὰ μή μου γρατσουνίσῃς τὸ ταπέτο μου, μὴ μοῦ σχίσῃς τὰ χειρόγραφά μου καὶ μὴ μοῦ πειράξῃς καθόλου τὴν «Διάπλασι» ὅταν τὴν φέρῃ ὁ διανομεύς· τὴν ἔχω διὰ τὴν μικρούλα μας Εὔα. Μὴ κυνηγᾷς καὶ πολὺ τοὺς ποντικούς, πρέπει ὅλος ὁ κόσμος νὰ ζῇ. Πρὸ πάντων πρόσεξε τὰ πουλάκια ἐκεῖνα ποῦ ἔρχονται 'ς τὰ δένδρα μας καὶ κελαδοῦν τόσο εὔμορφα, νὰ μή τα πειράξῃς καθόλου, γιατί . . . Οὔτε νὰ τὰ κυττάζῃς μάλιστα . . .

Καὶ ἔπειτα, κύριε Γάτε μου, νὰ φέρεσαι καθὼς πρέπει ἐνόσῳ λείπω. Νὰ μὴ νυκτογυρίζῃς μὲ τοὺς ἄλλους γάτους τῆς γειτονιᾶς ἐπάνω 'ς τὰ κεραμίδια. Οἱ περισσότεροι ἀπ' αὐτοὺς εἶνε κακοανάθρεμμένοι καὶ πρόσεχε νὰ μὴ πάθῃς καὶ σὺ μαζὶ μ' αὐτοὺς καμμίαν ἱστορία.

Θὰ εὐχαριστηθῶ πολύ, πολύ, γατάκι μου, ἂν ἔχῃς τὴν καλοσύνη νὰ μοῦ γράψῃς δύο λέξεις γιὰ νὰ μάθω τί κάνεις, γιατί ἐπὶ τέλους ξεύρουν οἱ γάτοι καὶ γράφουν, ἀφοῦ ὁ δάσκαλός μου μοὔλεγε ὅταν ἤμουν μικρός :

— Ἔ! κῦρ Αἴσωπε, τὰ γράμματά σου 'μοιάζουν σὰν τῆς γάτας μου τὰ γρατσουνίσματα.

Ἂν λοιπὸν σοῦ κατεβῇ ἡ σκέψις αὐτή, ἔχω 'ς τὸ γραφεῖο μου ἐπάνω χαρτὶ καὶ φακέλλους βουτᾷς τὸ νύχι σου 'ς τὸ μελάνι καὶ . . . μὰ πρόσεχε μή μου ἀναποδογυρίσῃς τὸ καλαμάρι.

Σὲ φιλῶ

[G. Delon] Αἴσωπος

ΟΛΙΓΟΝ ΑΠ' ΟΛΑ

Ὁρισμὸς τῆς εὐγενείας

Συγγραφεὺς τῆς ὁποίας τὰ βιβλία ἀναγινώσκοντο ἁπλείστως κατὰ τὸν 17ον αἰῶνα ὁρίζει τὴν εὐγένειαν ὡς ἑξῆς : «Εὐγένεια, λέγει, εἶνε ἡ ἐπιθυμία τοῦ νὰ ἀρέσκωμεν εἰς τοὺς ἀνθρώπους μεταξὺ τῶν ὁποίων ζῶμεν, φερόμενοι πρὸς αὐτοὺς οὕτως ὥστε πάντες νὰ εἶνε εὐχαριστημένοι ἀπὸ ἡμᾶς : οἱ μεγαλείτεροι διὰ τὸ σέβας τὸ ὁποῖον δεικνύομεν πρὸς αὐτούς, οἱ ἴσοι μας διὰ τὴν πρὸς αὐτοὺς ἀγάπην μας καὶ οἱ κατώτεροι διὰ τὴν πρὸς αὐτοὺς καλοσύνην μας.

Πτωχὰ παιδία !

Εἷς τινα ἰατρικὴν ἐφημερίδα ἐκδιδομένην ἐν Ἀγγλίᾳ ἀνέγνωμεν ὅτι μεταξὺ τῶν μαθητῶν τῶν σχολείων τοῦ Λονδίνου ὑπάρχουσι πλέον τῶν 43,000 στερούμενοι συχνὰ καὶ αὐτοῦ τοῦ ἐπιουσίου ἄρτου, μηδὲν ἔχοντες νὰ φάγωσιν ὅπως κατευνάσωσι τὴν πεῖνάν των. Ἐν Ἑλλάδι δὲν ὑπάρχει τόσος πλοῦτος ὅσος ἐν Ἀγγλίᾳ, ἀλλ' εὐτυχῶς οὔτε καὶ παιδία ἀποθνήσκοντα τῆς πείνας εὑρίσκονται.

Διασκεδαστικὸν πείραμα.

Ἰδοὺ διασκεδαστικὸν πείραμα τὸ ὁποῖον πᾶς τις δύναται νὰ ἐκτελέσῃ.

Διπλώσατε εἰς δύο ἓν πυρεῖον οὕτως ὥστε νὰ μὴ ἀποχωρισθῶσι τὰ δύο μέρη ἀλλὰ νὰ μένωσι συνηνωμένα διὰ δύο ἢ τριῶν ἰνῶν τοῦ ξύλου. Τοποθετήσατε αὐτὸ τοιουτοτρόπως διπλωμένον ἐπὶ τοῦ στόματος φιάλης, ἢ μεταξὺ δύο βιβλίων, ἢ οἱωνδήποτε ἄλλων δύο ἀντικειμένων καὶ στηρίξατε ἐπὶ τοῦ πυρείου ἀργυροῦν εἰκοσάλεπτον νόμισμα.

Προτείνατε εἰς τοὺς θεατάς σας, ἂν δύνανται νὰ καταρρίψωσιν ἐκεῖθεν τὸ νόμισμα χωρὶς νὰ ἐγγίσωσιν οὔτε αὐτό, οὔτε τὸ πυρεῖον, οὔτε τὴν φιάλην.

Θὰ ἰδῆτε ὅτι θὰ ζητήσωσιν ἐφ' ἱκανὴν ὥραν χω-

ρὶς νὰ δυνηθῶσι νὰ εὕρωσι τὸν τρόπον, ὅστις ἐν τούτοις εἶνε ἁπλούστατος:

Βρέχετε τὸν δάκτυλόν σας ἐντὸς ὕδατος καὶ ρίπτετε ἐπὶ τῆς γωνίας τοῦ πυρείου δύο ἢ τρεῖς σταγόνας· παρευθὺς αἱ ἶνες τοῦ ξύλου ὑγραινόμεναι τείνουσι νὰ ἐπανέλθωσιν εἰς τὴν ἀρχικήν των θέσιν καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὰ δύο σκέλη τοῦ πυρείου ἀνοίγουσι, τὸ νόμισμα χάνει τὸ στήριγμά του καὶ πίπτει καὶ οἱ θεαταὶ φωνάζουσιν, ὡς συνήθως εἰς παρομοίας περιπτώσεις: «Ἄ! ἔτσι; τὸ ξεύρω κ' ἐγώ!» Ἀλλὰ σεῖς τοὺς ὑπενθυμίζετε τὸ αὐγὸν τοῦ Κολόμβου καὶ τοὺς ἀποστομόνετε.

Ἐγκράτεια βασιλέως.

Ὁ βασιλεὺς τῆς Σουηδίας Κάρολος ὁ ἕβδομος ὅταν ἦτο νεανίας διεσκέδαζεν ἡμέραν τινα μετὰ συνομιλίκων του αὐλικῶν τοὺς ὁποίους εἶχε προσκαλέσῃ εἰς γεῦμα· ἐκ τῆς ὑπερμέτρου οἰνοποσίας ἐμεθύσθη καὶ προσηνέχθη ἀπρεπῶς ἐνώπιον τῆς μάμμης του. Τὴν ἐπαύριον ἐπειδὴ ἡ μάμμη τοῦ βασιλέως δὲν ἐφάνη εἰς τὸ πρόγευμα, ὁ βασιλεὺς ἠρώτησε καὶ ἔμαθε τὴν αἰτίαν τῆς ἀπουσίας της. Τότε λαβὼν ποτήριον πλῆρες οἴνου εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς πριγκιπίσσης καὶ γονυπετήσας πρὸ αὐτῆς εἶπε:

— Ὑψηλοτάτη, χθὲς παρέλειψα τὸν ὀφειλόμενον πρὸς ὑμᾶς σεβασμὸν καὶ ζητῶ διὰ τοῦτο ταπεινῶς συγγνώμην. Πίνω εἰς ὑγείαν σας τὸ ποτήριον τοῦτο, τὸ ὁποῖον εἶνε καὶ τὸ τελευταῖον εἰς ὅλην μου τὴν ζωήν.»

Καὶ ὁ μέλλων κατακτητὴς ἐτήρησε τὸν λόγον του. Οὐδέποτε ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἔβρεξε τὰ χείλη του μὲ οἶνον.

Παλαιὰ συνήθεια.

Τὰ αἰνίγματα εἶνε πολὺ τοῦ συρμοῦ εἰς τὰ σύγχρονα περιοδικά. Καὶ εἶνε ἀρκετὰ εὐχάριστος καὶ ὠφέλιμος ὁ συρμὸς οὗτος· ἐκτὸς τῆς τέρψεως τὴν ὁποίαν παρέχουσιν αἱ «πνευματικαὶ ἀσκήσεις» εἰς τοὺς ἐνασχολουμένους εἰς τὴν λύσιν αὐτῶν ὀξύνουσι συγχρόνως τὸ πνεῦμα καὶ γίνονται ἀφορμὴ νὰ ἀποκτᾷ τις ἀνεπαισθήτως παντοειδεῖς γνώσεις. Διὰ δὲ τῶν «διαγωνισμῶν τῶν λύσεων», τοὺς ὁποίους πρώτη ἡ «Διάπλασις» εἰσήγαγε παρ' ἡμῖν, γεννᾶται μεταξὺ τῶν ἀναγνωστῶν καὶ τὸ εὐγενὲς αἴσθημα τῆς ἁμίλλης. Ὁ σκοπὸς λοιπὸν τῶν «Πνευματικῶν ἀσκήσεων» εἶνε παιδαγωγικώτατος καὶ εὐχαρίστως παρατηροῦμεν ὅτι μεταξὺ τῶν ἀναγνωστῶν τῆς «Διαπλάσεως» πλεῖστοι κατενόησαν τοῦτο καὶ ἐπιμελῶς ἐνασχολοῦνται κατὰ τὰς ὥρας τῆς σχολῆς των εἰς τὴν πνευματικὴν ταύτην διασκέδασιν.

Τὰ αἰνίγματα δὲν εἶνε ἐπινόησις τῶν νεωτέρων χρόνων. Ἐν Ἑλλάδι ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων ἦσαν γνωστὰ καὶ προσεβάλλοντο πρὸς λύσιν εἰς ἑορτὰς καὶ εἰς συμπόσια· καὶ οἱ μὲν εὑρίσκοντες τὴν λύσιν ἐλάμβανον διάφορα βραβεῖα, ἀπαράλλακτα ὅπως τώρα οἱ συνδρομηταὶ τῆς «Διαπλάσεως» οἱ δὲ ἀποτυγχάνοντες ὑπεβάλλοντο εἰς πρόστιμον. Ἐγίνοντο δὲ καὶ ἀγῶνες συνθέσεως αἰνιγμάτων καὶ διηγοῦνται ὅτι εἰς τοιοῦτον ἀγῶνα ὁ Ἡσίοδος ἐνίκησε τὸν Ὅμηρον.

Ὥστε ὅ,τι σήμερον γίνεται τῇ πρωτοβουλίᾳ τῆς «Διαπλάσεως» μεταξὺ τῶν συνδρομητῶν αὐτῆς εἶνε παλαιὰ συνήθεια τῶν ἐνδόξων προγόνων μας.

Πλάνη χωρικοῦ.

Χωρικὸς ἔφερεν ἡμέραν τινὰ κόφινον πλήρη ἀπίων εἰς τὴν ἔπαυλιν μεγάλου τινὸς κυρίου. Εἰς τὴν κλίμακα εὗρε δύο πιθήκους ἐνδεδυμένους ὡς παιδία. Τὰ φορέματά των ἦσαν πεποικιλμένα μὲ χρυσόν, ἔφερον καὶ μικρὸν ξίφος εἰς τὸ πλευρὸν καὶ πῖλον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς. Τὰ ἀνότητα αὐτὰ ζῷα ἐρρίφθησαν ἐπὶ τοῦ κοφίνου τοῦ χωρικοῦ, ὅστις εὐσεβάστως ἀφήρεσε τὸν πῖλόν του καὶ ἀφῆκε νὰ λάβωσι μέγα μέρος ἀπὸ τὰ ἀπίδια.

Μετ' ὀλίγον φθάνει ὁ κύριος τῆς ἐπαύλεως καὶ βλέπει τὸ κοφίνιον κατὰ τὸ ἥμισυ κενόν.

— Διατί δὲν ἐγέμισες τὸ κοφίνι; ἐρωτᾷ τὸν χωρικόν.

— Ἀφεντικό, ἀπαντᾷ οὗτος, ἦτον γεμᾶτο, ἀλλὰ τὰ παιδιά σου τὸ ἄδειασαν. Εὑρῆκαν τὰ ἀπίδια τοῦ γούστου των καὶ δὲν εἶχα τὸ θάρρος νὰ τοὺς τὰ ἀρνηθῶ!

Τρόπος τοῦ ζῆν ἐξ Ἀμερικανικῆς ἐφημερίδος.

Περιπάτει δύο ὥρας τὴν ἡμέραν, κοιμοῦ ἑπτὰ ὅλας ὥρας ἐν καιρῷ νυκτός.

Κατακλίνου εὐθὺς ἅμα νυστάξῃς.

Μὴ τρῶγε παρὰ ὅταν πεινάσῃς, μὴ πίνε παρὰ ὅταν διψήσῃς καὶ πάντοτε βραδέως.

Μὴ λησμόνει ὅτι οἱ ἄλλοι ἐξετάζουν τὰς πράξεις σου καὶ ὅτι σὺ δὲν πρέπει νὰ ἐξετάζῃς τὰς τῶν ἄλλων.

Μὴ ἐκτίμα τὸ χρῆμα οὔτε περισσότερον οὔτε ὀλιγώτερον παρ' ὅσον πρέπει· εἶνε καλὸς ὑπηρέτης καὶ κακὸς διδάσκαλος.

Μὴ κατηγόρει τοὺς ἀνθρώπους, μὴ μίσει αὐτοὺς καὶ μὴ περίπαιζε αὐτούς.

Συλλογίζου τὸν θάνατον τὸ πρωῒ ἐπαναβλέπων τὸ φῶς καὶ τὸ ἑσπέρας ἐπανερχόμενος εἰς τὸ σκότος.

Ὅταν ὑποφέρῃς πολὺ ἀντιμετώπιζε θαρραλέως τὸν πόνον σου.

«Πρόσπάθει νὰ εἶσαι ἁπλοῦς τοὺς τρόπους, νὰ γίνῃς χρήσιμος, νὰ εἶσαι ἐλεύθερος καὶ πίστευε εἰς τὴν ὕπαρξιν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν δικαιοσύνην Αὐτοῦ.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

—Πώ! πώ! τί κατάστασις εἶνε αὐτή! ποιὸς ἔξερίζωσε ὅλα τὰ ἄνθη ἀπὸ τὸν κῆπο καὶ τὰ ἔφερε μέσα;

—Ἐγώ, μαμά!

— Γιατί, κακόπαιδο;

—Γιατί ἔκανε πολλὴ ζέστη. μαμά, κ' ἐφοβήθηκα νὰ μὴ καοῦν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μαρμαίροντος Ἀστέρος.

*

Κατὰ τὰς γραπτὰς ἐξετάσεις ὁ καθηγητὴς συλλαμβάνει μαθητὴν ἀντιγράφοντα τὴν Ἱστορίαν.

— Τί κάνεις, ἄθλιε, ἀντιγράφεις ἀπὸ τὸ βιβλίον σου; λέγει τραβῶν τὸ αὐτίον του.

— Ὄχι, κύριε καθηγητά, ἀναφωνεῖ ὁ μαθητὴς μορφάζων ἐκ τοῦ πόνου, δὲν εἶνε τὸ βιβλίον μου αὐτό.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Καλχαντος.

*

Τερατολόγος ἐπιστρέψας πρό τινος μετὰ τοῦ πατρός του ἐκ Ρωσσίας διηγεῖται εἰς τοὺς συμμαθητάς του τας ἐντυπώσεις του.

—Γιὰ νὰ καταλάβετε τέλος τί φοβερὸ κρύο κάνει 'ς τὴ Ρωσσία ἀκούσατε καὶ τοῦτο; Μιὰ γάτα ἐπήδησε ἀπὸ τὰ κεραμίδια μιᾶς οἰκίας εἰς τὴν ἀπέναντι, ἀπὸ τὸ κρύο ὅμως τὸ πολὺ ἐπάγωσε 'ς τὴ μέση τοῦ δρόμου καὶ ἔμεινε 'ς τὸν ἀέρα ἔτσι παγωμένη ἕως τὸ καλοκαίρι.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φιλοπάτριδος Ἴωνος.

Ἡ μικρὰ Φιφὴ ἦτο πολὺ ἄτακτος ὥστε ἡ μήτηρ της ἠναγκάσθη νὰ τὴν δείρῃ.

Ἡ Φιφὴ συνεσπειρώθη εἰς μίαν τῶν γωνιῶν τοῦ δωματίου ὅπου ἕως τέταρτον τῆς ὥρας ἔμεινε.

Ἀΐφνης ἀναστενάξασα εἶπεν:

— Ἔλα, μητερούλα μου, φίλησέ με . . . σὲ συγχωρῶ.

Ἐστάλη ὑπὸ Χαραλάμπη Γ. Σαράντη.

*

Ὁ κ. Τιμόθεος εἶνε κωφὸς καὶ προχθὲς ἰδὼν φίλον του τινὰ μόλις πρὸ ὀλίγου ἐλθόντα ἐκ τοῦ ταξειδίου τὸν ἐρωτᾷ:

— Πόσον καιρὸν ἔλειπες;

— Δέκα τρεῖς μῆνες.

— Μπᾶ! δεκατέσσαρες μῆνες;...

Καὶ ὁ μικρὸς Τοτὸς ὁ ὁποῖος γνωρίζει, ὅτι ὁ κύριος Τιμόθεος εἶνε κωφός, λέγει:

— Μπᾶ! αὐτός, καλέ, ἀκούει καὶ μὲ τὸ παραπάνω!

Ἐστάλη ὑπὸ Γρηγοριμιχαλονίκου.

*

Ὁ μικρὸς Τοτὸς κλαίει, ἀλλ' αἴφνης σταματᾷ.

— Γιατί ἔπαυσες ἀπεφάσισες νὰ μὴ σοῦ γίνῃ τὸ κέφι σου; ἐρωτᾷ ἡ ἀδελφή του.

—Ὄχι, θὰ ξεκουρασθῶ λίγο καὶ θὰ ξαναρχίσω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κύματος τοῦ Εὐξείνου.

ΑΛΗΘΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ,,

Ὁ νέος διαγωνισμὸς τῶν λύσεων ἄρχεται ἀπὸ σήμερον· ὅσοι ἐπιθυμοῦν νὰ λάβουν μέρος εἰς αὐτὸν ἂς ἀναγνώσουν μὲ πολλὴν προσοχὴν τοὺς ὅρους εἰς τὴν τρίτην σελίδα τοῦ ἐξωφύλλου καὶ ἂς ἀρχίσουν νὰ μοὶ στέλλουν τὰς λύσεις των γραμμένας εἰς ὅλως διόλου χωριστὸ χαρτί, ἐπὶ τοῦ ὁποίου τίποτε ἄλλο νὰ μὴν εἶνε γραμμένον ἐκτὸς τῶν λύσεων· ὅσοι εἶνε ἐπιλήσμονες καὶ δὲν συμμορφοῦνται μὲ ὅλους ἀνεξαιρέτως τοὺς ὅρους τοῦ διαγωνισμοῦ ἀδίκως κοπιάζουν νὰ μοὶ στέλλουν λύσεις, ἐκτὸς ἂν τὸ κάμνουν ἐπίτηδες διὰ νὰ μοὶ προξενοῦν τὴν λύπην τὴν ὁποίαν αἰσθάνομαι ὁσάκις ἀναγκάζομαι νὰ μὴ λαμβάνω ὑπ' ὄψιν τὰ λύσεις αἱ ὁποῖαι δὲν εἶνε γραμμέναι σύμφωνα μὲ ὅλους τοὺς ὅρους τοῦ διαγωνισμοῦ.

Πρέπει καὶ ἓν ἄλλο νὰ σᾶς εἴπω ἐδῶ, τὸ ὁποῖον ὅλοι θὰ εὕρετε δικαιότατον: Εἰς τὸν διαγωνισμὸν τῶν λύσεων δὲν ἐπιτρέπεται νὰ λαμβάνουν μέρος δύο, ἢ καὶ περισσότεροι ἀδελφοὶ ἢ ἀδελφαί, διότι εἶνε ἀδύνατον νὰ μὴ λέγῃ ὁ εἷς εἰς τὸν ἄλλον τὰς λύσεις τὰς ὁποίας μόνος του εὑρίσκει. Δὲν ἀπαγορεύω νὰ μοὶ στέλλουν λύσεις ὅλοι οἱ ἀδελφοί, ἀλλ' ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει θὰ θεωρῶ ὡς διαγωνιζόμενον μόνον τὸν μεγαλείτερον ἀδελφὸν ἢ ἀδελφὴν καὶ αὐτοῦ τὰς λύσεις θὰ μετρῶ, τῶν δὲ ἄλλων μικροτέρων ἀδελφῶν θὰ δημοσιεύσω ἁπλῶς τὰ ὀνόματα μεταξὺ τῶν λυτῶν. Ὥστε ὅσοι μεγαλείτεροι ἀδελφοὶ θέλουν νὰ παραχωρήσουν τὴν τιμὴν τοῦ διαγωνιζομένου εἰς μικρότερον ἀδελφόν των πρέπει νὰ μὴ στέλλουν αὐτοὶ λύσεις. Εἰς οἱονδήποτε ἄλλον διαγωνισμόν, ἐκτὸς τοῦ διαγωνισμοῦ τῶν λύσεων, ἐννοεῖται ὅτι πάντες οἱ ἀδελφοὶ δύνανται νὰ διαγωνίζωνται συγχρόνως, διότι ἕκαστος δύναται νὰ κάμῃ ἰδικήν του σύνθεσιν ὅλως διαφορετικὴν ἀπὸ τὴν τοῦ ἀδελφοῦ του.

Ἂς ἴδωμεν, *Γαρύφαλλον τῆς Κίκας*, ἂν θὰ τηρήσῃς τὴν ὑπόσχεσίν σου.

Τώρα ναί, *Βασίλισσα τῆς Ἀνατολῆς*, εἴμεθα φίλαι ἀγαπημέναι. Πρῶτα ἀπ' ὅλα τὰ μαθήματα!

Ὅλοι οἱ φίλοι μου ἀνησύχησαν καὶ ἐλυπήθησαν διὰ τὴν αἰφνιδίαν μετατροπὴν τοῦ Ὑβόνος, *Ἀττικὴ Νύξ*· εὐτυχῶς ὅμως, ὡς θὰ ἀναγνώσετε εἰς τὸ σημερινὸν φύλλον, ἀνεκαλύφθη ὅτι ἦτο μία ἐπίβουλος σκευωρία τοῦ Γκωθώμη καὶ τοῦ Φίλιππα.

Τὰ ἐπιστραφέντα βιβλιάρια ἐλήφθησαν φίλε, *Μιμῆκε Μέξη*. Σὲ ὠφέλησε πολὺ τὸ ταξειδι;

Ἀπὸ τὰς ἐπιστολάς σου θὰ ἐννοήσω ἂν πράγματι μὲ ἀγαπᾷς ὅσον λέγεις, *Τρίτε Σωματοφύλαξ*.

Τὰ ὀνόματα τῶν λυτῶν δημοσιεύονται κατὰ τετραμηνίαν, φιλτάτη *Μαρία Κ. Καραθεοδωρῆ*.

Τὸ ψευδώνυμόν σου μ' ἀρέσει, *Πλούταρχε Χαιρωνεῦ*, ὅσον καὶ τὰ ἑλληνικώτατα αἰσθήματά σου.

Μόνον πνευματικὰς ἀσκήσεις καὶ παιδικὰ πνεύματα στελλόμενα ὑπὸ συνδρομητῶν δημοσιεύονται εἰς τὸ περιοδικόν μου, φίλε *Π. Ἱπποκράτους*, καὶ αὐτὰ ἂν μ' ἀρέσουν καὶ δὲν ἔχουν δημοσιευθῇ ἄλλοτε.

Τὸ ἐκ Σμύρνης γραμματάκι σου, *Φούρ-Σῆ*, πολὺ μὲ εὐχαρίστησε, διότι ἔμαθα ὅτι ἐκάματε ὡραιότατον ταξείδι. Ποῦ εἶνε ὅμως τὰ γράμματα καὶ ἡ ζωγραφιὲς τοῦ *Στρατηγοῦ*; Τίποτε δὲν ἔλαβα.

Τί λέγεις, *Μυραμίς*! εἶνε δυνατὸν νὰ λησμονήσω καὶ νὰ μὴν ἀγαπῶ ἕνα τόσο χαριτωμένο παιδάκι; Εἶνε δυνατόν;

Αἱ λύσεις σου δὲν ἀπερρίφθησαν, *Μαυρομμάτα*, διότι ἔχω πεποίθησιν εἰς τὴν φιλαλήθειάν σου.

Ἂν θέλῃς νὰ σοῦ ἀπαντῶ, φίλε *Χαράλαμπε Τσερούλη*, πρέπει νὰ γράφῃς τὰς ἐπιστολάς σου εἰς χωριστὸ χαρτὶ ἀπὸ τὰς λύσεις καὶ τότε δὲν θὰ σοῦ δίδεται ἀφορμὴ παραπόνων.

Ὄχι, *Φιλόπατρι Ἴων*, δὲν θέλω νὰ μοῦ γράφῃς εἰς ξένην γλῶσσαν τὰς ἐπιστολάς σου. Ὅταν ἕλληνες γράφουν ἢ ὁμιλοῦν πρὸς ἕλληνας πρέπει νὰ γράφουν καὶ νὰ ὁμιλοῦν ἑλληνιστί. Τὰς ξένας γλώσσας τὰς μανθάνομεν διὰ νὰ συνεννοούμεθα μὲ τοὺς ξένους καὶ διὰ νὰ ἀναγινώσκωμεν τὰ συγγράμματά των πρὸς πλουτισμὸν τῶν γνώσεών μας καὶ ὄχι διὰ νὰ ἀρνηθῶμεν τὴν ἰδικήν μας γλῶσσαν.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΕΙΚΟΣΤΟΣ ΕΚΤΟΣ

Λύσεις τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῶν δημοσιευθησομένων ἐν τοῖς ὀκτὼ φυλλαδίοις τῆς «Διαπλάσεως» τῶν μηνῶν Μαΐου, Ἰουνίου, Ἰουλίου καὶ Αὐγούστου ἐνεστῶτος ἔτους.

Εἰς τὸν διαγωνισμὸν τοῦτον ἀρχόμενον ἀπὸ σήμερον δύνανται νὰ λάβωτι μέρος πάντες ἀνεξαιρέτως οἱ θέλοντες ἐκτῶν παλαιῶν καὶ τῶν νέων συνδρομητῶν τῆς «Διαπλάσεως», συμμορφούμενοι πρὸς τοὺς ὅρους τοῦ διαγωνισμοῦ, τοὺς ὁποίους δημοσιεύομεν ἐν τῇ ἀντικρὺ σελίδι τοῦ ἐξωφύλλου καὶ πρὸς τὴν πρώτην παράγραφον τῆς σημερινῆς ἀλληλογραφίας.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Αἱ λύσεις θὰ δημοσιευθῶσιν ἐν τῷ φυλλαδίῳ τῆς 30 Ἰουνίου]

184. Λεξίγριφος.

Ἐάν, φίλε, μ' ἕνα γράμμα ἀκρωτήριον συνδέσῃς,
Εἰς τὰ νύχια μου, 'ς τὸ λέγω, θὰ καταστραφῇς ἂν πέσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀφρικανοῦ Λέοντος.

185. Στοιχειόγριφος.

Διώχνει χῖ καὶ βάζει θῖ,
Καὶ ἀφίνει τὸ σπαθί,
Καὶ μὲ προθυμίαν πιάνει
Τὰ βιβλία, τὸ μελάνι.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἁρμονίου.

186. Μωσαϊκόν.

Ἡ Τῆνος καὶ ἡ Εὔβοια, ἡ Χίος καὶ ἡ Δῆλος,
Ἡ Ἄνδρος ἡ κατάφυτος μαζί των καὶ ἡ Μῆλος
Προσφέρουν καὶ ἀποτελοῦν μεγάλον ποταμὸν
Ἀπέχοντα πολὺ μακρὰν ἀπὸ τῶν Ἀθηνῶν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βράχου τῶν Γλάρων.

187. Κυβόλεξον.

Ἡ πρώτη μου κατάστασιν σημαίνει τῆς ψυχῆς.
Ἡ ἄλλη χώραν νότιον ἐμφαίνει τῆς Ἀσίας.
Ἡ τρίτη 'ς τὰ ἐνδύματα γραμμὴν σοῦ φανερώνει,
Ἂν ἡ ψαλὶς ἐχάραξε καὶ ἤνωσ' ἡ βελόνη.
Λέξιν τινὰ ἑβραϊκὴν ἡ ἄλλη μου γνωστήν,
Ἧς δίδω μὲ τὸ γένοιτο τὴν ἔννοιαν πιστήν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κάλχαντος.

188. Συλλαβικὸν τρίγωνον.

Τὸ πρῶτον εἶνε μέγας τις πατὴρ τῆς Ἐκκλησίας.
Τὸ δεύτερόν μου παλαιὸς τῆς Κρήτης ποιητής.
Πρὸς δόξαν δὲ τοῦ τρίτου μου τίς θ' ἀρνηθῇ θυσίας ;
Τὸ ἔσχατον εὑρίσκεται τὰ πρῶτ' ἂν εὕρῃ τις.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κύματος τοῦ Εὐξείνου.

189—191. Κεκρυμμένα ὀνόματα τετραπόδων.

Α'.) Ἡ ματαιότης καὶ ἡ ὑπερηφάνεια μᾶς προξενοῦσι δαπάνας πολὺ μεγαλειτέρας ἢ ἡ πεῖνα, ἡ δίψα, καὶ τὸ κρύον.

Β'.) Τὸ νὰ εἶνε τις ἐγκρατὴς δὲν εἶνε μεγάλη ἀρετή, ἀλλὰ τὸ νὰ μὴ εἶνε τις τοιοῦτος εἶνε μέγα ἐλάττωμα.

Γ'.) Εἷς οἰωνὸς ἄριστος ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης.

Ἐστάλησαν ὑπὸ Πύρρου τοῦ Ἠπειρώτου.

192—193. Μεταμορφώσεις.

Α') Ὁ πῶλος διὰ πέντε μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ ὄρος.

Β') Ὁ ὄρος διὰ τεσσάρων μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ ἄρκτος.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ζωστα.ῆς Κούκλας.

194—198. Φωνηεντόγριφος.

Τῇ βοηθείᾳ τῶν κάτωθι συμφώνων σχημάτισον πέντε λέξεις ὧν ἑκάστη νὰ περιέχῃ τρία φωνήεντα, πάντοτε τὰ αὐτά. Ἡ τάξις τῶν συμφώνων δύναται νὰ μεταβληθῇ.

Αἱ εὑρεθησόμεναι λέξεις θὰ σημαίνωσι τὰ ἑξῆς :

1) Τετράποδον. 2) Φυσικὸν φαινόμενον. 3) Μυθολογούμενον Βασιλέα. 4) Κρημνῶδες μέρος. 5) Ὑπερφυσικὸν φαινόμενον.

α'.) ΠΑΞΣ. β'.) ΛΖΧ. γ'.) ΣΜΘ. δ'.) ΡΔΧΡ. ε'.) ΜΝΦΣΤ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πρασίνου Λόφου.

199—204. Μαγικὸν γράμμα.

Ποῖον γράμμα πρέπει νὰ προσθέσωμεν εἰς τὰς ἑπομένας λέξεις διὰ νὰ σχηματίσωμεν ἄλλας τόσας ;

Νέος, ὄφις, Πάρις, εἶδος, ἱερός, ἀνοσία.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἄθω Παιδός.

205. Κρυπτογραφικόν.

1 2 3 4 5 6 7 2 8 4 9 = Ὀπωρικόν.
2 3 3 4 8 = Χρήσιμον εἰς τὰ γραφεῖα.
3 2 7 5 4 9 = Νόμισμα.
4 7 5 4 8 = Μὲ ἀκοῦς εἰς τὰ δικαστήρια.
5 6 7 2 8 6 2 = Δένδρον.
6 7 3 2 = Ἀπαραίτητον εἰς τὰ πλοῖα.
7 2 8 4 9 = Εἶδος ἐνδύματος.
8 2 3 4 8 = Νῆσος.
9 6 5 7 4 8 = Ἄψυχον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φίλου τῶν Ἀνθέων.

206. Ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ἀρχαίου ἐπικοῦ ποιητοῦ.

1. Πτηνόν. 2. Ἔντομον. 3. Τετράποδον. 4. Θηρίον. 5. Ἑρπετόν. 6. Ἰχθύς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ταραντέλλας.

227. Γρῖφος.

Ὦ φίλη ! πῶς ἦτο μοῦς ; ἦτο σοῦς ! τὰ σπῶ, λῃστὴς Ἑλλάδος !

Ἐστάλη ὑπὸ Λέοντος τοῦ Ἀρμενίου.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν ἐν τῷ φυλλαδίῳ τῆς 31 Μαρτίου πνευματικῶν ἀσκήσεων.

105. Ἀταξία (Α, Τ, Ξ, Δ). — 106. Φεῖδι, ξεῖδι. — 107 Σταφυλή, φυλή. — 108. Ἔξυπνος, ὕπνος. — 109 Αὔρα, λαῦρα. — 110. Τὰ δύο πνεύματα, ἡ ψιλὴ καὶ ἡ δασεῖα — 111. Κλέπτει εἶνε τὰ δίκτυα τῶν ἁλιέων, πόλις ἡ θάλασσα καὶ κάτοικοι οἱ ἰχθύες. — 112. Ἡ σκιά. — 113. Τοποθετοῦμεν τὰ πέντε πυρεῖα οὕτω XIX καὶ κατόπιν ἀφαιροῦμεν τὸ ἐν τῷ μέσῳ πυρεῖον καὶ οὕτω ἔχομεν 20 γεγραμμένον διὰ λατινικῶν ἀριθμῶν. — 114. Ὅταν εἶνε μόσχος. — 115 - 116. Α'.) *Βάτος*, βάρος, λάρος, φάρος, φόρος, πόρος, *πόνος*. — Β'. *Οἶκος*, οἶνος, ὄνος, ὄρος, πόρος, Πάρος, Πάρις, χάρις, Χάρης, *χάρτης*. — 117 - 121. α'. Κλέαρχος β'.) Κυθερών· γ'.) Ῥέθυμνος· δ'.) Κάρυστος· ε'.) Σωκράτης — 122. Θεώρει τὴν εὐτυχίαν τῆς Ἑλλάδος ὡς ἰδικήν σου εὐτυχίαν καὶ τὴν δυστυχίαν της ὡς ἰδικήν σου δυστυχίαν. — 123. Μηδένα πρὸ τοῦ τέλους μακάριζε. — 124. ΕΧΙΔΝΑ (1. Ἑκάβη. 2 Χεῖλος. 3. Ἰχνεύμων, 4 Διθύραμβος. 5. Νέκταρ. 6. Ἄστρον). — 125. ΚΕΦΑΛΗ (1. ΡάΚος. 2. ΗμΕρα. 3. ΡομΦαία. 4. ΠάτΑγος. 5. ΘαΛῆς. 6. ΕἴδΗσις). — 126. Χρυσᾶ εἶνε τὰ λογάκια τῆς «Διαπλάσεως» πρὸς τὰ παιδάκια καὶ δι' αὐτὸ τὴν ἀγαπῶ. — 127 Ἀληθῆ φίλον νόμιζε ἐκεῖνον ὅστις εἰς τὸν ἄλλον κόσμον ὁμιλεῖ διὰ τὰ προτερήματά σου καὶ μόνον εἰς ἐσὲ διὰ τὰ ἐλαττώματά σου. — 128. Ὅ σὺ μισεῖς ἑτέρῳ μὴ ποίησον.

Ἐν ἀδείᾳ.

Ο ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ

Μυθιστόρημα της Κας Δε NANTEUIL κατα παραφρασιν ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΥ

[Συνέχεια · ἴδε σελ. 129]

Ἡ Τρίαινα ἐξηκολούθησε τὸν πλοῦν της εἰς τὸν Εἰρηνικὸν Ὠκεανόν. Ὁ ἄνεμος ἔπνεεν οὔριος, τὴν δὲ νύκτα ὁ οὐρανὸς ἀπήστραπτεν ἐκ τῶν φεγγοβολούντων ἀστέρων τοῦ νοτίου ἡμισφαιρίου.

Ὁ Ὑβὼν εἰργάζετο ἐκ νέου μετὰ ζήλου καὶ φιλομαθείας. Εἶχεν ἤδη ἀρκετὰς γνώσεις ἀστρονομίας καὶ τὴν νύκτα, ὅτε ἐφύλαττε τὴν τετραωρίαν. ἀπὸ τῆς ὀγδόης ὥρας μέχρι τῆς δωδεκάτης ἢ ἀπὸ τῆς δωδεκάτης μέχρι τῆς τετάρτης παρετήρει μετὰ μεγάλου ἐνδιαφέροντος καὶ μεγάλης τέρψεως τοὺς διαφόρους ἀστερισμούς. Οἱ πετῶντες ἰχθῦς, οἵτινες εἶνε ἄφθονοι εἰς τὴν θάλασσαν ἐκείνην, διεσκέδαζον αὐτὸν καὶ τοὺς ναύτας μὲ τὰ παράδοξα πηδήματά των.

Ὁ ναύαρχος ἀπεφάσισε νὰ ἀποστείλῃ τὸν Φίλιππαν καὶ τὸν Γκωθώμην εἰς Βρέστην ὅπως διασθῶσι. Μέχρις ὅτου δὲ διέλθῃ ἀτμόπλοιον ἐπιστρέφον εἰς τὴν Γαλλίαν οἱ δύο ὑπόδικοι ἔμενον φυλακισμένοι, ὁ πρῶτος σιδηροδέσμιος, ὁ δεύτερος ἐντὸς τοῦ θαλάμου του. Ἡ τοιαύτη αὐστηρότης κατὰ τοῦ Φίλιππα ἦτο ἀναγκαία, διότι ὁ ἀτίθασσος Κορσικανὸς ἦτο ὡς μανιώδης. Οἱ ναῦται συνῆπτον πάλην μετ' αὐτοῦ καθ' ἑκάστην ὅπως τὸν ἀναβιβάσωσιν εἰς τὸ κατάστρωμα καὶ ἀνεπνεύσῃ δύο ὥρας καθαρὸν ἀέρα κατὰ τὴν διαταγὴν τοῦ ναυάρχου.

Ὁ ἀρχιμανδρίτης προσεπάθησεν ἐπανειλημμένως νὰ μαλάξῃ τὴν σκληρὰν καρδίαν τοῦ Φίλιππα διὰ λόγων συγκινητικῶν, ἠγωνίσθη νὰ κατανύξῃ τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον μὲ τὰς ἱερὰς νουθεσίας τῆς χριστιανικῆς θρησκείας, συνεβούλευσεν εἰς αὐτὸν νὰ μετανοήσῃ εἰλικρινῶς, ἠθέλησε νὰ ἐμβάλῃ εἰς τὴν σκοτεινὴν ἐκείνην ψυχὴν τὸ γλυκὺ φῶς τῆς ἐλπίδος. Ὁ Γκωθώμης ἀκούων τοὺς λόγους ἐκείνους ἠσθάνετο μεγάλην ἀνακούφισιν, συνεκινεῖτο μέχρι δακρύων, ἀλλ' ὁ Φίλιππας ἔμενεν ἀπαθὴς ὡς πέτρα, δὲν ἤθελε ν' ἀκούσῃ λέξιν καὶ ὕβριζε μὲ θρασύτητα τὸν ἱερέα τοῦ ὑψίστου.

— Προσέχετε ἀγρύπνως αὐτὸν τὸν ἄθλιον, εἶπεν ὁ κ. Λεστούρης· ἂν ἀφεθῇ μόνος ἢ ἐλεύθερος δὲν ἠξεύρω κ' ἐγὼ τί ἠμπορεῖ νὰ κάμῃ.

Ἡ διαταγὴ τοῦ κ. Λεστούρη ἐξετελέσθη παρευθύς, καὶ εἷς σκοπὸς ἐφύλαττε διαρκῶς εἰς τὴν θύ-

ραν τῆς εἰρκτῆς· ἀλλ' ὅσον αὐστηρὰ καὶ ἂν ὑπῆρξεν ἡ ἐπίβλεψις δὲν ὠφέλησε. Πρωΐαν τινὰ ὁ Φίλιππας εὑρέθη ψυχορραγῶν φρικωδέστατον δὲ θέαμα παρεῖχεν ἡ κεφαλή του, τὴν ὁποίαν εἶχε συντρίψῃ ἐφορμήσας ἐπὶ τῆς ὀξείας γωνίας σιδηρᾶς δοκοῦ.

Δύο ναῦται μετεκόμισαν τὸν αὐτόχειρα εἰς τὸ θεραπευτήριον. Ὁ ἀρχιμανδρίτης προσέβαλε κατατεθλιμμένος ὅτι δὲν κατώρθωσε νὰ ἐμπνεύσῃ τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ εἰς τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον, ὅστις ἔδωκεν εἰς ἑαυτὸν τοιοῦτον σκληρὸν καὶ φοβερὸν θάνατον.

Θλιβερωτάτην ἐντύπωσιν ἐνεποίησε τὸ τραγικὸν τοῦτο γεγονὸς εἰς ὅλον τὸ πλήρωμα. Οἱ ναῦται συνωμίλουν χαμηλοφώνως συναθροιζόμενοι κατηφεῖς περὶ τὸν παραμορφωμένον νεκρόν, τὸν ὁποῖον εἶχον τοποθετήσῃ ὑπὸ μικρὰν σκηνὴν προχείρως κατασκευασθεῖσαν. Εἷς σκοπὸς ἐφύλαττε πλησίον, εἷς δὲ φανὸς ἔμενεν ἀνημμένος καθ' ὅλην τὴν νύκτα.

Ἡ ἡμέρα ἐκείνη καὶ ἡ ἀκόλουθος ἐφάνησαν ἀπεριγράπτως πένθιμοι εἰς τὸν Ὑβόνα. Ναὶ μὲν εἶχον γίνῃ ἕως τότε θάνατοί τινες ἐπὶ τοῦ πλοίου, ἀλλὰ πάντοτε εἰς λιμένας, καὶ οἱ νεκροὶ ἐθάπτοντο εἰς τὴν ξηράν. Τότε πρῶτον συνέβαινε θάνατος κατὰ τὸν πλοῦν, καὶ ὁποῖος θάνατος! φρικτὸς καὶ ἀπαίσιος θάνατος ἀπηλπισμένου, θάνατος ἄγριος καὶ φρικώδης. Οὐδέποτε ἄλλοτε εἰς τὴν ζωήν του εἶχε ταραχθῇ τόσον ὁ Ὑβών. Ἐνίοτε ἐπήρχετο εἰς τὸν νοῦν του ἡ σκέψις αὕτη, ἥτις ἀπεδείκνυε τὴν ἀληθῆ εὐγένειαν τῆς ψυχῆς του «Ἂν δὲν μὲ συνήντα ὁ Φίλιππας, ἴσως δὲν θὰ ἔφθανεν ὅπου ἔφθασε.»

Μακρὰ καὶ ἀτελεύτητος ἐφάνη εἰς πάντας ἡ νὺξ ἐκείνη, καθ' ἣν ὁ Κορσικανὸς μὲ συντετριμμένον τὸ κρανίον ἔκειτο ἐξηπλωμένος ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, ἀναμένων νὰ ταφῇ οὐχὶ ὑπὸ τὸ χῶμα, ἀλλὰ νὰ ριφθῇ εἰς τὴν θάλασσαν, ὅπως ὅλοι οἱ ἀποθνήσκοντες ἐπὶ τῶν πλοίων ἐν μέσῳ τοῦ πελάγους. Τέλος ἀνέτειλεν ὁ ἥλιος πρὸς μεγάλην ἀνακούφισιν πάντων, διότι πάντες εἶχον βάρος τι εἰς τὴν καρδίαν των. Μετὰ τὴν γενικὴν πλύσιν τοῦ καταστρώματος, καὶ τὸ ἄριστον, ὁ ἀρχιμανδρίτης ἀνέγνωσε τὴν νεκρώσιμον ἀκολουθίαν, ἐν μέσῳ ὁλοκλήρου σχεδὸν τοῦ πληρώματος.

Ἔπειτα ἔγιναν αἱ πρεπουσαι διὰ τὸν ἐνταφιασμὸν τοῦ Φίλιππα. Μετετοπίσθη ἐν τηλεβόλον καὶ θυρίς τις (μπουκαπόρτα) ἀπέμεινεν ἐλευθέρα εἰς τὴν μεγάλην ἐκείνην ὀπὴν ἐτέθη μεγάλη καινουργὴς σανίς, τῆς ὁποίας τὸ μὲν ἓν ἄκρον προὐχώρει ἐκτὸς τοῦ πλοίου, τὸ δ' ἄλλο συνεκρατεῖτο ἐντὸς διὰ σχοινίου.

Τὸ σῶμα τοῦ νεκροῦ εἶχε τεθῇ ἐντὸς ὠήκης περιτετυλιγμένης διὰ καραβοπάνου· ἅμα δὲ τῇ διαταγῇ τοῦ ἀξιωματικοῦ τῆς ὑπηρεσίας, ἓξ ναῦται ἔλαβον τὴν θήκην ἐκ τῶν πανίνων ἱμάντων της καὶ ἔδεσαν αὐτὴν ἐπὶ τῆς σανίδος· ἡ γαλανὴ θάλασσα ἐταράσσετο κάτω ἀνεπαισθήτως ὑπὸ τοῦ ἐλαφροῦ ἀνέμου. Ὁ ἥλιος ἔλαμπε καὶ ἐφώτιζε διὰ τῶν ἀκτίνων του τὸν ὄγκον ἐκεῖνον τὸν ἔχοντα ἀνθρώπινον σχῆμα πρὸς τὸ μέρος ὅπου ὑπετίθετο ὅτι ἦσαν οἱ πόδες. Ὁ ἱερεὺς ἀπήγγειλε τελευταίαν εὐχήν· Ἡ στιγμὴ ἦτο ἱερὰ καὶ ἐπίσημος. Πάντες δ' ἔκλινον τὴν κεφαλὴν μετ' εὐλαβείας καὶ κατανύξεως. Εἷς ἓν νεῦμα τοῦ ἀξιωματικοῦ ὁ κελευστὴς ἐσύριξε διὰ τῆς συρίκτρας· τότε δ' οἱ ναῦται ἀπέλυσαν τὸ σχοινίον τὸ κρατοῦν τὴν σανίδα, ἥτις ταλαντευθεῖσα ὀλίγον ἔπεσεν εἰς τὴν Θάλασσαν.

Ἡ Θάλασσα ἦτο ἤσυχος, καὶ ὁ κρότος τῆς πτώσεως τοῦ σώματος ἐκείνου ἀντήχησε καθ' ὅλον τὸ πλοῖον. Μία σφαῖρα στερεῶς προσδεδεμένη εἰς τοὺς πόδας τοῦ νεκροῦ ἔσυρεν αὐτὸν ὁρμητικῶς πρὸς τὰ κάτω, ὁ δὲ Φίλιππας ἀφ' οὗ διῆλθε διὰ διαφόρων ζωνῶν τοῦ ὕδατος, κατ' ἀρχὰς μετρίων τὴν θερμοκρασίαν, ἔπειτα ψυχρῶν, κατεψυγμένων ἀκολούθως ἔφθασεν εἰς τὰ ἀμέτρητα βάθη τοῦ μεγάλου ὠκεανοῦ.

Ἡ Τρίαινα ἐξηκολούθει τὸν πλοῦν της· τὸ τηλεβόλον ἐτέθη πάλιν εἰς τὴν θέσιν του, ὅπως καὶ τὰ ἱστία ὑπὸ τὰ ὁποῖα εἶχε τοποθετηθῇ ὁ Φίλιππας. Ἡ εἰρκτὴ ἐπλύθη καὶ ἐκαθαρίσθη. Οὐδὲν ἴχνος ἔμεινε τοῦ τραγικοῦ ἐκείνου συμβάντος. Μετά τινας δὲ ἡμέρας οὐδὲ λόγος πλέον ἐγίνετο περὶ αὐτοῦ ἐπὶ τῆς Τριαίνης. Μόνον μία γραῖα, ἐκεῖ εἰς τὴν Κορσικήν, ἡ δυστυχὴς μήτηρ τοῦ αὐτόχειρος ὅταν μάθῃ τὴν φοβερὰν εἴδησιν, δὲν θὰ λησμονήσῃ τόσον εὐκόλως, ἀλλὰ θὰ κλαίῃ ἀπαρηγορήτως μέχρι τῶν τελευταίων ἡμερῶν τῆς ζωῆς της!..

Ὁ καλὸς καιρὸς διήρκεσεν ἡμέρας τινὰς ἀκόμη· ἔπειτα ὅμως ὁ ἄνεμος ἤρχισε νὰ πνέῃ μετὰ σφοδρότητος.

Ἤδη ὅμως ἤρχισαν νὰ φαίνωνται μεγάλα πτηνά, τῶν ὁποίων τινὰ ἐκάθηντο καὶ ἐπὶ τῶν ἱστῶν τῆς Τριαίνης. Τὰ πτηνὰ ταῦτα ἀνήγγελον ὅτι ἡ ξηρὰ δὲν ἦτο πλέον πολὺ μακράν, πράγματι δὲ μετ' ὀλίγον ἐφάνη τὸ ἀκρωτήριον Χόρν. Ἐκεῖ ἡ Θάλασσα ἦτο ἐξηγριωμένη ὡς πάντοτε, διότι τὸ μέρος ἐκεῖνο εἶνε ὀνομαστὸν διὰ τὰς μεγάλας τρικυμίας του. Τὸ πλοῖον ἐρριπτάζετο ἔνθεν κἀκεῖθεν ὡς καρυδόφλουδα ὑπὸ τῶν κυμάτων, ἅτινα ὑψοῦντο κολοσσιαῖα ὡς ὄρη.

Καὶ τὸ ψῦχος δὲ προσέτι εἶχε καταστῇ δριμύ. Ἡ ἀγριότης τῆς θαλάσσης, ὁ σκυθρωπὸς οὐρανός, τοῦ ὁποίου τὰ νέφη οὐδεμία ἡλιακὴ ἀκτὶς διεπέρα, τὰ πελώρια ἐκεῖνα ἄφωνα πτηνὰ τὰ παρακολουθοῦντα τὸ πλοῖον, πάντα ταῦτα εἶχον τι τὸ πένθιμον καὶ μελαγχολικόν. Πρὸ πάντων δὲ οἱ νεαροὶ δόκιμοι, οἵτινες πρώτην φορὰν εἶχον ἀπομακρυνθῇ ἐκ τῆς ἀγαπητῆς πατρίδος εὕρισκον ἀτελευτήτους τὰς ὥρας τὰς ὁποίας διήρχοντο εἰς τὰς μελαγχολικὰς ἐκείνας χώρας, καὶ περιέμενον ἀνυπομόνως τὴν στιγμὴν καθ' ἣν θὰ ἔβλεπον τὸν ζωογόνον ἥλιον καὶ γαλανὴν καὶ μειδιῶσαν τὴν θάλασσαν.

Πρωΐαν τινὰ ἡ ἡμέρα εἶχεν ἀνατείλῃ ψυχρὰ καὶ μελαγχολική· τὰ ἱστία ἦσαν διάβροχα ἐκ τῆς βροχῆς τῆς νυκτός, τὸ δὲ ψῦχος ἦτο δριμύτατον. Αἴφνης ἐκ τοῦ θωρακίου τοῦ ἀκατίου ἱστοῦ (ἀπὸ τὴν κόφα τοῦ τουρκέτου) ἠκούσθη ἡ φωνὴ τοῦ ὀπτήρος (τοῦ ἐπὶ τοῦ ἱστοῦ σκοποῦ) «Πλοῖον τριάρμενον, δεξιά!»

Πράγματι διὰ μέσου τῆς ὁμίχλης ἐφαίνετο ἤδη καὶ διὰ γυμνοῦ ὀφθαλμοῦ πλοῖόν τι ἀρκετὰ μακρὰν εὑρισκόμενον καὶ πλέον ἐξ ἀντιθέτου διευθύνσεως. Ἐφ' ὅσον δὲ ἐπλησίαζεν οἱ ἐπὶ τῆς Τριαίνης δὲν ἠδύναντο νὰ ἐννοήσωσι τί συνέβαινεν ἐπ' αὐτοῦ. Ἔπλεεν ὡς νὰ ἦτο καθ' ὁλοκληρίαν ἀκυβέρνητον καὶ παραδεδομένον εἰς τὴν διάκρισιν τῶν κυμάτων.

— Καλέσατε τὸν κυβερνήτην! εἶπεν ὁ ἀξιωματικὸς τῆς τετραωρίας.

Πάντες παρετήρουν μετ' ἐκπλήξεως καὶ μετὰ τινος ἀνησυχίας. Ὁ κυβερνήτης καὶ πολλοὶ ἀξιωματικοὶ ἀνέβησαν εἰς τὸ κατάστρωμα.

— Πλαγιάσατε(1) περισσότερον! ἀνέκραξεν ὁ κυβερνήτης, αὐτοὶ οἱ ἠλίθιοι θὰ πέσουν ἐπάνω μας· ποῦ διάβολον ἔχουν τὸν νοῦν τους!

Τὸ κέλευσμα τοῦ κυβερνήτου ἐξετελέσθη μετὰ μεγάλης ταχύτητος, καὶ ἦτο καιρός, διότι τὸ τριίστιον διῆλθε πλησιέστατα τῆς Τριαίνης, καὶ σχεδὸν ἤγγισε τὴν πρύμνην της. Ὁ κυβερνήτης ἔλαβε μὲ ὀργὴν τὸ τηλέφωνον καὶ ἡτοιμάζετο νὰ φωνάξῃ δριμείας λέξεις εἰς τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους, οἵτινες ἐκυβέρνων μετὰ τόσης ἀπροσεξίας τὸ πλοῖον των· ἀλλ' ἡ φρᾶσις ἀπέμεινεν ἡμιτελὴς εἰς τὸ στόμα του. Καθ' ἣν στιγμὴν τὰ δύο πλοῖα διήρχοντο τόσον πλησίον ἀλλήλων, οἱ ἐπὶ τῆς Τριαίνης ἠδυνήθησαν νὰ ἴδωσι τὴν κατάστασιν τοῦ ἄλλου πλοίου. Οὐδὲν ἀνθρώπινον ὂν ἐφαίνετο ἐπ' αὐτοῦ, μόνον μεγάλα τινα λευκὰ πτηνὰ ἐκάθηντο ἐπὶ τῶν κεραιῶν· τῶν ὁποίων πολλαὶ ἦσαν ἀκόμη εἰς τὴν θέσιν των, καὶ ἐπὶ τῶν αἰωρουμένων, τὰ ὁποῖα ἐφαίνοντο ἀνέπαφα. Τὸ πηδάλιον εἶχε θραυσθῇ ὅπως καὶ ὁ ἱστὸς τοῦ ἐπιδρόμου (μετζάνα) καὶ πᾶσαι αἱ κεραῖαι τοῦ ἀκατίου ἱστοῦ· ὁ μέγας ἱστὸς διετηρεῖτο σῶος, ἐκτύπων δ' αὐτὸν ὁρμητικῶς τὰ ῥάκη τῶν ἐσχισμένων ἱστίων.

Οὐδεὶς ἠδυνήθη νὰ διακρίνῃ ἂν ἐπὶ τῆς πρύμνης ἦτο γεγραμμένον ὄνομά τι. Ἡ Τρίαινα πλέουσα μὲ ταχύτητα δέκα μιλλίων ἀπεμακρύνθη ταχέως, μετ' ὀλίγον δὲ τὸ ἄγνωστον καὶ μυστηριῶδες ἐκεῖνο πλοῖον διεκρίνετο ὡς μαῦρον σημεῖον εἰς τὸν ὁρίζοντα.

Πόθεν ἤρχετο; τί εἶχε συμβῇ ἐπ' αὐτοῦ; διατί ἦτο ἔρημον καὶ ἐγκαταλελειμμένον ἐν μέσῳ τοῦ ὠκεανοῦ; Ἐφάνη καὶ ἐξηφανίσθη ὡς φαντασιῶδες καὶ μαγευμένον πλοῖον. Ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας ἀξιωματικοὶ καὶ ναῦται περὶ αὐτοῦ ὡμίλουν ἐπὶ τῆς Τριαίνης. Ἡ πιθανωτέρα ἐξ ὅλων τῶν ὑποθέσεων ἦτο ὅτι τὸ τριίστιον ἐκεῖνο εἶχε παρασυρθῇ ὑπὸ τῶν ρευμάτων ἐν μέσῳ τῶν πάγων τοῦ νοτίου πόλου καὶ ὅτι τὸ πλήρωμα αὐτοῦ ἀπέθανεν ὅλον ἐκ τῆς πείνης, ἐκ τοῦ ψύχους, ἐκ τῶν στερήσεων καὶ τῶν ἀσθενειῶν, καὶ ὅτι βραδύτερον μετατοπισθέντες οἱ πάγοι ὦθησαν τὸ πλοῖον εἰς ἄλλο ῥεῦμα μέχρι τῆς ἐλευθέρας θαλάσσης. Ἀλλὰ πάντα ταῦτα ἦσαν ἁπλαῖ ὑποθέσεις...

Ἡ Τρίαινα προσωρμίσθη εἰς Μοντεβίδεο ἐπὶ εἰκοσιτέσσαρας ὥρας μόνον, δηλαδὴ τόσον ὅσον ἤρκει διὰ νὰ προμηθευθῇ ἄνθρακας καὶ τροφάς, εἰς Ῥίον ὅμως ἔμεινεν ὁλόκληρον ἑβδομάδα. Ἐνθυμεῖται ὁ ἀναγνώστης ὅτι εἰς Ῥίον εἶχεν ἀποφασισθῇ ἡ τύχη τοῦ Ὑβόνος μετὰ τὴν σωτηρίαν του. Ὁ Ὑβὼν ἰδὼν τὸν λιμένα ἐκεῖνον κατελήφθη ἀπὸ μεγάλην συγκίνησιν. Ἐνεθυμήθη ὅλον τὸ παρελθόν, καὶ ἠσθάνθη εἰς τὴν καρδίαν του θερμὴν καὶ διακαῆ εὐγνωσύνην πρὸς τὸν προστάτην του, πρὸς τὸν εὐγενῆ καὶ ἱπποτικὸν Λεστούρην.

Ὁ Πλοίαρχος ἐν Ῥίῳ ἔκαμνε παράδοξά τινα πράγματα, τὰ ὁποῖα ἐξέπληξαν τὸν ναύαρχον. Ὁ κύων ὁσάκις δὲν ἐξήρχετο εἰς τὴν ξηρὰν μετὰ τοῦ ναυάρχου ἢ τοῦ κ. Λεστούρη ἐκάθητο εἰς τὸ ἐπίστεγον, παρατηρῶν μετὰ προσοχῆς τὴν κλίμακα τοῦ θωρηκτοῦ· ἔμενεν ἐκεῖ ὥρας ὁλοκλήρους, σοβαρὸς ὡς νὰ ἐξετέλει καθῆκόν τι· ἡ προσοχή του ἐδιπλασιάζετο ἂν οἱ ἐπισκεπτόμενοι τὸ πλοῖον ἔφερον μαζί των καὶ παιδία· τότε τὸ βλέμμα του δὲν ἀπεσπᾶτο ἀπ' αὐτῶν, ἀλλὰ παρετήρει ἑκάστην κίνησίν των μετὰ κωμικῆς τινος ἀνησυχίας.

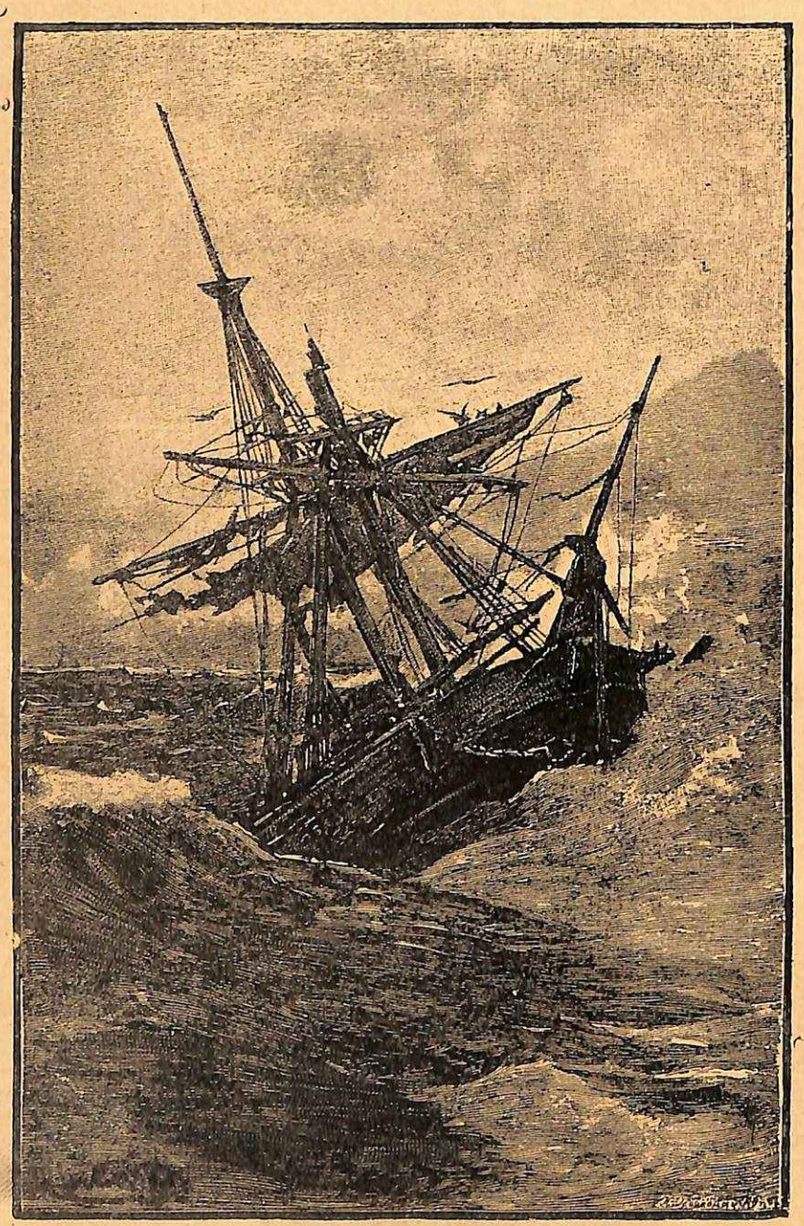
— Τί σημαίνουν ὅλα αὐτά; ἠρώτησεν ὁ ναύαρχος τὸν Ἰωσίκην.

Ὁ Ἰωσίκης ὡς γνωρίζων ὅλα τὰ μυστικὰ τοῦ Πλοιάρχου, καὶ ἐννοῶν πάσας τὰς σκέψεις του ἐξήγησεν εἰς τὸν ναύαρχον τὰ συμβαίνοντα.

Ὁ Πλοίαρχος εἶχεν ἀναγνωρίσῃ τὸν λιμένα τοῦ Ῥίου, εἰς τὸν ὁποῖον εἶχε σώσῃ τὸ κοράσιον τοῦ ἄγγλου προξένου, ἐφρόνει λοιπὸν ὅτι τὸ μέρος δὲν ἦτο ἀσφαλὲς διὰ τὰ μικρὰ παιδία καὶ ὅτι ἔπρεπε νὰ εἶνε ἕτοιμος διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον!

Μετὰ τὸ Ῥίον ἡ Τρίαινα προσωρμίσθη εἰς Τενερίφην, ἐκεῖθεν δὲ διηυθύνθη εἰς Βρέστην. Μετὰ τὰς ὡραίας καὶ ἡλιοφεγγεῖς ἡμέρας ἐπῆλθε πάλιν κακοκαιρία. Ἡ Θάλασσα ἦτο ἐκτάκτως ἀγρία καὶ ἀπειλητική. Ἦτο Νοέμβριος μόλις καὶ ὅμως ἔπιπτεν ἤδη χιών, ὁ ἄνεμος ἔπνεε παγερώτατος· ἡ δὲ Τρίαινα ἦτο ἠναγκασμένη νὰ παλαίῃ νύκτα καὶ ἡμέραν πρὸς τὰ βρυχώμενα κύματα.

(1) Πλαγιάζω τὸ πλοῖον, τὸ κοινῶς *βαστῶ τὰ ὄρτσα*.

«Το τριστιον διπλοθ πλησιεστατα της «Τριαινης» (Σελ.147)

μνε νὰ λησμονῶσι καὶ κινδύνους καὶ κακουχίας. Πάντες ἦσαν εὔθυμοι καὶ ζωηροί.

Ἡ Τ ρ ί α ι ν α ἠγκυροβόλησεν, εὐθὺς δὲ ἀπὸ τῆς ἐπαύριον ἤρχισεν ἡ ἐκφόρτωσις τῆς πυρίτιδος μεθ' ὃ ὁ ναύαρχος παρέλαβε τὴν σημαίαν του καὶ ἡ φρεγὰς εἰσῆλθεν εἰς τὸν ναύσταθμον ὅπως ἀφοπλισθῇ.

Μετὰ τὸ πέρας τοῦ ἀφοπλισμοῦ οἱ τριακόσιοι πενῆντα ἐκεῖνοι ἄνδρες, οἱ ἀποτελοῦντες τὸ πλήρωμα τῆς Τριαίνης ἔμελλον νὰ διευθυνθῶσιν ἕκαστος πρὸς ἀλλοίαν διεύθυνσιν· τινὲς μὲν ἀπολυθέντες θὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς τὰ χωρία των, ἄλλοι θὰ μείνωσιν εἰς τὴν μοῖραν τῆς Βρέστης ἀναμένοντες ἄλλον πλοῦν. Οἱ ἀξιωματικοὶ καὶ οἱ κελευσταὶ θὰ λάβωσιν ἄδειαν ὅπως ὑπάγουν εἰς τὰς οἰκογενείας των.

Ἀλλ' ὁ κ. Λεστούρης καὶ ὁ Ὑβὼν δὲν εἶχον ἀνάγκην νὰ περιμείνωσι δέκα πέντε ἡμέρας ὅπως ἴδωσι τὰ προσφιλῆ των ὄντα. Τὴν ἐπαύριον τῆς προσορμίσεως φαλαινίς τις φέρουσα τὸν κ. Λεστούρην, τὸν Ὑβόνα καὶ τὸν Π λ ο ί α ρ χ ο ν προσήγγιζεν εἰς τὴν προκυμαίαν. Καὶ οἱ τρεῖς ὥρμησαν εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς Βρέστης, μὴ δίδοντες προσοχὴν ἂν ἐν τῇ σπουδῇ των συνεκρούοντο πρὸς τοὺς διαβάτας, τρέχοντες δὲ ὡς νὰ τὰ εἶχαν χαμένα διευθύνθησαν εἰς ἓν ἐκ τῶν καλλιτέρων ξενοδοχείων τῆς πόλεως, εἰς τὸ ὁποῖον εἶχεν ἔλθῃ ἡ οἰκογένεια τοῦ κ. Λεστούρη μετὰ τῆς μητρὸς τοῦ Ἰωσίκη.

Ἐ ν γ κ α ρ σ ὸ ν τοῦ ξενοδοχείου ἐκάθητο πρὸ τῆς θύρας χασμώμενον καὶ νυστάζον.

— Ἡ κυρία Λεστούρη; ἠρώτησεν ὁ κ. Ἰωάννης.

Τέλος ἤρχισαν νὰ διαγράφωνται εἰς τὸν ὁρίζοντα αἱ ἀκταὶ τῆς Γαλλίας καὶ ὅλον τὸ πλήρωμα ἀνέπεμψε φωνὴν χαρᾶς, χαιρετίσαν ἐνθουσιωδῶς τὸ προσφιλὲς τῆς πατρίδος ἔδαφος.

Τώρα δὲν ἀνησύχουν πλέον περὶ τῆς κακοκαιρίας, ἡ θέα τῆς πατρίδος τοὺς ἐπαρηγόρει, τοὺς ἔκαμνε νὰ λησμονῶσι καὶ κινδύνους καὶ κακουχίας.

Ἀλλὰ πρὶν ὁ ὑπηρέτης τοῦ ξενοδοχείου ἀνοίξῃ τοὺς βεβαρυμένους ὀφθαλμούς του καὶ ἀπαντήσῃ, ὁ κυβερνήτης καὶ ὁ δίπους εἰσῆλθον εἰς τὸν διάδρομον, μετ' αὐτῶν δὲ εἰσώρμησε καὶ ὁ Πλοίαρχος, καταρρίψας ἐν τῇ ὁρμῇ του τὸν νυσταλέον ὑπηρέτην.

Τ ὸ γ κ α ρ σ ὸ ν ἔστρεψε καὶ εἶδε περίφοβον τὸν ἀδιάκριτον ἐκεῖνον κύνα ὅστις διέκοψε τόσον ἀποτόμως καὶ τραχέως τὸν γλυκὺν ὕπνον του, καὶ ἡτοιμάσθη νὰ ἐκστομίσῃ ὕβριν τινὰ κατ' αὐτοῦ, ἀλλ' ὅταν εἶδεν ἀκόμη μίαν φορὰν τὸ πελώριον σῶμα τοῦ Πλοιάρχου ἐθεώρησε φρονιμώτερον καὶ ἀσφαλέστερον νὰ σιωπήσῃ.

Ὁ κ. Λεστούρης, ὁ Ὑβὼν καὶ ὁ Π λ ο ί α ρ χ ο ς ἀνέβησαν ἐν σπουδῇ τὴν κλίμακα. Μία θύρα ἠνοίχθη, καὶ τότε αἰφνιδίως εὑρέθησαν ἀπέναντι ἀλλήλων, εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων βημάτων, ἐκεῖνοι τοὺς ὁποίους ἐπὶ εἰκοσιεπτὰ ὁλοκλήρους μῆνας ἐχώριζον ἑκατοντάδες μιλίων, ὠκεανοὶ καὶ θάλασσαι!

Ὁ Ὑβὼν ὥρμησεν εἰς τὴν ἀγκάλην τῆς μητρός του, ὁ κ. Λεστούρης ἐνηγκαλίζετο καὶ ἐφίλει κατὰ σειρὰν τὴν σύζυγόν του, τὰ τέκνα του, τὴν μητέρα του. Μετὰ τὰς πρώτας ἀναφωνήσεις τῆς χαρᾶς ἐπῆλθε σιωπὴ διότι ὅλοι ἦσαν βαθέως συγκεκινημένοι. Ἔπειτα ἤρχισαν αἱ ἐρωτήσεις, αἱ ἀπαντήσεις, αἱ περιγραφαί. Τὰ πρόσωπα ἀπήστραπτον ἐκ τῆς χαρᾶς, οἱ ὀφθαλμοὶ ἠκτινοβόλουν. Καὶ ἐξηκολούθουν αἱ γλυκεῖαι ἐκμυστηρεύσεις καὶ ἡ φωνὴ ἡ προσφιλὴς κατεκήλει τὰ ὦτα τῶν ἀκουόντων ὡς ἡ γλυκυτέρα μουσικὴ τοῦ κόσμου.

Πόσον ὡραῖαι εἶνε αἱ στιγμαὶ αὗται τῆς συναντήσεως μετὰ μακρὰν ἀπουσίαν! Ποῖον ἡδύ, ἱερὸν αἴσθημα πλημμυρεῖ τὰς καρδίας, καὶ μὲ ποίαν ἀπερίγραπτον συγκίνησιν προσκολλῶνται καὶ συσφίγγονται τὰ χείλη!

Ὁ Π λ ο ί α ρ χ ο ς, ὁ διακριτικὸς Πλοίαρχος. ὅστις δὲν ἠθέλησε νὰ φανῇ ὀχληρὸς τὴν ἐπίσημον ταύτην στιγμήν, ἐστάθη ὀλίγον παράμερα καὶ παρετήρει μὲ συγκίνησιν καὶ αὐτός, σείων τὴν οὐράν του, τὴν θελκτικὴν οἰκογενειακὴν σκηνήν. Ἀλλὰ δὲν τὸν ἐλησμόνησαν, καὶ μετ' ὀλίγον ἠκούσθησαν ζωηραὶ φωναί.

— Πλοίαρχε! Πλοίαρχε!

Ὁ Πλοίαρχος ἐπλησίασεν, ἔδωκε καὶ ἔλαβε ἐναγκαλισμούς, ἀλλὰ καὶ πάλιν ἡ προσοχή του ἐστράφη πρὸς τὰ δύο τέκνα τοῦ κ. Λεστούρη. Ἐτελείωσε! ἡ ἀδυναμία τοῦ Πλοιάρχου ἦσαν τὰ μικρὰ παιδία!...

Μετὰ δύο ὥρας ὁ κ. Λεστούρης καὶ ὁ Ὑβὼν ἔπρεπε νὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς τὴν Τ ρ ί α ι ν α ν ὅπου εἶχον ὑπηρεσίαν. Αἱ δύο ὧραι παρῆλθον μὲ ἀστραπιαίαν ταχύτητα, ὅτε δὲ ἦλθεν ἡ στιγμὴ τῆς ἀναχωρήσεως ὅλοι ἔγιναν μελαγχολικοί.

— Τώρα εἴμεθα τόσον πλησίον! θὰ βλεπώμεθα συχνά, καὶ μετὰ δύο ἑβδομάδας θὰ εἴμεθα πάντοτε μαζί, εἶπεν ὁ κ. Λεστούρης παρηγορῶν τοὺς οἰκείους του.

— Ἐμπρός, Πλοίαρχε! ἀνέκραξεν ὁ Ὑβών.

Ἀλλ' ὁ Πλοίαρχος ἐκίνησε τὴν κεφαλήν του καὶ προσέτριψεν αὐτὴν ἐπὶ τῆς χειρὸς τῆς Μαριάννης ὡς νὰ ἐζήτει παρ' αὐτῆς καὶ ἄλλην θωπείαν.

— Φαίνεται πῶς ὁ καϊμένος ὁ Πλοίαρχος ἐχόρτασε πλέον τὴν θάλασσαν! εἶπεν αὐτὴ εἰς τὸν υἱόν της.

[Ἕπεται συνέχεια] Αιμιλιος Ειμαρμενος

κατὰ παράφρασιν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τῆς Κας DE NANTEUIL

ΦΟΥΝΤΟΥΚΟ, ΩΣ ΠΟΤΕ;

«Φουντοῦκο, ὡς πότε δὰ θὰ τρῶς
»καὶ θὰ κοιμᾶσαι μόνο;
»Ἦλθε καὶ γιὰ σκολειὸ καιρός,
»κ' εἶσαι σκυλὶ δυὸ χρόνω»
Κ' αὐτός, νὰ δείξῃ τὴ χαρά του,
δόσ' του καὶ παίζει τὴν οὐρά του.

«Σ' τὰ γόνατά μου κάτσ' ἐδῶ,
»καὶ 'ς τὸ βιβλίο κύττα.
»Πῖ ἤτα δέλτα ὦ; Πηδῶ.
»Λέγε καὶ σύ· πῖ ἤτα...»
Κι' αὐτὸς ἀπάντησ', ἂν δὲ σφάλλω,
μ' ἕνα χασμούρημα μεγάλο.

«Τώρα 'ς τὸ πιάνο μιὰ στιγμή,
»νὰ μὴ σὲ λὲν χωριάτη.
»Ἔλα, τραγούδα ντὸ ρέ, μί
»μὲ τὴ φωνὴ γιομάτη.»
Κι' αὐτὸς πετιέτ' εὐθὺς ἀπάνω,
κι' οὐρλιασμ' ἀρχίζει μὲ τὸ πιάνο.

«Τὸ ξύλο πιάσε τώρ' αὐτό,
»καὶ σὰ στρατιώτης στάσου.
»Μὰ γιὰ τὸ ἔθνος ἀπαιτῶ
»νὰ κάνῃς τὰ καλά σου.»
Κι' αὐτὸς στηλιάρι σὰν ξανοίγει,
τὸν βλέπεις κι' ὅπου φύγῃ φύγῃ.

Ἐκ τῶν τοῦ Αλεξ. Παλλη

ΕΙΣ ΤΑΣ ΔΙΑΚΟΠΑΣ

ΜΕΤΑ τὰς ἐπαναλήψεις ἦλθαν αἱ ἐξετάσεις καὶ μετὰ τὰς ἐξετάσεις αἱ διακοπαί. Οἱ γονεῖς τοῦ Φιλίππου ἀπεφάσισαν νὰ ὑπάγουν εἰς ἓν νησὶ τοῦ Αἰγαίου δι' ἀλλαγὴν ἀέρος· τοῦτο ἔκαμαν πρὸ πάντων διὰ τὸν Φίλιππον καὶ διὰ τὰς ἀδελφάς του, αἱ ὁποῖαι ἀπὸ τὴν πολλὴν μελέτην εἶχον ἀδυνατίσῃ.

Πρέπει νὰ σᾶς εἴπω ὅτι ἡ οἰκογένεια τοῦ Φιλίππου κατοικεῖ εἰς μεσόγειον πόλιν τῆς Πελοποννήσου, καὶ ὅτι ὁ Φίλιππος πρώτην φορὰν τότε ἔβλεπε θάλασσαν.

Μόνον ὅσοι μέχρις ἡλικίας τινος ἔζησαν εἰς μεσόγειον τόπον καὶ ἔξαφνα εἶδον τὸ παράδοξον, τὸ μεγαλοπρεπές, τὸ θαυμάσιον αὐτὸ πρᾶγμα τὸ ὁποῖον λέγεται θάλασσα, μόνον αὐτοὶ δύνανται νὰ ἐννοήσουν καθ' ὁλοκληρίαν τὴν ἔκπληξιν καὶ τὸν θαυμασμὸν τοῦ Φιλίππου.

Ἐνόμιζεν ὅτι εὑρίσκετο εἰς ἄλλον κόσμον, εἰς νέον κόσμον πολὺ ὡραιότερον ἀπὸ ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον ἤξευρεν ἕως τότε.

Τὸ χωρίον τοῦ νησίου εἰς τὸ ὁποῖον κατῴκησεν ἡ οἰκογένεια τοῦ Φιλίππου ἦτο χωρίον ἁλιέων· Τὰ ψαροκάϊκα ἀρμένιζαν κάθε ἡμέραν εἰς τὸ πέλαγος καὶ μὲ τὰ κάτασπρα πανιά των ὡμοίαζαν ὡσὰν γλάροι. Ἡ οἰκία εἰς τὴν ὁποίαν ἐκάθητο ἡ οἰκογένεια ἦτο ἐπὶ ὑψώματος καὶ ἡ τριγύρω θέα ἦτο θαυμασία καὶ ὁ ὁρίζων ἀπέραντος. Τὸ βλέμμα ἐξετείνετο μακρυά, μακρυὰ καὶ παντοῦ ἔβλεπε θάλασσαν καὶ μόνον εἰς μίαν διεύθυνσιν διεκρίνετο μία ἄλλη νῆσος, τῆς ὁποίας ὁ φάρος ἔφεγγεν ὅλην τὴν νύκτα· Πόσον καθαρὸς ἦτο ὁ ἀὴρ καὶ μὲ πόσην εὐχαρίστησιν τὸν ἀνέπνεον οἱ πνεύμονες!

Τὸ νησὶ ἦτο κατάφυτον ὡς παράδεισος· παντοῦ δένδρα καὶ πρασινάδα καὶ ἄνθη, καὶ μακρόθεν ἐφαίνετο ὡς πλαστὸς κῆπος. Καὶ αἱ ἀκταί του ἦσαν ζωγραφικώταται· ἀλλοῦ ἦσαν ὑψηλαί, ἀπότομοι, βραχώδεις, μὲ βαθείας ρωγμὰς μὲ ὀλίγα κρίταμα ἐπὶ τῶν κορυφῶν, ἀλλοῦ ἦσαν λεῖαι, ἀμμώδεις, καὶ ἡ θάλασσα ἤρχετο σιγὰ σιγὰ καὶ ἔγλειφε καὶ ἐφίλα γλυκὰ γλυκὰ τὴν ἀκρογιαλιάν.

Ἡ εὐτυχία τοῦ Φιλίππου ἦτο ἀπερίγραπτος· ἡ μετὰ τὸν κόπον ἀνάπαυσις εἶνε πάντοτε εὐάρεστος, διὰ τοὺς πραγματικῶς δὲ ἐργασθέντας αἱ διακοπαὶ μετὰ τὰς ἐξετάσεις εἶνε πολὺ εὐχάριστοι· ἀλλὰ διὰ τὸν Φίλιππον ἡ τοιαύτη εὐχαρίστησις εἶχε προσέτι καὶ τὸ θέλγητρον τοῦ ἀγνώστου, τοῦ νέου, τοῦ πρωτοφανοῦς· πλὴν τῶν ἐκδρομῶν τὰς ὁποίας ἔκαμνεν εἰς τὰς ὡραιοτάτας ἐξοχὰς τῆς νήσου, ἔκαμνε συχνότατα περιπάτους εἰς τὴν ἀκρογιαλιάν, συνέλεγε κρίταμα ἢ πεταλίδας, ἔπιανε καβούρους ἢ παγούρια, ἢ ἐψάρευε μὲ τὴν πετονιάν, ἐν ᾧ τὸ δροσερόν, τὸ ζωογόνον ἀεράκι ἔσειε τὰ μαλιά του καὶ ὁ ἥλιος, μεγαλοπρεπῶς δύων, ἐφαίνετο ὡς νὰ ἐβυθίζετο εἰς τὰ κύματα τοῦ Αἰγαίου, ἀφ' οὗ ἐζωγράφιζε μὲ τὰ γλυκύτερα χρώματα ὡς ὁ καλλίτερος ζωγράφος τοῦ κόσμου τὰ ἐλαφρὰ σύννεφα τὰ ὁποῖα ἦσαν εἰς τὸν ὁρίζοντα.

Ὁ Φίλιππος εἶχε πλήρη, ἀπόλυτον ἐλευθερίαν. Ἐν μόνον πρᾶγμα τῷ ἀπηγόρευσεν αὐστηρῶς ὁ πατήρ του· νὰ μὴ ἐμβαίνῃ εἰς τὰς λέμβους. Εἰς τὸ λιμανάκι τῆς νήσου ἦσαν τὰ ψαροκάϊκα, καὶ ὅταν ὁ Φίλιππος τὰ ἔβλεπε νὰ ταλαντεύωνται μὲ χάριν ἡ καρδία του ἐκτύπα. Πόσον εὐτυχὴς θὰ ἦτο ἂν ἦτο μέσα εἰς ἓν ἐξ αὐτῶν, ἂν ἀρμένιζεν εἰς τὸ πέλαγος, καὶ ὁ ἀέρας ἐφούσκωνε τὸ πανί, καὶ τὸ καϊκάκι ἔγερνε ὀλίγο, καὶ ἡ πλώρη ἔσχιζε τὴν θάλασσαν μὲ ἀφρὸν καὶ ἐπήγαινεν ἐμπρός, ὅλον ἐμπρός! . . .

Κυριακήν τινα ὅτε ἐκ τῆς νήσου διῆλθε τὸ ἀτμόπλοιον, τὸ ὁποῖον ἔπιανεν ἐκεῖ ἅπαξ τῆς ἑβδομάδος, ὁ πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ τοῦ Φιλίππου ἐπέβησαν αὐτοῦ καὶ ἔπλευσαν εἰς τὴν Σύρον διὰ νὰ ἐπισκεφθοῦν ἕνα συγγενῆ των· τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν ἐκτάκτως ἔμελλε νὰ ἔλθῃ ἐκ Σύρου ἓν ἀτμόπλοιον, ὥστε οἱ γονεῖς τοῦ Φιλίππου ἠδύναντο νὰ ἐπιστρέψωσι μὲ αὐτό· ἡ εὐκαιρία, βλέπετε, ἦτο καλὴ καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἠθέλησαν νὰ τὴν χάσουν.

Ἀλλ' εὐθὺς ὡς ἀνεχώρησε τὸ ἀτμόπλοιον, ὁ Φίλιππος καὶ δύο ἄλλα παιδία οἰκογενείας τινος ἐξ Ἀθηνῶν, μὲ τὰ ὁποῖα ἔπαιζε συχνά, ἐπῆγαν εἰς τὸ λιμανάκι καὶ ἐμβῆκαν εἰς μίαν βάρκαν.

Εἶχαν ἑτοιμάσῃ πετονιὰ καὶ ἐσκόπευον νὰ πιάσουν πολλά, πολλὰ ψάρια. Ἐπῆραν μαζί των ψωμὶ καὶ φαγητὸν καὶ δολώματα μέσα εἰς ἕνα τενεκέ. Ἀλλὰ τὰ ψάρια δὲν ἐτσιμποῦσαν.

— Κοντὰ ς' τὸ νοῦ κ' ἡ γνῶσι! εἶπεν ὁ εἷς ἐκ

τῶν δύο μικρῶν Ἀθηναίων, τόσο ἔξω εἰς τὴν ἀκρογιαλιὰ δὲν ἔρχονται τὰ ψάρια.

Ἤνοιξαν λοιπὸν τὸ πανὶ διὰ νὰ ὑπάγουν ὀλίγον ἀνοικτά. Ὁ Φίλιππος ἐκάθησε εἰς τὸ τιμόνι, ὁ εἷς ἐκ τῶν Ἀθηναίων ἐψάρευε καὶ ὁ ἄλλος ἐκράτει τὸν τενεκὲ μὲ τὰ δολώματα. Ἡ βάρκα ἔτρεχε ὡσὰν ξεφτέρι. Ἦτον ὡραῖα, πραγματικῶς ὡραῖα! Καὶ οἱ μικροὶ ταξειδιῶται ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμόν των δὲν ἐνόησαν ὅτι ἀπεμακρύνοντο ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἀπὸ τὴν ξηράν, ὅτι ἐπῆγαν εἰς τὸ πέλαγος.

Ἓν πελώριον ἀγγλικὸν ἀτμόπλοιον διευθυνόμενον εἰς Σύρον διήρχετο ἐκεῖθεν· Τὸ ἀτμόπλοιον ἐπροχώρει μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τοῦ ἀτμοῦ του καὶ θὰ ἔκοπτεν εἰς τὴν μέσην τὴν βάρκαν. Ἐσύριξε ἐπανειλημμένως, ἀλλ' οἱ ναυτικοί μας δὲν εἶχον τὴν ἐπιτηδειότητα νὰ στρέψουν τὸν λέμβον των.

Ἐπλησίαζεν ὁλονὲν περισσότερον ὁ μαῦρος κολοσσός, οἱ ναῦται αὐτοῦ ἐφώναζον, ἐκείνουν χεῖρας καὶ πίλους ἀλλὰ τοῦ κάκου, ἐπὶ τέλους ἠναγκάσθη τὸ ἀτμόπλοιον νὰ μεταβάλῃ διεύθυνσιν καὶ οἱ τρεῖς καπετάνιοι τοῦ γλυκοῦ νεροῦ ἐσώθησαν ἀπὸ βέβαιον κίνδυνον.

Ἀλλ' ὁ κίνδυνος δὲν εἶχε παρέλθῃ εἰσέτι ἐντελῶς. Τὸ πελώριον ἀτμόπλοιον διελθὸν πλησίον ἐσήκωσε μεγάλα κύματα, τὰ ὁποῖα ἔρριπτον ἐδῶ καὶ ἐκεῖ τὴν βάρκαν ὡς καρυδόφλουδαν.

Τὰ παιδία περίτρομα ἐπιάσθησαν ἀπὸ τὸ χεῖλος τῆς βάρκας φοβούμενα μήπως πέσωσιν εἰς τὴν θάλασσαν. Ἐπὶ τέλους ἡ θάλασσα ἡσύχασε, καὶ οἱ τρεῖς ναυτικοὶ ἀπεφάσισαν νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὴν ξηράν. Ἀλλὰ τότε ἔγειναν καὶ οἱ τρεῖς ὠχροὶ ὡς νεκροὶ καὶ παρετήρησαν ἀλλήλους μὲ τρόμον. Κατὰ τὸ διάστημα τῆς τρικυμίας τὰ κύματα εἶχον παρασύρῃ τὸ πηδάλιον καὶ τὰ κωπία· καὶ τὸ σκάφος ἦτο εἰς τὴν διάθεσιν τῆς θαλάσσης. Καὶ ἦσαν εἰς τὸ μέσον τοῦ πελάγους, καὶ ἦσαν τρία ἄπειρα παιδία! . .

Εὐτυχῶς ἡ θάλασσα ἦτο ἥσυχος, ἀλλ' ὁ ἄνεμος ἔπνεεν ἐκ τῆς ξηρᾶς καὶ ὤθει τὸ ἀκάτιον ὁλονὲν ἀνοικτότερα.

Τὰ παιδία διῆλθον ἀγωνιώδεις ὥρας περιμένοντο ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν νὰ γίνουν βορὰ τῶν κυμάτων. Ἤρχισε νὰ σκοτιδιάζῃ καὶ ἐπὶ τέλους ἐνύκτωσε. Ἡ σελήνη ἀνέτειλε, τὸ φῶς της ἠργύρωνε τὴν θάλασσαν, καὶ ἡ βάρκα ἔπλεε κατὰ τὴν φορὰν τοῦ ρεύματος.

Τότε ἦλθον τὰ παιδία εἰς τὸν ἑαυτόν των, καὶ ἔχυσαν πικρὰ δάκρυα συλλογιζόμενα τοὺς γονεῖς των τοὺς ὁποίους δὲν ἤλπιζον νὰ ἐπανίδωσι πλέον.

Ὁ πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ τῶν δύο Ἀθηναίων θὰ εὑρίσκοντο ἤδη εἰς ἀγωνιώδη ἀνησυχίαν διὰ τὰ ἐξαφανισθέντα τέκνα των. Αἱ ἀδελφαὶ τοῦ Φιλίππου θὰ ἔκλαιον καὶ θὰ περιέτρεχον τὴν νῆσον ἐρωτῶσαι διὰ τὸν ἀδελφόν των. Καὶ αὔριον δευτέραν οἱ γονεῖς του ἔμελλον νὰ ἐπιστρέψωσιν ἐκ Σύρου καὶ θὰ ἐμάνθανον τὴν φοβερὰν εἴδησιν· εἰς τὸ διάστημα δὲ αὐτὸ ὁ Φίλιππος θὰ ἔκειτο εἰς τὸν βυθὸν τῆς θαλάσσης, ἀνάμεσα εἰς τὰ φύκια, καὶ τὰ ψάρια θὰ κατέτρωγον τὸ κρέας του.

Αἱ ἀδελφαὶ τοῦ Φιλίππου, εἶχαν τρομάξῃ πράγματι καθὼς εἶδον ὅτι ὁ ἀδελφός των ἔγεινεν ἄφαντος. Καθὼς ἐγνώσθη ἡ ἀπουσία καὶ τῶν δύο ἄλλων παιδίων ἐννόησαν ὅτι ἦσαν μαζί, ἐπειδὴ δὲ παρετηρήθη καὶ ἡ ἔλλειψις μιᾶς βάρκας ἐνόησαν ὅτι οἱ τρεῖς φυγάδες ἦσαν ἐπὶ τῆς λέμβου ἐκείνης.

Πολλὰ ἁλιευτικὰ πλοιάρια ἐξέπλευσαν ἐκ τοῦ λιμένος πρὸς ἀναζήτησιν τῶν τριῶν παιδίων, ἀλλ' εἰς μάτην· ἡ φέρουσα αὐτοὺς λέμβος ἦτο μακρὰν καὶ δὲν ἐφαίνετο εἰς τὸ σκότος τῆς νυκτός.

Ἀλλ' οἱ τρεῖς ναυαγοὶ ἐν ᾧ ἐφέροντο ὑπὸ τῶν κυμάτων διέκριναν εἰς τὸ φῶς τῆς σελήνης ἱστιοφόρον πλοῖον ἐρχόμενον πρὸς τὴν διεύθυνσίν των. Τὰ παιδία ἔρριξαν φωνάς, φωνὰς ἀπελπισίας, ἀλλ' ὁ κρότος τῆς θαλάσσης δὲν ἄφησε τὴν ἐπίκλησίν των νὰ φθάσῃ μέχρι τοῦ πλοίου. Τὸ πλοῖον ἐπροχώρησε, ἀπεμακρύνθη, οὔτε τοὺς εἶδε, διότι ἡ βάρκα ἦτο εἰς τὴν σκιάν.

Τότε ὁ Φίλιππος συνέλαβεν ἐν εὐφυὲς σχέδιον· κατεβίβασε τὸ ἱστίον, ἔλυσε τὰ σχοινία καὶ ἔβαλε φωτιὰ εἰς αὐτό· ἡ λάμψις ἐκείνη εἰς τὸ μέσον τοῦ σκοτεινοῦ πελάγους δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ περάσῃ ἀπαρατήρητος. Πραγματικῶς εἶδον τὴν βάρκα ἀπὸ τὸ ἱστιοφόρον καὶ ὡς σημεῖον ὅτι τὴν εἶδον ἔρριψαν ἕνα πύραυλον. Συγχρόνως δὲ μία βάρκα ἐρρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν, τὴν ὁποίαν ῥωμαλέοι κωπηλάται διηύθυνον πρὸς τὸ μέρος ὅπου προῆλθεν ἡ λάμψις καὶ ὀπίσθεν τώρα ἠκούοντο αἱ φωναὶ τῶν παιδίων.

Οἱ ναῦται τοῦ ἱστιοφόρου παρέλαβον τοὺς τρεῖς μικροὺς ναυαγοὺς καὶ ἐρρυμούλκησαν καὶ τὴν βάρκαν των. Μετά τινας ὥρας ἐχάραξε, καὶ ὁ πλοίαρχος τοῦ ἱστιοφόρου, καπετὰν Κωνσταντῆς Ψαριανός, ἀπεβίβασε τὰ παιδία εἰς τὸ πλησιέστερον νησί. Ἐκεῖθεν ἐτηλεγράφησε πρὸς τοὺς γονεῖς τῶν παιδίων νὰ στείλουν νὰ τὰ παραλάβουν. Οἱ γονεῖς τοῦ Φιλίππου ἔλαβον τὸ τηλεγράφημα τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἔφθασαν ἐκ Σύρου. Φαντάζεσθε τὴν ἀνησυχίαν καὶ τὸν τρόμον των. Ἐν σπουδῇ ἐστάλη εἰς τὸ νησίον ἓν τῶν στερεοτέρων καὶ ταχυτέρων ἁλιευτικῶν πλοιαρίων, τὸ ὁποῖον μετὰ ἓξ ὥρας ἐπανέφερε τοὺς τρεῖς ναυαγούς.

Εἶνε περιττὸν νὰ εἴπω ὅτι ἡ ὑποδοχὴ ἡ ὁποία τοῖς ἔγεινε δὲν ἦτο πολὺ ἐνθουσιώδης. Οἱ γονεῖς εὐχαρίστησαν τὸν Θεὸν διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν τέκνων των, αὐτὰ ὅμως τὰ ἐτιμώρησαν αὐστηρότητα διὰ νὰ τὸ ξανακάμουν ἂν τοὺς ἀρέσῃ. «Σὰν σ' ἀρέσῃ, μπάρμπα Λάμπρο, ξαναπέρασ' ἀπ' τὴν Ἄνδρον» λέγει καὶ ὁ λόγος . . .

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ ΠΑΣΤΕΡ

Ποῖος εἶνε ὁ σύγχρονός μας ἀνήρ, ὅστις ἐφάνη ἐν γένει ὠφελιμώτερος εἰς τὴν ἀνθρωπότητα ;

Εἶνε εἷς Γάλλος καὶ ὀνομάζεται Λουδοβῖκος Παστέρ.

Τὸ ὄνομά του εἶνε γνωστὸν εἰς ὅλον τὸν κόσμον, θὰ ἠκούσατε δὲ πολλὰς φορὰς ὅταν συμβῇ εἰς κανένα τὸ ἀτύχημα νὰ τὸν δαγκάσῃ σκύλος ἢ ἄλλο ζῷον λυσσασμένον, ὅτι τὸν «στέλλουν εἰς τὸν Παστέρ».

Ἀλλὰ δὲν ἀρκεῖ νὰ γνωρίζωμεν μόνον τὰ ὀνόματα τῶν μεγάλων ἀνδρῶν καὶ νὰ τὰ ἐπαναλαμβάνωμεν ὡς παπαγάλοι. Πρέπει νὰ εἰξεύρωμεν καὶ τί ἕκαστος ἐξ αὐτῶν ἔπραξε, τί τὸν ἔκαμε γνωστὸν καὶ ἔνδοξον, διατί ἀπέκτησε τὸν θαυμασμὸν καὶ τὴν ἀγάπην τῶν συγχρόνων του.

Τὸ ὄνομα τοῦ Παστὲρ εἶνε γνωστὸν εἰς ὅλον τὸν κόσμον, ἀλλ' ὀλίγοι γνωρίζουν ἀκριβῶς τὰς ἀνακαλύψεις, τὰς ἐπιστημονικάς του ἐργασίας, καὶ ἡ δόξα του θ' αὐξάνῃ καὶ θὰ γίνεται στερεωτέρα ἐφ' ὅσον αἱ εὐεργεσίαι του πρὸς τὴν ἀνθρωπότητα ἐξηγοῦνται καὶ ἀναπτύσσονται.

Τώρα μερικὰ ἔθνη τῆς Εὐρώπης ἔστησαν ἀνδριάντα εἰς ἄλλον μεγάλον εὐεργέτην τῶν ἀνθρώπων, τὸν Γέννερ, ὁ ὁποῖος ἐφεῦρε τὸ ἐμβολίασμα, τὸ προφυλάσσον ἀπὸ τὴν εὐλογίαν. Ἀργότερα ὅλα τὰ ἔθνη τῆς Εὐρώπης θὰ στήσουν ἀνδριάντας εἰς τὸν Παστέρ.

Ὁ Παστὲρ ἐγεννήθη εἰς τὴν Γαλλικὴν πόλιν Δόλην, κειμένην ἐπάνω εἰς τὸ βουνὸν τὸ ὀνομαζόμενον Γιούραν. Ὁ πατήρ του ἦτο ἁπλοῦς ἐπιλοχίας ὁ ὁποῖος ἀφοῦ ἠνδραγάθησεν εἰς τὸν πόλεμον καὶ ἐπαρασημοφορήθη ἐπάνω εἰς τὸ πεδίον τῆς μάχης, ἀπεστρατεύθη καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Δόλην διὰ νὰ κάμῃ τὸν βυρσοδέψην, δηλαδὴ τὸν ταμπάκην. Καὶ ὅμως ὁ υἱὸς τοῦ ἁπλοῦ ταμπάκη ἔγεινε μέγας καὶ πολύς, ἄνθρωπος τὸν ὁποῖον ἐπισκέπτονται εἰς τὴν οἰκίαν του βασιλεῖς καὶ πρίγκιπες, ὑπερήφανοι διότι ἠμποροῦν νὰ τοῦ σφίξουν τὸ χέρι, τὸν ὑποδέχονται ὅπου πηγαίνει μὲ τιμὰς ἡγεμονικάς, καὶ ὅστις ἔχει τὸ στῆθος κατάφορτον ἀπὸ μεγαλοσταύρους. Ἡ μεγαλοφυΐα συνήθως δὲν πηγαίνει νὰ κατοικήσῃ εἰς παλάτια καὶ μέγαρα, ἀλλ' εἰς ταπεινὰς καὶ ἀφανεῖς καλύβας, διὰ τοῦτο δὲ πρέπει νὰ συνειθίσωμεν νὰ σεβώμεθα ὄχι τὸν κακῶς χρησιμοποιούμενον πλοῦτον καὶ τὰ ἀναξίως φερόμενα μεγάλα ὀνόματα, ἀλλὰ τὴν ἀληθινὴν καὶ πραγματικὴν ἀξίαν, ὅπου καὶ ἂν συναντῶμεν αὐτήν.

Τὰ πρῶτα μαθήματα ὁ Παστὲρ δὲν ἐδιδάχθη εἰς τὴν Δόλην, ἀλλ' εἰς τὴν μικρὰν γειτονικὴν πόλιν Ἀρβοᾶ, ὅπου ὁ πατήρ του εἶχεν ἀγοράσῃ ἓν μικρὸν σπιτάκι μὲ κῆπον.

Εἴκοσιν ἐτῶν διηγωνίσθη διὰ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ ἀνώτερον διδασκαλεῖον τῶν Παρισίων.

Ἀπὸ ἑκατὸν ὑποψηφίους ἐγίνοντο κατ' ἔτος δεκτοὶ εἰς τὴν σχολὴν αὐτὴν μόνον δώδεκα. Σημειωτέον δὲ ὅτι οἱ ἑκατὸν αὐτοὶ ὑποψήφιοι ἦσαν οἱ καλλίτεροι μαθηταὶ ὅλων τῶν γυμνασίων τῆς Γαλλίας. Ὁ Παστὲρ ἔγεινε δεκτός, ἀλλὰ προτελευταῖος.

Ἡ φιλοτιμία του δὲν τὸ ἠνέχθη.

— Θέλω νὰ ἔμβω εἰς τὴν σχολὴν μὲ καλὸν ἀριθμόν, εἶπεν εἰς τὸν πατέρα του.

Καὶ ἐπειδὴ διὰ τοὺς ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι ἔχουν κάτι τι μέσα των, *θέλω* καὶ *ἠμπορῶ* εἶνε συνώνυμα, τὸ ἐπόμενον ἔτος διηγωνίσθη ἐκ νέου καὶ ἐπέτυχε τέταρτος. Εἰσῆλθεν οὕτως εἰς τὴν σχολὴν τὸ 1843, εἰς ἡλικίαν εἴκοσιν ἑνὸς ἐτῶν. Μετὰ τέσσαρα ἔτη δ' ἔλαβε δίπλωμα διδάκτορος τῶν θετικῶν ἐπιστημῶν.

Ἀπὸ τὰς θετικὰς ἐπιστήμας περισσότερον ἐνδιέφερεν αὐτὸν ἡ φυσικὴ καὶ ἡ χημεία. Μίαν ἡμέραν παρετήρησεν ὅτι κάποιαι οὐσίαι, τὰς ὁποίας ἔρριπτεν εἰς τὸ νερόν, ἐχάνοντο, χωρὶς νὰ εἰξεύρῃ κανεὶς τί ἔγειναν, ποῦ ἐπῆγαν . . . Φαντασθῆτε τὴν μαγείρισσάν σας ν' ἀλατίζῃ τὴν σοῦπαν, νὰ τὴν δοκιμάζῃ καὶ νὰ τὴν εὑρίσκῃ ἀνάλατην.

Ἠθέλησε νὰ ἐξετάσῃ ποία ἦτον ἡ αἰτία τοῦ φαινομένου τούτου καὶ ἐπὶ τέλους ἀνεκάλυψεν ὅτι μεταξὺ τῶν μορίων τοῦ κονιορτοῦ, τὰ ὁποῖα πλανῶνται εἰς τὴν ἀτμοσφαῖραν, ὑπάρχουν κάτι μικρὰ-μικρὰ ζωύφια, ἀλλὰ τόσον μικρά, ὥστε εἶνε ἀδύνατον νὰ τὰ διακρίνῃ κανεὶς χωρὶς ἰσχυρότατον μικροσκόπιον, χρειάζονται δὲ δέκα ἑκατομμύρια — δέκα ἑκατομμύρια! φαντασθῆτε!—διὰ νὰ σκεπάσουν μόνον τὸ ὀνύχιον τοῦ μεγάλου δακτύλου τοῦ χεριοῦ σας. Ἀπ' αὐτὸ σᾶς ἀφήνω νὰ ἐννοήσετε πόσον μικρὰ εἶνε.

Λουδοβικος Παστερ

Γάλλος σοφὸς γεννηθεὶς ἐν Δόλῃ τῷ 1822.

Ἐτελειοποίησε τὴν κατασκευὴν ἢ τὴν διατήρησιν τοῦ οἴνου, τοῦ ὄξους, τοῦ ζύθου, τοῦ γάλακτος, τοῦ βουτύρου, κτλ.

Εὗρε τὴν αἰτίαν τῆς ἀσθενείας τῶν μεταξοσκωλήκων καὶ ἔσωσε τὴν μεταξουργίαν.

Ἐφεῦρε τὸν ἐμβολιασμὸν κατὰ τοῦ ἀνθρακος τῶν προβάτων καὶ τῶν βοῶν.

Ἐφεῦρε τὸν ἐμβολιασμὸν τῆς λύσσης.

Ἀνεκάλυψε τὴν ὕπαρξιν τῶν μικροβίων, καὶ ἐξήγειρε στρατὸν μαθητῶν καὶ μιμητῶν, ἀπὸ τὰς ἐργασίας τῶν ὁποίων ἔκαμε καταπληκτικὰς προόδους ἡ ἰατρική, ἡ χειρουργικὴ καὶ ἡ ὑγιεινή.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον εὗρεν ὅτι τὰ μικρόβια, τὰ ὁποῖα εὑρίσκονται διεσπαρμένα ἀφθόνως παντοῦ, εἰς τὸν ἀέρα καὶ τὸ ὕδωρ, εἶνε ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα παράγουν τὴν λεγομένην ζύμωσιν.

Ζύμωσις καλεῖται ἡ μεταβολή, εἰς τὴν ὁποίαν ὑπόκειται ἐν ὑγρὸν ἢ πᾶσα ἄλλη ζωϊ-

Τὰ μικρὰ αὐτὰ ὄντα — τὰ ὁποῖα, μολονότι τόσον μικροσκοπικά, ζοῦν καὶ κινοῦνται — ἔπιπτον εἰς τὰ ὑγρά, τὰ ὁποῖα ἡτοίμαζεν ὁ Παστὲρ καὶ ἔτρωγον ἓν μέρος ἀπὸ τὰς στερεὰς οὐσίας τὰς διαλυομένας ἐντὸς αὐτῶν.

Τὰ ζωύφια αὐτὰ εἶνε τὰ ὀνομαζόμενα *μικρόβια*, περὶ τῶν ὁποίων συχνὰ βέβαια ἀκούετε νὰ γίνεται λόγος.

Ἀφοῦ ὁ Παστὲρ τὰ ἀνεκάλυψε, δὲν τὰ ἄφηκεν εἰς ἡσυχίαν. Ἤρχισε νὰ τὰ μελετᾷ μὲ ἐπιμονὴν καὶ ἀνεκάλυψε πλῆθος πραγμάτων, τὰ ὁποῖα κανεὶς ἕως τὴν ἐποχὴν ἐκείνην δὲν εἶχε παρατηρήσῃ.

κὴ ἡ φυτικὴ οὐσία, μεταβαλλομένη δι' αὐτῆς εἰς ἄλλην οὐσίαν, κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον διαφορετικήν. Ἂν παραδείγματος χάριν πάρετε σταφύλια, τὰ λυώσετε καὶ ρίψετε τὸ γλεῦκος (μοῦστον) τὸ ὁποῖον θὰ κάμετε εἰς ἓν πιθάρι, θὰ ἰδῆτε ὅτι τὸ γλεῦκος ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγας ἡμέρας θὰ ἀρχίσῃ νὰ βράζῃ μόνον του, θ' ἀρχίσῃ δηλαδὴ νὰ ὑφίσταται τὴν ζύμωσιν, καὶ θὰ μεταβληθῇ εἰς κρασί. Ἐπίσης ἐὰν βράσετε μέσα εἰς τὸ νερὸν κριθάρι, μὲ ἀνάλογον ποσότητα ἀνθέων λυκίσκου, καὶ ἀφήσετε τὸ μίγμα αὐτὸ εἰς τὸ ὕπαιθρον, ἡ ζύμωσις θὰ τὸ μεταβάλῃ εἰς ζῦθον, εἰς μπίραν δηλ.

Λοιπὸν μία ἀπὸ τὰς μεγαλειτέρας ἀνακαλύψεις τοῦ Παστὲρ εἶνε ὅτι παρετήρησεν ὅτι ἡ μεταβολὴ αὐτή, ἡ ζύμωσις, δὲν γίνεται μόνη της, ἀλλ' εἶνε ἔργον τῶν μικροβίων, τὰ ὁποῖα πολλαπλασιαζόμενα ἐντὸς τοῦ ὑγροῦ κατὰ ἑκατομμύρια καὶ δισεκατομμύρια ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν εἶνε ἱκανὰ νὰ μεταβάλουν ὅλον τὸ σακχαρον, τὸ ὁποῖον περιέχει τὸ γλεῦκος, εἰς οἰνόπνευμα. Ὁ Παστὲρ ἀπέδειξεν ὅτι χωρὶς τὰ μικρόβια τὸ γάλα δὲν θὰ ἔπηζε, ὁ μοῦστος δὲν θὰ μετεβάλλετο εἰς κρασί, τὸ προζύμι δὲν θὰ ἐφούσκωνε, κτλ.

Μερικὰ ἀπὸ τὰ μικρόβια αὐτὰ ἄρα εἶνε ἀναγκαῖα διὰ τὴν ζύμωσιν τῶν οὐσιῶν, μὲ τὰς ὁποίας τρεφόμεθα καὶ κάθε ἓν ἔχει τὴν εἰδικότητά του. Ἄλλο εἶνε κατάλληλον διὰ τὴν ζύμωσιν τοῦ οἴνου, ἄλλο διὰ τὴν ζύμωσιν τοῦ ζύθου, κτλ.

Ἀλλ' ἂν ὑπάρχουν ἀγαθὰ καὶ εὐεργετικὰ μικρόβια, ὑπάρχουν καὶ μικρόβια κακοποιά, ἀπαράλλακτα ὅπως ὑπάρχουν ἄνθρωποι ἀγαθοὶ καὶ κακοί. Τὰ μικρόβια αὐτὰ κάμνουν τὸ βούτυρον νὰ ταγγίζῃ καὶ μεταβάλλουν τὸ κρασὶ εἰς ξύδι. Ἐκτὸς ἂν ἔχῃ κανεὶς ἀνάγκην νὰ κάμῃ ξύδι καὶ τότε τὰ μικρόβια εἶνε δι' αὐτὸν ἀγαθὰ βέβαια . . .

Ὁ Παστὲρ κατόπιν πολλῶν πειραμάτων, εἰς τὰ ὁποῖα ἀφιέρωσεν ἔτη πολλὰ τοῦ βίου του —διότι μία ἀνακάλυψις δὲν γίνεται ὅσον γρήγορα τὴν ἀναγινώσκει κάνείς, οὔτε εἶνε τόσον εὔκολος ὅσον φαίνεται ἀφοῦ γίνῃ γνωστὴ— ἀνεκάλυψεν ὅτι θερμαίνων κάνεὶς μερικὰς οὐσίας καταστρέφει τὰ μικρόβια τὰ ὁποῖα περιέχουν. Ἐὰν λυώσῃ κανεὶς τὸ βούτυρόν του καὶ τὸ ἀφήσῃ νὰ βράσῃ, δὲν ἠμπορεῖ νὰ γίνῃ ταγγόν· ἡ θερμότης ἐφόνευσε τὰ μικρόβια τὰ ὁποῖα περιεῖχεν.

Ἔβαλεν εἰς κλίβανον (φοῦρνον) μὲ ὑψηλὴν θερμοκρασίαν ἀγγεῖα γάλακτος καὶ βουτύρου, τὰ ὁποῖα ἐφρόντισε προτήτερα νὰ πλύνῃ καὶ νὰ τρίψῃ προσεκτικά, παρετήρησε δὲ ὅτι γάλα καὶ βούτυρον διετηροῦντο κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον πολὺν περισσότερον καιρόν, διότι ἡ θερμότης τοῦ κλιβάνου ἐφόνευσε τὰ μικρόβια, τὰ ὁποῖα θὰ παρῆγον τὴν ζύμωσιν. Εἶνε μάλιστα βέβαιον ὅτι τὸ γάλα καὶ τὸ βούτυρον θὰ διετηροῦντο πάντοτε εἰς τὴν ἰδίαν κατάστασιν, ἂν νέα μικρόβια δὲν ἔπιπτον ἐντὸς αὐτῶν ἀπὸ τὸν ἀέρα.

Ὅταν διὰ λαμπρῶν πειραμάτων, τὰ ὁποῖα εἶνε τόσον πολλὰ καὶ πολύπλοκα, ὥστε δὲν ἠμποροῦμεν νὰ τὰ διηγηθῶμεν ἐνταῦθα, ὁ Παστὲρ ἐβεβαιώθη ὅτι ἡ ἀνακάλυψίς του ἦτο ἀληθής, ἐδημοσίευσε τί ἔπρεπε νὰ κάμνῃ κανεὶς διὰ νὰ ἐμποδίζῃ τὸν οἶνον καὶ τὸν ζῦθον νὰ χαλοῦν. Ἠδύνατο νὰ *πωλήσῃ* τὸ μυστικόν του καὶ νὰ κερδίσῃ ἑκατομμύρια, ἀλλ' ἐπροτίμησε νὰ τὸ *δώσῃ* δωρεὰν καὶ νὰ ζήσῃ ὅπως ἔζη.

Οἱ ζυθοποιοὶ τῆς Δανίας, μολονότι ὁ Παστὲρ δὲν εἶνε συμπολίτης των, ἔστησαν εἰς τὴν δημοσίαν αἴθουσαν τοῦ συλλόγου των τὴν προτομὴν τοῦ Παστέρ, διὰ νὰ ἐκφράσουν τὴν εὐγνωμοσύνην των πρὸς τὸν ἄνδρα, ὁ ὁποῖος τοὺς ἐδίδαξε νὰ σώζουν τὸν ζῦθόν των ἀπὸ τὴν καταστροφήν, δηλαδὴ τοὺς ἔσωσε ἀπὸ ζημίας ἑκατομμυρίων, τὰς ὁποίας ὑφίσταντο ἕως τότε.

Ὁ Παστὲρ ἦτο εὐχαριστημένος, ἀλλ' ἅμα ὡς ἔκαμε τὴν πρώτην ἀνακάλυψίν του δὲν ἐσταμάτησεν· ἐπεδόθη εἰς νέας ἐρεύνας, διότι εἶνε ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι ποτὲ δὲν κουράζονται καὶ οἱ ὁποῖοι ἔχουν ὡς σύνθημα τοῦ βίου των τὴν ἐργασίαν, τὴν ἀδιάκοπον ἐργασίαν.

[Ἕπεται τὸ τέλος]

ΔΗΜ. ΚΑΚΛΑΜΑΝΟΣ

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ ΥΠΑΙΘΡΙΑ

ΤΟ ΚΥΝΗΓΙΟΝ ΤΟΥ ΛΑΓΟΥ

Εἰς τὸ ἀληθὲς κυνήγιον τὰ λαγωνικὰ καταδιώκοντα τὸν λαγὸν ἀκολουθοῦσι τὰ ἴχνη τὰ ὁποῖα οὗτος ἀφίνει τρέχων ἐπὶ τοῦ χώματος ἢ ἐπὶ τῆς χλόης. Εἰς δὲ τὸ λαμπρότατον τοῦτο παιγνίδιον τὰ ἴχνη παρίστανται διὰ τεμαχίων χάρτου τὰ ὁποῖα διασκορπίζουσι οἱ *λαγοὶ* ὄπισθέν των ἐν ᾧ τρέχουσι κυνηγούμενοι ὑπὸ τῶν *λαγωνικῶν*.

Ὑποθέσωμεν ὅτι οἱ λαγοὶ εἶνε δύο οἱ ὁποῖοι πρέπει νὰ ἐκλέγωνται μεταξὺ τῶν ἐλαφροπόδων παίδων. Τὰ λαγωνικὰ ἔστωσαν ὁσαδήποτε.

Οἱ «ΛΑΓΟΙ» ΤΡΕΧΟΝΤΕΣ ΠΡΟ ΤΩΝ «ΛΑΓΩΝΙΚΩΝ»

Ὁρίζεται πρῶτον τόπος εἰς τὸν ὁποῖον θὰ συναθροισθῶσιν οἱ μέλλοντες νὰ παίξωσι τὸ παιγνίδιον καὶ ἐκ τοῦ ὁποίου θὰ ἐκκινήσωσι. Ὁ τόπος δὲ οὗτος εἶνε εἴτε δένδρον μέγα παρὰ τὴν ὁδόν, εἴτε ἄλλο τι εὐδιάκριτον μέρος, ἢ μᾶλλον ἐξοχικόν τι καφενεῖον ἢ ἐστιατόριον, ἢ οἵα δήποτε ἄλλη στέγη φιλόξενος. Συμφωνοῦσι περὶ τοῦ μήκους τοῦ κυνηγίου, ὅπερ ὁρίζεται ἀναλόγως τῆς ἡλικίας καὶ τῶν δυνάμεων τῶν παιζόντων. Τρία ἢ τέσσαρα χιλιόμετρα ἐὰν οἱ παῖδες εἶνε μικροί· δέκα δὲ μέχρι δώδεκα ἐὰν εἶνε συνηθισμένοι εἰς τὸν δρόμον. Διότι τὸ παιγνίδιον τοῦτο οὐδὲν ἄλλο εἶνε ἢ ἁπλοῦς ἀγὼν δρόμου γινόμενος ποικιλώτερος διὰ τῆς προσθήκης τῶν χαρτίνων ἰχνῶν.

Προπαρασκευάζονται στεναὶ καὶ μικραὶ λωρίδες χαρτίων καὶ τίθενται ἐντὸς σακκιδίων τὰ ὁποῖα οἱ λαγοὶ φέρουσι μαζί των.

Δίδεται ἔπειτα τὸ σημεῖον καὶ ἰδοὺ οἱ λαγοὶ ἐξεκίνησαν πρῶτοι. Ἅμα δὲ πλησιάσωσι νὰ γίνωσιν ἀφανεῖς ἀπὸ τοῦ σημείου τῆς ἀναχωρήσεως, ἀρχίζουσι νὰ διασκορπίζωσιν ὀπισθέν των τὰ χάρτινα ἴχνη. Μετὰ πέντε ἢ ἓξ λεπτὰ τῆς ὥρας ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεως τῶν λαγῶν θὰ ἐκκινήσωσι καὶ τὰ λαγωνικά. Τὰ λαγωνικὰ ἐὰν πάντα ἔχωσι τὰς αὐτὰς δυνάμεις ἀπολύονται ταὐτοχρόνως, ἀλλ' ἐὰν ὅμως εἶνε διαφόρων δυνάμεων τότε γίνονται δύο ἢ τρεῖς σειραί, καὶ ἀπολύονται ἐκ διαλειμμάτων, πρῶτον τὰ ἀσθενέστερα καὶ ἔπειτα τὰ δυνατώτερα.

Τώρα πρόκειται ἕκαστον τῶν λαγωνικῶν νὰ ἀναζητήσῃ, νὰ ἀνεύρῃ καὶ νὰ παρακολουθήσῃ τὰ χαρτινα ἴχνη τῶν λαγῶν καὶ νὰ φθάσῃ πρὸ τῶν ἄλλων λαγωνικῶν εἰς τὸ τέρμα, τοῦτ' ἔστιν ἐκεῖ ὅθεν ἐξεκίνησαν καὶ ὅπου ἐλθόντες οἱ λαγοὶ ἀπέθεσαν τὰ κενὰ σακκίδιά των. (Τοῦτο δέ, ἐννοεῖται, ἂν οἱ λαγοὶ δὲν συνελήφθησαν καθ' ὁδόν, ὅπερ ἂν συμβῇ τιμᾷ μεγάλως τὰ λαγωνικὰ καὶ πρὸ πάντων ἐκεῖνο ἐκ τῶν λαγωνικῶν τὸ ὁποῖον πρῶτον κατορθώσῃ νὰ συλλάβῃ τὸν λαγόν, ἀλλ' ὅπερ σπανιώτατα συμβαίνει).

Ἔργον τῶν λαγῶν εἶνε νὰ ὁδηγῶσι διὰ τῶν σκορπιζομένων χαρτίων τοὺς ὄπισθέν των ἐρχομένους συμπαίκτορας αὐτῶν. Πρὸς τοῦτο δὲ ἀπαιτεῖται μεγάλη εἰλικρίνεια, διότι ἐὰν ἐπὶ πολὺ διάστημα δὲν σκορπίζωσι χαρτίκ, τότε οἱ ἄλλοι οὐδέποτε θὰ τους εὕρωσι καὶ τὸ παιγνίδιον καταστρέφεται. Ἴχνη ἀπατηλὰ συγχωροῦνται χάριν ποικιλίας τοῦ παιγνιδίου, ἀλλὰ τὰ ἀπατηλὰ ταῦτα ἴχνη δὲν πρέπει νὰ παρατείνωνται ἐπὶ πολύ, ὥστε νὰ ἀποπλανηθῶσι πάρα πολύ, ὅσοι ἀπατηθέντες ἠκολούθησαν αὐτά, μόνον νὰ βραδύνωσιν ὀλίγα δευτερόλεπτα καὶ νὰ ἔχωσι καιρὸν νὰ ἐπανέλθωσιν εἰς τὰ ἀληθινὰ ἴχνη.

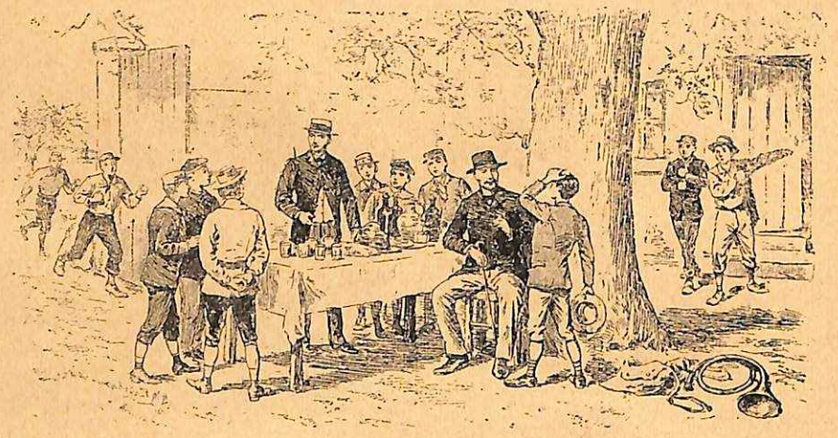
Τὰ κωλύματα ἅτινα θὰ ἀπαντηθῶσι καθ' ὁδόν, φέρ' εἰπεῖν φράκται, τάφροι, πυκνὸν δά-

σος ἢ πυκνοὶ θάμνοι πρέπει νὰ εἶνε ἀνάλογα πρὸς τὰς δυνάμεις τῶν παιζόντων. Ἐὰν μὲν εἶνε παιδία ἀδύνατα καὶ πρωτόπειρα, τὰ ἐμπόδια πρέπει νὰ εἶνε ὀλίγα τινὰ καὶ μικρά· ἐὰν ὅμως οἱ παίζοντες εἶνε ῥωμαλέοι καὶ ἔμπειροι τότε ὅσον τὰ κωλύματα εἶνε περισσότερα τόσον τὸ παιγνίδιον γίνεται ποικιλώτερον. Πρὸς τοῦτο δὲ καταλληλότατοι εἶνε οἱ διδάσκαλοι οἵτινες εἰξεύρουσι τὰς δυνάμεις τῶν μαθητῶν καὶ ἀναλόγως αὐτῶν προσδιορίζουσι τόπους τοῦ κυνηγίου ἔχοντας περισσότερα ἢ ὀλιγώτερα κωλύματα.

Σημειωτέον δὲ ὅτι τὸ παιγνιδιον τῶν λαγῶν δὲν πρέπει νὰ παίζεται συχνάκις· δὶς ἢ τρὶς τοῦ ἔτους ἀρκεῖ. Ἐννοεῖται δὲ ὅτι τὸ παιγνίδιον γίνεται ἀφορμὴ μικρᾶς σχολικῆς ἑορτῆς καὶ προετοιμασίας λιτοῦ συμποσίου μετὰ τὸ τέλος αὐτοῦ.

Χάριν περισσοτέρας ζωηρότητος δίδεται κυνηγετικὴ σάλπιγξ εἰς τὸν ἄριστον λαγὸν καὶ εἰς τὸ ἄριστον λαγωνικόν, ὥστε νὰ συνεννοῶνται μεταξύ των, νὰ συναθροίζωσι τοὺς μένοντας ὀπίσω, νὰ ἐξάπτωσι τὸ θάρρος τῶν παιζόντων.

Συνιστῶμεν εἰς τοὺς μέλλοντας νὰ παίξωσι νὰ ἀσκηθῶσι πρὸ δεκαπέντε τοὐλάχιστον ἡμερῶν εἰς τὸ νὰ ὑποφέρωσι τὸν κάματον τοῦ δρόμου· διότι οἱ παλμοὶ τῆς καρδίας καὶ ἡ πνευστίασις τὸ κοινῶς λεγόμενον *φούσκωμα* θὰ τους ἀναγκάσωσι νὰ διακόψωσι τὸ παιγνίδιον ἢ καὶ νὰ βλαφθῶσι. Ὡσαύτως πρέπει νὰ φέρωσι μαζί των ἓν ὑποκάμισον καὶ ἓν χειρόμακτρον ὥστε μετὰ τὸ τέλος τοῦ παιγνιδίου νὰ σπογγίσωσι καλῶς τὸ καθυδρον σῶμά των καὶ νὰ ἀλλάξωσι. Ἡ προφύλαξις αὕτη πρέπει νὰ γίνεται μετὰ τὸ τέλος πάντων τῶν κοπιαστικῶν παιγνιδίων καὶ τῶν ἀσκήσεων. Διὰ τούτου προλαμβάνονται νόσοι θανάσιμοι. Καὶ τὰ ῥεύματα καὶ τὰ ψυχρὰ ποτὰ πρέπει νὰ ἀποφεύγωμεν ἐπὶ ἓν τέταρτον ἢ καὶ εἴκοσι λεπτὰ τῆς ὥρας μετὰ τὴν ἀλλαγὴν τοῦ ὑποκαμίσου. Διὰ τοῦτο εἶνε φρόνιμον ὡς ἀρχὴ καὶ τέλος τοῦ παιγνιδίου νὰ ὁρίζεται ἐξοχική τις οἰκία ἢ καφενεῖον ἢ ἑστιατόριον.

ΟΙ «ΛΑΓΟΙ» ΚΑΙ ΤΑ «ΛΑΓΩΝΙΚΑ» ΜΕΤΑ ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΚΥΝΗΓΙΟΥ ΠΑΡΑΚΑΘΗΝΤΑΙ ΕΙΣ ΛΙΤΟΝ ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ

Ἡ μεγάλη ἀξία τοῦ *κυνηγίου τοῦ λαγοῦ*, ὡς παιγνιδίου σχολειακοῦ, εἶνε καὶ τὸ ὅτι δὲν ἀπαιτεῖ δαπάνας καὶ δύναται νὰ παιχθῇ ἐντὸς δάσους, ἐντὸς κήπου, εἰς τὰ πέριξ τῆς πόλεως καὶ ἐν πεδιάδι. Γίνεται πολυπλοκώτερον ἐὰν δίδεται ἡ ἄδεια εἰς τοὺς λαγοὺς νὰ κρύπτωνται ἐκ διαλειμμάτων διὰ νὰ ἀποπλανῶσι τὰ λαγωνικά.

Τοιοῦτον ἐν συντόμῳ τὸ θεῖον τοῦτο παιγνίδιον, λέγομεν δὲ θεῖον διότι γυμνάζει ἐξαίρετα καὶ ἐνδυναμώνει τοὺς πνεύμονας καὶ ὅλον τὸ μυϊκὸν σύστημα, κατ' ἀκολουθίαν καθιστᾷ δυνατούς, ῥωμαλέους καὶ ὑγιεστάτους τοὺς ταίζοντας αὐτό.

Παικτης Απομαχος

ΕΙΡΗΝΗ Ι. ΔΥΟΒΟΥΝΙΩΤΟΥ
(Ῥόδον τῶν Κερμεδὲκ)
Βραβευθεῖσα εἰς τὸν εἰκοστὸν πρῶτον διαγωνισμὸν τῆς «Διαπλάσεως» πρὸς εὕρεσιν τῶν λύσεων τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων.

ΟΛΙΓΟΝ ΑΠ' ΟΛΑ

Μεταξὺ φίλων.

Προ ὀλίγου καιροῦ ἀπέθανεν εἷς ἓν χωρίον τῆς Ῥωσσίας ἄνθρωπός τις ὁ ὁποῖος κατῴκει εἰς μεγάλην οἰκίαν καὶ ὡς μόνον σύντροφον εἶχε μίαν ὑπερμεγέθη ἄρκτον.

Ἦσαν ἀχώριστοι φίλοι. Εἶχον τὰς αὐτὰς ὀρέξεις, τὰς αὐτὰς συνηθείας καὶ πρὸ πάντων τὴν συνήθειαν νὰ μεθῶσι.

Τόσον καιρὸν ἐζοῦσαν ἀγαπημένοι καὶ κανὲν δυστύχημα δὲν εἶχε ταράξῃ ποτὲ τὴν ἥσυχον ζωήν των, ὅταν ἕνα βράδυ πρό τινων ἡμερῶν, ἀφοῦ ἔπιον οἱ δύο των ὡς ἀδελφοὶ μίαν ὀκᾶν ῥακῆς, ἤρχησαν νὰ ἐρίζωσι· μετ' ὀλίγον συνεπλάκησαν καὶ ἐκυλίσθησαν εἰς τὸ πάτωμα φοβεροὺς ἐκβάλλοντες ὠρυγμούς.

Μετὰ πολλὰς προσπαθείας ὁ ἄνθρωπος κατώρθωσε νὰ πνίξῃ τὴν ἄρκτον, ἀλλὰ κατὰ τὴν πάλην ἔλαβε καὶ αὐτὸς φοβερὰ τραύματα ἐνεκα τῶν ὁποίων ἀπέθανε τὴν ἐπαύριον.

Ὁ ἰδιότροπος αὐτὸς παράφρων εἶχε περιουσίαν δύο ἑκατομμύρια ῥούβλια (περίπου ἑπτὰ ἑκατομμύρια δραχμάς), ἀλλὰ δὲν ἀφῆκε κληρονόμους· ἂν ἀπέθνησκε πρὸ τῆς ἄρκτου ἴσως ἄφινε εἰς αὐτὴν ὅλην του τὴν περιουσίαν...

Τὰ ἄγνωστα μέρη τῆς γῆς.

Πολὺς γίνεται λόγος ἀπό τινος περὶ ταξειδίων, περὶ ἀνακαλύψεως καὶ ἐξερευνήσεως ἀγνώστων τόπων. Εἷς γεωγράφος ἠθέλησε νὰ ἐξακριβώσῃ ποῖα μέρη τῆς γῆς δὲν ἐπάτησεν ἀκόμη ποὺς Εὐρωπαίου, καὶ κατέληξεν εἰς τὸ ἑξῆς συμπέρασμα:

Ἡ Ἀφρικὴ εἶνε πολὺ ὀλίγον γνωστή, ἂν καὶ οἱ ἐξερευνηταὶ πρὸς αὐτὴν ἰδίως ἔχουσιν ἐστραμμένην τὴν προσοχήν των, πάντα δὲ τὰ μεγάλα κράτη ἀπὸ πολλοῦ προσπαθοῦσι νὰ μεταδώσωσι τὸ ἐμπόριον καὶ τὸν πολιτισμόν εἰς τὴν *μαύρην ἤπειρον* καθὼς ἀποκαλοῦσι τὴν Ἀφρικήν. Κατὰ τοὺς ἀκριβεστάτους ὑπολογισμοὺς πλέον τοῦ ἑνὸς πέμπτου τῆς ἠπείρου ταύτης εἶνε ἐντελῶς ἄγνωστον εἰς τοὺς λευκούς. Σχεδὸν ἴσον μέρος τῆς Ἀσίας μένει ἐπίσης ἀνεξερεύνητον ἐν Κίνᾳ καὶ Σιβηρίᾳ. Τῆς Αὐστραλίας ὅλον τὸ ἐσωτερικὸν μέρος ἤτοι τὸ ἥμισυ καὶ πλέον τῆς ὅλης ἐπιφανείας της εἶνε εἰσέτι ἄγνωστον. Καὶ εἰς τὴν βόριον Ἀμερικὴν ὁμοίως εἶνε ἀπέραντοι ἐκτάσεις χω-

ρῶν εἰς τὰς ὁποίας οὐδεὶς ποτὲ εἰσέδυσεν. Ἂν εἰς ταῦτα προσθέσωμεν καὶ τὰς παγωμένας χώρας τῶν δύο πόλων, παρατηροῦμεν ὅτι ἀρκετὸν μέρος τῆς γῆς εἶνε εἰσέτι ἄγνωστον εἰς τὸν πεπολιτισμένον κόσμον.

Μακρὰν ἀπὸ τοὺς ἀγύρτας.

Παιδίον δεκατριετὲς ἔπασχεν ἀπὸ ρευματισμούς. Οἱ γονεῖς του ἀντὶ νὰ προστρέξουν εἰς ἐπιστήμονα ἰατρόν, ἐπροτίμησαν νὰ συμβουλευθοῦν ἐμπειρικόν τινα ἰατρόν, πολὺ φημισμένον εἰς ὅλην τὴν ἐπαρχίαν. Κατὰ διαταγὴν λοιπὸν τοῦ κομπογιανίτου αὐτοῦ ἤπλωσαν εἰς ἓν μάλλινον σκέπασμα πυκνὸν στρῶμα φύλλων κισσοῦ, ἀφοῦ πρῶτον τὰ ἐθέρμαναν ἰσχυρότατα εἰς τὸν κλίβανον, καὶ εἰς αὐτὸ τὸ ἀλλόκοτον κατάπλασμα ἔχωσαν τὸν ἀσθενῆ, τὸν ἔρραψαν σφικτὰ μέσα καὶ τὸν ἄφισαν πολλὰς ὥρας. Ὅταν ἐνόμισαν τὴν στιγμὴν κατάλληλον νὰ τὸν ἐκβάλουν ἀπὸ τὸ κατάπλασμα, ἦτο νεκρὸς ὁ δυστυχής.

Πρὸς ἀποφυγὴν δυστυχημάτων.

Εὑρισκόμεθα εἰς τὴν ἐποχὴν τῶν θαλασσίων λουτρῶν καὶ τῶν... δυστυχημάτων.

Οἱ λουόμενοι πρέπει νὰ εἶνε πολὺ προσεκτικοὶ καὶ πρὸ πάντων οἱ *γνωρίζοντες νὰ κολυμβῶσι*. Πόσοι πνίγονται κατ' ἔτος διότι ὑπερτιμῶσι τὰς δυνάμεις των !

Ἡ φρόνησις ἀπαιτεῖ νὰ μὴ κολυμβῶσιν εἰς μέρη τὰ ὁποῖα δὲν γνωρίζουσι καλῶς καὶ εἰς τὰ ὁποῖα ἐν περιπτώσει ἀπευκταίου τινὸς δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ τοῖς ἔλθῃ βοήθεια, ἤ, ἐν περιπτώσει κοπώσεως, νὰ εὕρωσι μικρὰν ἀνάπαυσιν.

Πολὺ πρέπει νὰ προσέχωσι καὶ εἰς τοῦτο : νὰ μὴ ἐμβαίνωσιν εἰς τὴν θάλασσαν ὅταν εἶνε ἱδρωμένοι, μήτε ἂν δὲν ἐπέρασαν τρεῖς ὧραι τοὐλάχιστον μετὰ τὸ φαγητόν. Πολλοὶ ἔπαθαν ἀπὸ συγκοπὴν τῆς καρδίας καὶ ἀπέθαναν μέσα εἰς τὸ λουτρὸν διότι δὲν ἐτήρησαν τὸν ὅρον τοῦτον τῆς ὑγιεινῆς.

Προγνωστικὰ τοῦ καιροῦ.

Αἱ περιστεραὶ εἶνε σχεδὸν οἱ καλλίτεροι προγνῶσται τοῦ καιροῦ. Ὅταν κάθηνται ἐπάνω εἰς τὴν στέγην παρουσιάζουσαι τὸν πρόλοβον, τὴν γοῦσάν των δηλαδὴ πρὸς ἀνατολὰς ἐστὲ βέβαιοι ὅτι θὰ βρέξῃ τὴν ἐπαύριον, ἂν δὲν ἔβρεξεν ἤδη τὴν νύκτα. Ἂν πετῶσι μακρὰν τῆς φωλεᾶς των εἰς τοὺς ἀγροὺς πρὸς ζήτησιν τροφῆς, εἶνε σημεῖον καλοκαιρίας. Ὅταν αἱ ὄρνιθες κυλίονται εἰς τὸ χῶμα μὲ ἀνωρθωμένα τὰ πτίλά των ἐπίκειται καταιγίς. Ἂν αἱ ἀγελάδες γλείφουσι τὴν ὑγρασίαν τῶν τοίχων τοῦ σταύλου, θὰ βρέξῃ τὴν ἐπαύριον. Ὅταν ἡ ἀηδὼν ψάλλει πολὺ καθαρὰ ὅλην τὴν νύκτα, προμηνύεται λαμπρὸς καιρός. Τὸ ἐναντίον θὰ συμβῇ ὅταν οἱ βάτραχοι διακόπτουσι τὴν συναυλίαν των. Ἂν τὴν αὐγὴν ἡ λεπὶς τοῦ δρεπάνου δὲν καλύπτεται ἀπὸ ὑγρασίαν, καλὸν σημεῖον· ἂν τοὐναντίον συμβαίνῃ καὶ φαίνεται ὡς νὰ εἶνε χρωματισμένη ἐλαφρῶς μὲ χρῶμα κυανοῦν καὶ τριανταφυλλί, προμηνύεται βροχὴ μετ' ὀλίγην ὥραν.

Σοφὰ λόγια.

— Μανθάνετε νὰ κυβερνᾶτε τὸν ἑαυτόν σας καὶ ἐστὲ πράοι καὶ ὑπομονητικοί

— Μὴ ἀποκρίνεσθε ποτὲ μετ' ὀργῆς εἰς τὸν ὁμιλήσαντα ἀγενῶς· ἡ ἀρχὴ τῆς ἔριδος εἶνε ἡ ἀπάντησις

— Προσπαθεῖτε νὰ ὁμιλῆτε πάντοτε μετὰ γλυκύτητος καὶ περισκέψεως.

— Ἀποφεύγετε τὴν μνησικακίαν καὶ τὸ θλιβερὸν ὕφος.

— Συνειθίσατε νὰ νικᾶτε τὴν θέλησίν σας καὶ νὰ ὑπακούετε εἰς τὴν θέλησιν τῶν μεγαλειτέρων.

— Μὴ ὑποπτεύεσθε διὰ κακήν τινα πρᾶξιν τοὺς οἰκείους σας.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἐνῷ ἡ τροφὸς τῆς Δρακούλας εἶχεν ἐξέλθῃ τοῦ δωματίου ἔγειρε σεισμός.

Ἡ πενταετὴς Ἄννα ἐρωτᾷ τὴν ἐπίσης μικρούλαν Ἑλένην :

— Γιατί κάνει σεισμός ;

— Γιὰ νὰ κουνάῃ τὰ μωρὰ ὅταν λείπῃ ἡ παραμάνα τους, ἀπαντᾷ ἡ Ἑλένη,

Ἐστάλη ὑπὸ Χρυσάνθης Π. Θεοχάρη

*

Εἰς τὴν τράπεζαν τοῦ Ξενοδοχείου κάποιος εἶπε εἰς τὸν ὑπηρέτην ὅτι τὸ μαχαίρι ποῦ τοῦ ἔφερε *κόβει σὰν ξυράφι*.

Πλησίον του ἐκάθητο εἷς νεοφερμένος Ἀγγλόπαις ὅστις ἔχει μανίαν νὰ μάθῃ τὴν νεοελληνικὴν καὶ ὅστις ἀκούσας τὴν φράσιν ταύτην τὸν ἐρωτᾷ τί σημαίνουν αἱ λέξεις *σὰν ξυράφι*.

— Σημαίνουν «πολὺ καλά, ἐντελῶς καλά», ἀπαντᾷ ὁ γείτων.

Τὴν ἐπαύριον κατὰ τὸ πρόγευμα ὁ ἴδιος γείτων ἐρωτᾷ τὸν Ἀγγλόπαιδα πῶς διεσκέδασε εἰς τὸ Φάληρον τὴν παρελθοῦσαν νύκτα :

— Σᾶς εὐχαριστῶ πολύ, κύριε, ἀπαντᾷ ὁ Ἀγγλόπαις διεσκέδασα σὰν ξυράφι.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μαγειμένης Ἀκρογιαλιᾶς.

*

Εἰς τὰς ἐξετάσεις :

ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ. Διαίρεσε μὲ τὸν νοῦν σου τὸ 450 διὰ τοῦ 5.

ΜΑΘΗΤΗΣ *(Σοβαρῶς)* Καὶ τί πηλίκον νὰ εὕρω ;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μαρμαίροντος Ἀστέρος.

*

Εἰς τὸν Ἀντωνάκην ἅμα ἀνήγγειλαν ὅτι ἀπέθανεν ἡ θεία του ἤρχισε νὰ κλαίῃ ἀπαρηγόρητα.

— Τόσον πολὺ τὴν ἀγαποῦσες λοιπόν ; τῷ λέγει εἷς φίλος τοῦ πατρός του.

— Ὄχι, ἀλλὰ μοῦ εἶχε ὑποσχεθῇ ὅτι θὰ μοῦ ἐχάριζε ἕνα ὡρολόγι ἅμα θὰ ἐγίνετο καλά.

Ἐστάλη ὑπὸ Πύρρου τοῦ Ἠπειρώτου.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ,,

Εἰς τὸν *Ἕλληνα Ροβινσῶνα* δὲν ἔπρεπε νὰ ἀπαντήσω, ἀφοῦ εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ φύλλον χάρτου μοῦ ἔγραψε καὶ τὴν ἐπιστολήν του καὶ τὰς λύσεις του, ἀλλ' εἰμαι τόσον ἐπιεικὴς ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ! ἔπειτα καὶ αὐτὸς εἶνε πρώτη φορὰ ποῦ μοῦ γράφει . . . ὥστε τοῦ ἀπαντῶ διὰ νὰ ἴδῃ ὅτι τὸν ἀγαπῶ.

Ὀνόμαζέ με ἁπλῶς ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ, *Ἀγράμπελη*, καὶ γράφε μου εἰς ἑνικὸν ἀριθμὸν ὅπως ἐγώ, καὶ μὲ τὸ ἴδιον ἀφελὲς ὕφος μὲ τὸ ὁποῖον γράφεις εἰς τὴν μάμμην σου τὴν ὁποίαν ποτὲ δὲν εἶδες καὶ ὅμως τὴν ἀγαπᾷς πολὺ πολύ. Ἐλπίζω ὅτι ἡ ἀγάπη μας θὰ γίνῃ μεγαλειτέρα ἅμα γνωρισθῶμεν περισσότερον.

Εἰς τὸν ἀδελφόν σου, *Κυναίγειρε*, εἰπὲ νὰ κρατήσῃ τὸ ψευδώνυμον *Λεοντόκαρδος Λεωνίδας* καὶ νὰ μοῦ στέλλῃ ὅσας λύσεις εἰμπορεῖ νὰ εὑρίσκῃ.

Δὲν εἶσαι ἐγγεγραμμένη καὶ εἰς τὴν ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΝ καὶ δι' αὐτὸ δὲν λαμβάνεις τὰ φύλλα της, *Ἀηδών*· ἂν γραφῇς θὰ ἰδῇς πῶς θὰ τὰ λαμβάνῃς καὶ πόσον θὰ σοῦ ἀρέσουν.

Καθέναις μὲ τὸ γοῦστο του, *Μαγευτικὲ Βόσπορε*· τὸ ἴδιον πρᾶγμα δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἀρέσῃ εἰς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους ἐξ ἴσου. Ὅσοι δὲν εὑρίσκουν τῆς ἀρεσκείας των κάτι τι κάμνουν μεταβολὴν καὶ ζητοῦν νὰ εὕρουν τὸ καλλίτερον.

Διατί, *Κῦμα τοῦ Εὐξείνου*, ἐξακολουθεῖς νὰ μοῦ γράφῃς εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ φύλλον χάρτου ὅλα, καὶ τὰς λύσεις καὶ τὰς πρὸς δημοσίευσιν πνευματικὰς ἀσκήσεις καὶ τὸ παιδικὸν πνεῦμα καὶ τὴν ἐπιστολήν σου ; Δὲν ἐδιάβασες τὴν ἀλληλογραφίαν τοῦ προηγουμένου φύλλου; Ἐκεῖ θὰ ἴδῃς καὶ τοὺς ὅρους ὑπὸ τοὺς ὁποίους εἰμπορεῖ νὰ λάβῃ μέρος εἰς τοὺς διαγωνισμούς μου καὶ ὁ ἀδελφός σου.

Ὄχι, *Θεὰ Ἄρτεμις*, δὲν σ' ἐλησμόνησα, οὔτε εἶνε δυνατὸν νὰ λησμονήσω μίαν τόσον ἀγαπητὴν φίλην ἡ ὁποία κοντὰ σὲ τόσα ἄλλα χαρίσματα ἔχει καὶ τὸ χάρισμα νὰ γράφῃ μὲ γλαφυρώτατον ὕφος τὰς ἐπιστολάς της.

Πολὺ γλυκὰ τραγουδεῖ αὐτὸ τὸ *Βυζαντινὸ Ἀηδόνι*!: «Ἀγαπητὴ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ», μοῦ γράφει, «δὲν μὲ γνωρίζεις διόλου, ἐγὼ ὅμως σὲ ἀγαπῶ καὶ σὲ θαυμάζω πρὸ δύο χρόνων. Σὲ ἀγαπῶ πολὺ πρῶτον διότι εἶσαι ὡραία, ἀξιαγάπητος, ὠφέλιμος καὶ καλὴ φίλη, καὶ δεύτερον διότι εἶσαι δῶρον τοῦ πολυαγαπημένου μου ἀναδόχου. Δὲν εἰμποροῦσε νὰ μοῦ κάμῃ ὡραιότερον δῶρον ἀπὸ σένα, τριανταφυλλένια μου ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ· Ὅταν ἔβλεπα εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν σου πόσον ἀγαπᾷς τοὺς μικρούς σου φίλους, ἠσθανόμην πολλὴν ἐπιθυμίαν νὰ σοῦ γράψω καὶ ἐγὼ· τὴν ἐπιθυμίαν μου αὐτὴν μόλις τώρα τὴν πραγματοποιῶ. Μὲ θέλεις, ἀγαπητή μου ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ, καὶ ἐμὲ μεταξὺ τῶν ἀγαπητῶν σου φίλων ; Εἶμαι 10 ἐτῶν καὶ ὁ διδάσκαλός μου φαίνεται εὐχαριστημένος ἀπὸ μένα». — Καὶ ἐγώ, μικρέ μου φίλε, εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη ἀπὸ σένα καὶ καμαρώνω ποὺ ἔχω τέτοιους καλοὺς φίλους. Φίλησέ μου πολλὲς φορὲς τὸν Ἀλέξανδρον.

Ἀμφιτρίτη, τὸ γραμματάκι σου μὲ εὐχαρίστησε πολύ, ἂς ἦτο καὶ μικρόν. Θὰ τὸ ἐπεθύμουν μεγαλείτερον, ἀλλ' ὅταν φωνάζουν τὰ μαθήματα, ἐγὼ σιωπῶ. Τὴν φωτογραφίαν σου ἔστειλα ἀμέσως πρὸς ξυλογράφησιν.

Καὶ μὲ εὐχαριστοῦν τὰ γράμματά σου, *Χρυσαλλίς*, καὶ συχνότερα ἐπιθυμῶ νὰ μοῦ γράφῃς.

Τὸ ψευδώνυμόν σου, *Εὔδοξε*, μ' ἀρέσει καὶ κράτησέ το εὐχαριστήθηκα πολὺ διότι σοῦ ἐπροξένησε τόσην χαρὰν ἡ ἀπάντησίς μου.

Ἐλήφθησαν ὅλα, *Γραμ-Κὰμ-Κάμ*.

Τὸ ἀντίτιμον τῆς συνδρομῆς, *Μιγαὴλ Κανέτσε*, εἶνε δεκτὸν καὶ εἰς γραμματόσημα, ἀλλὰ γραμματόσημα ἀμεταχείριστα.

Καὶ πῶς διασκεδάζεις εἰς τὴν ἐξοχήν, *Λέθριε Ἄνεμε* ; εἶνε καὶ ἐκεῖ ζέστη ;

Εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν δημοσιευομένων πνευματικῶν ἀσκήσεων δὲν κάμνω προσωπικὰς προτιμήσεις, φίλε *Κ. Γιαννηχόλα*· ἐκλέγω τὰς ἀξίας δημοσιεύσεως, ἀδιαφοροῦσα ὑπὸ τίνος ἐστάλησαν, καὶ πετῶ τὰς ἄλλας.

Καλὰ τῆς λέγεις τῆς *Καρδερίνας*, *Μαρμαίρων Ἀστήρ*, καὶ θὰ σ' ἔχω ἄξιον ἂν τῆς δώσῃς νὰ ἐννοήσῃ πόσον κακὸν εἶνε ἡ ὀκνηρία.

Ὁ νέος διαγωνισμὸς τῶν λύσεων, *Βασιλικὲ Λετέ*, ἤρχισεν ἀπὸ τὸ προηγούμενον φύλλον.

Ἐμπρός λοιπόν, φιλτάτη *Ἄννα Σεφέρη*, ὀλίγον θάρρος ακόμη ! καὶ ἐγὼ δὲν βαρύνομαι νὰ διαβάζω τὰς ἐπιστολὰς τῶν φίλων μου.

Ὄχι μόνον δὲν σ' ἐλησμόνησα, *Ναϊδευμένη*, ἀλλὰ καὶ συχνὰ ἔλεγα μὲ τὸν νοῦν μου : «Πῶς δὲν μοῦ γράφει, τί νὰ γίνεται ἡ *Ναϊδευμένη* ;» καὶ τώρα ποῦ μοῦ λέγεις ὅτι θ' ἀρχίσῃς πάλιν νὰ μοῦ γράφῃς τακτικὰ εἶμαι ὅλη χαρά. Ἂν θέλῃς ὅμως ν' ἀκούσῃς τὴν γνώμην μου μὴ ἀλλάξῃς τὸ ψευδώνυμόν σου.

Ὅσον ἐλυπήθηκα, *Γαληναία Θάλασσα*, διότι ἔχασες συγχρόνως θεῖον καὶ μάμμην ἄλλο τόσον ἐχάρηκα διότι ἐτελείωσες τὰς σπουδάς σου μετὰ ἐπιτυχίας καὶ τώρα εὑρίσκεσαι πλησίον τῶν ἀγαπητῶν γονέων σου ἡ στοργὴ τῶν ὁποίων θὰ καναπραύνῃ τὴν θλῖψιν σου.

Τὰ ζητηθέντα πέντε φύλλα σοὶ ἐστάλησαν, *Ὄχθη τοῦ Στρυμόνος*. Τὸ ἀντίτιμον φρ. 1,50 στεῖλε το εἰς γαλλικὰ γραμματόσημα.

Καλὴν ἐπιτυχίαν, *Κορυδαλέ* ! Πές μου καὶ σὺ ἂν ἔπιασε ἡ εὐχή μου.

Δύνασαι νὰ ἀλλάξῃς τὸ ψευδώνυμόν σου εἰς τὸν νέον διαγωνισμόν, *Βασίλισσα τῆς Ἀνατολῆς*· ἀλλὰ μὴ λησμονῇς ὅτι πρέπει νὰ γράφῃς καὶ τὸ ἀληθές σου ὄνομα.

Προτιμότερον εἶνε νὰ κρατήσῃς τὸ πρῶτόν σου ψευδώνυμον, *Ἀθῷα Περιστερά*. Τὴν φωτογραφίαν σου τὴν περιμένω.

Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ μὴ δεχθῶ μεταξὺ τῶν φίλων μου τὸν νέον περὶ οὗ μοὶ γράφεις, ἀγαπητὲ *Μπουρνιᾶ*, ἀφοῦ μάλιστα εἶνε τόσον καλὸς καὶ ἐπιμελής. Τὰ ὀφειλόμενα ἐννοεῖται ὅτι πρέπει νὰ σταλοῦν καὶ τὰ περιμένω.

Ἐννόησα ἐγώ, *Κάλχαρ*, ὅτι αἱ ἐξετάσεις σου ἦσαν τὸ ἐμπόδιον νὰ μοῦ γράφῃς. Τώρα ὅμως ποῦ ἐτελείωσαν, ἔ;

Τὰ συγχαρητήριά μου, *Ἀφρικανὲ Λέων*.

Καὶ ἐγὼ λυποῦμαι, *Πολεμιστὰ τῶν Θερμοπυλῶν*, ἀλλὰ δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ γίνῃ ἀλλέως εἰς τοὺς διαγωνισμοὺς τῶν λύσεων.

Κανὲν ἐμπόδιον δὲν ὑπάρχει νὰ λάβῃς μέρος εἰς τὸν διαγωνισμόν, *Ἀστὴρ τῆς Βιθυνίας*· ὥστε ἄρχισε τὸ γρηγορώτερον.

Ὄχι, *Ἐλπιδαφόρε*, δὲν ἀνήκει εἰς ἄλλον τὸ ψευδώνυμον αὐτὸ καὶ δύνασαι νὰ τὸ κρατήσῃς.

Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιῶσιν ἡμῖν ἐγκαίρως τὴν νέαν των διεύθυνσιν συναποστέλλοντες καὶ 25 λεπτῶν γραμματόσημον διὰ τὴν ἀπάνην τῆς ἐκτυπώσεως τῆς νέας ταινίας.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Αἱ λύσεις θὰ δημοσιευθῶσιν ἐν τῷ φυλλαδίῳ τῆς 15 Ἰουλίου]

228. Συλλαβόγριφος.

Τρία γράμματ' ἂν ζητήσῃς καὶ εἰς τὴν σειρὰν τὰ θέσῃς
Τῆς συζύγου βασιλέως τόνομα θ' ἀποτελέσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φουν-Σῆ.

229. Λεξίγριφος.

Μὲ τὸ πρῶτον καίεσαι, μὲ τὸ δεύτερον αὐξάνεις
Μὲ τὸ ὅλον ἀσθενεῖς, κινδυνεύεις ν' ἀποθάνῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γρὰμ-Κὰμ-Κάμ.

230. Λεξίγριφος.

Ἓν ἐπίρρημα ἂν θέσῃς κ' ἐπιφώνημα κατόπιν
Παλαιὰν θὰ εὕρῃς πόλιν, ὄχι ὅμως 'ς τὴν Εὐρώπην.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀετοῦ τῶν Χιονοσκεπῶν Ὀρέων.

231. Στοιχειόγριφος.

Βάζω πῖ καὶ διώχνω ρῶ
Καὶ θαυμάζω κι' ἀπορῶ·
Ἡ δεκάρα, τὸ φλουρὶ
Μαῦρον φόρεμα φορεῖ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρμονίου.

232. Στοιχειόγριφος.

Ἐξ ἐμοῦ κατάγοντ' ὅλοι εἰς τὴν γῆν οἱ ὅμοιοί μου·
Θεὰ γίνομαι ἀρχαίων ἂν κοπῇ ἡ κεφαλή μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐργάνης Ἀθηνᾶς.

233. Στοιχειόγριφος.

Εἶμαι νῆσος,
Ἀλλ' ἂν ἴσως
Δύο γράμματα ἀλλάξῃς
Τότε, φίλε, μὴ τρομάξῃς,
Νῆσος ἄλλη
Θὰ προβάλῃ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κύματος τοῦ Εὐξείνου

234. Μωσαϊκόν.

Ὁ ἄρτος, τὰ νωπὰ αὐγά, κ' ἡ ῥόκα μᾶς δανείζουν
Ἀλλ' ὅμως καὶ τὰ κρύμμυα καθὼς καὶ τὸ σπανάκι
Τὰ γράμματα ποῦ ἄρτυμα ποικίλον σχηματίζουν
Ποῦ τρώγει καὶ τὸ πλούσιο καὶ τὸ πτωχὸ παιδάκι.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐξοχικῆς Γαλήνης.

235. Αἴνιγμα.

Διάγω βίον ἄφροντιν, καὶ σὰν τὸν Διογένην
Τὸν πίθον μου μετ' ἐμαυτοῦ φέρω εἰς θέσιν ξένην.
Σ' τὸν δρόμον μου περιπατῶν τὰ βέλη μου ἐκτείνω
Καὶ ὡς σημεῖον πίσω μου χρυσῆν γραμμὴν ἀφίνω.

Ἐστάλη ὑπὸ Π. Ἱπποκράτους.

236. Αἴνιγμα ὁμῳδές.

Σιδερένιο ἄλογο μὲ μπαμπακερὴ οὐρά.

Ἐστάλη ὑπὸ Πύρρου τοῦ Ἠπειρώτου

237. Ῥόμβος.

Τὰ δυό μου ἄκρα θὰ εὑρῇς μέσα 'ς τὴν εἴσοδόν σου.
Εὑρίσκεται τὸ δεύτερον εἰς τὸ ὑπόγειόν σου.
Μήπως ζητῇς τὸ τρίτον μου ; Σ' τὸν στίχον θὰ τὸ εὕρῃς.
Θὰ γίνῃς δὲ τὸ κεντρικὸν νὰ οἰκονομᾷς ἂν ξεύρῃς,
Καὶ θ' ἀποκτήσῃς χρήματα ὅσα τὸ πέμπτον μου δηλοῖ.
Τὸ ἕκτον εἶνε σύνηθες 'ς τοὺς ῥόμβους, σύνηθες πολύ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κρονίου Ὄρους.

238. Ἀστήρ

. . . Νὰ συμπληρωθῶσιν οἱ ἀστερίσκοι διὰ
. . . γραμμάτων οὕτως ὥστε νὰ ἀναγινώσκων-
. . . . ται καθέτως μὲν καὶ ὁριζοντίως τὰ ὀνό-
. . . . ματα δύο πόλεων τῆς Ἑλλάδος, διαγωνίως
. . . δὲ τὰ ὀνόματα δύο νήσων τῆς Ἑλλάδος.

Ἐστάλη ὑπὸ Χαραλάμπη Γ. Σαράντη.

239—241. Μεταμορφώσεις.

Α'.) Ἡ *Ῥώμη* δι' ἓξ μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ *λύρα*.
Β'.) Τὸ *ἕλος* δι' ἓξ μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ *πόλις*.
Γ'.) Ὁ *Πάρις* δι' ἑπτὰ μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ *φίλος*.

Ἐστάλησαν ὑπὸ τοῦ Βράχου τῶν Γλάρων.

242—243. Κεκρυμμένα ὀνόματα ἀνθέων.

Α'.) Ὑγεία χωρὶς χρήματα εἶνε ἀσθένεια χωρὶς πόνους.
Β'.) Οἱ ἄνθρωποι κρίνονται ἐκ τῶν πράξεών των.

Ἐστάλησαν ὑπὸ τῆς Σαπφοῦς.

244. Παίγνιον.

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς κατωτέρω ἐπιγραφῆς :

Α Σ Ι Ε Δ Ν Λ Ν
Ι Α Ε Π Ο Ο Ε Ο
Δ Α Σ Ε Ι Κ Φ Μ
Η Π Ι Ν Ρ Ι Ω Ι

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀφρικανοῦ Λέοντος.

245. Πρόβλημα.

Ὁ ἀριθμὸς 182 $^{1}/_{3}$ εἶνε ἄθροισμα δύο ἀριθμῶν τῶν ὁποίων ὁ μικρότερος ἀφαιρούμενος ἀπὸ τὸν μεγαλείτερον δίδει ὑπόλοιπον τὸν ἀριθμὸν 80 $^{1}/_{4}$.

Τίνες οἱ δύο οὗτοι ἀριθμοί ;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κορυδαλοῦ καὶ τοῦ φίλου του Παύλου.

246—250. Μαγικὸν γράμμα.

Διὰ τῆς ἀνταλλαγῆς ἑνὸς ψηφίου ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων μεθ' ἑνὸς ἄλλου πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶσιν ἄλλαι τόσαι λέξεις.

Νέρων, Ῥόδος, ῥάμφος, ἅρμα, φάρος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βάκχου.

251. Διπλῆ ἀκροστοιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ἀρχαιοτάτου ποιητοῦ τῆς Ἑλλάδος, τὰ δὲ δεύτερα τὸ αὐτὸ πλὴν ἀντιστρόφως ἀναγινωσκόμενον.

1. Μία τῶν ἠπείρων. 2. Πρωτεύουσα μεγάλου κράτους τῆς Εὐρώπης. 3. Μουσικὸν ὄργανον. 4. Πρῶτος ἀρχιερεὺς Ἑβραίων. 5. Διάσημος ἀρχιτέκτων ἐπὶ Περικλέους. 6. Ὄρος τῆς Ἑλλάδος. 7. Ἁλιευτικὸν ἐργαλεῖον.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἐλένης Ν. Κομνηνοῦ.

252. Γρῖφος.

6ον τ Λ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀθώας Περιστερᾶς.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν ἐν τῷ φυλλαδίῳ τῆς 15 Ἀπριλίου πνευματικῶν ἀσκήσεων.

129. Διόνυσος (Δύο, νῆσος). — 130. Ἀπορία (Ἀπό, ῥοιά). — 131. Κάδος, κάλος. — 132. Ὄρος, ὄνος. — 133. Ἔθος, Θεός. — 134. Κέδρος, κέρδος. — 135. Τὸ ξυλοκέρατον. —

136. ΜΑΧΗ. — 137. ΠΛΕΙΑΣ. — 138. Ε
Α ΡΗΣ Α ΙΝΟΣ Μ Υ Σ
Χ ΗΡΑ ΕΝΟΣ Μ Ι Σ Ο Σ
Η ΣΑΥ ΙΟΣ Ε Υ Σ Ε Β Η Σ
ΑΣ Σ Ο Β Α Σ
Σ Σ Η Σ
Σ

— 39. Β —140. Ὁ ὑπερήφανος ἄνθρωπος περι-
Ο φρονεῖται. — 141-142. Α'.) *Πάρις*,
Ι Πάρος, Πόρος, πόλος, πόνος, *πόντος*.
Α Ι Τ Ω Λ Ι Α Β'.) *Χήρα*, χώρα, ὥρα, αὔρα, λαῦρα,
Τ *σαῦρα*. — 143-145. Α'.) Ἄλκη.—
Ι Β'.) Κύων.—Γ'. Σῦς. —146-155. Ἡ
Α ἀντικατάστασις γίνεται διὰ τοῦ γράμματος μ, αἱ δὲ σχηματιζόμεναι λέξεις εἶνε : ἅλμη, Λαμία, αἷμα, μάνδρα, ἅρμα, συρμός, μάγος, μίτρα, μῖσος καὶ μίτος, νομεύς. — 156. Ὅμοιος ὁμοίῳ ἀεὶ πελάζει. — 157. ΑΣΙΑ (1. ΑρκΑδίΑ. 2. ΣέσωΣτριΣ. 3. ἸνδικοΙ. 4. ΑγνΑντΑ).—158. Ἡ ἀφέλεια, ἡ εἰλικρίνεια καὶ ἡ πραότης εἰσὶν αἱ ἀρεταὶ τῆς παιδικῆς ἡλικίας.—159. Εἷς οἰωνὸς ἄριστος ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης.

Ο ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ Κας ΔΕ NANTEUIL ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΦΡΑΣΙΝ ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΥ

[Συνέχεια · ἴδε σελ. 145]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

Η ΑΤΜΟΒΑΡΙΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. —ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ Ο ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ.

Οἱ φίλοι τοὺς ὁποίους εἴχομεν ἀφήσῃ ἐν Βρέστῃ τὸν Νοέμβριον τοῦ 1880 ἀπεχωρίσθησαν καὶ διεσκορπίσθησαν, ἀλλ' ἔμενον ἡνωμένοι διὰ τῆς ἀγάπης καὶ τῆς φιλίας.

Ὁ ἀντιναύαρχος Λαζονσὲρ διορισθεὶς διευθυντὴς τοῦ ναυστάθμου τῆς Τουλῶνος ἐξέλεξε τὸν κ. Λεστούρην ὡς ὑπασπιστήν του καὶ τὸν παρέλαβε μεθ' ἑαυτοῦ.

Δυστυχῶς ὅμως ἡ μικρὰ Ἄννα, ἡ θυγάτηρ τοῦ κ. Λεστούρη, δὲν ἀντεῖχεν εἰς τὸ κλίμα τῆς Τουλῶνος καὶ ἡ κυρία Λεστούρη ἠναγκάσθη ν' ἀπέλθῃ μετ' αὐτῆς εἰς τὴν ὡραίαν καὶ ὑγιεινοτάτην ἔπαυλιν, τὴν ὁποίαν εἶχεν ὁ πατήρ της εἰς τὴν μεσημβρινὴν Γαλλίαν.

Ἡ Ἄννα ἦτο χαριέστατον καὶ ἐξυπνότατον κοράσιον, ἦτο ὅμως πολὺ ἀδύνατον καὶ ἡ κατάστασις του ἐνέπνεεν ἀνησυχίαν καὶ λύπην εἰς τοὺς γονεῖς του.

Ὁ κ. Λεστούρης, λαμβάνων ἄδειαν, τὴν ὁποίαν προθύμως τῷ ἔδιδεν ὁ ναύαρχος Λαζονσέρ, ἐπεσκέπτετο ἐνίοτε τὴν οἰκογένειάν του εἰς τὴν νέαν κατοικίαν της.

Καὶ ἡ μήτηρ τοῦ Ὑβόνος ἤρχετο κἄποτε εἰς τὴν ὡραίαν ἔπαυλιν, ὅπου εὕρισκε θερμὴν καὶ ἐγκάρδιον ὑποδοχήν.

«Ο ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ ΗΡΠΑΣΕ ΤΟΝ ΔΟΛΟΦΟΝΟΝ ΕΚ ΤΩΝ ΝΩΤΩΝ» (Σελ. 162)

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ κ. Λεστούρης διωρίσθη κυβερνήτης τῆς ἀτμοβάριδος « Ἀλέξανδρος », παρέλαβε δὲ εἰς αὐτὴν καὶ τὸν Ὑβόνα, ὅστις τῇ θερμῇ συστάσει τῆς ὑπηρεσίας εἶχε προβιβασθῇ ἀπὸ διόπου εἰς ὑποκελευστήν. Ὡς βλέπετε, ὁ Ἰωσίκης δὲν ἔχανε καιρόν, ἐπήγαινε μὲ βῆμα γοργὸν ἐμπρός.

Ἡ Μαριάννα μὴ θέλουσα ν' ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὸν υἱόν της ἐνοικίασε μικρὸν οἰκίσκον ἐπὶ τῆς

νήσου Ὑέρης πλησίον τῆς ὁποίας ἔμελλε νὰ ναυλοχῇ ὁ Ἀλέξανδρος διὰ ν' ἀσκῆται τὸ πλήρωμά του εἰς γυμνάσια πυροβολικοῦ. Τρεῖς ἡμέρας τὴν ἑβδομάδα διήρχετο ὁ Ὑβὼν μετὰ τῆς μητρός του.

Μετὰ τῆς μητρὸς τοῦ Ἰωσίκη κατῴκει καὶ ὁ Πλοίαρχος. Ὁ εὐφυέστατος κύων καθὼς ἔβλεπε ναύτας ἔχοντας ἐπὶ τοῦ σκούφου των τὸ ὄνομα Ἀλέξανδρος, ὡρθοῦτο ἐπὶ τῶν ὀπισθίων ποδῶν καὶ ἐχαιρέτα μὲ χαριεστάτην ὑπόκλισιν· ἂν ὅμως ἄλλοι ναῦται διήρχοντο πρὸ αὐτοῦ δὲν ἔστρεφε οὔτε νὰ τοὺς ἴδῃ, ἀλλ' ἐδείκνυε πρὸς αὐτοὺς τὴν μεγαλειτέραν ἀδιαφορίαν.

Ἑκάστην Παρασκευήν, δηλαδὴ ἡμέραν καθ' ἣν ὁ Ὑβὼν ἐλάμβανεν ἄδειαν, ἡ Μαριάννα ἐπερίμενεν αὐτὸν μετὰ τοῦ Πλοιάρχου εἰς τὴν ἀποβάθραν· ἀφ' οὗ δὲ ἤρχετο διηυθύνοντο καὶ οἱ τρεῖς φαιδροὶ εἰς τὸν οἰκίσκον· ὁ υἱὸς ἔβιδε τὸν βραχίονά του εἰς τὴν μητέρα, ἡ δὲ μήτηρ ἐστηρίζετο εἰς αὐτὸν μὲ ὑπερηφάνειαν, διότι εἶνε μεγάλη εὐτυχία εἰς πᾶσαν μητέρα νὰ στηρίζεται εἰς τὸν βραχίονα τοῦ υἱοῦ της.

Αἱ τρεῖς ἡμέραι τῆς ἀδείας εἶχον τελειώσῃ καὶ μετὰ τὸ δεῖπνον ἡτοιμάσθη νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ πλοῖον.

— Μητέρα, εἶπεν ὁ Ὑβών, δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ μὲ συνοδεύσῃς, εἶνε κἄπως ἀργὰ καὶ πρέπει νὰ τρέξω.

Ὁ Πλοίαρχος ὅμως ἐδείκνυε παντοιοτρόπως ὅτι ἤθελε καὶ καλὰ νὰ παρακολουθήσῃ τὸν Ἰωσίκην.

— Καλά, εἶπεν ὁ Ὑβών, ἀφ' οὗ θέλεις νὰ ἔλθῃς μαζί μου, ἔλα· ἀλλ' ἅμα φθάσωμε 'ς τὸ ἀμπέλι ποῦ εἶνε κοντὰ 'ς τὸ λιμάνι θὰ γυρίσῃς πίσω καὶ θὰ ἔλθῃς πάλι 'ς τὴν μητέρα. Τὸ ἤκουσες;

Ὁ κύων, ὅστις εἶχε προσηλωμένους ἐπ' αὐτοῦ τοὺς μεγάλους καὶ εὐφυεστάτους ὀφθαλμούς του, ἔκαμε νεῦμα ὅτι τὸ ἤκουσε καὶ τὸ ἐνόησε.

Ὅτε ἔφθασαν εἰς τὸ ὡρισμένον μέρος, εἶπεν ὁ Ὑβὼν ἐν εἴδει προστάγματος:

— Μεταβολή!... μάρς!

Καὶ ὁ Πλοίαρχος μὲ πειθαρχίαν στρατιωτικὴν ἐστράφη καὶ διηυθύνθη πρὸς τὸν οἰκίσκον, ἀλλ' ἀργὰ ἀργά, χωρὶς πολλὴν ὄρεξιν... Ἐξαφνα ὅμως ἐστάθη καὶ ὤρθωσε τὰ ὦτά του... Ἤκουσε κρότον ὅπλου, καὶ μετ' ὀλίγον ἄλλον δεύτερον καὶ ἔπειτα θόρυβον. Τί νὰ συμβαίνῃ ἆρά γε; ἐφαίνετο λέγων καθ' ἑαυτὸν ὁ Πλοίαρχος. Αἴφνης ἤκουσεν ἓν σύριγμα. Τὸ σύριγμα ἐκεῖνο τὸ ἐγνώριζεν ὁ Πλοίαρχος.

Μὲ ἓν πελώριον πήδημα ἔφθασεν εἰς τὸ μέρος τῆς ὁδοῦ, εἰς τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀποχωρισθῇ ἀπὸ τὸν Ὑβόνα. Ἐκεῖ ἤρχισε νὰ ὀσφραίνεται τὸ χῶμα διὰ νὰ εὕρῃ τὴν διεύθυνσιν, τὴν ὁποίαν εἶχε λάβῃ ὁ κύριός του· ἀφ' οὗ δ' ἰχνηλάτησεν ἐπί τινα δευτερόλεπτα ὥρμησεν ἐμπρός, ὡς ἀστραπή. Μετὰ ἑκατὸ μέτρα ἐσταμάτησε καὶ πάλιν, ἰχνηλάτησεν ἐκ νέου καὶ ἀφήσας τὴν ὁδὸν ὥρμησεν εἰς μικρὸν δάσος πευκῶν, τὸ ὁποῖον ἐξετείνετο κατὰ μῆκος αὐτῆς. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἤκουσε μίαν κραυγήν, κραυγὴν ἀπελπιστικὴν καὶ ἀγωνιώδη. «Ἐδῶ, Πλοίαρχε!»

Ὁ κύων ἐχύθη ἐμπρὸς ὡς λέων.

Δύο ἄνθρωποι ἦσαν κατὰ γῆς, παλαίοντες. Ὁ εἷς ἐξ αὐτῶν, ὁ Ὑβών, ἦτο ὑποκάτω, προσπαθῶν νὰ κρατήσῃ τὴν χεῖρα ἀγνώστου τινὸς κακούργου, ὅστις ἤθελε νὰ βυθίσῃ εἰς τὸ στῆθός του μάχαιραν τὸ δολοφόνον ὄργανον ἔστιλβεν ἀπαισίως εἰς τὸ φῶς τῆς σελήνης.

Τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἐφώρμησεν ὁ κύων, ὁ ἄγνωστος ἐξέβαλε δυνατὴν κραυγὴν πόνου· ὁ Ὑβὼν ἠσθάνθη ὅτι ἡ σφίγγουσα αὐτὸν χεὶρ ἐχαλαρώθη ὀλίγον, δὲν ἐνόησεν ὅμως ἀμέσως τί συνέβαινε, διότι τὸ αἷμα τὸ ὁποῖον ἔρρεεν ἔκ τινος τραύματος τῆς κεφαλῆς του ἠμπόδιζεν αὐτὸν νὰ ἴδῃ. Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον συνῆλθε, καὶ εἶδεν ὅτι ὁ Πλοίαρχος κατεξέσχιζε τὸν δολοφόνον, τὸν ὁποῖον εἶχεν ἁρπάσῃ ἐκ τῶν νώτων. Ἦτο φοβερὸς τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ κύων, αἱ τρίχες του ἦσαν ὠρθωμέναι, οἱ ὀφθαλμοί του ἀπήστραπτον, καὶ οἱ ὀδόντες του εἰργάζοντο. Τὸν κύριόν μου ἤθελες νὰ φονεύσῃς, ἀχρεῖε, αἴ; ἐφαίνετο ὡς νὰ λέγῃ τὸ γενναῖον καὶ ἀφωσιωμένον ζῷον, νά, πάρε μιά, πάρε κι' ἄλλη μιά! Ὁ ἄγνωστος ἐπαράδερνε ἐκβάλλων σπαρακτικὰς κραυγάς, ἀλλ' αἴφνης ἐσιώπησε. Μὴν εἶχεν ἀποθάνῃ;

Ὁ Ὑβὼν κατώρθωσεν ἐπὶ τέλους ν' ἀποσπάσῃ ἀπὸ τὸν Πλοίαρχον τὸ θῦμά του.

— Μεῖνε αὐτοῦ, τῷ εἶπε, καί, ἀκοῦς; κράτει καλὰ αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον, μὴ τὸν ἀφίνῃς νὰ σηκωθῇ, ἀλλὰ μὴ τὸν δαγκάνῃς πλέον.

Ἐξηντλημένος δέ, μετὰ δυσκολίας δυνάμενος νὰ βαδίζῃ, διηυθύνθη ὅσῳ ταχύτερον ἠδύνατο εἰς ἓν πανδοχεῖον εὑρισκόμενον ὄχι πολὺ μακράν, καὶ εἰς τὸ ὁποῖον ἐσύχναζον ναῦται.

Ἐκεῖ διηγήθη δι' ὀλίγων τί συνέβη καὶ ἐζήτησε βοήθειαν. Ἐν ᾧ δὲ ὡμίλει ἔβρεξε τὸ μανδήλιόν του καὶ περιετύλιξεν αὐτὸ εἰς τὴν κεφαλήν του, εἰς τὴν ὁποίαν ἠσθάνετο δριμεῖς πόνους. Πολλοὶ τῶν ἐν τῷ πανδοχείῳ ναυτικῶν τὸν ἠκολούθησαν μέχρι τοῦ μικροῦ δάσους τῶν πευκῶν, ὅπου ὁ ἄγνωστος ἔκειτο εἰσέτι ἐκτάδην, ἀναίσθητος.

Ὁ Πλοίαρχος ἐστήριζε τὸν ἕνα πόδα του ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ δολοφόνου, ἀλλὰ μὴ πιέζων πολὺ δυνατά. Ὁ κύων ἰδὼν ὅτι ἐπανῆλθεν ὁ κύριός του, ἐξέβαλε κραυγὴν χαρᾶς. Ἐξ ἄνθρωποι ἐσήκωσαν τὸ ἀναίσθητον σῶμα, οὐχὶ δ' ἄνευ δυσκολίας τὸ μετεκόμισαν εἰς ἓν δωμάτιον τοῦ πανδοχείου· ἐκεῖ ἐξέδυσαν αὐτὸ καὶ ἔπλυναν τὰ τραύματα.

— Δὲν εἶνε 'ντόπιος, εἶπεν ὁ πανδοχεὺς ἐξετάσας προσεκτικῶς ὑπὸ τὸ φῶς λυχνίας τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ ἀγνώστου, ἀπ' ἀλλοῦ μᾶς ἦρθε τὸ πεσκέσι.

Καὶ ὁ Ὑβὼν ἐξήτασε τὸ πρόσωπον τοῦ ἀνθρώπου, ὅστις παρ' ὀλίγον νὰ τὸν θανατώσῃ. Ἡ μορφὴ ἐκείνη τῷ ἐνεθύμιζεν ἀορίστως κάτι· ἀλλὰ τί; βεβαίως τὸν ἄνθρωπον αὐτὸν τὸν εἶχεν ἰδῇ μίαν φοράν· ἀλλὰ ποῦ, καὶ πότε; Δὲν τὸ ἤξευρεν.

Πλὴν δὲ τούτου δὲν ἠδύνατο νὰ συγκεντρώσῃ τὴν προσοχήν του εἰς τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον, διότι ἄλλα πράγματα εἶχε νὰ κάμῃ.

— Παιδιά, εἶπε, σᾶς παρακαλῶ, ἕνας ἀπὸ σᾶς ἂς πάγῃ εἰς τὴν ἀποβάθραν, ὅπου εἶνε ἡ ἄκατος τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἂς εἰπῇ τί συνέβη καὶ ἂν ἰδῇ κανένα ἀξιωματικὸν ἂς τὸν παρακαλέσῃ νὰ ἔλθῃ ἐδῶ. Ἐγὼ δὲν ἠμπορῶ νὰ περιπατήσω, μοῦ ἔρχεται λιποθυμία.

Δύο ἁλιεῖς ἐξετέλεσαν προθύμως τὴν παράκλησιν τοῦ Ὑβόνος καὶ ἔτρεξαν εἰς τὸν λιμένα, ἐπέστρεψαν δὲ μετὰ ἡμίσειαν ὥραν συνοδευόμενοι ὑπὸ τοῦ κυβερνήτου τοῦ Ἀλεξάνδρου, τοῦ ἰατροῦ καὶ ἑνὸς ἀξιωματικοῦ. Οἱ ἁλιεῖς εἶχον φθάσῃ ἐγκαίρως, τὴν στιγμὴν δηλονότι καθ' ἣν ἡ ἄκατος ἔμελλε νὰ ἐκκινήσῃ. Ὁ κυβερνήτης ἐφαίνετο λίαν δυσηρεστημένος, διότι, ἀορίστους πληροφορίας λαβὼν παρὰ τῶν ἁλιέων, ἐνόμιζεν ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ῥήξεως μεταξὺ ναυτῶν.

— Πῶς; σὺ εἶσαι, Ἰωσίκη; σὺ εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν; εἶπε μὲ ἔκπληξιν ὁ κ. Λεστούρης. Τί συμβαίνει; ἐμπρός, εἰπὲ τὴν ἀλήθειαν καὶ γρήγορα!

— Κυβερνῆτα, ἀπεκρίθη ὁ Ὑβών, ἐπέστρεφα ἀπὸ τὴν μητέρα μου εἰς τὰς ὀκτὼ παρὰ μερικὰ λεπτὰ καὶ ἔτρεχα μὴ τύχῃ καὶ δὲν προφθάσω τὴν ἀτμάκατον· ἔξαφνα ἀκούω νὰ σφυρίζῃ κοντὰ εἰς τὸ αὐτί μου μία σφαῖρα· μετ' ὀλίγον ἔρχεται μία ἄλλη καὶ μ' εὑρίσκει εἰς τὸ μέτωπον. Τὴν ἴδια στιγμὴν βλέπω ἕνα ἄνθρωπον νὰ τρέχῃ· τὸν ἐκυνήγησα, καὶ τὸν ἐπρόφθασα τὴν στιγμὴν ποῦ ἔμβαινε εἰς τὸ δάσος· τὸν πιάνω ἀπὸ τὸν λαιμὸν καὶ τὸν πετῶ χάμω. Μὴ μὲ σκοτόνῃς, μοῦ λέγει, παραδίδομαι. Σὰν κουτὸς ποῦ εἶμαι τὸν ἀπόλυσα καὶ τὸν ἐκρατοῦσα μόνον μὲ τὸ ἕνα χέρι. Αὐτὸς ὅμως ἔβγαλε ἕνα μαχαῖρι διὰ νὰ μὲ κτυπήσῃ· ἐγὼ τὸ εἶδα κ' ἐπροσπάθησα νὰ τοῦ τὸ πάρω στραγγουλῶντας τὸ χέρι του· μὰ αὐτὸς ποῦ νὰ τ' ἀπολύσῃ! εἶχε δυνατὸ χέρι, κ' ἔπειτα ἐμένα μὲ ἀδυνάτιζε καὶ τὸ αἷμα ποῦ ὁλοένα ἔτρεχεν ἀπὸ τὸ κεφάλι μου.

— Ἄσχημα τὴν ἔχομε, εἶπα μὲ τὸν νοῦ μου, τὰ ψωμιά σου ἐτελείωσαν, Ὑβών, καθὼς φαίνεται.

Ἀλλ' ἔξαφνα τὸ μαχαῖρι ἐκυλίσθηκε χάμου· χάμου ἐκυλίσθηκε σὲ λίγο καὶ ὁ ἐχθρός μου· ὁ Πλοίαρχος τὸν εἶχε ἁρπάξῃ ἀπὸ τὸν σβέρκο καὶ τὸν ἐκομμάτιαζε. Εἰς αὐτὸ τὸ μεταξὺ ἐγὼ 'σηκώθηκα ἐπάνω καὶ μόλις καὶ μετὰ βίας κατώρθωσα νὰ ἡμερώσω τὸν Πλοίαρχον καὶ νὰ τὸν πείσω νὰ μὴ τὸν ξεσχίσῃ ὅλως διόλου. Ἔπειτα ἦλθα ἐδῶ διὰ νὰ ζητήσω βοήθειαν. Ἔξω ἀπ' αὐτὰ τίποτε ἄλλο δὲν ἠξεύρω, κύριε κυβερνῆτα.

— Ἀλλὰ ποῖος εἶνε αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος; ἠρώτησεν ὁ κυβερνήτης. Τὸν γνωρίζεις ἢ ὄχι; μὴν ἔχεις καμμιὰ παλαιὰ ἱστορία μὲ κανένα καὶ ἠθέλησε νὰ ἐκδικηθῇ; Αὐτὸς πρέπει νὰ σὲ μισῇ φοβερὰ διὰ νὰ θέλῃ νὰ σὲ σκοτώσῃ. Κ' ἔπειτα μὲ αὐτὴν τὴν ἀστροφεγγιὰ ἀπόψε, ποῦ φέγγει σὰν ἡμέρα, δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἔκαμε λάθος καὶ νὰ σ' ἐξέλαβε δι' ἄλλον· ἐσένα καὶ καλὰ ἤθελε νὰ σκοτώσῃ.

— Αὐτὸ λέγω κ' ἐγώ, εἶπεν ὁ Ὑβών, μὰ πάλι σπάζω τὸ κεφάλι μου καὶ δὲν εὑρίσκω νὰ ἔχῃ κανεὶς πάθος μαζί μου. Δὲν ξεύρω νὰ ἔχω κανένα ἐχθρόν.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ ἰατρὸς ἀνήγγειλεν ὅτι ὁ δολοφόνος συνῆλθεν, ἀλλ' ὅτι ὑφίστατο δριμυτάτους πόνους.

Ὁ κυβερνήτης καὶ ὁ Ὑβὼν διηυθύνθησαν πρὸς τὸν τραυματίαν, ὅστις ἔκειτο ἐπὶ κλίνης τινός, θρηνωδῶς στενάζων· τὸ πρόσωπόν του εἶχε ἐστραμμένον πρὸς τὸ προσκεφάλαιον, διότι μόνον πρηνὴς ἠδύνατο νὰ ἐξαπλωθῇ· ἡ ῥάχις του, τὸ ὀπίσθιον μέρος τῆς κεφαλῆς, καὶ ὁ λαιμὸς ἦσαν κατεσπαραγμένα καὶ ἀπετέλουν μίαν μεγάλην πληγήν· ὑπὸ τὸ φῶς ἑνὸς κηρίου ὁ Ὑβὼν ἐξήτασε προσεκτικῶς τὸν τραυματίαν, καὶ ἐπὶ τέλους ἀνέκραξε.

— Καλὰ μοῦ ἐφάνη ἐμὲ ὅτι κάπου εἶδα τὸ πρόσωπον αὐτό! Εἶνε ὁ Φούρναρης! ὁ ἄλλοτε τραπεζοκόμος τοῦ κυβερνήτου Χερταὶ εἰς τὴν Ἀθηνᾶν!

Ὁ ἄθλιος Φούρναρης ἔσεισεν ἀπειλητικῶς τὴν χεῖρά του κατὰ τοῦ Ὑβόνος μὲ ἔκφρασιν ἀσπόνδου μίσους. Ὁ Ὑβὼν διηγήθη τότε τί εἶχε συμβῇ. Ὁ Φούρναρης, εἶπε, εἶχε κάμῃ διαφόρους κλοπὰς ἐπὶ τοῦ πλοίου καὶ ἠθέλησε νὰ τὰς ῥίψῃ ἐπάνω μου· ἀλλ' ἐδικάσθη ἀπὸ τὸ ναυτοδικεῖον καὶ κατεδικάσθη εἰς δεκαετῆ δεσμά. Ὅταν ἤκουσε τὴν καταδίκην του, τὸ ἐνθυμοῦμαι ὡς νὰ εἶνε τώρα, μ' ἐκύτταξε μὲ μῖσος καὶ εἶπε ὅτι θὰ λογαριασθοῦμεν μίαν ἡμέραν.

Τώρα ὅλα ἐσαφηνίσθησαν, ὅλα ἐξηγήθησαν, ἐν τούτοις ἓν πρᾶγμα ἔμενεν εἰσέτι σκοτεινόν. Πῶς ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, ὅστις ἔπρεπε νὰ εἶνε εἰς τὴν Νέαν Καληδονίαν, ἦτο ἐκεῖ; Μήπως τῷ εἶχε δοθῇ χάρις;

— Ἡ ἀνάκρισις θὰ ἀποκαλύψῃ τί συνέβη, εἶπεν ὁ κυβερνήτης, ἂς ἐπιστρέψωμεν τώρα εἰς τὸ πλοῖον.

Ὁ Ὑβὼν ἔλαβε τὴν ἄδειαν νὰ μείνῃ ἔξω, ὁ δὲ ἰατρὸς τῷ ἐπέτρεψε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν οἰκίσκον τῆς μητρός του, στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ βραχίονος ἑνὸς ναύτου· ὁ Πλοίαρχος ἐβάδιζε πρὸ αὐτοῦ.

Τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἀπεμακρύνετο ὁ Ὑβών, ὁ ἰατρὸς εἶπεν εἰς τὸν κυβερνήτην.

— Πολὺ φθηνὰ τὴν ἐγλύτωσεν ὁ νέος αὐτός·

ὀλίγον μόνον ἂν ἤθελε παρεκκλίνῃ ἡ σφαῖρα θὰ ἔπιπτε νεκρὸς χωρὶς νὰ βγάλῃ ἄχνα, ἐν ᾧ αὐτὸ τὸ τραῦμα εἰς ὀκτὼ ἡμέρας θὰ θεραπευθῇ ἐντελῶς.

— Τὸ ἀληθὲς εἶνε ὅτι ὁ σκύλος του τὸν ἔσωσε ἀπὸ βέβαιον θάνατον.

— Εἴδατε πῶς τὸν κατήντησε τὸν ἄθλιον αὐτόν; Ποτέ μου δὲν εἶδα τόσον ἄγριον σκύλον, εἶπεν ὁ ἰατρός.

— Ὁ Πλοίαρχος ἄγριος; ἀπήντησεν ὁ μετὰ τοῦ κυβερνήτου ἐλθὼν ἀξιωματικός, νομίζω ὅτι δὲν ὑπάρχει εἰς τὸν κόσμον πλέον ἥμερον ζῷον. Ἀλλὰ τί ἠθέλατε νὰ κάμῃ; ἔπρεπε νὰ ὑπερασπισθῇ τὸν κύριόν του καὶ τὸν ὑπερασπίσθη ὅπως ἠδύνατο.

Τὴν ἐπαύριον ἦλθεν ὁ ἀνακριτής, ὅστις ἀνέκρινε τὸν Ὑβόνα. Ὁ Φούρναρης δὲν ἦτο εἰς κατάστασιν νὰ ὁμιλήσῃ, δι' ὃ μετεκομίσθη εἰς τὸ νοσοκομεῖον πρὶν καταθέσῃ τι.

Μετά τινας ἡμέρας, διὰ τοῦ τηλεγράφου, ἐλύθη καὶ ἡ τελευταία ἀπορία, δηλαδὴ πῶς ὁ Φούρναρης εὑρίσκετο ἐκεῖ ἐν ᾧ ἔπρεπε νὰ εἶνε ἐντὸς τῆς εἱρκτῆς.

Ὁ Φούρναρης εἶχεν ἀποδράσῃ μετά τινος ἄλλου καταδίκου. Τὴν στιγμήν, καθ' ἣν τὸ ἀτμόπλοιον τοῦ Κράτους ἀπέπλεεν ἐκ Καληδονίας ἐπιστρέφον εἰς Γαλλίαν, ὁ ἄλλοτε τραπεζοκόμος κατώρθωσε νὰ κρυφθῇ εἰς τὸ κύτος (ἀμπάρι) ὅπως καὶ ὁ σύντροφός του, διὰ τῆς συνενοχῆς δύο ναυτῶν. Οὔτε ὁ κυβερνήτης, οὔτε ὁ ὕπαρχος, οὔτε ἄλλος ἀξιωματικὸς τοῦ ἀτμοπλοίου ἐνόησε τίποτε, δι' ὃ οἱ δύο φυγάδες ἀπεβιβάσθησαν ἀνενόχλητοι εἰς Βρέστην· ἀλλ' ὁ σύντροφος τοῦ Φούρναρη, διὰ νὰ μὴ λησμονήσῃ τὴν τέχνην του, φαίνεται, ἐπεχείρησεν ἀμέσως εἰς τὴν πόλιν ταύτην θρασεῖαν κλοπὴν καὶ συνελήφθη ἐπ' αὐτοφώρῳ. Ὑποβληθεὶς εἰς ἀνάκρισιν ὡμολόγησε τὰ πάντα. Ἡ ἀστυνομία κατεζήτει δραστηρίως τὸν Φούρναρην, εἰς τὰ πέριξ τῆς Βρέστης.

Ὁ ὑπουργὸς τῶν ναυτικῶν, μαθὼν τὰ κατὰ τὴν ὑπόθεσιν ταύτην, δυσηρεστήθη πολὺ καὶ ἐπετίμησε τὸν κυβερνήτην καὶ τὸν ὕπαρχον τοῦ ἀτμοπλοίου ἐκείνου διὰ τὴν ἀμέλειαν καὶ ἀπροσεξίαν των.

Ἐν ᾧ ἡ ἀνάκρισις ἀπεκάλυπτεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὴν ἀλήθειαν, ὁ Φούρναρης εὑρίσκετο εἰς τὴν ἰδίαν κατάστασιν· ἠδυνήθη μόνον νὰ ὁμιλήσῃ καὶ ἐπεβεβαίωσε ὅσα γνωρίζομεν ἤδη. Ἐν περιλήψει εἶπεν ὅτι, ἰδὼν ὅτι ἀνεκαλύφθη ἔφυγε νύκτα τινα ἐκ Βρέστης, καὶ διῆλθεν ὅλην τὴν Γαλλίαν, πεζὸς ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον. Φθάσας εἰς Μασσαλίαν, τὴν γενέθλιόν του πόλιν, ἤλπιζε νὰ ἐπιβιβασθῇ ὡς ναύτης ἐπὶ ἐμπορικοῦ τινος πλοίου. Ἀλλ' οὐδεὶς τὸν ἐδέχετο καὶ τότε περιῆλθεν εἰς ἐλεεινὴν κατάστασιν περιφερόμενος ρακένδυτος καὶ ἄστεγος καὶ πεινῶν. Ἐπὶ τέλους τὸν ἐδέχθη ὁ πλοίαρχος μικροῦ ἀτμοπλοίου ἐκτελοῦντος ταξείδια μεταξὺ Μασσαλίας καὶ τῆς νήσου Ὑέρης· ἀλλ' ἐκεῖ ἦλθεν εἰς λόγους μὲ αὐτὸν καὶ οὗτος τὸν ἐγκατέλιπεν ἐπὶ τῆς νήσου χωρὶς λεπτὸν εἰς τὸ θυλάκιόν του. Κατὰ τύχην τότε συνήντησε τὸν Πλοίαρχον, τὸν ὁποῖον ἐγνώριζε πολὺ καλά, καὶ ἐζήτησε πληροφορίας περὶ τοῦ κυρίου αὐτοῦ, μαθὼν δὲ ὅτι ὁ Ἰωσίκης ἦτο εὐτυχής, ὅτι ὅλοι τὸν ἐξετίμων καὶ τὸν ἠγάπων, ἔγινεν ἔξω φρενῶν ἀπὸ φθόνον καὶ μῖσος καὶ ἀπεφάσισε νὰ τὸν σκοτώσῃ. Τὸν εἶχε παραμονεύσῃ πολλὰς ἡμέρας, ἀλλ' ἀνωφελῶς· τὴν νύκτα δ' ἐκείνην ἐπὶ τέλους εὗρε τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐκτελέσῃ τὸν σκοπόν του.

Ὀλίγας ὥρας πρὶν ἐκπνεύσῃ ὁ Φούρναρης παρεκάλεσε μὲ φωνὴν ἀσθενῆ νὰ μηνύσουν εἰς τὸν Ἰωσίκην νὰ ἔλθῃ νὰ τὸν ἴδῃ.

Ὁ ψυχομαχῶν ἰδὼν παρὰ τὴν κλίνην του τὸν Ὑβόνα, ἀνέλαβε πρὸς στιγμὴν δυνάμεις καὶ ἔθλιψε τὰς χεῖράς του· ὁ Ἰωσίκης εἰς ἄκρον συγκεκινημένος ἐνηγκαλίσθη τὸν θνήσκοντα καὶ τὸν ἐφίλησε.

— Εὐχαριστῶ, ἐψιθύρισεν ὁ Φούρναρης, εἶμαι εὐχαριστημένος τώρα· τώρα θ' ἀποθάνω ἥσυχος, Ἰωσίκη, εἶπε μετά τινας στιγμὰς ὁ ἀγωνιῶν, εἶπὲ εἰς τὸν σκύλο σου πῶς ἔκαμε καλά· σὰν ἐμένα ἄνθρωποι πρέπει νὰ λείπουν καὶ σὰν ἐσένα νὰ ζοῦν!..

Μετὰ τὸ ἐπεισόδιον τοῦ Φούρναρη ἡ φήμη τοῦ Πλοιάρχου ηὔξησεν ἀκόμη περισσότερον. Ὡς εἴδομεν ἤδη ὁ Πλοίαρχος εἶχε καταντήσῃ παροιμιώδης, ναῦται δὲ καὶ ἀξιωματικοὶ διηγοῦντο μὲ ἔκπληξιν καὶ θαυμασμὸν τὰ κατορθώματά του τὰ ὁποῖα διεδίδοντο ἀπὸ πλοῖον εἰς πλοῖον· ὅταν δέ τις εἰς ἀπομεμακρυσμένον λιμένα ἤρχιζε νὰ διηγῆται περὶ αὐτοῦ, μόνον τὸ ὄνομα Πλοίαρχος ἂν ἐπρόφερεν οἱ ἄλλοι ἐσιώπων καὶ ἠκροῶντο μὲ προσοχήν!..

Μετὰ ἓν ἔτος ὁ Ἀλέξανδρος ἐπέστρεψεν εἰς Βρέστην καὶ ἀφωπλίσθη, τὸ δὲ πλήρωμά του διεσκορπίσθη εἰς ἄλλα πολεμικὰ σκάφη.

Αἱ παρατηρήσεις τὰς ὁποίας οἱ δύο κυβερνῆται τῆς ἀτμοβάριδος εἶχον γράψῃ εἰς τὸ βιβλίον ποιότητος τοῦ Ἰωσίκη ἦσαν εὐνοϊκώταται καὶ ἐξαιρετικαί. «Ἀντίληψις ζωηρά, γνώσεις ἀσυγκρίτως περισσότεραι ἀπὸ τὰς τῶν ἄλλων κελευστῶν, διαγωγὴ ἄψογος.» Ὑπέβαλον δὲ πρότασιν νὰ προβιβασθῇ εἰς κελευστήν. Ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα δὲν ἦτο εὔκολον. Ὁ ναύαρχος Λαζονσὲρ ἔγραψεν εἰς τὸ Ὑπουργεῖον, ὡμίλησε καὶ ὁ ἴδιος τὸν διευθυντὴν τοῦ προσωπικοῦ, ἀλλ' οἱ ἐν τῷ ὑπουργείῳ τῷ ἀπήντησαν λίαν φιλοφρόνως ὅτι ὁ προστατευόμενός του ἦτο μόλις πρὸ ἑνὸς ἔτους ὑποκελευστὴς καὶ ὅτι πλὴν τούτου ἦτο καὶ πολὺ νέος ἀκόμη.

Ὁ κ. Λεστούρης εὑρίσκετο ἐπ' ἀδείᾳ πλησίον τῆς οἰκογενείας του· μετὰ τόσον ἀποχωρισμὸν ἦτο εὐτυχὴς ζῶν πλησίον τῆς συζύγου καὶ τῶν τέκνων του· εἶχεν ἀποκτήσῃ καὶ δεύτερον τέκνον ἀρσενικόν, ὑγιὲς καὶ ῥωμαλέον τοῦτο ὅσον ἀσθενικὴ ἦτο ἡ Ἄννα.

Νύκτα τινα, καθ' ἣν στιγμὴν ἡ οἰκογένεια τοῦ κ. Λεστούρη ἔμελλε νὰ κατακλιθῇ, ἠκούσθη δυνατὸς κωδωνισμός. Ὁ διανομεὺς τοῦ τηλεγραφείου ἐκόμισεν ἓν τηλεγράφημα, διὰ τοῦ ὁποίου ἀνηγγέλλετο εἰς τὸν κ. Λεστούρην ὅτι διωρίσθη κυβερνήτης τοῦ Ἀστέρος.

Ὁ διορισμὸς οὗτος ἦτο οἱονεὶ προβιβασμός, ἦτο τιμὴ μεγάλη εἰς τὸν κ. Λεστούρην· ἐνεποίησεν ὅμως λύπην καὶ ὄχι χαρὰν εἰς αὐτόν· διότι ὁ κ. Λεστούρης ἤλπιζεν ὅτι θὰ μείνῃ μακρὸν χρόνον μετὰ τῆς οἰκογενείας του, ἐν μέσῳ τῶν προσφιλῶν του ὄντων.

Ἀλλ' ἀληθῶς ἀπερίγραπτος ἦτο ἡ λύπη τῆς συζύγου τοῦ κ. Ἰωάννου.

— Ὤ, δὲν ἐβαρύνθης, Ἰωάννη μου, αὐτὸν τὸν αἰώνιον ἀποχωρισμόν; Ἐγὼ ἀπέκαμα πλέον. Δὲν ἔχω τὴν δύναμιν νὰ ἐπαναλάβω πάλιν τὴν βασανισμένην ἐκείνην ζωήν. Νὰ περιμένω δύο ἔτη· ἔπειτα νὰ σὲ ἰδῶ ὀλίγον κ' ἔπειτα νὰ φύγῃς πάλιν! Ὤ, εἶνε σκληρὸν αὐτό, πολὺ σκληρόν!

— Γυναῖκα, εἶπεν ὁ κ. Λεστούρης, μὲ σιγανὴν καὶ γλυκεῖαν φωνήν· πρέπει! ὅταν ὁμιλῇ ἡ φωνὴ τοῦ καθήκοντος ὅλα τὰ ἄλλα πρέπει νὰ σιωποῦν. Εἶνε δυνατὸν σὺ νὰ θέλῃς νὰ μὴ πράξω τὸ καθῆκόν μου, σὺ ἥτις τόσον μὲ ἀγαπᾷς, σὺ ἡ ἀνατραφεῖσα μὲ τὰς ἰδέας τῆς τιμῆς καὶ τοῦ καθήκοντος; Καλὰ λοιπόν, ἀφ' οὗ τὸ θέλεις, εἶπε μετὰ πικρίας, θὰ δώσω τὴν παραίτησίν μου, καὶ θὰ φυτεύωμεν λάχανα τοῦ λοιποῦ, παρακαλοῦντες τὸν Θεὸν νὰ μᾶς τὰ κάμῃ μεγάλα καὶ φουντωμένα!

Τὸ ὡρολόγιον εἶχε σημάνῃ τὴν δευτέραν μετὰ τὸ μεσονύκτιον, ἀλλ' ἡ σύζυγος τοῦ κ. Λεστούρη δὲν εἶχε κατακλιθῇ ἀκόμη· κρατοῦσα τὴν πυρέσσουσαν κεφαλήν της μεταξὺ τῶν χειρῶν της ἐσυλλογίζετο.

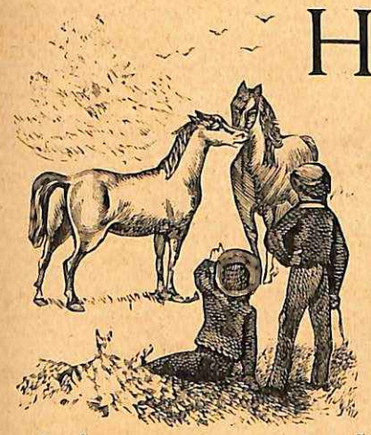
— Πόσον καλὸς εἶνε ὁ Ἰωάννης! ἔλεγε. Ἂν τυχὸν παύσῃ νὰ μ' ἀγαπᾷ! ὤ, αὐτὸ θὰ εἶνε χειρότερον ἀπὸ ἑκατὸ ἀποχωρισμούς!...

Πολλὴν ὥραν ἔμεινεν ἀκόμη βυθισμένη εἰς διαλογισμούς!...

— Ὄχι, εἶπε, τοιαύτην θυσίαν δὲν θὰ τὴν δεχθῶ· θὰ ὑποφέρω· ἀλλ' ὁ σύζυγός μου θὰ κάμῃ τὸ καθῆκόν του· θὰ παρακαλέσω τὸν Θεὸν νὰ μοῦ δώσῃ θάρρος. Ὤ, ναί! πρῶτα τὸ καθῆκον καὶ ἔπειτα ὅλα τἄλλα.

[Ἕπεται συνέχεια] ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΣ
κατὰ παράφρασιν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τῆς Κας DE NANTEUIL

ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΤΟΥ ΘΕΙΟΥ

Ητο ἑσπέρα· τὰ παιδία εἶχον τελειώσῃ τὴν μελέτην καὶ ἔκλεισαν τὰ βιβλία των, ἡ μήτηρ ἀφῆκεν ἐπ' ὀλίγον τὸ πλέξιμόν της διὰ ν' ἀναπαυθοῦν τὰ ἐπιμελῆ δάκτυλά της, τὰ δὲ παιδία τὴν περιεκύκλωσαν καὶ τὴν παρεκάλεσαν νὰ τοῖς διηγηθῇ μίαν ἱστορίαν.

— Μητέρα, πές μου κάτι διὰ τὴν θειὰ τὴν Μαρία ἢ διὰ τὸν ἑαυτό σου ὅταν ἤσουν ἀκόμη μικρὸ κορίτσι.

— Μητέρα, κάτι διὰ τὸ θειὸ Μανώλη πές μας, εἶπεν ὁ μικρὸς Παντελῆς· ναί, ναί, πές μας τίποτε νόστιμο διὰ τὸν θειὸ τὸν Μανώλη.

— Διὰ τὸν θεῖον σας ἠμπορῶ πολλὰ νὰ σᾶς διηγηθῶ, ἀπήντησεν ἡ μήτηρ, ἀλλὰ νὰ ἐ-χωμεν καὶ καλὸν ἐρώτημα, ἔγραψες τὴν ἔκθεσίν σου, ἔχεις τελειώσῃ ὅλας σου τὰς ἐργασίας;

— Ὤ, βέβαια, εἶπεν ὁ Παντελῆς· ἐρώτησε τὴν Σμαράγδα ποῦ μὲ ἄκουσε ὅλα τὰ μαθήματά μου καὶ τὰ ξεύρω νεράκι.

— Καλὰ λοιπόν, καὶ ἐπειδὴ ὁ λόγος ἦλθε διὰ μαθήματα θὰ σᾶς διηγηθῶ τί ἔπαθεν ὁ θεῖος Μανώλης ὅταν ἦτο εἰς τὸ σχολαρχεῖον ὅπως σὺ τώρα, κῦρ Παντελάκη.

Τὰ παιδία προσήλωσαν ὅλην τὴν προσοχήν των εἰς τὴν διήγησιν τῆς μητρός των.

«Οἱ δύο ἀδελφοί μας ἦσαν ὅλως διόλου διαφορετικὰ παιδία· ἐν ᾧ ὁ Σταῦρος ἦτο ἐπιμελέστατος καὶ ὁ ἄριστος μαθητὴς τοῦ σχολείου, ὁ Μανώλης τοὐναντίον δὲν ἀγαποῦσε διόλου τὰ γράμματα, ἦτο ἱκανὸς νὰ μὴ ἀνοίξῃ βιβλίον, ἂν δὲν τὸν ἀναγκάζαμεν ἡμεῖς, καὶ τολλάκις, ὅταν τὸν ἐπιάναμεν καὶ τὸν ἐκαθίζαμεν εἰς τὸ τραπέζι του, ἐγλυστροῦσε μέσα ἀπὸ τὰ χέρια μας ὡσὰν χέλι. Καλλίτερα ἀπὸ ὅλους ὅμως τὰ εἶχε μαζί του ἡ ἀδελφή μου Μαρία, ἡ θεία σας ἡ ὁποία τὸν ἔπιανε μὲ τὸ καλὸ καὶ τὸν ἔκανε νὰ μελετᾷ, καὶ ἐδιάβαζε μαζί του τὰ μαθήματά του καὶ ἔγραφε μαζί του τὰ

γραψίματά του, διὰ νὰ τὸν παρακινῇ νὰ μελετᾷ καὶ νὰ μανθάνῃ.

«Ἕνα βράδυ, ἦλθαν ἀργὰ τὰ παιδιὰ εἰς τὸ σπίτι καὶ ἐφαίνοντο κατευχαριστημένα.

«— Ἦλθεν ἕνα ἱπποδρόμιον, ἐφώναξεν ὁ Μανώλης καθὼς ἐμβῆκεν, εἶνε ἐκεῖ ποῦ ἦτο καὶ ἕνα ἄλλο μιὰ φορὰ κοντὰ 'ς τοὺς Στύλους. Εἴδαμε καὶ δυὸ ἄλογα ποῦ ἔτρεχαν παρέκει ἐλεύθερα καὶ μᾶς ἄφησαν νὰ πᾶμε κοντὰ κοντά. Τὸ ἕνα τὸ λέγουν Ἀστραπή, καὶ ἂν κάνῃ ὅσα γράφουν εἰς τὰ προγράμματα ποῦ ἔχουν κολλημένα 'ς τοὺς τοίχους, εἶνε πολύ, πολὺ ἔξυπνο ἄλογον. Ἂχ! πῶς ἤθελα νὰ μᾶς ἔδιδε ὁ πατέρας τὴν ἄδειαν νὰ πᾶμε! αὔριο μετὰ τὸ μεσημέρι θὰ εἶνε ἡ πρώτη παράστασις καὶ θὰ πᾶνε ὅλα τὰ παιδιά.

«Πόσον ἐχάρη ὁ Μανώλης ὅταν τὴν ἐπαύριον εἰς τὸ τραπέζι ὁ πατέρας ἔβγαλε τὸ χρηματοφυλάκιόν του καὶ ἔδωκε καὶ εἰς τοὺς τέσσαρές μας, τὰ δύο ἀγόρια καὶ τὰ δύο κορίτσια, ἀπὸ ἕνα ἀσημένιο πενηνταράκι, διὰ νὰ ἀγοράσῃ ὁ καθεὶς ὅ,τι θέλῃ.

«—Ἔρχεσαι εἰς τὸ ἱπποδρόμιον; ἠρώτησεν ἀμέσως ὁ Μανώλης τὸν Σταῦρον σιγά, σιγά. Ἐγὼ θὰ ὑπάγω· σήμερα εἶνε ἡ πρώτη παράστασις καὶ θὰ εἶνε ὡραία.

«—Ὄχι, εἶπεν ὁ Σταῦρος, εἰς τὰς τρεῖς δὲν ἠμπορῶ· ἔχω νὰ μελετήσω.

«— Νὰ μελετήσῃς! ὄχ! ἀδελφὲ καὶ σύ! μελετᾷς ἀργότερα ὅπως θὰ κάμω κ' ἐγώ, τώρα δὲν ἔχω διόλου ὄρεξι διὰ μελέτη, καὶ ἀμέσως ἐπῆρε τὸ καπέλλον του καὶ ἔφυγε. Ἡ Μαρία ἔτρεξε κατόπιν του νὰ τὸν συμβουλεύσῃ νὰ μελετήσῃ πρῶτα, διότι αὔριον ἐξημέρωνε Δευτέρα καὶ ἕως ἐκείνην τὴν ὥραν δὲν εἶχε κάμῃ ἀκόμη τίποτε, ἀλλ' ἐπέστρεψε μετ' ὀλίγον λυπημένη διότι ὁ προκομμένος ὁ Μανώλης δὲν ἔπαιρνε ἀπὸ λόγια.

«Ὁ Μανώλης ἔτρεξε ἀμέσως εἰς τοὺς Στύλους· ἐπῆρε ἐν εἰσιτήριον, ἐπῆγε καὶ ἐκάθησεν ἐμπρὸς ἐμπρὸς διὰ νὰ βλέπῃ καλά, καὶ ἐπερίμενε μὲ ἀνυπομονησίαν πότε νὰ μαζευθῇ τὸ πλῆθος διὰ ν' ἀρχίσῃ ἡ παράστασις. Σιγὰ σιγὰ ἐγέμισε τὸ θέατρον καὶ ἤρχισε τὸ θέαμα. Εἷς φίλος τοῦ πατρός μας, ποῦ ἐπῆγε μὲ τὸν υἱόν του εἰς τὸ ἱπποδρόμιον, μᾶς διηγεῖτο ἀργότερα πόσον ἐπροσέχεν ὁ Μανώλης εἰς τὸ θέαμα ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον τότε πρώτην φορὰν ἔβλεπε εἰς τὴν ζωήν του. Τὸ ἐνδιαφέρον του ὅμως ἔφθασεν εἰς τὸ ἔπακρον ὅτε παρουσιάσθη ἡ Ἀστραπὴ τὴν ὁποίαν ἐγνώριζεν ἀπὸ τὴν προηγουμένην ἡμέραν, καὶ τὴν ὁποίαν εἶχε ταγίσῃ μὲ τὸ χέρι του. Φυσικὰ ἡ Ἀστραπὴ τοῦ ἤρεσε περισσότερον ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλογα καὶ ἀπὸ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους καὶ ἐχειροκρότει μὲ ὅλην τὴν καρδίαν του· μὲ ἐνθουσιασμὸν τὴν ἐχειροκρότησε πρὸ πάντων ὅταν εὗρε τὸ μανδήλιον τὸ ὁποῖον εἶχε κρύψῃ ὁ διευθυντὴς τοῦ ἱπποδρομίου, ἢ ἐκτύπησε μὲ τὸ πόδι της τόσας φορὰς ὅσων ἐτῶν ἦτο, ἢ προσεποιήθη τὴν νεκράν.

«—Τώρα, Ἀστραπή, κάμε εἰς τὸ σεβαστὸν κοινὸν μίαν ὑπόκλισιν! εἶπεν ὁ διευθυντὴς τοῦ ἱπποδρομίου. Ἡ Ἀστραπὴ ὑπήκουσε παρευθύς, ἐγύρισε ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ καὶ ἐχαιρέτα μὲ τὴν κεφαλήν της.

«—Τοὺς γνωρίζεις ὅλους ὅσοι εἶνε ἐδῶ; εἶπεν ὁ κύριός της εἰς τὴν Ἀστραπήν, γνωρίζεις τοὺς κυρίους, τὰς κυρίας, καὶ τὰ παιδιά; δεῖξέ μου λοιπὸν ποῖος εἶνε ὁ καλλίτερος φίλος σου.

«Τὸ ἄλογον ἐπλησίασεν εἰς τὸν κύριόν του καὶ ἀκούμβησε τὴν κεφαλήν του εἰς τὸν ὦμον αὐτοῦ.

«—Τώρα δεῖξε μας καὶ τὸ πλειὸ τερπέλικο παιδί, ἀπ' ὅλα ὅσα εἶνε ἐδῶ!

«Ἡ Ἀστραπὴ ἔκαμε ἕνα γῦρον, ἔξαφνα ἐστάθη, ἐκύτταξε τὸν Μανώλη μας, καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ καιρόν, ἐπλησίασε πρὸς αὐτόν. Ὁ Μανώλης ἦτο ὡς νὰ ἐκάθητο ἐπάνω εἰς ἀναμμένα κάρβουνα. Ἀλλ' ἡ Ἀστραπή, ἐπλησίασεν εἰς τὸ κάθισμά του, τὸν ἔδειξε μὲ τὸ δεξιὸν ἐμπρόσθιον πόδι της καὶ ἐχρεμέτισεν ὡς νὰ ἤθελε νὰ εἴπῃ: Αὐτὸς εἶνε!

«Ὅλοι ὅσοι ἦσαν εἰς τὸ ἱπποδρόμιον ἐγέλων, τὰ παιδία ἐχειροκρότουν θορυβωδῶς.

«—Ποιὸς εἶνε; ποιὸς εἶνε; ἐρωτοῦσαν ἀπὸ ὅλα τά μέρη.

«— Ὁ Μανώλης! ἀπαντοῦσαν ἀπὸ στόμα εἰς στόμα.

«Ὁ δυστυχὴς Μανώλης ἔγεινε κόκκινος σὰν παπαροῦνα ὅτε εἶδε τόσα ζευγάρια μάτια προσηλωμένα ἐπάνω του· ἀπὸ τὴν ἐντροπήν του ἐσκέπασε τὸ πρόσωπόν του μὲ τὸ μανδήλι του, ἐπήδησεν ἀπὸ τὴν θέσιν του, διέσχισε τὸ πλῆθος καὶ ἐβγῆκε ἔξω. Δὲν ἤθελε πλέον τίποτε νὰ ἰδῇ, τίποτε νὰ ἀκούσῃ· νὰ φύγῃ μόνον ἤθελε, νὰ φύγῃ μακρυὰ ἀπὸ τὰ τόσα μάτια ποῦ τὸν ἐκύτταζαν, μακρυὰ ἀπὸ τὰ τόσα δάκτυλα ποῦ τὸν ἔδειχναν.

«Καὶ τὸ χειρότερον ἀπ' ὅλα ἦτο ὅτι ἡ συνείδησίς του τοῦ ἔλεγεν ὅτι τὸ ἄλογον εἶχεν εἴπῃ τὴν ἀλήθειαν. Ὡς τόσο, νὰ ποῦ ἐμάντευεν ἡ Ἀστραπή, καὶ εἴξευρεν, ὅτι αὐτὸς δὲν ἀγαποῦσε τὰ γράμματα, καὶ ὅτι ἐκείνην τὴν ἡμέραν δὲν εἶχε πιάσῃ ἀκόμη βιβλίον!...

«Εἶχεν ἔλθῃ ἡ ὥρα ὅπου ἠμεῖς τὰ παιδιὰ ἐτρώγαμεν τὸ δειλινόν· ὁ Μανώλης, ὁ ὁποῖος ἤρχετο πάντοτε πρῶτος, καὶ ἐδιάλεγε τὴς πλειὸ μεγάλες φέτες τοῦ ψωμιοῦ, δὲν εἶχε φανῇ, καὶ τότε ἐπρωτοσυλλογίσθηκα ὅτι δὲν τὸν ξαναεῖδα ἀπὸ τὴν στιγμὴν ποῦ ἀνεχώρησε τόσον χαρούμενος διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ ἱπποδρόμιον.

«Γρήγορα ἀνέβηκα εἰς τὸ πάτωμα ὅπου ἦτο τὸ δωμάτιον τοῦ Σταύρου καὶ τοῦ Μανώλη. Ἡ θύρα ἦτο μισανοιγμένη καὶ ἤκουσα τὸν Μανώλη νὰ κλαίῃ καὶ ν' ἀναφυλλᾷ ἐνῷ ἡ Μαρία μὲ γλυκειὰ φωνὴ τὸν ἐσυμβούλευε, τὸν ἐπαρηγοροῦσε. Δὲν μὲ εἶχαν ἐννοήσῃ καὶ χωρὶς νὰ θέλω ἔμεινα ἐκεῖ καὶ ἄκουα...

«—Πές μού τα ὅλα, πές μού τα ὅλα, παιδί μου, εἶπεν ἀπὸ μέσα μὲ παρακλητικὴν φωνὴν ἡ Μαρία.

«Καὶ τότε ὁ Μανώλης πνιγόμενος ἀπὸ τὰ δάκρυα διηγήθη τί συνέβη εἰς τὸ ἱπποδρόμιον, καὶ εἰς τὸ τέλος εἶπεν ὅτι ἀπὸ τὴν ἐντροπήν του δὲν τολμᾷ πλέον νὰ ἔβγῃ εἰς τοὺς δρόμους νὰ τὸν ἰδοῦν οἱ ἄνθρωποι!

«—Καϊμένε Μανώλη, τί εἶν' αὐτὰ ποῦ λέγεις; αὐτοὶ τὸ ξέχασαν κι' ὅλα· δεῖξε τους σὺ πῶς εἶσαι ἐπιμελής, γίνε ὁ πρῶτος τῆς τάξεώς σου καὶ τότε πλειὰ δὲν θὰ μποροῦν νὰ πιστεύσουν τί τοὺς εἶπε ἕνα ἄλογο, ἕνα ζῷο ἐκεῖ πέρα! Πρέπει ὅμως νὰ ἀρχίσουμε μὲ τὴν καρδιὰ μας τὴν δουλειά, διὰ νὰ μένῃ εὐχαριστημένος ὁ διδάσκαλος.

«Καὶ ἐνῷ ὡμιλοῦσε καὶ τὸν ἐπαρηγοροῦσε καὶ τὸν ἐσυμβούλευεν ἡ Μαρία ἐζητοῦσε τὰ βιβλία τοῦ μικροῦ ἀδελφοῦ μας, τὰ ἤνοιξε καὶ ἤρχισε νὰ μελετᾷ μαζί του.

«—Πιστεύεις πῶς εἰμπορῶ νὰ μάθω; ἠρώτησεν ὁ Μανώλης μὲ ἀμφιβολίαν.

«—Τί λόγος εἶν' αὐτός; κ' ἐρωτᾷς, παιδί μου, σὺ ποῦ εἶσαι τόσο ἔξυπνο!

«—Καὶ δὲ θὰ τὸ πῇς κανενός, οὔτε τῆς Σοφίας, οὔτε τοῦ Σταύρου, οὔτε τοῦ πατέρα, γιατὶ ἀπὸ τώρα θέλω νὰ εἶμαι ἐπιμελής.

«— Δὲν θὰ εἰπῶ λέξι εἰς κανένα! εἶπεν ἡ Μαρία.

«— Σιγὰ σιγὰ κατέβηκα τὴ σκάλα καὶ ἔβαλα ὅλα τὰ δυνατά μου νὰ μὴ καταλάβουν ὅτι ἤκουσα τί εἶπε ὁ Μανώλης εἰς τὴ Μαρία.

«Τὸ βράδυ, μετὰ τὸ δεῖπνον ὁ πατέρας εἶδε τὰ γραψίματά μας, ὅπως συνειθιζε κάθε βράδυ, καὶ ἐπῄνεσε τὸν Μανώλη, ποῦ τὰ εἶχε γραψῃ ὅλα τόσον ὡραῖα. Αὐτὸς καθὼς ἤκουσε τοὺς ἐπαίνους τοῦ πατέρα ἔτρεξεν εἰς τὴν Μαρία καὶ ἄκουσα ποῦ τῆς ἔλεγε σιγά, σιγά:

«— Τώρα δὲν μὲ νοιάζει καθόλου τί ἰδέα ἔχει γιὰ μένα ἡ Ἀστραπή· ὁ πατέρας ξεύρει νὰ κρίνῃ καλλίτερα ἀπὸ τ' ἄλογο ἂν εἶμαι τεμπέλης ἢ ὄχι, δὲν εἶν' ἔτσι Μαρία;

«Μ' ἔπιανε συγκίνησις ὅταν ἔβλεπα πόσον ἐκοπίαζε ἡ καϊμένη ἡ Μαρία μας διὰ νὰ κάμῃ τὸν Μανώλη νὰ μάθῃ ὅσα ἔπρεπε νὰ ἠξεύρῃ, διὰ νὰ διορθώσῃ τὰς ἐλλείψεις του, νὰ γίνῃ ὁ πρῶτος μαθητὴς τῆς τάξεώς του. Ποτέ της δὲν ἐξεστόμισε τὸ μυστικὸ τοῦ Μανώλη, οὐδὲ εἰς ἐμένα δὲν τὸ εἶπε· καὶ τί θαρρεῖτε ὅτι τὸ ἔκαμε τὸ πενηνταράκι ποῦ μᾶς εἶχε δώσῃ ὁ πατέρας, διὰ ν' ἀγοράσωμε ὅ,τι θέλομεν; Τὸ ἔμαθα τυχαίως. Τὸ κακοαναθρεμμένον παιδὶ τοῦ γείτονος ποῦ ἦτο εἰς τὸ θέατρον, ἐφώναζε εἰς τὸν δρόμον τὸν Μανώλη μας: «τερπέλη! τερπέλη!» ἡ Μαρία λοιπὸν τοῦ ἔδωκε τὸ πενηνταράκι της ἀφ' οὗ τῆς ὑπεσχέθη ὅτι δὲν θὰ φωνάζῃ πλέον ἔτσι τὸν ἀδελφόν μας.

«Ἀλλὰ καὶ οἱ κόποι τῆς Μαρίας δὲν ἐπῆγαν εἰς τὰ χαμένα· ὁ Μανώλης ἔγεινε ἐπιμελής, ἔγεινε καλός, καὶ ἔδειξε πολλὲς φορὲς τὴν ἀγάπη του εἰς τὴν καλή του ἀδελφή!»

— Καλλιόπη μου! εἶπεν ἡ μήτηρ τελειώσασα τὴν διήγησίν της, θέλεις καὶ σὺ νὰ εἶσαι τόσο καλὴ ἀδελφοῦλα 'ς τ' ἀδέλφια σου ὅσο ἦτο ἡ θεία σου Μαρία εἰς τὸ Μανώλη μας;

Ἡ Καλλιόπη, ὡραῖον δωδεκαετὲς κοράσιον, ἐπλησίασεν εἰς τὴν μητέρα της, καὶ ἀφ' οὗ ἐφίλησεν αὐτήν, ἐψιθύρισε:

— Ναί, μητέρα!

Σοφια Δημου

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ ΠΑΣΤΕΡ

[Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 152]

ΚΑΤΑΣΤΡΕΠΤΙΚΗ ἐπιδημία ἔπεσεν εἰς τοὺς μεταξοσκώληκας ὅλης τῆς μεσημβρινῆς Εὐρώπης τὸ 1865. Ἡ γαλλικὴ κυβέρνησις ἐπρότεινεν εἰς τὸν Παστὲρ νὰ μεταβῇ ἐπὶ τόπου, διὰ ν' ἀνακαλύψῃ τὴν αἰτίαν καὶ τὸ φάρμακον τῆς ἀσθενείας. Ἡ ἐργασία αὐτὴ ἀπήτησε πολὺν χρόνον. Ὁ μέγας σοφὸς διῆλθε πέντε ὁλόκληρα ἔτη μέσα εἰς ἓν βομβυκοτροφεῖον, δηλαδὴ εἰς ἓν κατάστημα ὅπου ἐτρέφοντο μεταξοσκώληκες. Ἐμελέτησεν, εἰργάσθη, ἐκοπίασε καὶ ἰδοὺ τί ἀπέδειξεν. Αἰτία τῆς ἀσθενείας ἦσαν κάτι μικρὰ ζωύφια, τὰ ὁποῖα μαζὶ μὲ τὴν τροφὴν εἰσήρχοντο εἰς τὸ σῶμα τῶν βομβύκων (μεταξοσκωλήκων) καὶ ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἦσα γεμάτα τὰ ἀποχωρήματά των. Ἕνας δὲ καὶ μόνος ἀσθενὴς βόμβυξ ἠμποροῦσε νὰ δηλητηριάσῃ ἓν ὁλόκληρον δωμάτιον.

Ἀφοῦ εὑρέθη ἡ αἰτία, ἡ θεραπεία τῆς νόσου ἦτο πλέον εὔκολος. Οἱ βομβυκοτρόφοι ἔπρεπε νὰ διατηροῦν ἄκραν καθαριότητα καὶ νὰ καταστρέφουν ὅλους τοὺς ἀσθενεῖς σκώληκας καὶ τὸν σπόρον των, προσέτι δὲ νὰ τρέφουν τοὺς βόμβυκας ὄχι ὅλους μαζί, ἀλλὰ εἰς χωριστὰ δωμάτια, ὥστε ἂν προσβληθοῦν οἱ σκώληκες τοῦ ἑνὸς δωματίου, νὰ σωθοῦν τοὐλάχιστον οἱ ἄλλοι.

Ἔκτοτε ἡ ἀσθένεια τῶν βομβύκων ἐξηφανίσθη ἀπὸ τὴν Γαλλίαν, τὴν Ἰταλίαν καὶ τὴν Αὐστρίαν. Καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα δὲ τώρα σπανίως παρουσιάζεται ἐπιδημία εἰς τοὺς βόμβυκας, διότι ἡ κυβέρνησις φροντίζει νὰ φέρῃ σπόρον ἀπὸ τὴν Γαλλίαν, ὁ ὁποῖος ἑτοιμάζεται κατὰ τὴν μέθοδον τοῦ Παστὲρ καὶ δὲν ἔχει φόβον ἀπὸ τὴν καταστρεπτικὴν ἐπιδημίαν. Ἡ ἀνακάλυψις αὕτη τοῦ Παστέρ, μολονότι τόσον ἁπλῆ, εἶνε ὅμως σπουδαιοτάτη. Χάρις εἰς αὐτὴν *ἑκατομμύρια δραχμῶν* σώζονται κατ' ἔτος καὶ οἱ πτωχοὶ ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι ἀποζοῦν ἀπὸ τὴν μεταξοσκωληκοτροφίαν, δὲν κινδυνεύουν πλέον νὰ χάσουν εἰς μίαν ἡμέραν τὸν μόνον πόρον τῆς ζωῆς των.

Ἀλλὰ οἱ κόποι, τοὺς ὁποίους ὁ Παστὲρ κατέβαλε διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὸ λαμπρὸν αὐτὸ ἀποτέλεσμα, ἦσαν τόσον μεγάλοι, ὥστε ἠσθένησεν ἐπικινδύνως. Ἔπαθεν ἀπὸ παράλυσιν καὶ ἐπὶ ἓξ ἑβδομάδας εὑρίσκετο μεταξὺ ζωῆς καὶ θανάτου. Ἐπὶ τέλους ἐσώθη· ἀλλὰ τὸ ἀριστερὸν πόδι καὶ τὸ ἀριστερὸν χέρι ἔμειναν παράλυτα. Ἀδύνατος ἀκόμη καὶ μὴ ἠμπορῶν νὰ κινηθῇ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν μεσημβρινὴν Γαλλίαν, ὅπου ἐξαπλωμένος ἐπάνω εἰς μίαν πολτρόναν ἔφερεν εἰς πέρας τὰ πειράματά του, μὲ τὰ ὁποῖα ἐβεβαίωσεν ὁριστικῶς τὴν ἀνακάλυψίν του. Εἶνε νὰ μὴ θαυμάσῃ κανεὶς τοιοῦτον ἄνδρα ; Νὰ εἶνε διαρκῶς ἀφωσιωμένος εἰς τὸ καλὸν τῆς ἀνθρωπότητος καὶ νὰ θυσιάζῃ ὑπὲρ αὐτῆς καὶ αὐτὴν τὴν ὑγείαν του, καὶ τὴν ζωήν του ἀκόμη !

Μετὰ τὴν ἀνακάλυψίν του αὐτὴν ὁ Παστὲρ δὲν ἐσταμάτησεν. Ἐξηκολούθησεν. Ἐπεδόθη εἰς τὴν μελέτην τῶν ἀσθενειῶν τῶν χρησιμωτέρων εἰς τὸν ἄνθρωπον ζῴων, τῶν ζῴων τὰ ὁποῖα ὀνομάζονται κατοικίδια, διότι συνοικοῦν μαζί μας : δηλαδὴ τῶν ὀρνίθων, τῶν χοίρων, τῶν προβάτων, τῶν βῳδίων.

Τὸ σύστημά του ἦτο πάντοτε τὸ ἴδιον. Προσεπάθει νὰ εὕρῃ ἂν ἡ ἀσθένεια προήρχετο ἀπὸ μικρόβιον καὶ νὰ καταστρέψῃ αὐτό. Αἱ ἀσθένειαι, αἱ ὁποῖαι γεννῶνται ἀπὸ μικρόβια, ὁμοιάζουν μὲ τὰ ἀγκάθια καὶ τὰς *τσουκνίδες*. Ἅμα κατορθώσῃς νὰ καταστρέψῃς ὅλους τοὺς σπόρους, δὲν ξαναβγαίνουν.

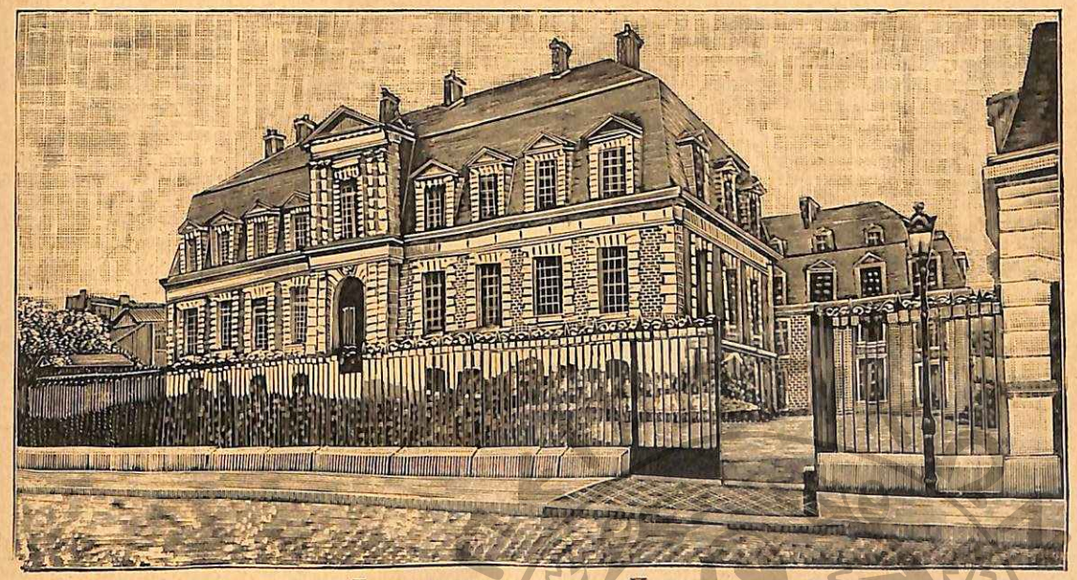
Ἡ σπουδαιοτέρα ἀνακάλυψις, τὴν ὁποίαν ἔκαμεν εἰς τὰς ἀσθενείας τῶν ζῴων, εἶνε ἡ ἀνακάλυψις τοῦ μικροβίου τοῦ ἄνθρακος, τῆς θανατηφόρου αὐτῆς ἀσθενείας, ἡ ὁποία φονεύει τὰ ζῷα, ὄχι σπανίως δὲ καὶ τοὺς ἀνθρώπους.

Ἕως ὅτου ὁ Παστὲρ κάμῃ τὴν ἀνακάλυψίν του, ὅταν ἓν βῷδι ἢ ἓν πρόβατον ἀπέθνησκεν ἀπὸ ἄνθρακα, ἐνομίζετο ὅτι ἀρκοῦσε κανεὶς νὰ θάψῃ τὸ πτῶμά του εἰς ἕνα λάκκον καὶ δὲν εἶχε τίποτε νὰ φοβηθῇ πλέον. Πλάνη ! Τὸ μικρόβιον τοῦ ἄνθρακος ἠμπορεῖ νὰ ζήσῃ χρόνια μέσα

εἰς τὴν γῆν. Μίαν ἡμέραν τὰ σκουλήκια φθάνουν ἕως τὸ πτῶμα, καταπίνουν κἄμποσα μικρόβια καὶ τὰ φέρουν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς. Ἔρχεται τώρα ἕνα κοπάδι νὰ βοσκήσῃ· ἓν βῷδι, ἓν ἀρνί ἔχουν λιγάκι σκασμένα τὰ χείλη ἢ τὴν γλῶσσαν, τὸ μικρόβιον ἐμβαίνει ἀπὸ αὐτὴν τὴν μικρὰν σχισμάδα εἰς τὸ αἷμα καὶ τὸ ζῷον εἶνε χαμένον.

Ἦτο λοιπὸν ἀνάγκη κάθε ζῷον, τὸ ὁποῖον ἀπέθνησκεν ἀπὸ ἄνθρακα, νὰ καίεται.

Καλά . . . Μὰ προτοῦ ὁ Παστὲρ κάμῃ τὴν ἀνακάλυψίν του τόσα ζῷα εἶχαν ἀποθάνῃ ἀπὸ ἄνθρακα, εἶχαν ταφῇ, τὰ μικρόβια δὲ τὰ ὁποῖα ἦσαν ἀποκάτω ἀπὸ τὴν γῆν δὲν ἠμποροῦσαν νὰ καοῦν.

Το ινστιτουτον του Παστερ

Τότε ὁ Παστὲρ ἔδειξεν ὅλην του τὴν μεγαλοφυΐαν. Εἶπεν εἰς τοὺς κτηνοτρόφους :

— Θὰ ἐμβολιάσω τὰ ποίμνιά σας κατὰ τοῦ ἄνθρακος, ὅπως ἐμβολιάζομεν τὰ παιδιά σας, διὰ νὰ μὴ βγάζουν τὴν εὐλογιάν.

Καὶ ἔκαμεν ὅπως εἶπεν. Ἐπῆρε μικρόβια τοῦ ἄνθρακος ἀπὸ τὸ σῶμα ζῴου, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀποθάνῃ ἐξ αὐτῆς τῆς ἀσθενείας, τὰ ἐξέθηκεν εἰς τὸν ἥλιον καὶ εἰς τὸ φῶς καὶ ἐξησθένισε τὴν δύναμίν των. Τὰ ἐξασθενισμένα δὲ αὐτὰ μικρόβια ὄχι μόνον δὲν ἠμποροῦσαν πλέον νὰ φονεύσουν τὸ ζῷον, ἀλλ' ἐὰν μὲ ἓν χάραγμα τὰ εἰσῆγε κανεὶς εἰς τὸ αἷμα τοῦ ζῴου, τὸ ζῷον αὐτὸ ἐμβολιάζετο.

Ἡ ἀγροτικὴ ἑταιρία μιᾶς πόλεως, τῆς Μελύν, ἐπρόσφερε εἰς τὸν Παστέρ δέκα βῴδια καὶ πεντήκοντα πρόβατα διὰ νὰ κάμῃ τὰ πειράματά του. Ὁ Παστὲρ ἐμβολίασε τριάκοντα ἐξ αὐτῶν μὲ ἐμβόλιον, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἑτοιμάσῃ. Μετὰ δέκα ἡμέρας ἐνωφθάλμισεν (αὐτὸς εἶνε ὁ ἐπιστημονικὸς ὅρος τοῦ ἐμβολιάσματος) εἰς τὰ ἐμβολιασμένα καὶ τὰ ἀνεμβολίαστα ζῷα αἷμα παρμένον ἀπὸ ζῷα πάσχοντα ἐξ ἄνθρακος.

Τὸ ἀποτέλεσμα ὑπῆρξε θαυμάσιον, ὄχι διὰ τὰ καϋμένα τὰ ζῷα, ἀλλὰ διότι ἀπεδείκνυε τὴν δύναμιν τοῦ ἐμβολίου. Ὅλα τὰ ἀνεμβολίαστα ἀπέθαναν, ἀπὸ τὰ τριάκοντα δ' ἐμβολιασμένα δὲν ἠσθένησε κἂν οὔτε ἕν.

Τὸ θαυμάσιον αὐτὸ πείραμα ἐντὸς ὀλίγου ἔγεινε γνωστὸν εἰς ὅλον τὸν κόσμον. Μετ' ὀλίγον καιρὸν εἰς τὸ Λονδῖνον ἔτυχε νὰ συνέλθῃ διεθνὲς ἰατρικὸν συνέδριον, ἡ ἀνακάλυψις δὲ τοῦ Παστὲρ ἀνηγγέλθη εἰς τὰ μέλη αὐτοῦ ἐπισήμως. Τρεῖς χιλιάδες ἰατροί, ἀνήκοντες εἰς ὅλα τὰ πολιτισμένα ἔθνη τοῦ κόσμου, ὅταν ἤκουσαν τὴν ἔκθεσιν, ἐσηκώθησαν ὅλοι ὄρθιοι καὶ ἐπὶ πολλὰ λεπτὰ τῆς ὥρας ἐχειροκρότουν τὸν μεγαλοφυᾶ Γάλλον. Εἷς μόνος εὑρέθη ν' ἀντείπῃ : ὁ

Γερμανὸς ἰατρὸς Κώχ, ὁ ὁποῖος τώρα καὶ αὐτὸς ἐργάζεται εἰς τὰ μικρόβια καὶ ἀπέκτησεν εἰς τὴν ἐπιστήμην ὄνομα μεγάλον — ὄχι ὅμως τόσον μεγάλον ὅσον ὁ Παστέρ. — Δὲν πιστεύω εἰς τὸν ἐμβολιασμόν, εἶπεν ὁ Κώχ. *Τόσον ὡραῖον πρᾶγμα δὲν ἠμπορεῖ νὰ εἶνε ἀληθινόν.*

Ὅταν ὁ Παστὲρ ἔμαθεν αὐτὴν τὴν φράσιν τοῦ Γερμανοῦ ἰατροῦ, ἐπρότεινεν εἰς τοὺς ἰατροὺς τοῦ Βερολίνου νὰ στείλουν ἕνα μαθητήν των, διὰ νὰ κάμῃ ἐνώπιόν του τὰ πειράματα τοῦ ἐμβολιασμοῦ. Οἱ Γερμανοὶ ἐδέχθησαν καὶ ἠναγκάσθησαν νὰ ὁμολογήσουν ὅτι τὸ πρᾶγμα ἦτο ἀληθές. Ὁ Κὼχ τὸ ὡμολόγησε καὶ αὐτός, ἀλλ' ἐκήρυξεν ὅτι ἡ ἀνακάλυψις τοῦ Παστὲρ δὲν ἔχει καμμίαν πρακτικὴν χρησιμότητα.

Ἀλλ' ἐπλανᾶτο καὶ πάλιν. Ὁ Παστὲρ καὶ οἱ μαθηταί του κατασκευάζουν κατ' ἔτος χιλιάδας φιαλῶν ἐμβολίου τοῦ ἄνθρακος, τὸ ὁποῖον στέλλουν εἰς ὅλον τὸν κόσμον. Μόνον δὲ εἰς τὴν Γαλλίαν, ἡ θνησιμότης τῶν βοδιῶν καὶ τῶν προβάτων, ἡ προερχομένη ἀπὸ τὸν ἄνθρακα, ὠλιγόστευσε τόσον, ὥστε ὑπολογίζεται ὅτι ἀπ' αὐτὸ κερδίζει *δέκα πέντε ἕως εἴκοσι ἑκατομμύρια* κάθε χρόνον — μόνη ἡ Γαλλία! Φαντασθῆτε τί κερδίζει ὅλος ὁ ἄλλος κόσμος μαζί, κατορθώνων νὰ προφυλάττῃ μὲ τὸν ἐμβολιασμὸν τὰ ζῷά του ἀπὸ τὴν θανατηφόρον ἀσθένειαν.

Σοφὸς Ἄγγλος, ὁ Οὔξλεϋ, εἶπε μίαν φορὰν ἀπὸ τὴν ἕδραν τοῦ Πανεπιστημίου ὅπου διδάσκει: «Ὅταν οἱ Γερμανοὶ ἐνίκησαν τοὺς Γάλλους, τοὺς ἐζήτησαν ὡς πολεμικὴν ἀποζημίωσιν πέντε χιλιεκατομμύρια. Ἀλλ' αἱ ἀνακαλύψεις τοῦ Παστὲρ εἶνε ἱκαναὶ νὰ καλύψουν ὅλον αὐτὸ τὸ ποσόν».

Δηλαδὴ ὡς νὰ ἔλεγεν ὁ Οὔξλεϋ:

— Βέβαια οἱ Γάλλοι ἠσθάνθησαν τὰ πέντε χιλιεκατομμύρια, τὰ ὁποῖα ἐπλήρωσαν εἰς τοὺς Γερμανοὺς καὶ τὰ ὁποῖα δὲν ἠξεύρω πόσα ἁμάξια μετέφεραν ἀπὸ τὴν Γαλλίαν εἰς τὴν Γερμανίαν. Ἀλλ' ὅταν ἔχουν ἄνδρας ὡς τὸν Παστέρ, δὲν πρέπει νὰ τοὺς μέλῃ. Τότε νὰ φοβοῦνται ὅταν ἔχουν ἄφθονα χρήματα εἰς τὰ ταμεῖά των — ἀλλὰ τοὺς λείψουν οἱ μεγάλοι ἄνδρες των.

Αὐτὸ δ' ἐφαρμόζεται εἰς κάθε ἔθνος — ἀπὸ τὴν μεγαλην Γαλλίαν ἕως εἰς τὴν μικρὰν Ἑλλάδα. Τὸν πλοῦτόν της ἀποτελοῦν πρῶτον οἱ ἔξοχοι ἄνδρες της καὶ ἔπειτα τὰ χρήματα ἐκείνων οἱ ὁποῖοι δὲν ἔχουν καμμίαν ἀξίαν.

Καὶ ὅμως ὅλα αὐτὰ εἶνε μέρος μόνον τῶν εὐεργεσιῶν, τὰς ὁποίας ἡ ἀνθρωπότης χρεωστεῖ εἰς τὸν Παστέρ.

Ἅμα ἤρχισε τὰς μελέτας του ἐπὶ τῶν μικροβίων, ὁ Παστὲρ παρετήρησεν ὅτι τὸ κρασί, ὁ ζῦθος, τὸ ξύδι, τόσαι ἄλλαι οὐσίαι χαλοῦν, διότι *ἀρρωστοῦν* καὶ ἀρρωστοῦν ἀπὸ αὐτὴν ἢ ἀπὸ ἐκείνην τὴν ἀρρώστιαν, διότι αὐτὸ ἢ ἐκεῖνο τὸ μικρόβιον ἐμβῆκεν εἰς τὴν *φιάλην*, ἐντὸς τῆς ὁποίας εὑρίσκονται. Ἕν λεπτότατον μόριον ἀρκεῖ δι' αὐτὸ — ἂν τὸ λεπτότατον αὐτὸ μόριον εἶνε μικρόβιον.

Ὁ Παστὲρ λοιπὸν ἐσκέφθη ἀμέσως: ὅταν ἓν μικρόβιον ἔμβῃ εἰς τὸ αἷμα τοῦ ἀνθρώπου ἢ τοῦ ζῴου θ' ἀρρωστήσουν ἀμέσως.

Ἀφοῦ ἐβεβαιώθη ὅτι ἡ ὑπόθεσίς του εἶνε ἀληθὴς διὰ τὰ ζῷα, ἐπεδόθη εἰς τὴν μελέτην καὶ τῶν ἀνθρωπίνων ἀσθενειῶν.

Πρὸ εἴκοσι καὶ πλέον ἐτῶν, μέγας Ἄγγλος χειρουργός, ὁ Λίστερ, ἀνεκάλυψεν ἓν εἶδος ἐπιδέσεως τῶν πληγῶν, τὸ ὁποῖον ἐμποδίζει τὰ μικρόβια τοῦ ἀέρος νὰ πέσουν ἐπάνω εἰς τὸ τραῦμα καὶ ἂν πέσουν δὲ ψοφοῦν, ἐνῷ ἄλλοτε ἐπέφεραν τὴν σῆψιν καὶ ὁ τραυματίας ἀπέθνησκεν.

Σήμερον ἠμποροῦν νὰ κόψουν ἑνὸς τὸ πόδι — καὶ ὁμολογῶ ὅτι τὸ πρᾶγμα εἶνε πάντοτε πολὺ δυσάρεστον — χωρὶς νὰ πάθῃ οὔτε πυρετόν. Ἡ θνησιμότης δὲ μετὰ τὰς ἐγχειρήσεις εἶνε τώρα *ἑκατὸν φορὰς μικροτέρα* ἀπὸ προτήτερα

Ἀλλ' ὁ Λίστερ ἐντίμως ἀνεγνώρισεν ὅτι ἂν ὁ Παστὲρ δὲν εἶχεν ἀνακαλύψῃ τὴν ὕπαρξιν τῶν μικροβίων, ἀδύνατον θὰ ἦτο καὶ εἰς αὐτὸν νὰ ἐπινοήσῃ τὴν θαυματουργὸν ἐπίδεσιν τῶν τραυμάτων.

Οἱ ἰατροὶ ὅλου τοῦ κόσμου ἄλλως τε ἠκολούθησαν τὰ ἴχνη τοῦ Παστὲρ καὶ κάθε τόσον ἀνακαλύπτεται τὸ μικρόβιον καὶ μιᾶς ἀσθενείας Καὶ ὅταν τὸ μικρόβιον ἀνακαλυφθῇ, ἠμποροῦμεν, ἂν ὄχι νὰ τὸ καταστρέψωμεν, τοὐλάχιστον νὰ τὸ ἀποφύγωμεν. Τὰ περισσότερα δὲ μικρόβια ἀποφεύγει τις μὲ τὴν καθαριότητα.

Δυστυχῶς δὲν ἀρκεῖ νὰ εἶνε κανεὶς αὐτὸς μόνος καθαρός, πρέπει νὰ εἶνε καθαροὶ καὶ οἱ

γείτονές του καὶ οἱ γείτονες τῶν γειτόνων του δηλ. ὅλη ἡ πόλις εἰς τὴν ὁποίαν κατοικεῖ. Ἐπειδὴ δὲ τοῦτο εἶνε δύσκολον ἢ ἀδύνατον, διὰ τοῦτο ἔχομεν ἀκόμη τόσας ἀσθενείας, τὸν τύφον, τὴν χολέραν π. χ. κτλ., τῶν ὁποίων γνωρίζομεν τὸ μικρόβιον, ἀλλὰ δὲν ἠμποροῦμεν νὰ τὸ ἀποφύγωμεν, διότι μᾶς ἔρχεται πρὸς ἐπίσκεψιν ἀπὸ τὸν γείτονά μας, ἢ ἀπὸ τὸν δρόμον!

Τὸ ἐμβολίασμα τῆς λύσσης εἶνε ἡ γνωστοτέρα ἀνακάλυψις τοῦ Παστέρ, τὸ ὁποῖον εἶνε φυσικόν, ὅταν συλλογισθῇ κανεὶς τί φρικτὴ ἀσθένεια εἶνε ἡ λύσσα καὶ τί ὀδυνηρὸν θάνατον λαμβάνουν ὅσοι τύχῃ νὰ πάθουν ἐξ αὐτῆς!

Ἀλλὰ κυρίως εὐγνωμοσύνην τοῦ ὀφείλομεν διὰ τὰς ἄλλας του ἀνακαλύψεις. Μὲ τὸν ἐμβολιασμὸν τῆς λύσσης σώζονται κατ' ἔτος ἑκατὸν ἢ διακόσιοι ἄνθρωποι ἀπὸ τὸν θάνατον, ἐνῷ χάριν εἰς τὴν ἀνακάλυψιν τῶν μικροβίων σώζονται χιλιάδες καὶ χιλιάδες ὑπάρξεων. Ἐὰν ἠμποροῦσε κανεὶς νὰ μαζεύσῃ ὅλους τοὺς ἀρρώστους, τοὺς ὁποίους οἱ ἰατροὶ δὲν κατώρθωναν νὰ θεραπεύσουν προτοῦ ὁ Παστὲρ κάμῃ τὰς ἀνακαλύψεις του, καὶ τοὺς ἀρρώστους οἱ ὁποῖοι ἐσώθησαν χάρις εἰς αὐτάς, θὰ ἔκαμνεν ἕνα μεγάλον στρατόν· ἐὰν δὲ ἠμποροῦσε νὰ μαζεύσῃ καὶ ἐκείνους οἱ ὁποῖοι δὲν ἀρρώστησαν καθόλου, χάρις εἰς τὰς προόδους τῆς ὑγιεινῆς, θὰ ἔκαμνε στρατὸν πολὺ μεγαλείτερον.

Ὑπάρχουν ἀκόμη ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι ἀμφιβάλλουν διὰ τὴν θεραπείαν τῆς λύσσης — ἰδίως εἰς τὴν Γερμανίαν. Ἀλλὰ καὶ ὁ Κὼχ ἀμφέβαλλε διὰ τὸν ἐμβολιασμὸν τοῦ ἄνθρακος καὶ ἠναγκάσθη ἔπειτα νὰ τὸ ὁμολογήσῃ. Ἐλπίζομεν ὅτι τὸ αὐτὸ θὰ γίνῃ καὶ διὰ τὴν λύσσαν πρὶν παρέλθῃ πολὺς καιρός.

Ἐκ *τριῶν χιλιάδων* λυσσοδήκτων οἱ ὁποῖοι ἕως τώρα ἐθεραπεύθησαν ἀπὸ τὸν Παστέρ, ἀπέθανον μόνον *τριάκοντα*, δηλαδὴ εἷς εἰς τοὺς 100 μόνον. Ἀλλὰ καὶ ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς τριάκοντα πρέπει ν' ἀφαιρέσωμεν πολλούς, οἱ ὁποῖοι εἶχαν τραύματα πολὺ βαθέα, τοὺς ὁποίους εἶχαν δαγκάσῃ λυσσασμένοι λύκοι, ἦσαν μέθυσοι ἢ ἦλθαν ἔπειτα ἀπὸ πολὺν καιρόν, ἀφοῦ τοὺς ἐδάγκασε τὸ λυσσασμένον ζῷον, εἰς τὸν Παστέρ. Ἂν ἀφαιρέσωμεν ὅλους αὐτούς, πολὺ ὀλίγοι λυσσόδηκτοι, ἀπὸ τοὺς ὑποβληθέντας εἰς τὴν θεραπείαν τοῦ Παστέρ, ἀπέθανον. Ἰδίως ἀπὸ ὅσους ἐστάλησαν εἰς Παρισίους ἐξ Ἑλλάδος — καὶ θὰ ἐστάλησαν ἕως τώρα 50 καὶ πλέον — ὅλοι εὐτυχῶς ἐσώθησαν. Δι' ἡμᾶς τοὐλάχιστον τοὺς Ἕλληνας λοιπόν, καὶ ἡ ἀνακάλυψις αὐτὴ τοῦ Παστὲρ εἶνε ἀδιαφιλονείκητος ἀλήθεια.

Τὰ ἀποτελέσματα αὐτὰ τόσον λαμπρὰ εὑρέθησαν, ὥστε οἱ θαυμασταὶ τοῦ μεγάλου ἀνδρὸς ἔστειλαν ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου χρήματα καὶ ἐκτίσθη τὸ μέγα *Ἰνστιτοῦτον Παστέρ*, τὸ ὁποῖον βλέπετε ἀπὸ τὴν εἰκόνα τί ὡραῖον κτίριον εἶνε. Εἰς τὸ λαμπρὸν αὐτὸ μέγαρον ὄχι μόνον θεραπεύονται οἱ λυσσόδηκτοι, ἀλλὰ καὶ μελετῶνται ἀπὸ τὸν Παστὲρ καὶ τοὺς μαθητάς του ὅλαι αἱ ἀσθένειαι, αἱ ὁποῖαι γεννῶνται ἀπὸ μικρόβια.

Ἕως τώρα ἐσυνάχθησαν *δύο ἑκατομμύρια ἑξακόσιαι χιλιάδες φράγκα* καὶ τὸ κτίριον δὲν ἐτελείωσεν ἀκόμη. Περιττὸν νὰ προσθέσω ὅτι ὁ Παστὲρ δὲν ἐδέχθη ἀπὸ αὐτὰ τὰ χρήματα οὔτε λεπτὸν διὰ τὸν ἑαυτόν του. Ἀπεναντίας ἐχάρισεν εἰς τὸ Ἰνστιτοῦτόν του ὅ,τι κερδίζει ἀπὸ τὴν πώλησιν τοῦ ἐμβολίου τοῦ ἄνθρακος.

Τὸ *Ἰνστιτοῦτον τοῦ Παστὲρ* ἐκτίσθη εἰς ἓν μοναχικὸν μέρος τῶν Παρισίων, ὅπου πρὸ τριῶν ἐτῶν ἀκόμη ἐφύτρωναν ρεπάνια καὶ ἄλλα χορταρικά. Εἶνε μεγάλον εὐρύχωρον οἰκοδόμημα, γύρω ἀπὸ τὸ ὁποῖον εἶνε κτισμένα μικρὰ σπιτάκια καὶ σταῦλοι.

Εἰς τὴν πρόσοψιν τοῦ κτιρίου ἓν χαλκινον σύμπλεγμα παριστάνει παιδὶ δεκατεσσάρων ἐτῶν, τὸ ὁποῖον ὁρμᾷ ἐναντίον ἑνὸς λυσσασμένου σκύλου, τὸν πιάνει ἀπὸ τὸ δέρμα τοῦ λαιμοῦ καὶ τοῦ δένει τὸ στόμα μὲ τὸ σχοινὶ τοῦ μαστιγίου του. Τὸ ζῷον προσπαθεῖ νὰ διαφύγῃ, ἀλλὰ βλέπει κανεὶς ὅτι τοῦ εἶνε πλέον ἀδύνατον.

Τὸ σύμπλεγμα αὐτὸ παριστᾷ ἡρωϊκὴν πρᾶξιν, ἡ ὁποία πραγματικῶς ἔγεινεν. Ὁ ἥρως εἶνε ἓν τσοπανόπουλον ἀπὸ τὰ Ἰώαννα, ὀνομάζεται δὲ Ζουπίλλ. Ὁ μικρὸς αὐτὸς ποιμὴν διὰ νὰ σώσῃ πολλὰ παιδάκια ἀπὸ ἕνα λυσσασμένον σκύλον, ὁ ὁποῖος ὥρμησεν ἐναντίον των, ἐστάθη ἐμπρός του καὶ κατεδαγκώθη ἀπ' αὐτόν, ἀλλ' ἐπὶ τέλους κατεδάμασε τὸ ζῷον καὶ τὸ ἔσυρεν εἰς διάστημα ἑκατὸν πενῆντα βημάτων διὰ νὰ τὸ πνίξῃ εἰς ἓν τέλμα, ὅπου εὑρίσκετο ἐκεῖ κοντά. Εὐτυχῶς τὸ γενναῖον αὐτὸ παιδὶ εἶνε εἷς ἀπὸ τοὺς πρώτους λυσσο-

δήκτους, τούς ὁποίους ἐμβολίασε καὶ ἔσωσεν ὁ Παστέρ.

Τὸ Ἰνστιτοῦτον ἐγκαινίσθη τὴν 14 Νοεμβρίου 1888, ἐπὶ παρουσίᾳ πολλῶν ἐπισήμων προσώπων καὶ σοφῶν, οἱ ὁποῖοι εἶχαν μεταβῆ εἰς Παρισίους ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου. Ὁ πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας ἐκάθητο εἰς τὴν τιμητικὴν θέσιν, εἶχε δὲ δεξιᾷ του τὸν Παστέρ, ὅστις ἔκλαιεν ὡς μικρὸν παιδὶ ἀπὸ τὴν χαράν του, ὅταν ἤκουε ν' ἀριθμοῦν ἐμπρός του πόσον αἱ ἰδικαί του καὶ τῶν μαθητῶν του αἱ ἀνακαλύψεις εὐηργέτησαν τὴν ἀνθρωπότητα. Ἀλλὰ καὶ ὅλοι ὅσοι παρευρίσκοντο εἰς τὴν λαμπρὰν αὐτὴν ἑορτὴν δὲν ἠμποροῦσαν νὰ κρατήσουν τὰ δάκρυα.

Ἡ ἡμέρα τῆς 14 Νοεμβρίου 1888 θὰ μείνῃ ἔνδοξος εἰς τοὺς μέλλοντας αἰῶνας, διότι εἶνε ἡμέρα κατὰ τὴν ὁποίαν ἐπισήμως ἀνεκηρύχθη ὁ θρίαμβος τῆς νέας ἰατρικῆς ἐπιστήμης.

Ἡ νέα ἰατρικὴ ἰατρεύει τὰς ἀσθενείας, τὰς ὁποίας ἡ παλαιὰ δὲν ἠμποροῦσε νὰ ἰατρεύσῃ. Ἀλλὰ κάμνει καὶ κἄτι ἄλλο μυριάκις καλλίτερον : ἐμποδίζει τὰς ἀσθενείας νὰ γεννῶνται.

Ἀφοῦ προσθέσω ὅτι καὶ ἡ ἑλληνικὴ κυβέρνησις, μιμουμένη τὸ παράδειγμα τῶν ἄλλων κυβερνήσεων, ἀπέστειλεν εἰς τὸν Παστὲρ τὸν Μεγαλόσταυρον τοῦ Σωτῆρος — θὰ τελειώσω μὲ ἓν ἀνέκδοτον.

Πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ὁ Παστὲρ ἐπῆγε νὰ περάσῃ τὸ καλοκαῖρι εἰς τὴν ἥσυχον καὶ ἀνθισμένην ἰταλικὴν πόλιν Βορδιγέραν. Ὁ δήμαρχος, τὸ δημοτικὸν συμβούλιον, ὅλος ὁ λαὸς τῆς μικρᾶς πόλεως, τὸν ὑπεδέχθησαν « μετὰ βαΐων καὶ κλάδων,».

Ὁ Παστέρ, ὁ ὁποῖος δὲν ἐπερίμενε τέτοιαν ὑποδοχήν, ἦτο πολὺ συγκινημένος, ἐγύρισε δὲ πρὸς τὸν δήμαρχον καὶ τοῦ εἶπεν :

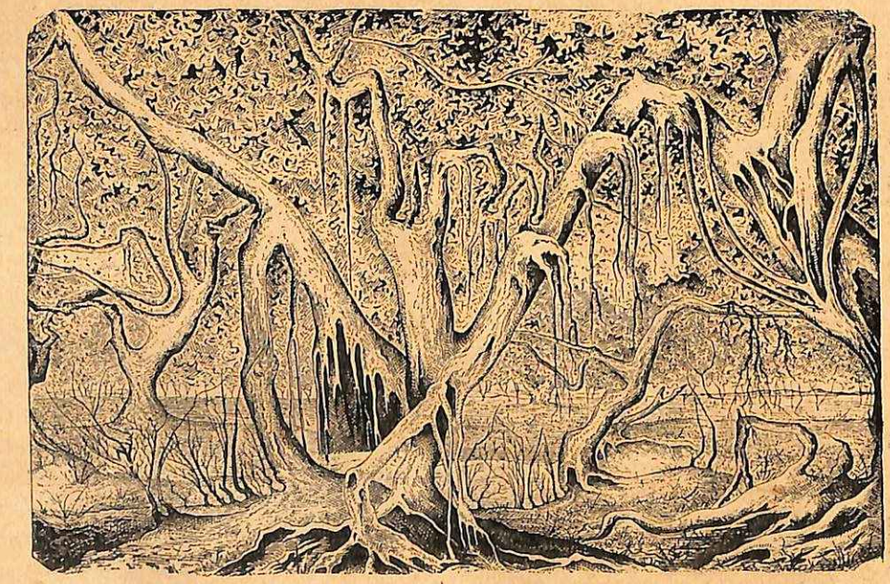
—Μὲ ὑπεδέχθητε σᾶμπως νὰ ἤμουν κανεὶς ἡγεμών !

— Μὰ δὲν εἶσθε *ἡγεμὼν τῆς ἐπιστήμης* ; ἀπήντησε μὲ ἑτοιμότητα ὁ δήμαρχος.

Ἡγεμὼν τῆς ἐπιστήμης !

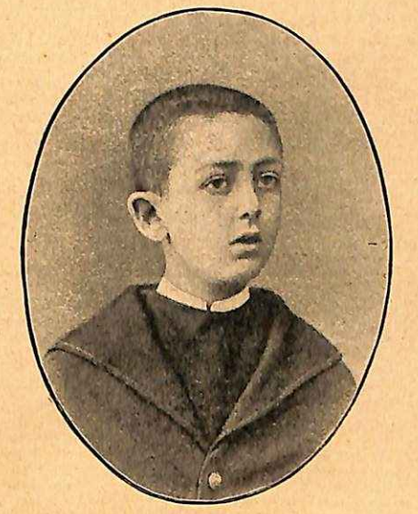
Τί ὡραῖος, τί ἀληθινὸς λόγος !

ΔΗΜ. ΚΑΚΛΑΜΑΝΟΣ

ΟΙ ΚΑΤΟΙΚΟΙ ΤΟΥ ΔΑΣΟΥΣ

Περιττὸν νομίζω νὰ σᾶς ἐρωτήσω τί παριστᾷ ἡ εἰκὼν αὕτη, διότι εἶνε φανερὸν ὅτι παριστᾷ δάσος τῆς Ἀφρικῆς. Θὰ σᾶς παρακαλέσω μόνον νὰ παρατηρήσετε προσεκτικὰ τὴν εἰκόνα καὶ νὰ μοῦ εἰπῆτε, ἂν διακρίνετε μέσα εἰς αὐτὴν τίποτε ζῷα νὰ σχηματίζωνται. Ἐγὼ διακρίνω ἓξ τοιαῦτα· θὰ σᾶς εἴπω τὰ ὀνόματά των εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν ἑνὸς ἐκ τῶν προσεχῶν φυλλαδίων, ἀλλ' ἕως τότε εἶμαι βεβαία ὅτι οἱ περισσότεροι θὰ τὰ διακρίνετε μόνοι σας.

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ Ζ. ΜΑΥΡΟΓΙΑΝΗΣ
(Ἡρωϊκὴ Πάργα)
Βραβευθεὶς εἰς τὸν εἰκοστὸν πρῶτον διαγωνισμὸν τῆς «Διαπλάσεως» πρὸς εὕρεσιν τῶν λύσεων τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων.

ΑΙΝΕΙΤΕ ΤΟΝ ΚΥΡΙΟΝ

Ἁρμόσατε ψαλτήριον
Αἱ γενεαὶ τοῦ κόσμου,
Τὸν Πλάστην μου καὶ Κύριον
Εὐλόγει, τὰ ἐντός μου.

Αὐτός, Θεὸς τῆς χάριτος,
Ἀνθρώπων εὐφροσύνη,
Ἀθέατος καὶ ἄρρητος
Τὸ σύμπαν διευθύνει.

Θυσίαν ἑτοιμάσατε
Λιβάνου ἡδυόσμου,
Καὶ τὸν Θεὸν δοξάσατε,
Τὸν ποιητὴν τοῦ κόσμου.

Μ' εὐώδη ἄνθη θάλλοντα
Αὐτὸς τὴν γῆν στολίζει
Καὶ μ' ἄστρα λάμψιν βάλλοντα
Τὸν οὐρανὸν φωτίζει.

Δικαιοσύνης ἥλιε
Ὁ λάμπων ἀπ' αἰῶνος,
Ποικίλαι γλῶσσαι χίλιαι
Σὲ ἀνυμνοῦν συγχρόνως.

Τὴν παντοδυναμίαν σου
Πᾶν στόμα ἐκθειάζει
Τὴν ἄμετρον σοφίαν σου
Ὁ νοῦς ἐγκωμιάζει.

Πηγή, ἀφθόνως φέρουσα
Κρουνοὺς ζωῆς καὶ δρόσου,
Ἡ κτίσις ψάλλει χαίρουσα
Τὸ μέγα ἔλεός σου.

ΑΛ. ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΣ

ΕΘΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΟΛΙΓΟΝ ΑΠ' ΟΛΑ

Μία συμβουλὴ τοῦ Σωκράτους.

Ὁ μέγας φιλόσοφος Σωκράτης, ὁ ὁποῖος ἔζησε τὸν πέμπτον αἰῶνα πρὸ Χριστοῦ (470—400) καὶ τοῦ ὁποίου τὴν δόξαν οὐδόλως ἠλάττωσεν ὁ χρόνος, συνήντησε μίαν ἡμέραν καθ' ὁδὸν σπάταλόν τινα συμπολίτην του, ὅστις ἤρχισε νὰ παραπονῆται, ὅτι ὠλιγόστευσεν ἡ περιουσία του τόσον πολὺ ὥστε δὲν τῷ ἤρκει νὰ συντηρῆται.

— Δανείσου λοιπὸν χρήματα ἀπὸ τὸν ἑαυτόν σου, μετριάζων τὰς δαπάνας σας, ἀπήντησεν ὁ Σωκράτης.

Πολύτιμος καρπός.

Ἀπό τινος τοὺς σοφοὺς τῆς Εὐρώπης ἀπασχολεῖ ἡ σπουδὴ τοῦ καρποῦ δένδρου τινὸς φυομένου εἰς τὰς δυτικὰς χώρας τῆς Ἀφρικῆς, ὁ ὁποῖος ἔχει πολυτίμους ἰδιότητας· τὸ κάρυον τοῦ Κόλα—αὐτὸ εἶνε τὸ ὄνομα τοῦ πολυτίμου τούτου καρποῦ—καταπαύει τὴν πεῖναν, κόπτει τὴν δίψαν καὶ ἀποδιώκει τὴν κούρασιν.

Δύο γάλλοι ἀξιωματικοὶ κατώρθωσαν νὰ ἀναβοῦν εἰς ὄρος ὕψους 2302 μέτρων, ὁδοιποροῦντες ἀδιακόπως δώδεκα ὥρας χωρὶς νὰ φάγουν καὶ χωρὶς νὰ πίουν τίποτε ἄλλο παρὰ μόνον ὀλίγους κόκκους κόνεως τοῦ καρύου τοῦ Κόλα. Καὶ ἄλλοι πολλοὶ ἀξιωματικοὶ ἔκαμαν ὁδοιπορίαν δέκα ἓξ ὡρῶν, ἀντὶ πάσης τροφῆς καταπίνοντες ὀλίγην κόνιν τοῦ καρποῦ τούτου καὶ εἰς τὸ τέλος τῆς ὁδοιπορίας των οὐδὲ τὴν παραμικρὰν κούρασιν ἠσθάνθησαν.

Δροσιὰ μὲ μίαν σταγόνα νεροῦ.

Ξεύρετε ποῖον μέρος τοῦ ὠτὸς ὀνομάζεται *τράγος*; Ἡ μικρὰ ἐκείνη ἐξοχὴ ἡ ὁποία εἶνε ἀντικρὺ εἰς τὴν κώγχην καὶ ἡ ὁποία χωρίζει τὸ οὖς ἀπὸ τὸ πρόσωπον. Καὶ τώρα ποῦ ξεύρετε τὸν τράγον τοῦ ὠτός, ἀκούσατε πῶς εἰμπορεῖτε νὰ δροσισθῆτε μὲ μίαν σταγόνα νεροῦ, ὅταν ὁ καύσων εἶνε ἀνυπόφορος. Βρέχετε δι' αὐτῆς τὸν τράγον τοῦ ὠτός, καὶ θὰ αἰσθανθῆτε εὐχάριστον συναίσθημα δρόσου, ἂν μάλιστα ἀερισθῆτε ὀλίγον διὰ τοῦ ριπιδίου. Τοῦτο συμβαίνει διότι τὸ εἰς τὸ πλῆρες ἀγγείων μέρος ἐκεῖνο τοῦ ὠτὸς κυκλοφοροῦν αἷμα εἶνε εὐαίσθητον εἰς τὴν ψῦξιν ἡ ὁποία ἀναπτύσσεται ἐκ τῆς ἐξατμίσεως τοῦ ὕδατος.

Καλὸν μάθημα εἰς φλύαρον.

Εἷς φλύαρος ἐκούραζε διὰ τῆς πολυλογίας καὶ μωρολογίας του κάποιον νοήμονα ἄνθρωπον, ἀπὸ τὸν ὁποῖον δὲν ἐλάμβανε καμμίαν ἀπάντησιν.

— Μήπως σᾶς ἐνοχλῶ, κύριε, καὶ σᾶς ἐμποδίζω ἀπὸ τὴν ἐργασίαν σας; ἐρωτᾷ ἐπὶ τέλους ὁ ὀχληρός.

— Καθόλου δὲν μ' ἐνοχλεῖτε, ἀπαντᾷ τὸ θῦμά του· εἰμπορεῖτε νὰ ἐξακολουθήσετε, διότι διόλου δὲν προσέχω εἰς τοὺς λόγους σας.

Ἀναμιτικὴ μαντεία.

Εἰς τὸ Ἀννάμ, αὐτοκρατορίαν τῆς ἀνατολικομεσημβρινῆς Ἀσίας, ἅμα τὰ παιδία συμπληρώσωσι τὸ πρῶτον ἔτος τῆς ἡλικίας των, ὑποβάλλονται ὑπὸ τῶν γονέων των εἰς τὴν δοκιμασίαν τοῦ *λιτοϊ-τσί*, ἤτοι τῶν παιγνιδίων. Παρουσιάζουν δηλαδὴ εἰς τὸ παιδίον ἕνα δίσκον γεμάτον ἀπὸ διάφορα πράγματα: βιβλία, ζαχαρωτά, κούκλας, νομίσματα κλπ. Τὸ νήπιον παίρνει ὅ,τι τοῦ ἀρέσει περισσότερον καὶ οἱ γονεῖς προβλέπουν τὸ μέλλον τοῦ τέκνου των ἀναλόγως τοῦ ἀντικειμένου τό ὁποῖον ἐκλέγει: Ἐπῆρε τὸ βιβλίον; σημεῖον ὅτι θὰ γίνῃ σοφός· ἐπῆρε τὰ ζαχαρωτά; σημεῖον ὁλοφάνερον ὅτι θὰ γίνῃ λαίμαργος· ἐπῆρε τὰ νομίσματα; ἔ, τότε πλέον ποῖος εἰμπορεῖ νὰ εἴπῃ ὅτι δὲν θὰ γίνῃ φυλάργυρος! Καὶ οὕτω καθεξῆς.

Ἕκαστος εἰς ὃ ἐκλήθη.

Ὁ ῥάπτης τοῦ βασιλέως τῆς Γαλλίας Ἑρρίκου Δ' (1589—1610) ἐτύπωσε μικρὸν βιβλίον περιέχον τὰς σκέψεις του περὶ τῆς πολιτικῆς τὴν ὁποίαν, κατ' αὐτόν, ἔπρεπε νὰ ἀκολουθήσῃ ἡ Κυβέρνησις ἂν ἤθελε τὸ καλὸν τῆς Πατρίδος. Καὶ τόσην μεγάλην ἰδέαν εἶχε περὶ τοῦ βιβλίου του ὥστε ἔλαβε καὶ τὸ θάρρος νὰ τὸ ὑποβάλῃ εἰς τὸν βασιλέα. Ὁ Ἑρρῖκος Δ' τὸ ἐπῆρε γελῶν καί, ἀφοῦ ἀνέγνωσεν ὀλίγας σελίδας παρόντος καὶ τοῦ ῥάπτου, εἶπε πρὸς τὸν θαλαμηπόλον του:

— Πήγαινε νὰ φωνάξῃς τὸν πρωθυπουργόν μου νὰ ἔλθῃ νὰ μοῦ πάρῃ μέτρο διὰ μίαν φορεσιά· διὰ τὴν πολιτικὴν ἂς μὴ τὸν μέλῃ πλέον, εἶπέ του,... ἐφρόντισε ὁ ῥάπτης μου.

Ἀνωφελὴς προφύλαξις.

Μία γραῖα πολὺ φυλάργυρος παρεπονεῖται ἀκαταπαύστως ὅτι ἡ μικρά της ὑπηρέτρια τῆς ἔκλεπτε τὴν ζάχαριν, καὶ ἐπενόησε τὸ ἑξῆς μέσον διὰ νὰ βεβαιωθῇ περὶ τῆς κλοπῆς.

Κάθε βράδυ ἔπιανε μίαν μυῖαν καὶ τὴν ἔκλεις μέσα εἰς τὴν ζαχαροθήκην. Τὸ πρωῒ ἅμα ἐξυπνοῦσε ἔτρεχε εἰς τὴν ζαχαροθήκην της καὶ ἂν ἦτο ἀκόμη μέσα ἡ μυῖα ἔλεγε: «Καλά, αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν μ' ἔκλεψε.»

Ἀλλά, ἕνα πρωΐ, φαντασθῆτε τὴν ἔκπληξίν της ἅμα ἐξεσκέπασε τὴν ζαχαροθήκην καὶ εἶδε νὰ πετᾷ ἀπὸ μέσα ὄχι μία, ὄχι δύο, ἀλλὰ τρεῖς, τέσσαρες, δέκα μυῖαι διὰ μιᾶς. Ἡ πονηρὰ ὑπηρέτρια εἶχε μυρισθῇ τὸ στρατήγημά της καὶ τῆς ἔπαιξε αὐτὸ τὸ ἀστεῖον παιγνίδι.

Τέχνασμα χωρικοῦ.

Εἰς τὸ Ἀμαρούσιον ὑπάρχει ναὸς τῆς Παναγίας καὶ κατ' ἔτος τελεῖται ἑορτὴ εἰς τὴν ὁποίαν συρρέουσι πολλοὶ ἐκ τῶν πέριξ χωρίων καὶ περισσότεροι ἐξ Ἀθηνῶν.

Πρό τινων ἐτῶν εἷς χωρικός, ἐπωφελούμενος τῆς συρροῆς τόσου πλήθους, ἐσκέφθη νὰ κερδίσῃ ὀλίγα χρήματα χωρὶς πολὺν κόπον. Ἐστάθη λοιπὸν ἔξω ἀπὸ τὴν θύραν τοῦ σταύλου του καὶ ἤρχισε νὰ φωνάζῃ:

— Ὀρρρρίστε, κύριοι καὶ κυρίες, εἰς τὸ ἀξιοπερίεργο θέαμα! θὰ ἰδῆτε κάτι ποῦ δὲν τὸ εἴδατε ποτέ σας ὡς τώρα: Ἕνα ἄλογο ποῦ ἔχει τὴν οὐρά του 'ς τὴ θέσι τοῦ κεφαλιοῦ. Ὀρρρρίστε! μία δεκάρα ὁ ἄνθρωπος! μόνον μία δεκάρα!

Ὅλοι εἶνε περίεργοι νὰ ἰδοῦν καὶ ἐμβαίνουν σωρηδὸν εἰς τὸν σταῦλον· ἀλλὰ τί βλέπουν; ... Ἕνα ἵππον τοῦ ὁποίου ἡ οὐρὰ εἶνε δεμένη εἰς τὴν φάτνην!

Τὰ γλυκύτερα πορτοκάλλια.

Ὁ λόγος ἦτο περὶ πορτοκαλλίων. Ὁ Μαρίκα ἐπαινοῦσε τὰ πορτοκάλλια τοῦ Πόρου. Ἡ Ἀνδρέας ἔλεγε ὅτι τρελλαίνεται διὰ τὰ πορτοκάλλια τῶν Καλαμῶν· εἶνε τόσον γλυκά! καὶ ἔχουν τόσον λεπτὴν γεῦσιν!...

— Ἐγώ, λέγει ἡ Ἑλλη, τὸ ὡραιότερο πορτοκάλλι ποῦ ἔφαγα εἰς τὴν ζωήν μου δὲν ξεύρω ἀπὸ ποῦ ἦτο, ἀλλ' ἦτο ἐκεῖνο ποῦ μοῦ ἔδωσε ἡ μητέρα μίαν ἡμέραν, ἀφοῦ ἐδιάβασα καλὰ ὅλα μου τὰ μαθήματα, καὶ τὸ ἐμοίρασα μαζὶ μὲ τὸν Κωστάκη μας.

— Καὶ σύ, Κίμων, ποῖα πορτοκάλλια εὑρίσκεις γλυκύτερα;

— Ἐγώ, ἀπήντησεν ὁ Κίμων, δὲν εἶδα γλυκύτερο πορτοκάλλι ἀπὸ ἐκεῖνο ποῦ ἐχάρισα εἰς τὸ παιδάκι τοῦ γείτονά μας ὅταν ἦτον ἄρρωστο τὸ καϊμένο. Ἐκεῖνο μοῦ ἐπροξένησε τὴν μεγαλειτέραν εὐχαρίστησιν ἀπὸ ὅλα τὰ παρτοκάλλια ὅσα ἔφαγα ἕως τώρα.

Σοφὰ λόγια.

Ὁ ῥᾳθυμος οὐδεμίαν καταβάλλει προσπάθειαν νὰ εἶνε χρήσιμος καὶ ὠφέλιμος, ἐνῷ πράγματι θὰ ἠδύνατο νὰ εἶνε τοιοῦτος ἂν ἐκοπίαζε.

Ὁ ἀεργὸς δὲν ἀναπαύεται· κουράζει καὶ τοὺς ἄλλους καὶ τὸν ἑαυτόν του.

Ἡ καλὴ φήμη ἀξίζει περισσότερον καὶ ἀπὸ τὸ μεγαλοπρεπέστερον μνημεῖον.

Πῶς εἰμπορεῖ τις νὰ ἀποκτήσῃ μεγάλην φήμην; Ἂν ὁμιλῇ φρονίμως καὶ πράττῃ μεγάλας πράξεις.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἐν τῷ σχολείῳ:

Ὁ διδάσκαλος συλλαμβάνει τὸν μαθητὴν ἀτακτοῦντα καὶ πλησιάζει θυμωμένος νὰ τὸν τιμωρήσῃ. Ἁρπάζων δὲ αὐτὸν ἀπὸ τὸ αὐτίον τοῦ λέγει:

— Γιὰ 'πέ μου τώρα, σοῦ ἀξίζει ἢ δὲν σοῦ ἀξίζει νὰ σοῦ τὸ ξεριζώσω αὐτὸ τὸ αὐτί; Σὺ τί θὰ ἔκαμνες ἂν ἦσο 'ς τὴ θέσι μου;

— Θὰ ἔδιδα τόπο 'ς τὴν ὀργή, δάσκαλέ μου.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀλβέρτου Βάρκερ.

*

Ἡ μικρὰ Φανὴ ἀναγινώσκει ἐφημερίδα.

Ἄφνης διακόπτουσα τὴν ἀνάγνωσιν λέγει εἰς τὸν πατέρα της:

— Μπαμπᾶ, κάποιο τυπαγραφικὸ λάθος εἶν' ἐδῶ· ἄκουσε τί λέγει:

«Ἡ ἑβδομηκοντούτης κυρία Α... θυγάτηρ τοῦ ὑποστρατήγου κ. Β... ἑορτάζει αὔριον τὴν ἑορτὴν τῶν γεννεθλίων της...»

—Καλὰ εἶνε, ἀπαντᾷ ὁ πατήρ, δὲν ὑπάρχει κανὲν λάθος.

— Μὰ πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ εἶνε θυγάτηρ του ἀφοῦ εἶνε 70 ἐτῶν! αὐτὴ εἶνε πιὸ γρὰ καὶ ἀπὸ τὶς γιαγιές.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μουσουργοῦ.

*

Ὁ κύριος προσκαλεῖ τὸν Κουφιοκεφαλάκην:

— Μά, καϊμένε Κουφιοκεφαλάκη, πάντα κουτὸς θὰ εἶσαι; Σοῦ εἶπα νὰ μοῦ φέρῃς τὰ καινούργια ὑποδήματα καὶ σὺ μοῦ ἔφερες ἕνα καινούργιο κ' ἕνα παληό.

Ὁ Κουφιοκεφαλάκης ἐξέρχεται καὶ μετ' ὀλίγον ἐπιστρέφει πάλιν.

—Περίεργο πρᾶγμα, ἀφεντικό! κάποιος θὰ τἄλλαξε τὰ παπούτσια σου· καὶ τὸ ἄλλο ζευγάρι τὸ ἴδιο εἶνε, ἕνα καινούργιο καὶ ἕνα παληό!

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Γλωσσοῦς.

Ἡ δεσποινὶς Πολυξένη μεταβαίνουσα μετ' ἄλλων συγγενῶν της διὰ τοῦ σιδηροδρόμου εἰς Πάτρας ἔτυχε νὰ ἔχῃ συνταξειδιώτην τὸν Κουφιοκεφαλάκην τοῦ ὁποίου καὶ τὸ πρόσωπον καὶ αἱ χεῖρες καὶ τὰ ἐνδύματα, ἂν καὶ καινουργῆ ἦσα ῥυπαρά.

Ὁ Κουφιοκεφαλάκης ἤρχισε συνδιάλεξιν μὲ τὴν Πολυξένην, ἥτις διὰ τῶν συχνῶν χασμημάτων της ἐδείκνευε πόσον ὀλίγον τὴν ἐνδιέφερεν ἡ διήγησίς του.

— Πῶς ἀνοίγετε τόσον πολὺ τὸ στόμα σας, δεσποινίς· ἀρχίζω νὰ φοβοῦμαι μὴ μὲ καταβροχθίσετε, λέγει ὁ Κουφιοκεφαλάκης θέλων νὰ δείξῃ καὶ πνεῦμα.

—Ὦ! μὴ φοβεῖσθε καθόλου, κύριε, λέγει ἑτοίμως ἡ Πολυξένη, ὡς πρὸς αὐτὸ ὁμοιάζω τοὺς Ὀθωμανοὺς εἰς τούς ὁποίους ἀπαγορεύεται ἀπὸ τὸ Κοράνιον νὰ τρώγουν χοιρινὸν κρέας.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἕλληνος Ῥοβινσῶνος.

*

Τὴ παραμονὴν τῆς πρωτομαγιᾶς τρία ἀδελφάκια ὑπῆγαν εἰς τὸν κῆπον καὶ κατεσκεύασαν ἕνα ὡραῖον μεγάλον στέφανον διὰ νὰ τὸν κρεμάσουν εἰς τὴν θύραν τῆς κατοικίας των. Ὁ στέφανος ἦτο ἑτοιμος, ἀλλ' ἓν ἐκ τῶν τριῶν παιδίων ἐξηκολούθει κόπτον ἄνθη καὶ κλάδους.

— Τί θὰ τὰ κάμῃς αὐτά; ἐρωτᾷ ὁ μεγαλείτερος.

— Θὰ τὰ κρύψω νὰ τὰ κάμω ἕνα στεφάνι τοῦ χρόνου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρμονίου.

*

Ὁ Ἀλέκος ἐνδύεται.

—Μαρία, ποῦ εἶνε ἡ ἄλλη μου κάλτσα;

—Ξεύρω κ' ἐγὼ ποῦ εἶνε; Διατί δὲν τὴν ἔβαλες κοντὰ 'ς τὴν ἄλλη, κὺρ Ἀλέκο;

— Νὰ τὴν ἔβαζα κοντὰ 'ς τὴν ἄλλη; Ἀνόητη! τότε θὰ ἦσαν καὶ ἡ δυὸ χαμένες!

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀμφιτρίτης.

Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιῶσιν ἡμῖν ἐγκαίρως τὴν νέαν των διεύθυνσιν συναποστέλλοντες καὶ 25 λεπτῶν γραμματόσημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς ἐκτυπώσεως τῆς νέας ταινίας.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Αἱ λύσεις θὰ δημοσιευθῶσιν ἐν τῷ φυλλαδίῳ τῆς 31 Ἰουλίου]

253. Λεξίγριφος.

Ἄϋλον εἶνε τὸ πρῶτον, ζῷον τι τὸ δεύτερόν μου,
Μικρὰν νῆσον τῆς Ἑλλάδος παριστᾷ τὸ σύνολόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀετοῦ τῶν Χιονοσκεπῶν Ὀρέων.

254. Στοιχειόγριφος.

Ἂν γραμματισμένος εἶσαι
Γράψε μῖ καὶ δέλτα σβύσε.
Μία νῆσος θὰ χαθῇ
Ἄλλη νῆσος θά βρεθῇ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἁρμονίου.

255. Μωσαϊκόν.

Ὁ Ὄλυμπος, ὁ Παρνασός, τὸ ὡπλισμένον πλοῖον,
Ὁ τοῦ Μαινάλου κυνηγὸς
Καὶ ὁ γενναῖος στρατηγὸς
Γεννῶσιν ἀγριώτατον καὶ τρομερὸν θηρίον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τέκνου τῶν Ὀρέων.

256. Ἀναγραμματισμός.

Γιὰ τὸ ἔθνος μου εἰργάσθην
Καὶ ὡς ἥρως ἐδοξάσθην.
Ἂν μὲ ἀναγραμματίσῃς
Θὰ μὲ φθάσῃς ἐὰν ζήσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀφρικανοῦ Λέοντος.

257. Συλλαβικὸν τρίγωνον.

Ποιήτρια εἶμ' ἑλληνὶς ἐκ τῶν ἀρχαιοτάτων
Καὶ σώζονται ὀλίγιστα ἐκ τῶν ἐμῶν ἀσμάτων.
Κ' ἐγὼ ἀρχαῖος κ' ἔγραψα ἱλαροτραγῳδίας.
Ἐγὼ δὲ εἶμαι μόριον μεγίστης συνηθείας.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κύματος τοῦ Εὐξείνου

258. Ἀστήρ

Νὰ ἀντικατασταθῶσιν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων ὥστε νὰ ἀναγνώσκεται καθέτως πόλις τῆς Γερμανίας, ὁριζοντίως πόλις τῆς Ἑλλάδος, διαγωνίως δὲ κράτος τῆς Εὐρώπης καὶ ἐπαρχία τῆς Ἑλλάδος.

```
. . .
. . .
. . .
. A .
. . .
. . .
. . .
```

Ἐστάλη ὑπὸ Πλουτάρχου τοῦ Χαιρωνέως.

259. Πρόβλημα.

Τρεῖς φιλάνθρωποι προσῆλθον εἰς βοήθειαν ἑνὸς δυστυχοῦς ἔχοντος ἀνάγκην 144 δραχμῶν. Ὁ πρῶτος ἔδωσεν ὅσα εἶχεν εἰς τὸ θυλάκιόν του, ὁ δεύτερος τριπλάσια τοῦ πρώτου καὶ ὁ τρίτος ὅσα ἔδωσαν ὁμοῦ καὶ οἱ δύο πρῶτοι.

Πόσα ἔδωσεν ἕκαστος;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἕλληνος Ῥοβινσῶνος.

260. Ἐρώτησις

Ποῖος ἄνθρωπος ἀποκεφαλιζόμενος γίνεται ἄλλος ἄνθρωπος;

Ἐσιάλη ὑπὸ τοῦ Κάλγαντος.

261—263. Φωνηεντόγριφος.

Τῇ βοηθείᾳ τῶν κάτωθι συμφώνων σχημάτισον τρεῖς λέξεις τῇ προσλήψει ἑνὸς καὶ μόνου φωνήεντος, ἐπαναλαμβανομένου τρεῖς φορὰς εἰς ἑκάστην λέξιν.

Ἡ τάξις τῶν συμφώνων δύναται νὰ μεταβληθῇ. Αἱ δὲ εὑρεθησόμεναι λέξεις θὰ σημαίνωσι τὰ ἑξῆς:

1) Ζῷον. 2) Μέρος τῆς γῆς. 3) Χώραν τῆς Ἀμερικῆς.

α'.) ΠΛΣΞ. β'.) ΑΣΘΣ. 3) ΔΝΚΣ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φοὺν-Σῆ.

264—267. Κεκρυμμένα ὀνόματα κρατῶν.

Α'.) Τῶν ἀρχαίων θεῶν τροφὴ ἦτο ἀμβροσία, ποτὸν δὲ νέκταρ.

Β'.) Τὰς φωλεὰς τῶν πτηνῶν εὑρίσκει ἡ γαλῆ ἀναρριχωμένη ἐπὶ τῶν δένδρων.

Γ'.) Ἢ τὰ ἐλαστικά, ἢ τὰ λεῖα ἐνδύματα πρέπει νὰ προτιμῶμεν τῶν τραχέων καὶ ἀνωμάλων.

Δ'.) Οἱ ἀρχαῖοι πρὸς Ἴαχον ἔθυον.

Ἐστάλησαν ὑπὸ Π. Ἱπποκράτους.

268—270. Μεταμορφώσεις.

Α'.) Ὁ *Μῆδος* διὰ πέντε μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ *ὄνος*.

Β'.) Ἡ *θύρα* δι' ἓξ μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ *δῶμα*.

Γ'.) Ὁ *ἦχος* δι' ἓξ μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ *μέλος*.

Ἐστάλησαν ὑπὸ τοῦ Βάκχου.

271. Φύρδην—μίγδην.

Ἡ νεῖπα οτὺς πάρώνθους πρὸς τὰς χαντές ονειδοτέρυς κνηθαστῖσι.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ὄχθης τοῦ Στρυμόνος.

272. Κρυπτογραφικόν.

```
1 2 3 4 5 6 7 8 6 9 10 11 12 = Ἀρετή.
2 5 4 7 6 9          = Ζῷον.
3 4 1 6 9            = Ἓν τῶν μυστηρίων.
4 8 3 10 8 6 9       = Μέταλλον.
5 4 3 12 11 6 9      = Ἀγγεῖον.
6 1 7 4 5 6 9        = Μέρος τοῦ σώματος.
7 5 6 1 6 9          = Φυτόν.
8 4 1 7 6 9          = Χαρακτηριστικὸν τῶν πτηνῶν.
9 1 10 8 11 12       = Πόλις τῆς Τουρκίας.
10 2 5 6 9           = Διαφανὴς οὐσία.
11 12 9 9 4          = Πτηνόν.
12 3 6 10 11         = Ἐπίρρημα.
```

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μυροβόλου Ἀνοίξεως.

273. Ἀπροσδόκητον.

Γράψετέ μας κινέζικα τὸ « Πάτερ ἡμῶν ».

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κορυδαλοῦ καὶ τοῦ φίλου του Παύλου.

274. Συλλαβικὴ ἀκροστιχίς

Αἱ ἀρχικαὶ συλλαβαὶ τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα νήσου τῆς Ἑλλάδος.

1. Ὀστοῦν. 2. Νῆσος τῆς Ἑλλάδος. 3. Φυτόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βύρωνος.

275. Διπλῆ ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα νήσου, τὰ δὲ τελικὰ τὸ ὄνομα πτηνοῦ.

1. Γεωργικὸν ἐργαλεῖον. 2. Ἐριουργικὸν ἐργαλεῖον. 3. Πτηνόν. 4. Ἥρως τοῦ τρωϊκοῦ πολέμου. 5. Ἑρπετόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βασιλίσσης τῶν Λειμώνων.

276. Φωνηεντόλιπον.

Πτ—μ—μτνς—δτ—φγς—λγν.

Ἐστάλη ὑπὸ Πύρρου τοῦ Ἠπειρώτου.

277. Γρῖφος.

Οἱ α, ν, κ, μέλι ΛΑΣ κολ κολ ἢ ἄς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κρονίου Ὄρους.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν ἐν τῷ φυλλαδίῳ τῆ· 30 Ἀπριλίου πνευματικῶν ἀσκήσεων.

160. Λαχεῖον (Λ, χιών). — 161. Φοῖνιξ (Φ, νύξ). — 162. Μελάνη, πλάνη. — 163. Πόνος, μόνος. — 164. Γάμος, μάγος. — 165. Λύκος. —

166. Α ΣΙ Α — 167. Τὸ κηρίον. — 168-173. Τῇ ΣΙ ΔΗ ΡΑ προσθήκῃ τοῦ γράμματος κ σχημα-
Α ΡΑ ΓΕ τίζονται αἱ λέξεις: ῥάκη, δοκός, Κῦρος, νάρκη, κλέος, κάρφος. —

174. Καὶ ἂν περάσω θάλασσαν
Κι' ἂν ποταμοὺς διαβῶ,
Τὴν φίλην μου « Διάπλασιν »
Ποτὲ δὲν λησμονῶ.

— 175-180. 1) Πλάτων. 2) Ξενοφῶν. 3) Ἡρόδοτος. 4) 4) Θουκυδίδης. 5) Πλούταρχος. — 181. Σταγόνες ὕδατος πέτρας κοιλαίνουσιν. — 182. Πουλοπιάστης καὶ ψαρρᾶς ἔρημο τὸ σπίτι του. — 183. ΧΗΝ, ΨΑΡ (1. ΧέοΨ. 2. ΗμέρΑ. 3. ΝέστωΡ.).

Ο ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ Κ^ΑΣ ΔΕ NANTEUIL ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΦΡΑΣΙΝ ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΥ

[Συνέχεια · ἴδε σελ. 161]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

ΠΛΟΥΣ ΤΟΥ ΑΣΤΕΡΟΣ. — ΚΕΛΕΥΣΤΗΣ. — ΡΟΒΕΡΤΟΣ ΛΑΡΑΣ

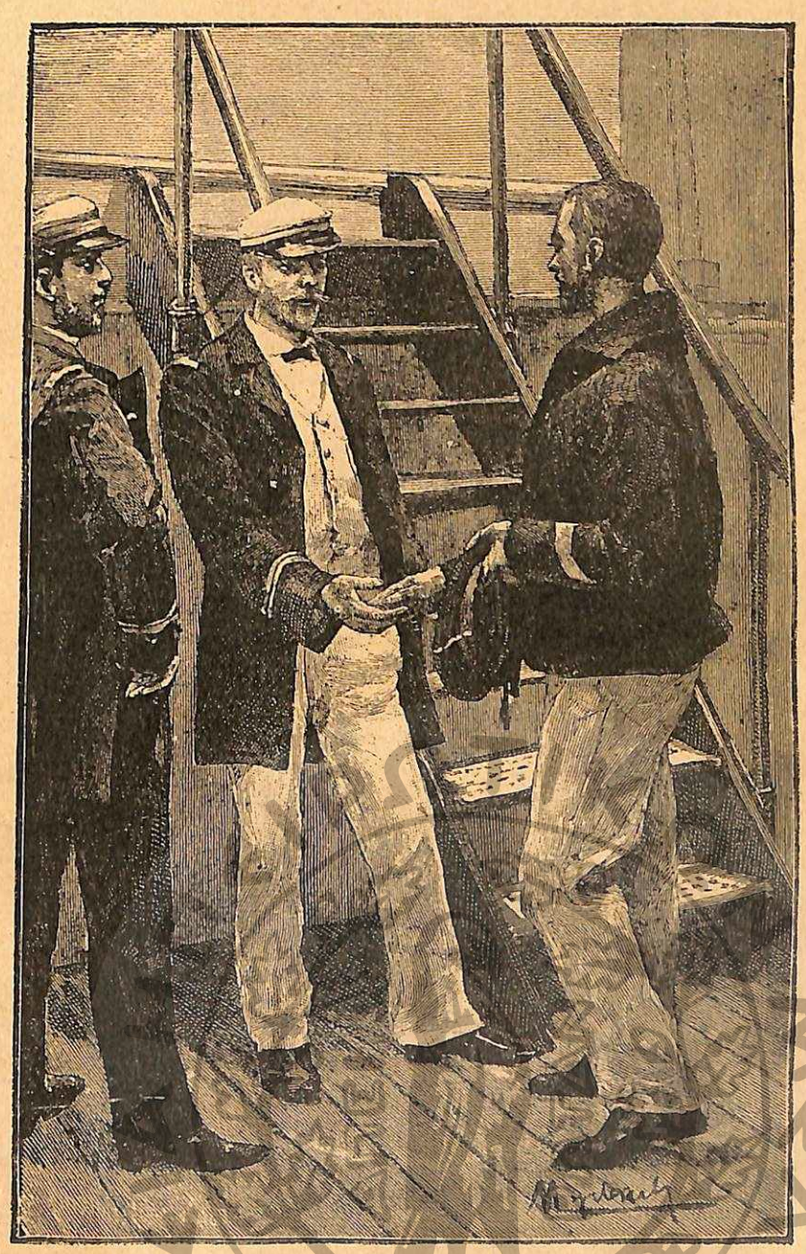
Ὁ Ἀστὴρ ἀπέπλευσε περὶ τὰ τέλη Ὀκτωβρίου τοῦ 1883. Τὸ πλοῖον τοῦτο, πρὸ μικροῦ κατασκευασθέν, ἦτο κομψότατον καὶ ταχύτατον, ὁ δὲ κ. Λεστούρης, μεθ' ὅλην τὴν λύπην τὴν ὁποίαν ἠσθάνετο ἀποχωριζόμενος τὴν οἰκογένειαν του, ἦτο ὑπερήφανος διότι διωρίσθη κυβερνήτης τοιούτου σκάφους. Ὑπάρχον ἐξέλεξε τὸν ὑποπλοίαρχον Δουρόκην, λαμπρὸν ἀξιωματικόν, τὸν ὁποῖον ἐγνώριζε καὶ ἐξετίμα πρὸ πολλοῦ.

Καὶ ὁ Ὑδὼν προσελήφθη ἐπὶ τοῦ Ἀστέρος, ὄχι ὅμως ἀνευ δυσκολίας, διότι ὅτε ἔληξεν ἡ ἄδειά του οὐδεμία θέσις ἔμενε διαθέσιμος διὰ αὐτόν. Ἡ μήτηρ τοῦ Ἰωσίκη ἤλπισε πρὸς στιγμὴν ὅτι ὁ υἱός της θὰ μείνῃ πλησίον της, ἡ ἐλπίς της ὅμως δὲν ἐξεπληρώθη, διότι ἐπὶ τοῦ Ἀστέρος ἔμεινε κενὴ ἡ θέσις ἑνὸς κελευστοῦ καὶ ἡ ὑπηρεσία αὕτη ἀνετέθη εἰς τὸν Ὑδόνα.

Ὁ Ἀστὴρ κατ' ἀρχὰς ἔπλευσεν εἰς τὰς ἑλληνικὰς θαλάσσας, εἰς Πειραιᾶ δ' ἔμεινε ἀρκετὸν χρονικὸν διάστημα, καὶ εἰς ἄλλους λιμένας τοῦ ἑλληνικοῦ βασιλείου.

Οἱ ναῦται τοῦ πολεμικοῦ τούτου σκάφους ἦσαν κατενθουσιασμένοι μὲ τὸν κυβερνήτην καὶ τὸν ὕπαρχον. Μίαν ἐπιθυμίαν εἶχον πάντες εἰς τὸ βάθος τῆς καρδίας των, νὰ ὑπάγουν εἰς τὸν πόλεμον μὲ τοιούτους ἀρχηγούς· ἦσαν βέβαιοι ὅτι θὰ ἐδόξαζον τὰ ὅπλα τῆς πατρίδος των.

Ἡμέραν τινα ὁ κύριος Λεστούρης προσεκάλεσε τὸν Ὑδόνα εἰς τὸ δωμάτιόν του καὶ μει-

«Οἱ ΔΥΟ ΝΕΟΙ ΕΣΦΙΓΞΑΝ ΜΕ ΔΥΝΑΜΙΝ ΤΑΣ ΧΕΙΡΑΣ ΑΛΛΗΛΩΝ» (Σελ. 179)

διῶν ἔτεινε πρὸς αὐτὸν ἐν κυανοῦν χαρτίον.

— Πρὸ ὀλίγου ἔλαβα αὐτὸ τὸ τηλεγράφημα, ἀνάγνωσέ το, εἶπε.

«Ὁ Ἰωσίκης προεβιβάσθη εἰς κελευστήν· τὸ διάταγμα τοῦ προβιβασμοῦ ἐδημοσιεύθη»

Τὸ τηλεγράφημα τοῦτο ἔστειλε πρὸς τὸν κ. Λεστούρην εἷς ἐκ τῶν φίλων του, θέλων νὰ εὐχαριστήσῃ αὐτόν, διότι ἐγνώριζε πόσον ἐνδιεφέρετο ὑπὲρ τοῦ προστατευομένου του.

Πράγματι δὲ ἡ χαρὰ τοῦ κ. Λεστούρη ἦτο μεγάλη.

Ἀλλὰ ἀκόμη μεγαλειτέρα ἦτο ἡ ἀγαλλίασις τοῦ Ὑβόνος. Ἐφαντάζετο ἑαυτὸν ἤδη ἀξιωματικὸν καὶ ἡ καρδία του ἐπληροῦτο ἀπὸ εὐγνωμοσύνην πρὸς τὸν ἄνδρα ἐκεῖνον, ὅστις μὲ τὰς συμβουλάς του, μὲ τὸ πρὸς αὐτὸν ἐνδιαφέρον, μὲ τὴν προστασίαν του τὸν εἶχεν ἀναβιβάσῃ εἰς τὸ σημεῖον εἰς τὸ ὁποῖον εὑρίσκετο.

Ἀξιωματοὶ καὶ ὁμοιοβάθμιοί του ηὐχαριστήθησαν διὰ τὸν προβιβασμὸν τοῦτον καὶ συνεχάρησαν ἐγκαρδίως τὸν Ὑβόνα, διότι ὁ Ἰωσίκης μὲ τὴν μετριοφροσύνην του, τὴν καλήν του καρδίαν καὶ τὰ ἄλλα προσόντα αὐτοῦ εἶχεν ἑλκύσῃ τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ἐκτίμησιν ὅλων.

Εἷς τῶν ἐπὶ τοῦ πλοίου σημαιοφόρων, Ῥοβέρτος Λάρας ὀνομαζόμενος, ἠσθάνθη ἰδιαιτέραν συμπάθειαν πρὸς αὐτόν, ὡς θέλομεν δὲ ἴδῃ ὀλίγον κατ' ὀλίγον δεσμὸς στενώτερος συνέδεσε τοὺς δύο νέους.

Ὁ Ῥοβέρτος Λάρας, εἰκοσιπενταετὴς περίπου τὴν ἡλικίαν, καὶ σημαιοφόρος ἀπὸ τριετίας ἤδη, εἶχε κολοσσιαίαν περιουσίαν, διότι ὁ πατὴρ αὐτοῦ, βαθύπλουτος μεγαλέμπορος, πρό τινων ἐτῶν ἀποθανών, ἀφῆκεν αὐτὸν γενικὸν κληρονόμον. Ἡ μήτηρ του, ἔχουσα μεγάλην ἀδυναμίαν πρὸς αὐτόν, τὸν ἀνέθρεψεν ὄχι καλῶς, ἐκπληροῦσα καὶ τὰς ἐλαχίστας ἐπιθυμίας του.

Ὁ Ῥοβέρτος Λάρας ἀπὸ ἰδιοτροπίαν ἠθέλησε νὰ γίνῃ ναυτικὸς καὶ ἐσπούδασεν ἐν τῇ ναυτικῇ σχολῇ.

Ἕνεκα τῆς ἀνατροφῆς του, καὶ τῶν ἀλαζονικῶν τρόπων τοὺς ὁποίους εἶχεν ἀποκτήσῃ ἐξ αἰτίας τοῦ πλούτου του, πολλοὶ ἐπὶ τοῦ πλοίου δὲν τὸν ἠγάπων· ἀλλὰ ὁ κ. Λεστούρης, ὅστις ἤξευρε νὰ κρίνῃ κατὰ βάθος τοὺς ἀνθρώπους, ἔλεγεν ὅτι ὁ Λάρας εἶχε λαμπρὸν φυσικόν, καὶ ὅτι ἂν ἐλάμβανεν ἄλλην ἀνατροφὴν καὶ δὲν κατέστρεφε τὸν χαρακτῆρά του ὁ πολύς του πλοῦτος, θὰ ἦτο ἐξαίρετος νέος, ἀπὸ τὸν ὁποῖον θὰ ἠδύνατό τις πολλὰ νὰ περιμένῃ· ὁ ὕπαρχος ὅμως δὲν συνεμερίζετο τὴν ἰδέαν τοῦ κυβερνήτου καὶ ἀπήντα ὅτι δὲν ἦτο προκοπὴ ἀπ' αὐτὸν τὸν φαντασμένον.

Ὁ Πλοίαρχος, ὅστις ἦτο ἱκανὸς ἐπίσης νὰ κρίνῃ ἀνθρώπους, συνεμερίζετο τὴν ἰδέαν τοῦ κ. Λεστούρη καὶ ἐφέρετο πολὺ εὐγενῶς πρὸς τὸν Λάραν, καὶ οὗτος δὲ ἠγάπησε τὸν κύνα καὶ ἡμέραν τινα ἠθέλησε νὰ τὸν ἀγαράσῃ.

— Σᾶς δίδω ὅ,τι ζητήσετε, εἶπεν εἰς τὸν Ὑβόνα· θέλω νὰ μοῦ τὸν πωλήσετε!

Ὁ Ὑβὼν ἀπήντησεν εὐγενῶς ὅτι κατ' οὐδένα τρόπον ἐνόει νὰ πωλήσῃ τὸν Πλοίαρχον· εἶπε δὲ εἰς τὸν Λάραν ὅτι ἠδύνατο νὰ διασκεδάζῃ μετ' αὐτοῦ ὡς νὰ ἦτο ἰδικός του.

— Τί ἀνόητος, εἶπεν ὁ Λάρας ἐν πρωΐ, ἐν ᾧ προεγευμάτιζε μετὰ τῶν ἄλλων ἀξιωματικῶν. Θὰ τοῦ ἔδιδα ἕως δέκα χιλιάδας φράγκα.

— Βεβαίως δὲν θὰ ἐφαντάζετο ὅτι ἠμπορούσατε νὰ φθάσετε ἕως τόσον ποσόν, ἀπήντησεν εἷς ἄλλος· δέκα χιλιάδες φράγκα εἶνε αὐτά! ὁλόκληρος περιουσία δι' ἕνα υἱὸν ψαρᾶ.

— Θέλετε νὰ ὑπάγω νὰ τῷ προτείνω τὸ ποσὸν αὐτὸ ἐκ μέρους σας; εἶπεν ὁ ἰατρός· ὁ Λάρας ἐδέχθη, ἀφ' οὗ δ' ἐξῆλθεν ὁ ἰατρός.

— Στοιχηματίζω ὅτι ὁ Ἰωσίκης δὲν θὰ δεχθῇ, εἶπεν ὁ Δουρόκης.

— Μάλιστα, στοιχηματίζομεν, τριάντα εἰκοσάφραγκα, δέχεσθε;

— Ὤχ, ἀδελφέ, εἶσθε ἀνυπόφορος μὲ αὐτὰ τὰ εἰκοσάφραγκά σας. Δὲν ἠξεύρετε πῶς μὲ πιάνουν τὰ νεῦρά μου νὰ σᾶς ἀκούω νὰ ὁμιλῆτε ὅλο διὰ χρήματα!

— Ὤ, αὐτὸ τὸ ἠξεύρω, εἶπεν ὁ Λάρας. Λοιπόν; εἶπεν εἰς τὸν ἰατρόν, ὅστις εἶχεν ἐπιστρέψῃ τὴν στιγμὴν ἐκείνην.

— Ὁ βλὰξ δὲν δέχεται· μοὶ εἶπε ξηρά, ξηρὰ: «ὁ Πλοίαρχος δὲν εἶνε διὰ πούλημα· δὲν θὰ τὸν πωλήσω, ποτέ, εἰς κανένα!»

— Τότε ἔχασα, Δουρόκη. Τί κρῖμα ποῦ δὲν ἐστοιχηματίσατε· θὰ ἐκερδίζατε.

Ἔκτοτε ὁ Ῥοβέρτος ἔβλεπε τὸν Ὑβόνα μετά τινος περιεργίας.

Ἡμέραν τινα εὗρε πρὸ τῶν ποδῶν του χαρτίον διπλωμένον, τὸ ὁποῖον ἦτο ἐπιστολὴ ἄνευ φακέλου. Ὁ Λάρας ἔκυψε καὶ τὸ ἔλαβε, πρὶν δὲ σκεφθῇ καλῶς ὅτι εἶνε ἀνάρμοστον τὸ ἀναγινώσκειν ξένην ἐπιστολήν, ἤρχισε ν' ἀναγινώσκῃ αὐτήν. Ὁ χαρακτὴρ τῆς γραφῆς ἦτο γυναικεῖος, τὸ ὕφος ἁπλοῦν, ἀλλὰ μαρτυροῦν ὅτι ἡ γράφουσα εἶχε μάθῃ ἀρκετὰ γράμματα.

«Ἀγαπημένο μου παιδὶ» οὕτω ἤρχιζεν ἡ ἐπιστολή, τὴν ὁποίαν ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἀνέγνωσεν ὁ Λάρας.

Κατ' ἀρχὰς ἠσθάνθη ἐν εἶδος περιφρονήσεως διὰ τὰ γραφόμενα ἐκεῖνα, ἀλλ' ἔπειτα συνεκινήθη βαθύτατα.

Ἡ κυρία Ἰωσίκη—αὐτῆς τὴν ὑπογραφὴν ἔφερεν ἡ ἐπιστολὴ—ἔγραφεν εἰς τὸν υἱόν της περὶ τῶν οἰκογενειακῶν των πραγμάτων, καὶ διὰ τοῦτο κατ'

ρχὰς ὁ κακοσυνειθισμένος ἑκατομμυριοῦχος εὗρε ρόστυχον καὶ εὐτελὲς τὸ θέμα τῆς ἐπιστολῆς· λλ' ὅτε εἶδε ποίας συμβουλὰς ἔδιδεν ἡ γυνὴ ἐκείνη ς τὸν υἱόν της, πῶς τῷ ὡμίλει περὶ καθήκοντος, ερὶ τιμῆς, περὶ καρτερίας, ὅτε εἶδε ποῖα ὑψηλὰ βάγματα ἠθικῆς ἐνέκλειεν ἡ ἐπιστολὴ ἐκείνη, τε μετέβαλεν ἰδέαν, ἐαυτὸς δ' ὁ βαθύπλουτος ἐζήυσε τὸν υἱὸν τοῦ ἁλιέως, καὶ εἶπε καθ' ἑαυτὸν παράπονον.

— Ἂν ἡ μητέρα μου ἤξευρε νὰ γράφῃ κατ' τὸν τὸν τρόπον, θὰ ἤμουν πολὺ καλλίτερος ἀφ' τε εἶμαι.

Ἐνόησεν ὁ Λάρας τὸ σφάλμα τὸ ὁποῖον ἔπραξεν γνώσας ἐπιστολὴν μὴ ἀνήκουσαν εἰς αὐτόν, ἀλλ' πλέον ἀργά. Ἐν τούτοις ἠθέλησε νὰ ἐπανορῃ αὐτὸ ἐν μέρει, ἐπιστρέφων τὴν ἐπιστολὴν τὸν Ἰωσίκην.

Ὁ Ὑβὼν εἶχε τὴν ὥραν ἐκείνην ἐργασίαν ἐν τῷ στασίῳ, ὁ δὲ Λάρας πλησιάσας εἰς αὐτὸν τῷ

— Εὗρῆκα μίαν ἐπιστολήν σας, ἡ ὁποία σᾶς παησε, καθὼς φαίνεται.

— Εὐχαριστῶ, ἀπήντησε φιλοφρόνως ὁ Ὑβών. πραγματικῶς ἐπιστολὴ τῆς μητρός μου, καὶ εὐγνωμονῶ διότι μοὶ τὴν φέρετε· θὰ ἐλυπούμην ρδιακαρδα ἂν τὴν ἔχανα.

— Ἠξεύρετε ὅμως, Ἰωσίκη, ὅτι ἔκαμα ἓν σφάλασυγχώρητον; Ἀπὸ ἀνόητον περιέργειαν καὶ ς νὰ τὸ σκεφθῶ ἀνέγνωσα τὴν ἐπιστολήν σας· ροῦσα νὰ μὴν σᾶς τὸ εἰπῶ, ἀλλ' αἰσθάνομαι ντροπὴν δι' αὐτὸ ὥστε σᾶς τὸ λέγω διὰ νὰ ήσω τὸν ἑαυτόν μου.

— Πραγματικῶς δὲν ἐκάματε καλά, εἶπεν ὁ κατακόκκινος, ἀλλ' ἀφ' οὗ λυπεῖσθε, ἂς μὴ μεν πλέον λόγον. Ὅ,τι ἔγινε, ἔγινε.

ἀφ' οὗ δ' ἀνεχώρησεν ὁ Λάρας, ὁ Ὑβὼν ἐξηκοσε νὰ στιλβόνῃ τὸ ὅπλον, τὸ ὁποῖον ἐκράτει, μὲ πολὺ περισσοτέραν δύναμιν παρ' ὅσην ζετο· ἦτο καταθυμωμένος διότι ξένοι ὀφθαλνέγνωσαν τὰ οἰκογενειακά των μυστικά, τὰ τῷ ἔγραφεν ἡ μήτηρ του. Ὡς τόσον, πολὺ ρετος ἦτο ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, ποῦ ἔκαμε καὶ γάλον, καὶ ἔλαβε, λέγει, ἀριστοκρατικὴν νφήν!...

τὰ ἓν τέταρτον τῆς ὥρας ὁ Ὑβὼν ἠσθάνθη εἰς τοὺς δακτύλους του, διότι ὁ σωλὴν ἐκ τῆς ὡς τριβῆς ἔκαιε. Ὁ Ὑβὼν συνῆλθε τότε καὶ κσε:

Φίλε μου Ὑβών, εἶπε, ἀποτεινόμενος εἰς , πρέπει νὰ εἴμεθα εἰλικρινεῖς, δὲν εἶν' ἔτσι; κρέσκειά σου κυρίως προέρχεται, διότι ὁ ἔμαθε λεπτομερείας τινας τοῦ οἰκογενειακοῦ του· ἠξεύρει ὅτι εἶσαι πτωχός, ἠξεύρει πόσον σὲ εὐεργέτησε ἡ οἰκογένεια τοῦ Λεστούρη. Αἴ, κ' ἔπειτα; Προσεβλήθη τάχα ἡ φιλοτιμία σου διότι τὰ ἔμαθε; Μήπως ἤρχισες νὰ τὸ παίρνῃς ἐπάνω σου, κύριε Ὑβών; Αὐτὸ μόνον σοῦ λείπει, νὰ γίνῃς καὶ φαντασμένος! Τότε πλειὰ θὰ τὸ προκόψῃς!

Μετὰ ἡμίσειαν περίπου ὥραν ὁ Ὑβὼν ἀναβὰς εἰς τὸ κατάστρωμα εἶδε τὸν Λάραν ἱστάμενον μελαγχολικόν, βλέποντα μὲ βλέμμα θλιβερὸν τὴν θάλασσαν καὶ καπνίζοντα σιωπηλῶς. Ὁ Ὑβὼν ἐστάθη καὶ παρετήρει μὲ συμπάθειαν τὸν νέον ἐκεῖνον, ὅστις μὲ ὅλα τὰ πλούτη του, ἐφαίνετο τόσον δυστυχής. Αἴφνης ὁ Λάρας ἐστράφη καὶ οἱ ὀφθαλμοί του συνηντήθησαν μὲ τοὺς ἐπ' αὐτοῦ προσηλωμένους ὀφθαλμοὺς τοῦ Ἰωσίκη.

Ἐκ τῆς αἰφνιδίας κινήσεως τοῦ Λάρα ἔπεσεν ἡ καπνοσύριγξ του, ὁ δ' Ὑβὼν κύψας ἔλαβεν αὐτὴν ἐν σπουδῇ καὶ τὴν ἔδωκεν εἰς τὸν σημαιοφόρον, μειδιῶν φιλοφρόνως.

— Κύριε Λάρα, τῷ εἶπε, σᾶς ζητῶ συγγνώμην διὰ τὸν τρόπον μὲ τὸν ὁποῖον σᾶς ἀπήντησα πρὸ ὀλίγου· λυποῦμαι πολὺ ἂν τυχὸν σᾶς δυσηρέστησα.

Ὁ Λάρας εἶχεν εὕρῃ πρὸ μικροῦ κἄπως ἀπότομον τὴν ἀπάντησιν τοῦ Ὑβόνος καὶ εἶχε δυσαρεστηθῇ, ἀλλ' ὁ τρόπος του ἐκεῖνος τὸν ἐνεθουσίασε.

— Ὤ, σᾶς εὐχαριστῶ, σᾶς εὐχαριστῶ Ἰωσίκη. Δὲν δύναμαι νὰ ἐκφράσω τί αἰσθάνομαι αὐτὴν τὴν στιγμήν. Μοῦ δίδετε νὰ σφίξω τὸ χέρι σας;

— Μὲ ὅλην τὴν καρδίαν μου· ἀπήντησεν ὁ Ὑβών.

Οἱ δύο νέοι ἔσφιγξαν μὲ δύναμιν τὰς χεῖρας ἀλλήλων.

Ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὁ Λάρας ἐζήτει εὐκαιρίαν νὰ συνομιλῇ μετὰ τοῦ Ὑβόνος, πρὸς τὸν ὁποῖον ἠσθάνετο ἐνδιαφέρον αὐξανόμενον ὁσημέραι.

Ἐν Πειραιεῖ ὁ Λάρας ἔλαβε τὴν ἄδειαν νὰ παραλάβῃ μαζί του τὸν Ὑβόνα ὅπως ἐπισκεφθῶσι τὰς Ἀθήνας καὶ τὰ περίξ τῆς πρωτευούσης τῆς Ἑλλάδος. Ὁ Λάρας εἶχεν ἤδη ἐπισκεφθῇ τὰς Ἀθήνας, πρῶτον μὲν μετὰ τῆς μητρός του ὅτε περιηγήθη καὶ ἄλλας χώρας, ἔπειτα δὲ μετὰ τοῦ παιδαγωγοῦ του, ὅστις ὡδήγησεν αὐτὸν εἰς τὴν Ἀκρόπολιν, καὶ τοῦ περιέγραψε τὸ μεγαλεῖον τοῦ Παρθενῶνος. Ὁ παιδαγωγός του περιήγαγεν αὐτὸν καὶ εἰς τὰ μουσεῖα καὶ ἔδειξεν αὐτῷ περίφημα τινα ἔργα. Εἰς τὰ ἀληθῶς πεπολιτισμένα ἔθνη νέος ὅστις δὲν γνωρίζει τὴν ἑλληνικὴν ἱστορίαν, ὅστις δὲν ἀνέγνωσε τοὺς θαυμασίους ἕλληνας ποιητὰς καὶ συγγραφεῖς της, ὅστις δὲν γνωρίζει τὴν ἱστορίαν τῶν γλυπτικῶν καὶ ἀρχιτεκτονικῶν ἔργων τῆς Ἑλλάδος, δὲν θεωρεῖται ἄνθρωπος μεμορφωμένος.

Ὁ Λάρας λοιπὸν ὄχι δι' ἑαυτόν, ἀλλὰ διὰ τὸν Ὑβόνα ἐζήτησε καὶ ἔλαβε τὴν ἄδειαν. Ἤθελε νὰ δείξῃ εἰς αὐτὸν τὴν ἔνδοξον γῆν, τὰ ἀθάνατα μνημεῖα τῆς ἑλληνικῆς μεγαλοφυΐας, ἤθελε νὰ ἴδῃ

πῶς ἔμελλε νὰ ἐκφράσῃ τὰς ἐντυπώσεις του, τὸν θαυμασμόν του ὁ Ἰωσίκης πρῶτον τότε βλέπων τὰ πράγματα ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ἡ ἱστορία περιβάλλει μὲ τόσην αἴγλην.

Μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας ἐπέστρεψαν, ἀφ' οὗ πλὴν τῶν Ἀθηνῶν ἐπεσκέφθησαν καὶ τὸν Μαραθῶνα καὶ τὴν Ἐλευσῖνα. Ὁ Ὑβὼν δὲν ἠδύνατο νὰ ἐκφράσῃ διὰ λόγων τὰς ἐντυπώσεις του· ἦτο κατὰ γράμμα ἐνθουσιασμένος.

Ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ ὁ Λάρας ἔδειξεν ὅτι κατὰ βάθος εἶχεν εὐγενῆ καρδίαν. Γνωρίζων ἤδη ὅτι ὁ Ὑβὼν ἦτο φιλότιμος εἰς τὸ ἔπακρον καὶ ὅτι δὲν ἐδέχετο νὰ ἐξοδεύῃ ἄλλος δι' αὐτόν, ἀλλ' ἀφ' ἑτέρου βλέπων ὅτι αἱ δαπάναι θὰ ἦσαν ὑπερβολικαὶ διὰ τὸ πενιχρὸν βαλάντιον τοῦ κελευστοῦ, συνεννοήθη μὲ τοὺς ξενοδόχους καὶ τοὺς ἁμαξηλάτας, τοὺς ὁποίους αὐτὸς ἐπλήρωσε μὲ τὸ παραπάνω, νὰ παρουσιάσωσιν ἀσυγκρίτως μικρότερον λογαριασμόν· ὁ Ὑβὼν ἀδαὴς περὶ τὰ τοιαῦτα δὲν ἐνόησε τί συνέβη καὶ καλῇ τῇ πίστει ἐνόμιζεν ὅτι ἐπλήρωσε τὸ ἀναλογοῦν μέρος τῶν ἐξόδων.

— Λοιπὸν διεσκεδάσατε καλά; ἠρώτησεν ὁ κ. Λεστούρης, συναντήσας αὐτοὺς ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἐπέστρεψαν εἰς τὸ πλοῖον. Εἶμαι εὐχαριστημένος, καὶ εὐτυχής, βλέπων ὅτι ἠρχίσατε νὰ ἐκτιμᾶσθε ὁ Ἰωσίκης καὶ σεῖς.

Ἡ ἰδέα ὅτι αὐτόν, τὸν Λάραν, ἠδύνατο νὰ τὸν ἐκτιμᾷ εἷς κελευστής, ὁ υἱὸς ἑνὸς ψαρᾶ, θὰ τὸν ἔκαμνε νὰ καγχάσῃ πρό τινων ἡμερῶν. Ἀλλὰ τώρα ἐνόει διατὶ ὁ κυβερνήτης ἠγάπα τόσον τὸν Ὑβόνα.

— Νὰ ἰδοῦμεν ἕως πότε θὰ διαρκέσῃ αὐτὴ ἡ φαντασιοπληξία τοῦ Λάρα, ἔλεγε μετὰ δυσπιστίας ὁ Δουρόκης, ὅστις ἐξηκολούθει νὰ θεωρῇ τὸν σημαιοφόρον ὡς ἐπιπόλαιον καὶ ἄστατον. Ὁ Ἰωσίκης ἀξίζει ἑκατὸν χιλιάδας φορὰς περισσότερον ἀπ' αὐτόν, μὲ ὅλα τὰ ἑκατομμύριά του.

Ἀλλ' ἡ φιλία τοῦ Λάρα πρὸς τὸν Ὑβόνα δὲν ἦτο φαντασιοπληξία, οἱ δύο νέοι συνεδέοντο καθ' ἡμέραν περισσότερον καὶ ἦσαν πάντοτε μαζί ὁσάκις ἡ ὑπηρεσία τὸ ἐπέτρεπε.

— Ὅταν γίνω ἀξιωματικὸς θὰ εἴμεθα ἀχώριστοι, ἔλεγε συχνὰ ὁ Ὑβών, τώρα μᾶς χωρίζει πολλάκις ἡ ὑπηρεσία.

— Ἄχ! ἀπήντησεν ἡμέραν τινα ὁ Λάρας, ἔδιδα εὐχαρίστως διακόσιες χιλιάδες φράγκα διὰ νὰ γίνετε ἀμέσως αὔριον σημαιοφόρος.

— Δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ! ἕως πότε θὰ ἔχετε τὰς χιλιάδας φράγκα εἰς τὸ στόμα σας; εἶπε μὲ τόνον μομφῆς ὁ Ὑβών, διὰ τὸ κάθε τι «δίδω τόσα!» εἶνε κακὴ συνήθεια αὐτὴ νὰ νομίζετε ὅτι ὅλα τὰ πράγματα εἰς τὸν κόσμον γίνονται μὲ τὰ χρήματα.

Ἀλλ' ἡ φιλία τῶν δύο νέων ἐκινδύνευσε δύο τρεῖς φορὰς νὰ διαρραγῇ.

Ὁ Ἀστὴρ εὑρίσκετο ἐν Κωνσταντινουπόλ
εἶχε δὲ ἀγκυροβολήσῃ ἐν τῷ Βοσπόρῳ, ὄχι μακ
τῶν ἀνακτόρων τοῦ Δολμᾶ Βαλτσέ.

Ὁ Λάρας ἡμέραν τινα περιεφέρετο εἰς τὸ τσ
σίον τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τὴν ἀπέραντ
θολωτήν, καὶ λαβυρινθώδη ἐκείνην ἀγορὰν ὅ
πωλοῦνται πράγματα πάσης χώρας, παντὸς εἴδ
καὶ πάσης ἀξίας. Ὁ Λάρας ἦτο ἐκ φύσεως μ
λόδωρος, ὁ δὲ πλοῦτός του τῷ ἐπέτρεπε νὰ κά
ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου ὅ,τι ἤθελε. Πάντ
ἀξιωματικοὶ εἶχον λάβῃ δῶρα παρ' αὐτοῦ π
τοῦ Δουρόκη. Ἀφ' οὗ λοιπὸν εἰς τοὺς ἄλλους
σέφερε πράγματα οὐχὶ μικρᾶς ἀξίας, φαντάζεσθ
ἔμελλε νὰ προσφέρῃ εἰς ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον ἠγ
ὡς μόνον φίλον. Ἴσα ἴσα τὴν ἡμέραν ἐκείνην
καὶ τὰ γενέθλια τοῦ Ὑβόνος. Ὁ Λάρας λο
ἠγόρασεν ἓν ὡραιότατον ὡρολόγιον καὶ βαρύτ
χρυσῆν ἅλυσιν, τὰ ἀκριβώτερα ἐξ ὅσων εὗρε.
ἐπιστρέψας εἰς τὸ πλοῖον προσέφερεν αὐτὰ εἰς
Ἰωσίκην.

Ὁ Ὑβὼν βλέπων ὅτι ἡ ἀξία τῶν ἑκάστοτ
αὐτὸν προσφερομένων δώρων ἐγίνετο ὁλονὲν μ
λειτέρα, ἀπεποιήθη νὰ δεχθῇ τὸ ὡρολόγιον κα
ἅλυσιν, ἀπεποιήθη δὲ ἐντόνως, θέλων νὰ δείξ
τὸν Λάραν ὅτι ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ ἐδέχετο να
λάβῃ.

Ὁ Ῥοβέρτος δυσηρεστήθη μεγάλως, μὴ δ
θεὶς δὲ νὰ κρατήσῃ τὴν δυσαρέσκειάν του ἀπήντ
ἀποτόμως, οὕτω δὲ οἱ δύο φίλοι ἀπὸ λόγου
λόγον κατέληξαν εἰς πικρὰς φράσεις.

Ἐπὶ μίαν ἑβδομάδα δὲν ἀντήλλαξαν λέξιν,
λουν δὲ πρὸς ἀλλήλους μόνον ὅτε ἀπήτει τοῦ
ὑπηρεσία τοῦ πλοίου, Καὶ οἱ δύο ἔπταιον, διότ
οἱ δύο εἶχον παραφερθῇ, ἀλλὰ καὶ οἱ δύο ἐνόμ
ὅτι εἶχον δίκαιον.

Ὁ Λάρας διὰ νὰ διασκεδάσῃ ὀλίγον τὴν πλ
του, ἡ ὁποία τὸν ἐβασάνιζε τώρα ὅπως ἄλλοτε
γνωρίσῃ τὸν Ὑβόνα, ἐπεχείρησεν ἐκδρομὴν εἰ
Γλυκέα ὕδατα τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἀλλ'
ἔπληξε ἀκόμη περισσότερον καὶ ἐπέστρεψε σκυ
πός, κατηφής, ὡς νὰ ἤρχετο ἀπὸ κηδείαν.

— Διεσκεδάσατε, Λάρα; τὸν ἠρώτησεν ὁ
βερνήτης.

— Κάθε ἄλλο, ἔπληξα φοβερά· ὅταν κανεὶ
ἔχῃ συντροφιὰ ὅπως τὴν θέλει καὶ μέσα εἰς
παράδεισο ἀκόμη νὰ εὑρίσκεται, θὰ πλήττῃ.

Ἰδὼν δὲ τὸν Ὑβόνα, ὅστις εὑρίσκετο ἐπ
γεφύρας καὶ ἐμειδίασεν ἐλαφρῶς ἀκούσας τοὺ
γους τοῦ Λάρα, προσέθηκε:

— Ἂν αὐτὸς ὁ κουτεντὲς ὁ Ἰωσίκης ἤρχετο
μου, θὰ ἦτο ἀλλοιῶς τὸ πρᾶγμα.

Ὁ κουτεντὲς ὁ Ἰωσίκης ἐξεκαρδίσθη γ
Παρευθὺς δὲ τὸ νέφος τὸ καλύπτον τὴν φιλία

δύο νέων διεσκορπίσθη, καὶ ἀμφότεροι ἔτειναν πρὸς ἀλλήλους τὴν χεῖρα.

Ὁ κ. Λεστούρης ἐπεδοκίμασε καθ' ὁλοκληρίαν τὴν διαγωγὴν τοῦ κελευστοῦ, ὁ δὲ δόκιμος ὑπεσχέθη ν' ἀφήσῃ πλέον τὴν μανίαν τῶν δώρων.

— Νὰ μοῦ προσφέρετε τὰς πρώτας ἐπωμίδας μου, ὅταν θὰ γίνω ἀξιωματικός, τῷ εἶπεν ὁ Ὑβών, αὐτὸ τὸ δῶρον θὰ τὸ δεχθῶ ἐξ ὅλης καρδίας, ἄλλο ὅμως δὲν δέχομαι· πᾶσα ἄλλη προσφορὰ θὰ μᾶς χωρίσῃ ἀπὸ δύο χωριά, καὶ εἶνε κρῖμα!

— Ὄχι, εἶπεν ὁ Λάρας, δὲν ὑπάρχει φόβος· ἡμεῖς εἴμεθα καμωμένοι νὰ εἴμεθα ἀγαπημένοι.

Καὶ ἔμειναν πιστοί, ἀφωσιωμένοι πρὸς ἀλλήλους, καὶ ἠγαπημένοι· τὰ δὲ δραματικὰ γεγονότα, τὰ ὁποῖα θέλομεν διηγηθῇ μετ' ὀλίγον, κατέστησαν ἱερώτερον τὸν σύνδεσμον τῶν ψυχῶν των· μόνον ὁ θάνατος ἐχώρισεν αὐτούς, ἀλλ' ἡ φιλία των παρέμεινε καὶ πέραν τοῦ τάφου...

[Ἕπεται συνέχεια] ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΣ
κατὰ παράφρασιν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τῆς Κας DE NANTEUIL

ΤΟ ΟΡΦΑΝΟ ΑΡΝΑΚΙ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Ὁ πατέρας τῆς Μαρίκας ἔχει πολλὰ κοπάδια. Μετὰ τὸ βασίλευμα τοῦ ἡλίου γυρνοῦν τὴν βοσκήν· ἐμπρὸς πηγαίνει ἕνας κριὸς μὲ μεγάλα καὶ στρημμένα κέρατα, καὶ ἕνα γάλο κουδοῦνι 'ς τὸν λαιμόν του.

Ἡ Μαρίκα τ' ἀγαπᾷ τὰ πρόβατα, καὶ ὅταν ἔρχωνται πηγαίνει εἰς τὸ μανδρὶ καὶ τὰ ρεύει. Ἀπ' ὅλα ὅμως περισσότερον ἀγα-

μίαν προβατίναν, μίαν ὡραίαν καὶ ξεχωρι-
τὴν προβατίναν ποῦ τὴν ἔστειλεν ἕνας φίλος
πατέρα της ἀπὸ τὴν Ἀγγλίαν.

Τί ὡραία προβατίνα μὲ προβιὰν ἄσπρην
μετάξι!

Ἡ προβατίνα ἐγέννησε κ' ἔκαμε ἕνα ἀρ-
ἀσπρουλάκι καὶ αὐτό, τὸ ἴδιο καὶ ἀπα-
λακτο μὲ τὴν μητέρα του.

Πότε νὰ ἐβλέπατε τὴν χαρὰν τῆς Μα-
κας!

Ἀλλὰ κατὰ δυστυχίαν ἡ ὡραία προβα-
ἀρρώστησε καὶ ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγας
ρας ἀπέθανε.

Τὸ καϊμένο τὸ ἀρνάκι ἀπέμεινε ὀρφανόν.
βέλαζε λυπητερὰ κ' ἐφώναζε τὴν μα-
ά του. Δὲν ἤθελε νὰ πιῇ γάλα ἀπὸ
ν προβατίναν.

Πότε ἡ Μαρίκα ἔτρεξε εἰς τὴν μητέρα
καὶ εἶπε:

— Μαμὰ τὸ ἀρνάκι δὲν θέλει νὰ πιῇ γάλα καὶ θὰ πεθάνῃ τὸ καϊμένο.

— Τί νὰ κάμωμεν λοιπόν; εἶπεν ἡ μητέρα.

— Νὰ τοῦ δώσωμε γάλα μὲ τὸ *μπιμπερόν*, εἶπεν ἡ Μαρίκα.

— Καλὴ ἰδέα, εἶπεν ἡ μητέρα, δοκίμασε· ἀλλὰ πάρε μαζί σου καὶ τὴν Ἑλένη.

Ἡ Ἑλένη ἦτο συγγενής, τὴν ὁποίαν εἶχαν εἰς τὸ σπίτι διὰ νὰ βοηθῇ τὴν μητέρα εἰς τὰ νοικοκυριό.

Ἡ Μαρίκα καὶ ἡ Ἑλένη ἐγέμισαν τὴν φιάλην μὲ νωπὸν γάλα, ἔβαλαν τὸ στόμα σωλῆνος εἰς τὸ στόμα τοῦ ἀρνιοῦ καὶ αὐτὸ ἄρχισε νὰ πίνῃ, σὰν νὰ ἤτανε μωρὸ κ' ἐβύζ

— Σ' ἀρέσει, ἀρνάκι μου ; σ' ἀρέσει ; τοῦ ἔλεγεν ἡ Μαρίκα· κύττα πόσο σ' ἀγα σοῦ δίνω καὶ πίνεις ἀπὸ τὸ ἴδιο μπιμπερὸν ποῦ ἔπινα ἐγὼ ὅταν ἤμουν μωρό· λα πές μου, σ' ἀρέσει ;

Τὸ ἀρνάκι ὅμως δὲν εἶχε καιρὸν ν' ἀπαντήσῃ, καί, νὰ σᾶς εἰπῶ δὲν ἦτο ἀνάγκη, ἔπινε μὲ πολλὴν ὄρεξιν ἕως ὅτου ἄδειασε ἡ φιάλη, ποῦ θὰ 'πῇ ὅτι τοῦ ἤρεσε.

Ἀπὸ ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἡ Μαρίκα ἐτάγιζε τακτικὰ τὸ ἀρνάκι της καὶ τὸ ἐπεριποι

Ὁ πατέρας, βλέποντας τὴν ἀγάπην ποῦ τοῦ εἶχε, τῆς τὸ ἐχάρισε.

Ἡ Μαρίκα ἀπὸ τότε εἶνε τὸ πλέον εὐτυχισμένο κορίτσι. Τὄχει συντροφιὰ μαζί καὶ τί συντροφιά ! τὸ ἀρνάκι δὲν μοιάζει τὲς κούκλες ποῦ δὲν ἀνοίγουν τὸ στόμα νὰ εἰποῦν μιὰ λέξι καὶ δὲν εἰμποροῦν νὰ κουνηθοῦν ἀπὸ τὴ θέσι τους. Τὸ ἀρνάκι πη νει μαζί της 'ς τὴν ἐξοχή, πηδᾷ, κουνᾷ τὴν οὐρίτσα του καὶ τ' αὐτιά του, καὶ εἶνε χαρὰ νὰ τό βλέπῃ κανείς.

Καὶ τώρα τὸ ἀρνάκι δὲν εἶνε πλέον ὀρφανὸ καὶ ἔρημο· εὗρῆκε μιὰ καλὴ μητερ ποῦ τ' ἀγαπᾷ μὲ τὴν καρδιά της.

Η ΚΟΥΚΛΑ ΤΟΤΩ

Κούκλα μου ἀγαπημένη,
Λέγε μου, νὰ σὲ χαρῶ,
Πῶς ἐπέρασες, καϋμένη,
Μοναχὴ τόσον καιρό ;

Ἔκλαιες, καλὸ κουκλάκι,
Πλαγιασμένη 'ς τὸ κουτί,
Ὅπως κλαίει τὸ παιδάκι,
Ποῦ τὴν μάνα του ζητεῖ ;

Νά με, ἦλθα καὶ σὲ πιάνω,
Σὲ βαστῶ 'ς τὴν ἀγκαλιά.
'Σ τὰ χειλάκια σου ἐπάνω
Δίνω χίλια δυό φιλιά.

Πεταχτὴ ἀπ' τὸ σχολεῖον
Τώρα ἔφθασα, Τοτῶ.
Δές, ἀκόμη τὸ βιβλίον,
Εἰς τὸ χέρι μου κρατῶ.

Ἔλα, καὶ θὰ πᾶμε ὅλοι
Μὲ ἀγάπη καὶ χαρὰ
'Σ τὴν αὐλὴ 'ς τὸ περιβόλι,
'Σ τὰ χορτάρια τὰ χλωρά.

Δὲν θὰ κλάψῃς τώρα πλέον,
Κ' ἐπειδὴ σὲ ἀγαπῶ,
Τοῦ σχολείου μας τὸ νέον
Τραγουδάκι θὰ σοῦ 'πῶ.

'Σ τὴν σκιὰν θὰ σὲ καθίσω,
'Σ τ' ἀεράκι ποῦ φυσᾷ,
Καὶ μὲ ἄνθη θὰ στολίσω
Τὰ μαλλιά σου τὰ χρυσά.

Αλ. Κατακουζηνο

ΤΑ ΔΕΝΔΡΑ ΕΙΝΕ ΦΙΛΟΙ ΜΑΣ

Ὁ Ἰωάννης Σταθᾶς ἦτο πτωχός, ἀλλ' ἐκληρονόμησεν ἀπὸ ἕνα θεῖόντου δεκαπέντε χιλιάδας δραχμάς.

Εἰς τὴν ἐπαρχίαν του εὑρίσκετο ἓν μεγάλο κτῆμα τὸ ὁποῖον πρὸ πολλοῦ ἐπωλεῖτο ἀλλὰ δὲν εὑρισκεν ἀγοραστήν, διότι ἦτο πολὺ νοσηρὸν ἕνεκα τῶν περικυκλούντων αὐτὸ τελμάτων καὶ λιμναζόντων ὑδάτων. Σπάνιαι ἦσαν αἱ κατοικίαι πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο· γεωργοί τινες κατοικοῦντες ἐκεῖ πλησίον ἦσαν κατακίτρινοι ἀπὸ τὸν πυρετόν, ὅσοι δὲ ἠδύναντο ἔφευγαν ἐκεῖθεν καὶ ἐζήτουν ἀλλοῦ κατοικίαν.

Ὁ Ἰωάννης Σταθᾶς ἠγόρασεν εὐθυνὰ τὸ κτῆμα ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον οὐδεὶς ἤθελε ν' ἀγοράσῃ· πολλοὶ τὸν ἐλεεινολόγουν διὰ τὴν ἀνοησίαν του.

— Τοὐλάχιστον μὴν πᾶς νὰ κατοικήσῃς ἐκεῖ, θ' ἀποθάνῃς ἀπὸ τὸν πυρετό.

— Αὐτὸ εἶνε δική μου δουλειά, ἀπεκρίνετο.

Ἐγκατεστάθη εἰς τὸ κτῆμα καὶ ἠγόρασε πολλὰ δένδρα τὰ ὁποῖα ἐφύτευσεν ὁλοτρόγυρα εἰς τὴν κατοικίαν του.

Μετά τινα ἔτη τὰ δένδρα εἶχον μεγαλώσῃ, ὁ δὲ Ἰωάννης δὲν εἶχεν ἀποθάνῃ ἀπὸ πυρετόν. Τὸ κτῆμά του μὲ τὰ καταπράσινά του δένδρα ἦτο ὡραιότατον· μίαν δὲ ἡμέραν ὁ Μπαρμπαλιᾶς, εἷς ἐξ ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι τὸν εἶχον περιπαίξῃ διὰτὴν ἀγοράντου, τῷ εἶπε.

— Ξέρεις, Σταθᾷ, πῶς ἔχεις τύχη, κατόπι ἀπὸ τὴν ἀνοησίαν τὴν ὁποίαν ἔκαμες ;

— Μπαρμπαλιᾶ, ἀπεκρίθη ὁ Σταθᾶς, δὲν ἔκαμα καμμιὰ ἀνοησίαν. Ὅταν ἠγόρασα αὐτὸ τὸ κτῆμα μὲ τὰ χωράφια του καὶ μ' ἐπεριπαίζατε ὅλοι σας (καὶ πρῶτος ἀπ' ὅλους σὺ) ἤξευρα τί ἔκαμνα. Τὸ μέρος τοῦτο ἦτο κακὸν εἰς τὴν ὑγείαν διότι οἱ βάλτοι ἔβγαζαν καὶ ἐσκόρπιζαν παντοῦ ἕνα πρᾶγμα ποῦ τὸν λέγουν ἀνθρακικὸν ὀξύ. Ἀλλ' ἤξευρα ἓν μέσον μὲ τὸ ὁποῖον ἠμποροῦσα νὰ ἐξαφανίσω τὸ βλαβερὸν αὐτὸ ἀέριον. Εἶχα ἀναγνώσῃ εἰς ἓν βιβλίον ὅτι καὶ τὰ φυτὰ ἀναπνέουν.

Ὁ Μπαρμπαλιᾶς παρετήρει τὸν Σταθᾶν μὲ ἔκπληξιν.

— Ἀναπνέουν σὲ λέγω· καὶ ἴσα ἴσα ἀπορροφοῦν τὸν ἄνθρακα ποῦ εἶνε μέσα εἰς τὸ ἀνθρακικὸν ὀξὺ καὶ ἀφίνουν ἐλεύθερον τὸ ὀξυγόνον, τὸ ὁποῖον εἶνε πολὺ ὠφέλιμον διὰ τὴν ἀναπνοήν. Εἰς αὐτὸ μ' ἐχρησίμευσαν τὰ δένδρα τὰ ὁποῖα ἐφύτευσα· αἱ χιλιάδες τῶν μικρῶν φύλλων των συνετέλεσαν εἰς τὸ νὰ καθαρίσουν τὸν ἀέρα. Τὰ δένδρα, τὰ ὁποῖα εἶνε οἱ καλλίτερός μας φίλος, Μπαρμπαλιᾶ, ἐφύλαξαν τὸ σπίτι μου ἀπὸ τὸν πυρετόν, ἔκαμαν τὸν τόπον μας ὑγιεινόν, καὶ τώρα ποῦ ἐμεγάλωσαν τὸ κλῖμα ὁλοτρόγυρα ἔγινε λαμπρότατον. Καὶ εἶμαι διὰ δύο λόγους εὐχαριστημένος, Μπαρμπαλιᾶ, ἔκαμα καλὴν ἐπιχείρησιν καὶ κερδίζω χρήματα, καὶ ὠφέλησα καὶ πολὺ τοὺς πτωχούς, οἱ ὁποῖοι κατοικοῦν πέριξ.

ΤΙ ΕΠΑΘΑΝ ΤΡΙΑ ΓΟΥΡΟΥΝΟΠΟΥΛΑ

Ἦσαν δέκα· χαριτωμένα, στρογγυλόσωμα, μὲ οὐρίτσαν στρημμένην, μὲ τρίχωμα ὡσὰν βοῦρτσαν, μὲ μεγάλον ρύγχος, μακρυὰ αὐτιὰ καὶ εὐκίνητα πόδια, ἐν ἐνὶ λόγῳ ἀπὸ τὴν κορυφὴν ἕως εἰς τὴν οὐρὰν ἦσαν γουρουνόπουλα πρώτης ποιότητος.

Ἐκυλίοντο ἐπάνω εἰς τὸ ἄχυρον, ἐγρύλλιζον, καὶ ἔζων εὐτυχισμένα. Ἀλλὰ τὰ τρία ἐξ αὐτῶν δὲν ὡμοίαζον τὰ ἄλλα ἑπτά· αὐτὰ ἦσαν πεισματάρικα, καὶ ἤθελαν νὰ κάμνουν τοῦ κεφαλιοῦ των· τὸ ἓν ἐξ αὐτῶν ἦτο μαῦρον, τὸ ἄλλο ἄσπρον καὶ τὸ ἄλλο παρδαλόν· δὲν ἦσαν εὐχαριστημένα αὐτὰ οὔτε μὲ τὴν ζωὴν ποῦ ἐπερνοῦσαν, οὔτε μὲ τὴν τύχην των.

Μίαν ἡμέραν ὁ ἀφέντης των ὁ κῦρ Ταλιαδοῦρος ἔβαλε πάλιν εἰς τὴν σκάφη τὸ φαγητόν, ἀλλ' αὐτὰ ἐστραβομουτσούνισαν καὶ εἶπαν :

— Μᾶς ὑπεχρέωσες μὲ τὸ φαγητό σου, κῦρ Ταλιαδοῦρο ! Τέτοιο φαγητὸ δὲν μᾶς ἀρέσει, θέλομε ἄλλο τίποτε ὀρεκτικό, εὐγενικό.

Καὶ ἔφυγαν μὲ ἀκαταδεξίαν ἀπὸ τὴν σκάφην.

Ὁ Ταλιαδοῦρος τὰ ἐκύτταξε καλὰ καλὰ, ἐχαμογέλασε καὶ εἶπε.

— Ἄ ! ἔτσι τὸ εἴπαμε ; καλά ! δὲν σας ἀρέσει τὸ φαγητό, διότι εἴσθε χορτάτα· τὸ καλλίτερο ἰατρικὸ διὰ τὴν παραξενιὰ ποῦ ἔχετε εἶνε ἡ πεῖνα· πηγαίνετε τώρα νὰ κυλισθῆτε 'πάνω 'ς τάχυρα καὶ βλέπομε.

Τὰ ἄλλα ἑπτὰ ἔφαγαν μὲ μεγάλην ὄρεξιν, δὲν ἀφῆκαν τίποτε εἰς τὴν σκάφην, καὶ ὁ Ταλιαδοῦρος τὰ ἔβλεπε κ' ἐχαίρετο. Μετὰ τὸ φαγητὸν ἔκλεισε καὶ τὰ δέκα εἰς τὸ μανδρὶ ἐσκούντησε τὸν μάνδαλον καὶ ἔκλεισε τὴν θύραν του.

Ἀφ' οὗ ἐτελείωσε κάθε ἐργασίαν εἰς τὴν αὐλὴν καὶ εἰς τὸν στάβλον ἐπῆγε νὰ πάρῃ λιγάκι τὸν μεσημεριανόν του, καὶ μὲ τὸ δίκαιόν του, διότι ὁ ἄνθρωπος ἦτο ἀπὸ τὴν αὐγὴν εἰς τὸ πόδι.

Ἐν τοσούτῳ ἡ κοιλία τῶν τριῶν ἀκαταδέκτων ἤρχισε νὰ παίζῃ ταμπουρᾶ. Ἄχ! καὶ νὰ εἶχαν τώρα τὸ φαγητὸν ποῦ ἐπεριφρόνησαν πρωτήτερα! μὲ ποίαν ὄρεξιν θὰ τὸ κατεβρόχθιζαν!

Ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν ὑπῆρχε πλέον, καὶ ἡ πεῖνά των ἐγίνετο ὁλονὲν μεγαλειτέρα. Διὰ νὰ δώσῃ ὁ νοῦς των, καὶ νὰ λησμονήσουν τὴν πεῖνάν των, συνῆψαν συνομιλίαν.

— Δὲν ἐννοῶ, λέγει καταθυμωμένον τὸ μαῦρον γουρουνόπουλον, διατὶ δὲν μᾶς ἀφίνουν νὰ πᾶμε εἰς τὴν αὐλὴν νὰ περιπατήσωμεν ὀλίγον, ὅπως ἁρμόζει εἰς γουρουνόπουλα καθὼς πρέπει.

Τὰ ἄλλα τότε ἀπήντησαν συγχρόνως:

— Καὶ ἂν δὲν μᾶς ἀφήσουν νὰ ἔβγωμεν, ἡμεῖς θὰ εὕρωμεν τρόπον νὰ τὸ κόψωμε λάσπη.

Καὶ σκαλίζοντας ἀπ' ἐδῶ, σκαλίζοντας ἀπ' ἐκεῖ τὸ ἄσπρον γουρουνόπουλον διέκρινε μίαν μικρὰν τρύπαν κάτω ἀπὸ τὴν θύραν τοῦ μανδριοῦ. Τὸ κεφάλι χωρεῖ, ἡ κοιλία ὅμως σφίγγεται, ἀλλὰ τὸ ἄσπρον γουρουνόπουλον βάζει τὰ δυνατά του καὶ περνᾷ.

Ἔπειτα περνᾷ τὸ μαῦρον, ἔπειτα τὸ παρδαλὸν καὶ ἔπειτα μὲ τὴν σειρὰν ὅλα τὰ ἄλλα· ὡσὰν ἀνεμοστρόβιλος ὁρμοῦν γρυλλίζοντα εἰς τὴν οἰκίαν.

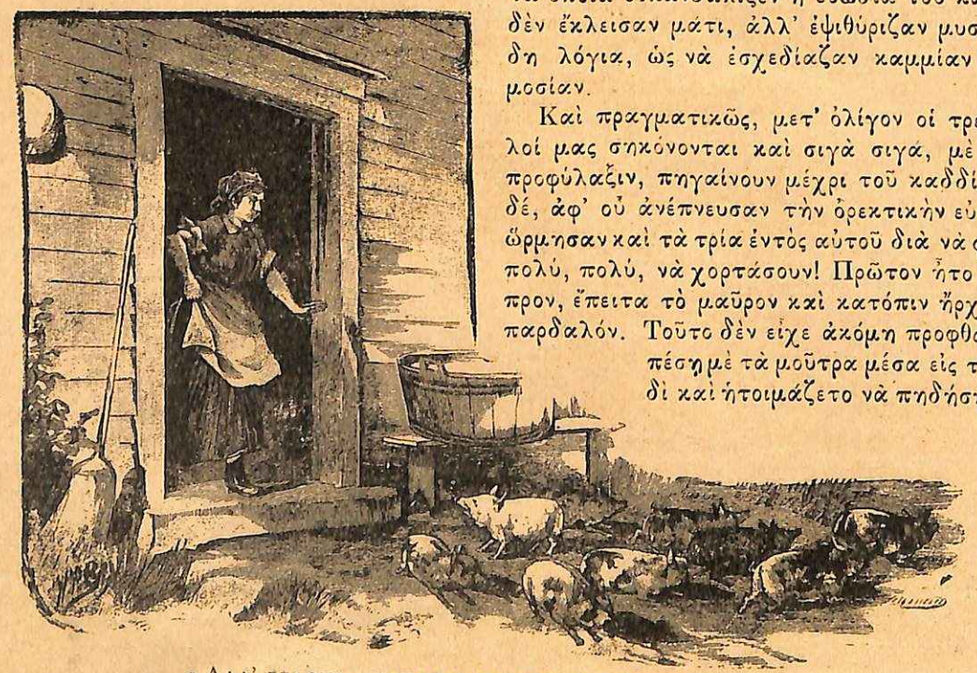
— Παιδιά, λέγει τὸ ἄσπρον, ἐκεῖ ἐπάνω βλέπω ἕνα καδδί, κάτι ἔκτακτο πρᾶγμα ἔχει μέσα, γιατὶ ἀπὸ τὴν εὐωδία κοντεύει νὰ μοῦρθῃ λιποθυμία.

Καὶ ἑτοιμάζονται ν' ἀναβοῦν εἰς τὸ ξύλινον κάθισμα ποῦ εἶνε τὸ καδδί, καὶ νὰ ἰδοῦν τί εἶνε αὐτὸ ποῦ σκορπίζει τόσον ὀρεκτικὴν εὐωδίαν.

Ἀλλ' ἔξαφνα ἀνοίγεται ἡ θύρα τοῦ πλυσταριοῦ μὲ κρότον, καὶ τὰ γουρουνόπουλα τρέπονται ὅλα εἰς ἄτακτον φυγήν. Μόνον τὸ ἄσπρον, δὲν ἐννοεῖ νὰ φύγῃ εὔκολα ἀπὸ τὸ ὡραῖον ἐκεῖνο φαγητὸν καὶ πηγαίνει ὀπίσω ὀπίσω, ἀλλ' ἡ κυρὰ Ταλιαδούραινα— διότι αὐτὴ ἦτο ἡ ἀνοίξασα τὴν θύραν—δὲν παίρνει ἀπὸ χωρατά, καὶ μὲ τὸ σκουπομάνικο κάμνει καὶ τὸ ἄσπρον ν' ἀκολουθήσῃ τ' ἀδέλφια του, αὐτὴ δὲ ἐπιστρέφει εἰς τὸ πλύσιμόν της ἀπὸ τὸ ὁποῖον τὴν εἶχον ταράξῃ μὲ τὸν θόρυβόν των τὰ γουρουνόπουλα.

Καὶ τὰ μὲν ἑπτά, κατόπιν ἀπὸ τὸν τρόμον τὸν ὁποῖον ἐπῆραν, ἐπῆγαν καὶ ἐξαπλώθησαν εἰς τὸ ἄχυρόν των, καὶ γλυκὺς ὕπνος ἔκλεισε μετ' ὀλίγον τὰ βλέφαρά των· ἀλλὰ τὰ τρία, τὰ ὁποῖα ἐσκανδάλιζεν ἡ εὐωδία τοῦ καδδίου, δὲν ἔκλεισαν μάτι, ἀλλ' ἐψιθύριζαν μυστηριώδη λόγια, ὡς νὰ ἐσχεδίαζαν καμμίαν συνωμοσίαν.

Καὶ πραγματικῶς, μετ' ὀλίγον οἱ τρεῖς καλοί μας σηκόνονται καὶ σιγὰ σιγά, μὲ ἄκραν προφύλαξιν, πηγαίνουν μέχρι τοῦ καδδίου, ἐκεῖ δέ, ἀφ' οὗ ἀνέπνευσαν τὴν ὀρεκτικὴν εὐωδίαν, ὥρμησαν καὶ τὰ τρία ἐντὸς αὐτοῦ διὰ νὰ φάγουν πολύ, πολύ, νὰ χορτάσουν! Πρῶτον ἦτο τὸ ἄπρον, ἔπειτα τὸ μαῦρον καὶ κατόπιν ἤρχετο τὸ παρδαλόν. Τοῦτο δὲν εἶχε ἀκόμη προφθάσῃ νὰ πέσῃ μὲ τὰ μοῦτρα μέσα εἰς τὸ καδδὶ καὶ ἡτοιμάζετο νὰ πηδήσῃ, ἀλλ'

« Ἀλλ' ἐξαφνα ἀνοίγεται ἡ θύρα τοῦ παυσταριου... »

ἔξαφνα ἠκούσθησαν σπαρακτικαὶ κραυγαί, ὀξέα καὶ δυνατὰ γρυλλίσματα πόνου.

Ἡ Ταλιαδούραινα ὥρμησε, μὲ σηκωμένην ποδιά, καὶ ἀνασκουμπωμένα χέρια, κατατρομαγμένη, καὶ τί βλέπει;

Μέσα εἰς τὴν σαπουνάδα τοῦ καδδιοῦ,—τὴν ὁποίαν εἶχαν νομίσῃ τὰ γουρουνόπουλα ὡς τὸ ὀρεκτικώτατον φαγητὸν τοῦ κόσμου—βλέπει ἕνα ἄσπρον κ' ἕνα μαῦρον πρᾶγμα νὰ παραδέρνουν καὶ νὰ ξεφωνοῦν σπαρακτικά. Ἡ Ταλιαδούραινα τὰ πιάνει ἀπὸ τ' αὐτιὰ καὶ τὰ βγάζει ἔξω.

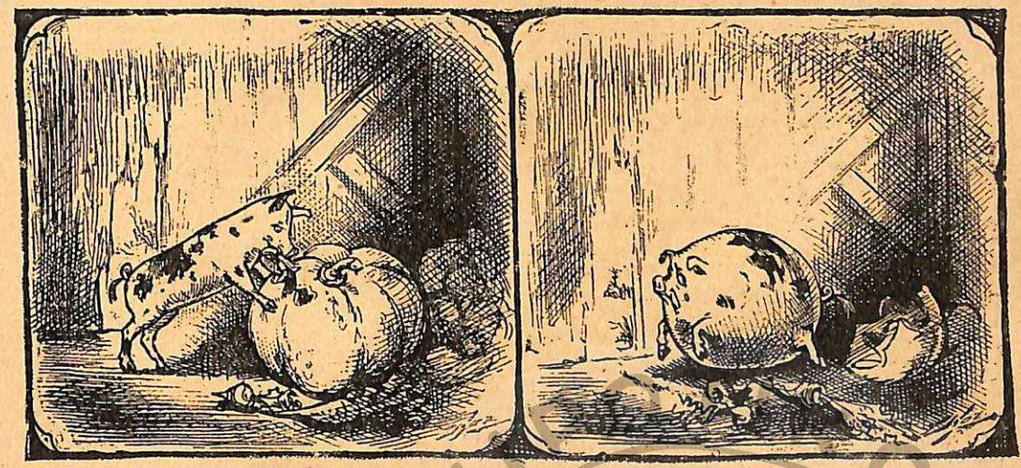
Ἀλλὰ τὰ ταλαίπωρα εἰς ποίαν κατάστασιν ἦσαν! εἶχαν ζεματισθῇ, καὶ τὸ σῶμά των ἦτο ὅλο μία πληγή· ἐγρύλλιζαν, ἐγρύλλιζαν ἀπὸ τὸν πόνον καὶ παρ' ὀλίγον νὰ τινάξουν τὰ πέταλα· ἔμειναν εἰς τὸ κρεββάτι δύο ἑβδομάδας· εἰς ὅλην των δὲ τὴν ζωὴν δὲ ἐλησμόνησαν τὸ πάθημά των.

Ἀλλ' ἡ τύχη τοῦ παρδαλοῦ ἦτο ἀκόμη τραγικωτέρα.

Εἴπομεν ὅτι αὐτὸ δὲν ἐπρόφθασε νὰ ζεματισθῇ· ἀλλ' ἀντὶ νὰ ἔχῃ τὸν νοῦν του εἰς τ' ἄρρωστα ἀδέλφια του καὶ νὰ διορθωθῇ ἀπὸ τὸ δυστύχημά των, αὐτὸ τὸ γουδὶ τὸ γουδοχέρι, δὲν ἐνόει ν' ἀφήσῃ τὴν λαιμαργίαν, καὶ τὴν κλοπήν.

Ὅτε τὴν ἐπαύριον ὁ Ταλιαδοῦρος ἐμβῆκε εἰς τὸ κελλάρι. ἔτριβε τὰ ὀμμάτιά του ἀπὸ ἔκπληξιν καὶ ἐνόμιζεν ὅτι ἔβλεπε ὄνειρον· καὶ νὰ σᾶς εἰπῶ, εἶχε δίκαιον ὁ ἄνθρωπος, διότι ὅ,τι εἶδε αὐτὸς δὲν τὸ βλέπουν πολὺ συχνὰ οἱ ἄνθρωποι.

Μέσα εἰς τὸ κελλάρι ἦτο ἕνα στρογγυλὸ κολοκύθι, τὸ ὁποῖον ἕως ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἔμενεν ἥσυχον εἰς τὴν θέσιν του ὅπως ὅλα τὰ κολοκύθια· ἀλλ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν τὸ κολοκύθι ἔκαμε οὐρὰν στρημμένην καὶ πόδια· δὲν εἶχε πλέον τὸ κίτρινον φόρεμα, τὸ ὁποῖον ἐφοροῦσε ἕως τότε, τὸ εἶχε ἀλλάξῃ καὶ ἐφοροῦσε παρδαλὸν φόρεμα ὡσὰν γουρουνόπουλον·

Ἕως ἐκείνην τὴν ἡμέραν τὸ κολοκύθι ἔμενε ἥσυχον εἰς τὴν θέσιν του

Ἀλλ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν τὸ κολοκύθι ἔκαμε οὐρὰν στρημμένην καὶ πόδια

ἠμποροῦσε καὶ φώνάζε — ἐξεφώνιζε μάλιστα φοβερὰ —διότι τὸ παράξενον καὶ πρωτοφανὲς αὐτὸ κολοκύθι εἶχε φοβερὸν κοιλόπονον.

Καὶ τί ἔκαμεν ὁ Ταλιαδοῦρος τὸ παράξενον ἐκεῖνο ὄν;

Ἔπῆρε ἀμέσως τὴν κοπτερὰν μάχαιράν του καὶ τοῦ ἔκοψε τὸ κεφάλι—διότι εἶχε καὶ κεφάλι ἐκεῖνο τὸ κολοκύθι—· καὶ τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν αὐτὸς καὶ ἡ κυρὰ Ταλιαδούραινα ἔφαγαν ἓν ὡραιότατον ψητὸν γουρουνόπουλον, τὸ ὁποῖον ἦτο κνικάτον μέσα εἰς τὸ ταψὶ καὶ ἐτραγάνιζε σὰν παξιμάδι.

Ὁ Παρδαλὸς ἔφαγε τὸ κολοκύθι, ἀλλὰ τὸ ζεῦγος τῶν Ταλιαδούρων ἔφαγαν τὸν Παρδαλόν.

Σοφία Δημου

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Μίμη, σὺ ἔφαγες τὸ γλυκό ;
—Ὄχι μαμά· γιατί ρωτᾶς ;
— Γιατί τοῦ εἶχα βάλῃ φαρμάκι γιὰ τὰ ποντίκια.
— Καὶ τώρα ὅποιος τὸ φάγει τί θὰ πάθῃ ;
— Θὰ πεθάνῃ !
Καὶ ὁ Μιμῆς γενόμενος κατακίτρινος :
— Γλη...γλή...γορα, μαμά, τὸ γιατρό, γιατί πεθαίνω!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κάλχαντος.

*

Ὁ Κουφιοκεφαλάκης ἐρωτᾷ τὸν πατέρα του: «Μπαμπᾶ, τὴν ἡμέραν βλέπουν τὸν ἥλιον μὲ τὸ τηλεσκόπιον ἢ τὴν νύκτα; »

Ἐστάλη ὑπὸ Θεμιστοκλέους Α. Χριστοφίδου.

*

Ὁ μικρὸς Γιαννάκης βλέπων πρώτην φορὰν ἐλέφαντα :
— Μπαμπᾶ, διατί ἔχει προβοσκίδα ὁ ἐλέφας ;
— Διὰ νὰ τρώγῃ, παιδί μου.
— Μὰ τότε πῶς δὲν ἔχεις καὶ σύ ;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Χιονοσκεποῦς Αἴνου.

*

Εἰς τὸ μάθημα τῆς ἀριθμητικῆς :
ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ. Πόσους δακτύλους ἔχει ὁ ποῦς ;
ΜΑΘΗΤΗΣ. Πέντε.
ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ. Τί λές ; δὲν ξεύρεις ὅτι ὁ ποῦς ἔχει δώδεκα δακτύλους ;
ΜΑΘΗΤΗΣ. Θὰ ἔχετε λάθος, κύριε καθηγητά, γιατί ἐγὼ ἑκατὸ χιλιάδες φορὲς ἔχω μετρήσῃ τὰ δάκτυλα τοῦ ποδιοῦ μου καὶ ὅλο πέντε τὰ βγάζω.

Ἐστάλη ὑπὸ Πύρρου τοῦ Ἠπειρώτου

*

Εἰς τὸν Κουφιοκεφαλάκην ἔδωσεν ὁ κύριός του τρεῖς ἐπιστολὰς νὰ τὰς δώσῃ εἰς τὸ ταχυδρομεῖον.
Ἐνῷ ἐπρόκειτο νὰ τὰς ρίψῃ εἰς τὸ γραμματοκιβώτιον παρετήρησεν ὅτι ἡ μία ἐξ αὐτῶν δὲν εἶχε καμμίαν ἐπιγραφήν· ἐν τούτοις τὴν ἔρριψε καὶ αὐτήν.
Μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ Κουφιοκεφαλάκη ὁ κύριός του ἐνθυμηθεὶς τὸ λάθος τὸν ἐρωτᾷ :
—Ἔφερες πίσω τὸ ἕνα γράμμα ποῦ δὲν εἶχε ἐπιγραφή, Κουφιοκεφαλάκη ;
—Ὄχι ἀφεντικό, τὸ ἔρριξα καὶ αὐτό, ἐπειδὴ ἐνόμισα ὅτι ἐπίτηδες δὲν ἐβάλατε ἐπιγραφὴ διὰ νὰ μὴ μάθουν εἰς τὸ ταχυδρομεῖον σὲ ποιὸν τὸ στέλνετε.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μαγεμένης Ἀκρογιαλιᾶς.

*

Ὁ πατὴρ τοῦ Γεωργίου ἐπιθυμῶν νὰ ἴδῃ τὰς προόδους τοῦ υἱοῦ του εἰς τὴν Γεωμετρίαν, τὸν ἐρωτᾷ :
—Ποία εἶνε ἡ συντομωτέρα ὁδὸς μεταξὺ δύο σημείων ;
— Ἡ διὰ τοῦ σιδηροδρόμου ! ἀπαντᾷ ὁ Γεωγάκης θριαμβευτικῶς.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀλβέρτου Βάρκερ.

— Τί θόρυβος εἶνε αὐτός, παιδάκια ; δὲν ἠμπορεῖτε νὰ παίζετε ὀλίγον ἡσυχώτερα ;
— Γιαγιά, ἀπὸ μᾶς δὲν πρέπει νὰ ἔχῃς πολλὰς ἀπαιτήσεις, καὶ μὴ μᾶς μαλλώνῃς ἔτσι.
— Καὶ διατί ὄχι, ἀφοῦ ἀτακτεῖτε ;
— Νά, ἂν δὲν εἴμεθα ἐμεῖς, δὲν θὰ ἤσουν γιαγιά.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἁρμονίου.

*

— Τοτό, ἀνακράζει τέλος ἡ μήτηρ μεθ' ὅλης τῆς δυνάμεως τῆς φωνῆς της, ϑὰ ἔλϑῃς τέλος πάντων ; εἶνε δέκα φορὲς ποῦ σὲ φωνάζω !
Καὶ ὁ ἀδιόρθωτος Τοτός :
—Ἄ ! μὰ τὸ παρακάματε, μαμά, μὲ τὰς ὑπερβολάς σας· δὲν εἶνε δέκα, παρὰ μόνον πέντε.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σαπφοῦς.

*

Ὁ μικρὸς Κλέαρχος, εἰδεν εἰς τὸν ὕπνον του ὅτι ἐζήτει ἀπὸ τὴν μητέρα του δύο γλυκύσματα καὶ ὅτι αὐτὴ τοῦ ἔδιδε μόνον ἕν. Αἴφνης ὅμως ἐξύπνησεν. Ἔπειτα κλείσας πάλιν τοὺς ὀφθαλμούς του ἔτεινε τὴν χεῖρα καὶ εἶπεν : «Ἂς εἶνε, μαμά, δῶσέ μου τὸ ἕνα μόνον.»

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀετοῦ τῶν Χιονοσκεπῶν Ὀρέων.

*

Εἰς τὰς ἐξετάσεις τῆς ἱστορίας :
ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ. Ἀπὸ ποῦ εἶσαι ;
ΜΑΘΗΤΗΣ. Ἀπὸ τὴν Μακεδονίαν.
ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ. Εἰπέ μου τί ξεύρεις περὶ τοῦ Μακεδονικοῦ κράτους ;
ΜΑΘΗΤΗΣ. Ἄ ! ξέχασα, κύριε καθηγητά, δὲν εἶμαι ἀπὸ τὴν Μακεδονίαν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πολυμηχάνου Ὀδυσσέως.

*

— Μαρία, ποῖον ἀγαπᾷς περισσότερον, τὴν κούκλα ἢ τὸ γατάκι ;
Ἡ Μαρία δὲν ἤθελε νὰ ἀπαντήσῃ, ἀλλὰ τέλος πάντων εἶπε σιγὰ σιγά
— Τὸ γατάκι, ἀλλὰ μὴν τὸ 'πῆς τῆς κούκλας.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐνδόξου Μιλτιάδου.

*

Γίνεται λόγος μεταξὺ δύο τερατολόγων περὶ τῆς μιμήσεως τῶν κραυγῶν διαφόρων ζώων.
Ὁ πρῶτος διηγεῖται ὅτι εἷς συμμαθητής του μιμεῖται τὴν φωνὴν τοῦ σκύλου τόσον καλὰ ὅπου σέ πιάνει φόβος νὰ τὸν ἀκοῦς.
— Αὐτὸ δὲν εἶνε τίποτε, λέγει ὁ δεύτερος. Εἰς τὴν γειτονιά μας εἶνε ἕνα παιδὶ ὅπου κάνει τὸν κόκορα...
— Ἔ ! καὶ εἶνε σπουδαῖο αὐτό ; διακόπτει ὁ πρῶτος.
— Μὰ ἄκου πρῶτα,νὰ ἰδῇς. Κάμνει, φίλε μου, τὸν κόκορα τόσον καλά, ὅπου ἀμέσως ἀνατέλει ὁ ἥλιος!

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Γλωσσοῦς.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ,,

Πολὺ μὲ κολακεύει αὐτὸ ποῦ μοῦ γράφεις, *Κῦμα τοῦ Εὐξείνου*, ὅτι ὅταν σᾶς ἔρχεται τὸ φύλλον μου πρῶτα πρῶτα τὸ διαβάζει ἡ μαμά σου ἡ ὁποία τὸ περιμένει μὲ ὄση ἀνυπομονησίαν καὶ σύ. Τὴν εὐχαριστῶ ἀπὸ καρδίας διὰ τὴν ἐκτίμησιν.

Τὸ ἄλλο ποιηματάκι σου, *Δούλη Ἑλλάς*, ὁμοιάζει πολὺ πρὸς τὸ ἐν σελίδι 63 τοῦ 8ου τόμου τῆς «Διαπλάσεως» δημοσιευθέν, ὡς νὰ εἶνε περίληψις ἐκείνου. Τὰ φύλλα ἐκ τοῦ Γραφείου μου στέλλονται ἀνελειπῶς καὶ ἂν ἐνίοτε δὲν τὰ λαμβάνῃς οὐδεμία ἀμφιβολία ὅτι πταίει τὸ ταχυδρομεῖον.

Ὡ ναί, ἡ ἐπιστολή σου αὐτὴ ἦτο καθὼς τὴν ἐπεθύμουν, *Ἀμφιτρίτη*, καὶ εἶμαι πολύ, πολὺ εὐχαριστημένη τώρα. Ἐλυπήθην μόνον ὅταν ἐτελείωσε, ἀλλὰ τὴν ἐδιάβασα πολλὲς φορές, καὶ ἐπαρηγορήθην μὲ τὴν ὑπόσχεσίν σου ὅτι, πρὶν ἀρχίσουν τὰ μαθήματα, θὰ ἔχῃς καιρὸν νὰ μοῦ γράφῃς ἐκτενῶς.

Τὸ νέον σου ψευδώνυμον εἶνε δεκτόν, *Χρυσόρραπι Ἀργειφόντα*, καὶ ἡ ἀδελφή σου *Εὐφροσύνη* δεκτὴ εἰς τοὺς διαγωνισμούς, καὶ τὸ πενταετὲς ἀδελφάκι σου πολὺ ἀγαπητόν. Ἡ ὡραία ἐπιστολή σου μετὰ τόσον μακρὰν σιγὴν μὲ ἐνέπλησε χαρᾶς.

Εἶνε μερικοί, οἱ ὁποῖοι ἀγνοοῦντες ὅτι τὸ *καθησιὸ* κουράζει περισσότερον ἀπὸ τὴν ἐργασίαν ἀφίνουν καὶ χάνεται εἰς μάτην ὅλος ὁ χρόνος τῶν διακοπῶν των. Ἀλλὰ εἶνε καὶ ἄλλοι, οἱ ὁποῖοι γνωρίζοντες ὅτι ἡ ὀκνηρία καταστρέφει τὸν ἄνθρωπον ὅπως ἡ σκωρία τὸν σίδηρον, προσπαθοῦν νὰ μὴ τὴν ἀφίνουν νὰ τοὺς πλησιάσῃ, καὶ ἐργάζονται ἀκόμη καὶ εἰς τὰς διακοπάς. Τοιοῦτοι εἶνε, δὲν ἀμφιβάλλω, οἱ περισσότεροι ἐκ τῶν φίλων μου, τοιαύτη εἶνε καὶ ἡ *Μπιρμπίρα*, καθὼς κρίνω ἀπὸ τὸ πρόγραμμα τὸ ὁποῖον μοῦ γράφει ὅτι ἔθεσεν εἰς ἐνέργειαν μετὰ τὸ τέλος τῶν ἐξετάσεων της. Εὖγε, *Μπιρμπίρα*!

Δὲν εἶνε λόγος νὰ ἀλλάξῃς ψευδώνυμον, *Κάλγαρ*, ἐπειδὴ τὸ γνωρίζουν οἱ φίλοι σου. Ἂν δὲν τὸ γνωρίζουν οἱ φίλοι σου ποῖοι θέλεις νὰ τὸ γνωρίζουν ;

Μὲ ἀνοικτὰς ἀγκάλας δέχομαι τὸν *Ἀστέρα τῶν Μάγων* εἰς τοὺς διαγωνισμούς, *Ἀκάνθιος Ροδῆ*. Δὲν μοῦ ἔγραψες ποῖα βιβλία προτιμᾷς διὰ τὸ βραβεῖον· οὔτε τὴν φωτογραφίαν σου μοῦ ἔστειλες ἀκόμη νὰ τὴν δημοσιεύσω. Χίλια φιλιά, νὰ τὰ μοιρασθῆτε.

Λαμπρὰ ἡ ἰδέα σου, *Ἄγνωστέ μοι φίλε*, νὰ μ' ἐρωτήσῃς ἂν ξεύρω κανὲν φάρμακον τῆς βραδυγλωσσίας. Ξεύρω ἓν καὶ εἶνε, νομίζω, τὸ μόνον : Πήγαινε εἰς τὸν Ἀρεταῖον, ἢ εἰς ἄλλον διαπρεπῆ χειρουργόν.

Ἔλαβα τὴν φωτογραφίαν σου, *Ἀθῶα Περιστερά*, καὶ τὴν ἔστειλα πρὸς ξυλογράφησιν.

Ἀνέκφραστον χαρὰν μοῦ ἐπροξένησεν ἡ ἐπιστολή σου, *Ἐνδοξε Μιλτιάδη*. Ἂν μοῦ ἔγραφε καὶ ἡ *Πηνελόπη*, ἡ εὐτυχία μου θὰ ἦτο πλήρης.

Ἐλπίζω νὰ ἡσύχασες, *Ἀττικὴ Νύξ*, ἅμα εἶδες ὅτι τὸ μυστηριῶδες πλοῖον ἦτο ἔρημον καὶ δὲν εἶχε ἐπιβούλους σκοποὺς κατὰ τοῦ Ἰωσίκη.

Ἀφοῦ συνεφωνήσατε σὺ καὶ ἡ ἀδελφή σου, *Φίλε τῶν Ἀνθέων*, νὰ λαμβάνετε ἀλληλοδιαδόχως μέρος εἰς τοὺς διαγωνισμοὺς τῶν λύσεων, δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ λυπῆσαι διότι δὲν ἐπιτρέπω νὰ λαμβάνουν μέρος συγχρόνως δύο ἀδελφοί. Εἰς κάθε ἄλλον διαγωνισμόν μου καὶ δέκα ἀδελφοὶ ἂν εἶνε εἰμποροῦν νὰ λάβουν μέρος ὅλοι συγχρόνως, ἀλλὰ εἰς τῶν λύσεων τοὺς διαγωνισμοὺς ὄχι. Τὴν ἀπαγόρευσιν αὐτὴν πάντες εὗρον δικαιοτάτην.

Καὶ μένα μ' ἀρέσει τὸ ψευδώνυμόν σου, *Μικρὸς Κάστωρ*. Καὶ εἶμαι κατευχαριστημένη ἀπὸ τὸ πρῶτό σου γραμματάκι,διότι ἐννόησα ὅτι εἶσαι φιλότιμο καὶ ἐπιμελὲς παιδάκι.

Πολὺ ὀρθῶς ἐσκέφθης, φίλε *Παναγιώτη Μαλαμᾶ Μαυραγάνη*. Μὲ τὸ θάρρος καὶ τὴν ἐπιμονὴν εἰμπορεῖς νὰ ἀξιωθῇς καὶ μεγαλειτέρας τιμῆς εἰς τοὺς διαγωνισμούς, ἐνῷ μὲ τὴν ἀποθάρρυνσιν τίποτε δὲν κερδίζει τις. Αὐτὸ πρέπει νὰ τὸ ἔχῃς σύνθημα εἰς ὅλον σου τὸν βίον, ὄχι μόνον εἰς τοὺς διαγωνισμούς μου. Τὸ θάρρος καὶ ἡ ἐγκαρτέρησις φέρουν τὴν νίκην.

Διὰ νὰ σοῦ ἀπαντήσω εἰς τὴν ἐπιστολήν σου, φίλε *Τρικογλίδη*, πρέπει νὰ ἔχῃ καὶ τίποτε ἄξιον ἀπαντήσεως· ἄλλως τί νὰ σοῦ ἀπαντήσω ὅταν μοῦ γράφῃς μόνον ὅτι ἔλαβες τὸ δέκατον φυλλάδιον καὶ μὲ εὐχαριστεῖς πολὺ καὶ ὅτι θὰ μοῦ στείλῃς τὰ ὀφειλόμενα, Τουλάχιστον νὰ ἔστελλες τὰ ὀφειλόμενα θὰ εἶχα νὰ σοῦ ἀπαντήσω ὅτι τὰ ἔλαβα. Ἐν τούτοις, βλέπεις, πάλιν εὑρῆκα κάτι νὰ σοῦ ἀπαντήσω.

Ἂν θελήσῃς, *Λέων Ἀρμένιε*, εὑρίσκεις κανὲν καλλίτερον ψευδώνυμον.

Ἔχει καλῶς, *Βασιλὶς τῶν Ἀνθέων*· ἔχει καλῶς, *Βασιλεῦ τῶν Λειμώνων*. Τὰ βασίλεια σας εἶνε ἀπὸ τὰ ὡραιότερα.

«Ἐκ μὲν τῶν Ἀγγλικῶν περιοδικῶν ἀρκούντως μὲ εὐχαριστοῦν ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ἔχω, ἐκ τῶν Ἑλληνικῶν ὅμως ποῖον ἠδυνάμην νὰ εὕρω καλλίτερον, ὠφελιμώτερον καὶ διδακτικώτερον σοῦ, φιλτάτη «ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ;» μοὶ γράφει ὁ *Φιλέλλην* ὁ ὁποῖος ἔχει πατέρα ἄγγλον καὶ μητέρα ἑλληνίδα. Σὲ εὐχαριστῶ, νέε μου φίλε, διὰ τὴν τόσην ἀγάπην σου.

Ὁ *Ἕλλην Ναύτης* μόλις ἐπέστρεψεν ἐκ τοῦ εἰς Πετρούπολιν ταξειδίου του μοῦ ἔγραψεν ὡραίαν ἐπιστολήν, μεστὴν πατριωτικοῦ αἰσθήματος. «Δὲν εἰμπορεῖς νὰ φαντασθῇς, μοὶ λέγει μεταξὺ πολλῶν ἄλλων, πόσον μικραὶ μοὶ ἐφάνησαν αἱ Ἀθῆναι ἐμπρὸς εἰς τὴν μεγαλούπολιν τῆς Ρωσσίας· τί διαφορά ! πῶς φαίνεται ἐμπρός της ἡ μικρά μας Ἑλλάς. Ἐν τούτοις τὴν προτιμῶ μὲ ὅλην μου τὴν καρδιά. Εἶνε ἀνέκφραστος ἡ χαρά μου· τὴν ὁποίαν ἠσθανόμην ὅταν ἔβλεπα Ἑλληνικὴν σημαίαν εἴτε εἰς τὴν πρεσβείαν μας ἢ ἀλλοῦ, καὶ ὅταν ἤκουα ἑλληνικὴν φωνήν. Τί περικλείει ἡ λέξις Ἑλλὰς ὅταν εἶνε κανεὶς εἰς τὸ ἐξωτερικόν ! —Ὦ ! μὴ λησθῇσαι, καλέ μου φίλε· μὲ τέτοια ἑλληνόπουλα, ποῦ ἀγαποῦν τόσον πολὺ τὴν Πατρίδα, δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ μείνῃ διὰ πάντα μικρὰ ἡ Ἑλλάς μας. Ὅταν μεγαλώσετε σεῖς θὰ μεγαλώσετε καὶ τὴν Ἑλλάδα μας. Εἰς σᾶς ἔχει τὰς ἐλπίδας της, εἰς σᾶς στηρίζει τὸ μέλλον της.

Ὡραῖον εἶνε τὸ ψευδώνυμόν σου, *Νικηφόρος Ἐλπίς*, καὶ ὑπ' αὐτὸ ἐξακολούθει νὰ στέλλῃς τὰς λύσεις.

Ἡ ἐκτίμησίς σου πολὺ μὲ κολακεύει, φίλε *Ἰωάννη Κουτσούρη*, καὶ μὲ πείθει ὅτι ἐπιτυγχάνω τὸν σκοπὸν τὸν ὁποῖον ἐπιδιώκω.

Δὲν σὲ λησμονῶ, *Βάκχε*, ἀλλὰ φαίνεται δὲν μοῦ εἶχες γράψῃ τι ἄξιον ἀπαντήσεως.

Καὶ ἀληθεια θὰ γίνῃ μεγαλειτέρα ἡ ἀγάπη μας, *Εὔριπε*, τώρα ποῦ ἤρχισες νὰ μοῦ γράφῃς. Ἀπὸ τὰ γράμματά σου θὰ ἐννοῶ πόσον προοδεύεις καὶ θὰ σὲ ἀγαπῶ ὁλονὲν περισσότερον.

Τὸ μικρούλακι γραμματάκι σου, μετὰ μεγάλα μεγάλα γράμματά του καὶ τὰ γλυκὰ γλυκὰ λογάκια του, μοῦ λέγει ὅτι εἶσαι χαριτωμένο παιδάκι, φίλε μου *Μιχαλάκη Β. Σακελλαριάδη*, καὶ σὲ ἀγαπῶ πολύ.

Δοκίμασε, *Πλουτάρχε Χαιρωνεῦ*, δοκίμασε· καὶ ἂν δὲν ἐπιτύχῃς εἰς αὐτὸν τὸν διαγωνισμόν, ἴσως ἐπιτύχῃς εἰς ἄλλον. Αὐτὸ ἀπὸ σὲ ἐξαρτᾶται.

Ἡ πληροφορία σου ὅτι «ὅλοι εἰς τὸ σπίτι σας διαβάζουν τὸ περιοδικόν μου μὲ μεγάλην εὐχαριστησιν» μὲ ἐχαροποίησε πολύ, *Λελιδών*. Τοὺς εὐχαριστῶ διὰ τὴν τιμὴν ποῦ μοῦ κάμνουν.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Αἱ λύσεις θὰ δημοσιευθῶσιν ἐν τῷ φυλλαδίῳ τῆς 15 Αὐγούστου]

278. Λεξίγριφος.

Ἐπιφώνημα τὸ πρῶτον, γράμμα τι τὸ δεύτερόν μου,
Νῆσος δὲ τῆς Μεσογείου γίνεται τὸ σύνολόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀετοῦ τῶν Χιονοσκεπῶν Ὀρέων.

279 Στοιχειόγριφος.

Εἶνε πρᾶγμα φανερό,
Γράψε λὰ καὶ σβύσε ρῶ
Ὄνομα πολλῶν ἀνθρώπων
Θὰ ἰδῇς ἀλόγων τόπον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μουσουργοῦ.

280. Αἴνιγμα.

Ἂν καὶ εἶμαι μία λέξις σημασίας ἔχω δύο.
Κατὰ πρῶτον, μήτηρ εἶμαι κ' ἔχω υἱὸν ἕνα θηρίο·
Κ' ἔχω ἄλλη μία κόρη ἥτις εἶν' ἐξακουστή,
Ἥτις καὶ θηρίον εἶνε ὡς καὶ ἄνθρωπος μαζί.
Δεύτερον δὲ πάλιν, ὅφις εἶμαι λίαν βλαπτικὸς
Κ' ἰοβόλος, πλὴν σπανίως ἀπαντῶμαι, εὐτυχῶς.

Ἐστάλησαν ὑπὸ Π. Ι. Μαμμακίδου.

281. Αἴνιγμα.

Τί εἶνε ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐὰν τρέχῃς ἢ στέκεσαι δὲν τὸ βλέπῃς, θὰ τὸ ἰδῇς ὅμως ἂν σταθῇς ἢ εὑρεθῇς ἐν φυγῇ ;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βάκχου.

282. Συλλαβικὸν τρίγωνον.

Ἄνθος εἰπὲ τὸ πρῶτόν μου ἢ κόσμον γυναικεῖον.
Τὸ δεύτερον τὸ εὔχεσαι ἐν ὥρᾳ τρικυμίας.
Τὸ τρίτον μου τεκτονικὸν μικρόν τι ἐργαλεῖον.
Ἄρθρον τὸ τελευταῖον μου καὶ πτώσεως πλαγίας.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κρονίου Ὄρους.

283. Πρόβλημα.

Νὰ εὑρεθῇ ἀριθμὸς ὅστις ἀπαγγελλόμενος ἀντιστρόφως, τῇ προσθήκῃ μιᾶς μονάδος, νὰ γίνεται διπλάσιος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀστέρος τῆς Βιθυνίας.

284 Πρόβλημα.

Δύο παιδιὰ παίζουν βώλους. Ὁ εἷς λέγει πρὸς τὸν ἄλλον : «Ἂμα σοῦ κερδίσω 6 βώλους θὰ ἔχω διπλασίους ἀπὸ ὅσους ἔχεις τώρα. — Ὄχι, ἀπαντᾷ ὁ ἄλλος, ἐγὼ θὰ σοῦ κερδίσω 6 καὶ θὰ ἔχω τότε ὅσους ἔχεις σὺ τώρα.»
Πόσους βώλους ἔχει τὸ ἓν παιδίον καὶ πόσους τὸ ἄλλο ;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μαγεμένης Ἀκρογιαλιᾶς.

285—287. Μεταμορφώσεις.

Α'.) Ὁ *λύκος* διὰ πέντε μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ *ἵππος*.
Β'.) Ὁ *ἵππος* δι' ὀκτὼ μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ *ὄνος*.
Γ'.) Ὁ *Γάλλος* δι' ὀκτὼ μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ *Σύριος*.

Ἐστάλησαν ὑπὸ Πύρρου τοῦ Ἠπειρώτου.

288—292. Μαγικὸν γράμμα.

Ποῖον γράμμα πρέπει νὰ προσθέσωμεν εἰς τὰς ἑπομένας λέξεις διὰ νὰ σχηματίσωμεν ἄλλας τόσας ;

Ναός, μάχη, τόκος, νάμα, ἀγών.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κύματος τοῦ Εὐξείνου

293. Σύνθεσις λέξεων.

Διὰ τῶν ἑπομένων γραμμάτων σχημάτισον ἀρχαῖον γνωμικὸν ἐκ δύο λέξεων.

Α Γ Θ Ι Ν Ν Ο Σ Τ Υ Ω

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βράχου τῶν Γλάρων.

294. Ἀπροσδόκητον.

Διατί τὸν νεκρὸν τὸν πηγαίνουν εἰς τὴν ἐκκλησίαν ;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Χρυσορράπιδος Ἀργειφόντου.

295. Ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ἀρχαίου βασιλέως.

1. Δένδρον 2. Ἑρπετόν. 3. Ζῷον. 4. Ἀκρωτήριον. 5. Πτηνόν. 6. Μέταλλον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σκιπίωνος τοῦ Ἀφρικανοῦ.

296. Διπλῆ ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα θεοῦ τῶν ἀρχαίων, τὰ δὲ δεύτερα τὸ αὐτὸ πλὴν ἀντιστρόφως ἀναγινωσκόμενον.

1. Ποταμὸς τῆς Ἑλλάδος. 2. Μέρος τοῦ λόγου. 3. Ἀρχαῖος ἥρως. 4. Ἀρχαία ποιήτρια.

Ἐστάλη ὑπὸ Θεμ. Χριστοφίδου.

297. Μεσοστιχίς.

Διὰ τῶν μεσαίων γραμμάτων τῶν ζητουμένων ἓξ νήσων τοῦ Αἰγαίου πελάγους σχηματίζεται τὸ ὄνομα πρωτευούσης εὐρωπαϊκοῦ κράτους.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βύρωνος.

298. Ἐλλιποσύμφωνον.

Η—ιαωία—εἶε—αῆο—ὅω—ῶ—ἀώω.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μυροβόλου Ἀνοίξεως.

299. Φωνηεντόλιπον.

··τ'ς—···τ··—'κ'στ'ς—'ρ'στ'ς—φ'λ'ξ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ὄχθης τοῦ Στρυμόνος.

300. Γρῖφος

ἦτο
ἦτο ἦτο
Ὦ ! ἦτο Μ Μ ἦτο + τροφὸς τοῦ ΟΟ ἐως.
ἦτο ἦτο
ἦτο

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κάλχαντος.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν ἐν τῷ φυλλαδίῳ τῆς 15 Μαΐου Πνευματικῶν ἀσκήσεων.

184. Θηρίον (Θ, Ρίον). — **185.** Μαχητὴς μαθητής. — **186.** Νεῖλος.

— **187.**

Χ	Α	Ρ
Α	Ν	Δ
Ρ	Α	Φ
Η	Μ	Η
Ν		

— **188.**

Ω	—	ΡΙ
ΡΙ	—	Α
ΓΕ	—	ΝΟΣ
ΝΗΣ		

189—191. Α'.) Γαλῆ. Β'.) Ὑς. Γ'.) Ὄνος. — **192-193.** Α'.) *Πῶλος*, βῶλος, βέλος, ἕλος, ὅλος, *ὄνος*. Β'.) Ὄνος, Αἶνος, Ἄρνος, ἄρτος, *ἄρκτος*. — **194-198.** Α'.) Ἀσπάλαξ. Β'.) Χάλαζα. Γ'.) Ἀθάμας. Δ'.) Χαράδρα. Ε'. Φάντασμα. — **199-204.** Προσθέτοντος τὸ γράμμα ξ σχηματίζομεν τὰς λέξεις : ξένος, ξίφος, πρᾶξις, δεξιός, ὄρξις, ἀνάξιος. — **205.** ΧΑΜΟΚΕΡΑΣΟΝ, ἄμμος, μάρκον, ὄρκος, κεράσεα, ἕρμα, ῥάσον, Σάμος, νεκρός. — **206.** ΟΜΗΡΟΣ (1. Ὄρνις. 2. Μυῖα. 8. Ἡμίονος. 4. Ῥινόκερως. 5. Ὄχεντρα 6. Σαργός). — **207.** Ὁ Φίλιππος ἦτο μισητὸς εἰς τὰς πόλεις τῆς Ἑλλάδος.

Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιῶσιν ἡμῖν ἐγκαίρως τὴν νέαν των διεύθυνσιν συναποστέλλοντες καὶ 25 λεπτῶν γραμματόσημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς ἐκτυπώσεως τῆς νέας ταινίας.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΔΕΚΑΤΟΥ ΕΒΔΟΜΟΥ ΤΟΜΟΥ